



مرکز تحقیقات رایانگی

اصفهان

گامی



رسالت
علیهما الصلوة
والتسلیم

www. **Ghaemiyeh** .com
www. **Ghaemiyeh** .org
www. **Ghaemiyeh** .net
www. **Ghaemiyeh** .ir



بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

انسان از مرگ تا برزخ

نویسنده:

نعمت الله صالحی حاجی آبادی

ناشر چاپی:

گل‌های بهشت

ناشر دیجیتال:

مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

فهرست

۵	فهرست
۱۵	انسان از مرگ تا برزخ
۱۵	مشخصات کتاب
۱۵	پیشگفتار
۱۵	بخش اول : درباره مرگ
۱۵	فصل اول : ویژگیهای مرگ
۱۵	مرگ از اسرار است
۱۶	مرگ قانونی عمومی
۱۷	مرگ شکننده لذت ها
۱۷	اشاره
۱۹	مرگ نابودی است ؟
	گرچه نام مرگ ، برای بسیاری هول انگیز و وحشت ناک است ، ولی از نظر اسلام چهره دیگری دارد؛ چرا که مرگ گذرگاهی است به جهان دیگر
۲۰	مرگ چیست ؟
۲۱	مرگ در نظر ائمه
۲۲	مرگ پاک شدن از گناهان
۲۲	مرگ ترسناک است
۲۴	مرگ مؤمنان
۲۵	مرگ ظالمان
۲۵	مرگ مستی آور است
۲۶	مرگ همراه حسرت ها
۲۷	مرگ وداع با همگان
۲۷	مرگ و حضور فرشتگان
۲۸	مرگ و طلبکاران انسان

- ۲۸ مرگ و شیطان
- ۲۹ مرگ و ملک الموت
- ۳۰ مرگ و فرشتگان رحمت
- ۳۱ مرگ و فرشتگان غضب
- ۳۱ مرگ و حضور پیامبر و علی
- ۳۳ مرگ سخت ترین حالت برای مجرم
- ۳۳ مرگ و شکایتها
- ۳۴ مرگ و شنیدن نداها
- ۳۵ مرگ وارد شدن به زندگی جدید
- ۳۵ فصل دوم : ارواح در عالم برزخ
- ۳۵ مقدمه
- ۳۶ ارواح در قالب جدید
- ۳۷ ارواح مؤمنان به صورت انسان
- ۳۷ ارواح کفار به صورت شیطان
- ۳۸ ارواح ارتباط با بدن ها را قطع نمی کنند
- ۳۸ آداب جسد
- ۳۸ ارواح مؤمنان با خانواده ها
- ۳۹ ارواح و دیدار با جسدها
- ۴۰ زیارت اهل قبور
- ۴۰ فوائد زیارت اهل قبور
- ۴۱ پذیرایی سلمان از زائرین خود
- ۴۲ بخش دوم : برزخ
- ۴۲ فصل اول : تعریف برزخ
- ۴۲ تعریف برزخ

- ۴۲ اثبات برزخ
- ۴۳ اثبات برزخ از راه آیات
- ۴۳ چند مطلب به دست می آید
- ۴۴ فلسفه برزخ چیست ؟
- ۴۵ تشبیه عالم برزخ به خواب
- ۴۵ عالم برزخ کجاست ؟
- ۴۶ برزخ ساعتی بیش نیست !
- ۴۷ چرا برزخیان را به دنیا بر نمی گردانند ؟
- ۴۸ خواجه ربیع در قبر
- ۴۸ سگ سیاه بر روی جنازه
- ۴۹ جنازه دولت مردی سگ شدا
- ۴۹ اعمال خبیثه به قیافه سگ !
- ۴۹ از این قضیه تعجب کردم !
- ۴۹ فصل دوم : سؤال قبر
- ۴۹ سؤال در قبر، از ضروریات دین اسلام
- ۵۰ داخل شدن نکیر و منکر در قبر
- ۵۱ درباره پیامبر هم سؤال می کنند
- ۵۲ از ولایت علی هم سؤال می کنند
- ۵۲ منکر ولایت را تازیانه زدند
- ۵۳ عده ای منکر سؤال قبراند
- ۵۳ علت خواب دیدن
- ۵۴ فصل سوم : فشار قبر
- ۵۴ مقدمه
- ۵۴ از فشار قبر خبر می دهد

- ۵۶ فریاد جنازه ای را شنید
- ۵۶ گرزهای آتشین بر سر میتی
- ۵۷ لباسشان پاره و کثیف است
- ۵۷ فشار قبر همه جا ممکن است
- ۵۷ فشار قبر کفاره گناهان است
- ۵۸ عذاب برای جسم است یا روح ؟
- ۵۸ مثال انسان نابینا و زمین گیر
- ۵۸ چیزهایی که باعث عذاب قبر می شود
- ۵۹ نماز بدون وضو
- ۵۹ سخن چینی
- ۵۹ غیبت
- ۵۹ اجتناب نکردن از بول
- ۶۰ دوری کردن از همسر
- ۶۰ حق الناس
- ۶۰ یک سال عذاب قبر
- ۶۰ شاهزاده هندی
- ۶۱ مار، او را نیش می زد
- ۶۲ مرا از گرفتاری نجات بده
- ۶۳ یک سال عذاب برای حق الناس
- ۶۳ به اندازه یک گندم از حسناتم کم شد
- ۶۴ بد اخلاقی
- ۶۴ داستان سعد بن معاذ
- ۶۴ خیر شهادت سعد به پیامبر رسید
- ۶۵ ضد ولایت

- ۶۵ حرام خوردن
- ۶۶ ترک نماز عشاء
- ۶۶ ضایع کردن مال یتیم
- ۶۶ ربا خوردن
- ۶۶ عیب جویی از مردم
- ۶۷ مال شوهر را به اولاد شوهر قبل دادن
- ۶۷ امر به معروف و خود عمل نکردن
- ۶۷ عذابهای بعضی اضافه می شود
- ۶۷ فصل چهارم : چیزهایی که عذاب قبر را برطرف می کند
- ۶۷ مقدمه
- ۶۷ جریدتین
- ۶۸ مرگ در شب و روز جمعه
- ۶۸ تلقین
- ۶۸ ریختن آب بر قبر
- ۶۸ قرآن خواندن
- ۶۹ نماز وحشت
- ۶۹ نماز شب
- ۶۹ نماز خواندن
- ۶۹ رکوع صحیح
- ۷۰ آگاهی به مردم دادن
- ۷۰ با فقر ساختن
- ۷۰ حج خانه خدا
- ۷۰ صبر بر مشکلات
- ۷۰ صدقه

- ۷۱ با لباس کهنه از قبر بیرون آمد
- ۷۱ اولاد صالح و دوستان باوفایی ندارم
- ۷۲ برای ما خربوزه فرستادی
- ۷۲ شهادت به نفع میت
- ۷۲ عده ای به نفع او شهادت دادند
- ۷۳ نامه را در کفش گذاشت
- ۷۳ اولاد صالح
- ۷۴ پدری از عذاب نجات یافت
- ۷۴ زیارت امام حسین علیه السلام
- ۷۵ محبت اهل بیت
- ۷۵ صلوات بر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم
- ۷۵ عذاب از قبرستان بر داشته شد
- ۷۵ صورتش عوض شد
- ۷۶ دفن در نجف
- ۷۶ توبه از گناهان
- ۷۷ انسان را از عذاب می رهند
- ۷۷ نیکی به پدر و مادر
- ۷۷ وضو
- ۷۷ ذکر خدا
- ۷۸ نماز
- ۷۸ روزه
- ۷۸ غسل جنایت
- ۷۸ حج و عمره
- ۷۸ صلۀ رحم

۷۸	صدقہ
۷۸	امر به معروف
۷۹	حسن خلق
۷۹	خوف از خدا
۷۹	سبقت در کار خیر
۷۹	امید داشتن به خدا
۷۹	گریه از ترس خدا
۷۹	حسن ظن به خدا
۷۹	صلوات بر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم
۷۹	شهادت به یگانگی خدا
۸۰	نعمت ها افزایش می یابد
۸۰	فصل پنجم : عذاب های برزخی مجرمان
۸۰	مقدمه
۸۱	عذاب برزخی قابیل
۸۱	عذاب برزخی قاضی
۸۲	عذاب برزخی خسرو پرویز
۸۲	عذاب برزخی ابابکر و عمر
۸۳	عذاب برزخی عمر
۸۴	عذاب برزخی ابن ملجم
۸۴	عذاب برزخی منکرین ولایت
۸۵	عذاب برزخی دشمنان امیرالمؤمنین
۸۵	عذاب برزخی معاویه
۸۶	عذاب برزخی یزید
۸۶	عذاب برزخی عبیداله

- عذاب برزخی مروان و عبدالملک ۸۷
- عذاب برزخی دوستداران بنی امیه ۸۸
- عذاب برزخی حجاج بن یوسف ۸۸
- اما عذاب برزخی او ۸۹
- عذاب برزخی وزیر و خلیفه عباسی ۸۹
- عذاب برزخی مأمون الرشید ۹۰
- عذاب برزخی ظالم ۹۰
- عذاب برزخی سلطان ظالم ۹۱
- عذاب برزخی یاران ظالم ۹۱
- عذاب برزخی زنان ۹۲
- اما عذاب زناکاران در عالم برزخ ۹۳
- قبر جنازه زناکار را قبول نکرد ۹۳
- عذاب برزخی سخن چینان ۹۴
- عذاب برزخی دروغ گویان ۹۴
- عذاب برزخی مال یتیم خوران ۹۵
- عذاب برزخی ثروت اندوزان ۹۶
- عذاب برزخی فراموش کنندگان قرآن ۹۶
- عذاب برزخی ربا خواران ۹۷
- عذاب برزخی دنیا پرستان ۹۷
- عذاب برزخی تندخویان ۹۸
- عذاب برزخی رد کنندگان حاجات مسلمانان ۹۹
- فصل ششم : پاداش برزخی نیکوکاران ۹۹
- فصل هفتم : نپوسیدن بدنها ۱۰۱
- فصل هشتم : شنیدن اموات ۱۰۳

۱۰۶	فصل نهم : ناراحتی اموات
۱۰۸	فصل دهم : صحبت کردن اموات
۱۰۸	مقدمه
۱۰۸	صحبت کردن چند نفر با عیسی
۱۰۸	آن جماعت ((سام بن نوح))
۱۰۹	صحبت کردن جوانی مجرم
۱۰۹	صحبت کردن جوانی نیکوکار
۱۱۰	صحبت کردن مرده
۱۱۰	صحبت کردن شمعون با امیر المومنین علیه السلام
۱۱۱	صحبت کردن پدر و مادر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم
۱۱۱	صحبت کردن فاطمه بنت اسد
۱۱۳	صحبت کردن ضمیره
۱۱۵	صحبت کردن روح ((قرباهدار))
۱۱۶	صحبت کردن با دختری با پیامبر اسلام
۱۱۶	صحبت کردن بازرگان با خانم نیکوکار
۱۱۶	صحبت کردن مردی با همسر خود
۱۱۷	فصل یازدهم : به کمال رسیدن اموات
۱۱۹	فصل دوازدهم : اجتماع ارواح در وادی السلام
۱۲۱	فصل سیزدهم : ارواح کفار در برهوت
۱۲۴	فصل چهاردهم : صورت انسان در عالم برزخ
۱۲۴	مقدمه
۱۲۴	صورت برزخی مردم را نشان داد
۱۲۵	صورت برزخی مردم در حج
۱۲۵	صورت برزخی خود و دیگران را دید

۱۲۶	صورت ملکوتی ده طایفه
۱۲۶	صورت برزخی ذکر خدا
۱۲۷	صورت برزخی اعمال مؤمن
۱۲۸	صورت برزخی نیت ها
۱۲۸	صورت اعمال بعد از عالم برزخ
۱۲۸	فصل پانزدهم : بهشت و جهنم برزخی
۱۲۸	مقدمه
۱۲۹	بهشت برزخی
۱۲۹	بهشت و جهنم را نشان داد
۱۳۰	کوثر، نهر بهشت برزخی
۱۳۱	بهشت برزخی وادی السلام است
۱۳۱	جهنم برزخی
۱۳۲	جهنم برزخی شخصی را سوزاند
۱۳۳	فصل شانزدهم : انتقال جنازه ها
۱۳۶	پی نوشتها
۱۳۶	۱ تا ۱۴۲
۱۳۸	۲۷۶ تا ۱۴۳
۱۳۹	۴۱۵ تا ۲۷۷
۱۴۱	درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

انسان از مرگ تا برزخ

مشخصات کتاب

سرشناسه: صالحی حاجی آبادی نعمت‌الله عنوان و نام پدیدآور: انسان از مرگ تا برزخ / تالیف نعمت‌الله صالحی حاجی آبادی
 مشخصات نشر: قم گلهای بهشت ۱۳۸۲. مشخصات ظاهری: ۳۲۴ ص. شابک: ۱۴۰۰۰ ریال؛ ۱۷۰۰۰ ریال: چاپ هفتم ۹۶۴-
 ۹۴۶۶۳-۸-X؛ ۱۷۰۰۰ ریال (چاپ هشتم) یادداشت: این کتاب در سالهای مختلف توسط ناشرین متفاوت منتشر گردیده است
 یادداشت: چاپ هفتم: زمستان ۱۳۸۴. یادداشت: چاپ هشتم: ۱۳۸۵. یادداشت: کتابنامه ص [۳۲۳] - ۳۲۴؛ همچنین به صورت
 زیرنویس موضوع: مرگ موضوع: برزخ موضوع: زندگی پس از مرگ موضوع: Future life رده بندی کنگره:
 BP۲۲۲/۲۲ ص ۲ الف ۸ ۱۳۸۲ رده بندی دیویی: ۲۹۷/۴۴ شماره کتابشناسی ملی: م ۸۳-۳۷۵۴

پیشگفتار

کتابی که هم اکنون در مقابل روی شماسمت بخش دوم از دوران و تحولات مسیر انسان به سوی مقصد است. این بخش درباره دوره ای بحث می کند که ابتدایش مرگ و انتهایش دمیده شدن در صور و به پایان رسیدن عالم دنیاست. همان روزی که خورشید و ماه، ستارگان و کهکشانها، زمین و آسمان، کوه و دریا، جن و انس و فرشتگان همه باید ندای حق را ((لیک)) گویند و به سوی او بشتابند. این دوره، به خلاف دوره های قبل و بعد تاریک ترین، مبهم ترین، مخفی ترین، پرحادثه ترین، حساس ترین، وحشتناک ترین، خطرناک ترین و طولانی ترین دوران های سرگذشت انسان از مبداء تا معاد است. تا حال کسی نتوانسته است به روشنی بداند که آن جا، چه خبر است و چه واقع می شود؟ تنها چیزی که انسان درباره برزخ و قیامت می داند خبرهایی است که قرآن و روایات در اختیار او گذاشته است. آگاهی کامل از این خبرها هم هنگامی حاصل می شود که انسان خود، به برزخ منتقل شود و حقیقت را از نزدیک لمس کند و بفهمد. هر کس برای این دوره دیدگاهی دارد که ما به چهار نظریه از آنها اشاره می کنیم. ۱- عده ای دیدگاهشان آن است که این دوره، رفتن به بیابان عدم و نابودی و پایان یافتن کار است و همه چیز به آن جا ختم می شود. آنان می گویند: در این دوره، انسان رهسپار عدم می گردد و به سوی نیستی مطلق پیش می رود و پرونده او برای همیشه بسته می شود. ۲- دیدگاه عده ای دیگر چنین است: این دوره، دوره بازداشت و زندانی شدن و آمادگی پیدا کردن برای قیامت و داخل شدن در بهشت یا جهنم است. ۳- دیدگاه جمعی آن است که این دوره، جستن از زندان و رها شدن از زنجیر مادیات و فرار کردن از قفس تن و فارغ شدن از غم و غصه و درد و رنج است. ۴- دیدگاه چهارم: اعتقاد کسانی است که این دوره را، دوره تربیت شدن و به کمال رسیدن و نقص های دینی خود را جبران کردن می دانند و می گویند: در عالم برزخ دین مؤمنان کامل شده و آنان، تمام عیار وارد قیامت می شوند. این کتاب در دو بخش تنظیم شده است یکی مرگ و دیگری برزخ. در بخش برزخ در رابطه با سؤال قبر، فشار قبر، برطرف شدن عذاب قبر، عذاب برزخی مجرمان، نپوسیدن بدن های بعضی در قبر، صحبت اموات، پاداش برزخیان و بهشت و جهنم برزخی و ده ها مطالب جالب دیگر می باشد.

بخش اول: درباره مرگ

فصل اول: ویژگیهای مرگ

مرگ یکی از اسرار خلقت است، یکی از رازهای حل نشده است که بشر هنوز نتوانسته به اصل آن پی ببرد، آگاهی از اسرار مرگ یکی از مشکلات علم به حساب می‌آید، همان طور که اصل حیات و زندگی نیز از اسرار و رموز می‌باشد. بشری که هنوز از حقیقت ((حیات)) که هم اکنون، در پرتو آن به لذت بردن و برخوردار شدن از شئون زندگی مشغول است، اطلاع درستی ندارد، طبیعی است که از حقیقت ((مرگ)) که هنوز به آن نرسیده و طعم آن را نچشیده است اطلاع صحیحی نخواهد داشت. دنیا هنوز نتوانسته است به راز حیات و پیدایش موجود زنده پی ببرد؟ نتوانسته است بفهمد چگونه می‌شود موجود زنده ای که ترکیبات بدن او (از قبیل آب، خاک، آهک و مواد معدنی دیگر) که به اندازه معینی است، هنگامی که مرگش فرا می‌رسد، بدون آن که از ترکیبات جسمانی او چیزی کم شود، از حرکت و جنبش باز می‌ماند؟ در همین ((بدن)) که قرن‌ها است دانشمندان، روی آن کار می‌کنند و با وسایل و ابزار دقیق فنی به مطالعات و موشکافی‌های عمیق علمی پرداخته و در اعماق آن فرو رفته‌اند، با این حال به بسیاری از اسرار آن نتوانسته‌اند پی ببرند! رمز بسیاری از امراض و راه‌های علاج بر آنان مجهول مانده است. شاهد روشن آن، پی‌گیری‌های مداوم دانشمندان برای تحقیقات بیشتر طبی و توسعه تاسیسات مربوط به تشریح بدن و علم وظائف الاعضاء است. آیا بشر با این جهل وسیعی که نسبت به ((بدن)) خود دارد چگونه می‌تواند در مقام شناسایی حقیقت ((روح)) که غیر از ((بدن)) است و آفرینش آن، آفرینش دیگر و طرز خلقت آن، طرز مخصوصی است اظهار علم و اطلاع نماید؟ تا چه رسد به این که بخواهد درباره ((مرگ)) که یکی از آثارش جدایی ((روح)) از بدن است، اظهار علم و اطلاع کند. ما قسمت مهمی از عمر خود را در خواب به سر می‌بریم و هنوز حقیقت آن را نفهمیده‌ایم، نمی‌دانیم چگونه به خواب می‌رویم و چگونه خواب می‌بینیم. بسا در عالم خواب با صحنه‌های سرور انگیز و یا هراس ناک روبرو می‌شویم. احیانا حوادثی را که هنوز واقع نشده و در آینده واقع خواهد شد در خواب می‌بینیم؟! سپس به همانگونه که در خواب دیده‌ایم در بیداری مشاهده می‌نمائیم و با خود می‌اندیشیم، راستی حقیقت ((خواب)) چیست؟ ((خواب دیدن)) یعنی چه؟ انسان چگونه در خواب از وقایع آینده عمرش باخبر می‌شود و آن چه را هنوز واقع نشده است در خواب می‌بیند؟ هنگامی که از درک حقیقت خواب ناتوانیم چگونه می‌توانیم از مرگی که در مدت عمر فقط یک مرتبه به سراغمان می‌آید اطلاع صحیحی داشته باشیم؟ این‌ها مسائل مبهم و پیچیده‌ای است که متفکرترین مغزها و کاوش‌گران علمی نیز از یافتن جواب قاطع و محکم آن‌ها ناتوانند.

مرگ قانونی عمومی

آن طور که از آیات قرآن و روایات معصوم علیهم السلام به دست می‌آید و در طول تاریخ عالم خلقت تجربه شده است، مرگ قانونی عمومی است، سرنوشتی که برای همه انسان‌ها، همه موجودات زنده و بلکه همه موجودات غیر زنده حتمی و ثابت است. قرآن در این رابطه می‌فرماید: کل نفس ذائقة الموت ثم الینا ترجعون (۱) ((هر انسانی مرگ را می‌چشد، سپس به سوی ما باز می‌گردد)). آیه به قانونی اشاره می‌کند که بر تمام موجودات زنده جهان حاکم است. می‌گوید: تمام زندگان، خواه ناخواه روزی مرگ را خواهند چشید. اگر چه بسیاری از مردم مایل‌اند، فناپذیری خود را فراموش کنند. ولی این واقعیتی است که اگر ما آن را فراموش کنیم هرگز ما را فراموش نخواهد کرد، حیات و زندگی این جهان، بالاخره پایانی دارد، روزی می‌رسد که مرگ به سراغ هر کسی خواهد آمد و ناچار از این جهان رخت بر خواهد بست. این جهان، سرای جاویدانی برای هیچ کس نیست، بعضی زودتر و بعضی دیرتر باید بروند، فراق دوستان و فرزندان و خویشان به هر حال تحقق می‌یابد که هر نفس کو آمد حیات چشد شربت نیستی و ممت دو روزی چو از زندگانی گذشت به سوی خدا باز خواهید گشت اصولا انسان در هر چیز شک و تردید کند، در مرگ نمی‌تواند تردید نماید. تمام اهل آسمان‌ها و زمین می‌میرند، همه موجودات زنده در کام مرگ فرو می‌روند، همه مخلوقات بدون استثنا اجل و سرآمدی دارند که لحظه‌ای در آن تاءخیر نیست، ادعای خلود و جاودانگی مردم درباره یکدیگر یا

رهبران خود تعارف های بی محتوایی بیش نیست ، کدام خلود؟ کدام جاودانگی ؟ در حالی که همه انبیاء این راه را پیموده اند و همگی بدون استثنا از این گذرگاه گذشتند. در حدیثی آمده است : وقتی آیه شریفه کل من علیها فان (۲) ((تمام کسانی که بر روی زمین هستند فانی می شوند)) نازل شد ملائکه گفتند: فرمان مرگ اهل زمین صادر شد! هر آن کس که روی زمین پا به جاست سرانجام او نیستی و فناست و هنگامی که آیه عع کل نفس ذائقة الموت (۳) ((هر انسانی مرگ را می چشد)). نازل گشت ، فرشتگان گفتند: ((فرمان مرگ ما نیز صادر شد!)) (۴) و راجع به مرگ عمومی تمام موجودات جهان می فرماید: کل شیء هالک الا وجهه (۵) ((همه چیز این جهان فانی و نابود می شود جز ذات پاک و بی همتای او)). این آیات ، هشدار می دهد به همه انسانها در طول تاریخ است ، که از این سرنوشت و قانون عمومی و قطعی غافل نشوند. دائما به فکر مرگ باشند که غفلت از آن ، خطرناکی برای دین و دنیا و آخرت انسان به بار می آورد. باید این را بدانیم که مرگ نعمتی از جانب خدا و سرنوشتی حتمی است که برای همه نوشته شده و خوب هم نوشته است . در این باره چنین باید گفت : این سخن باید به آب زر (۶) نوشت گر رود سر (۷) بر نگردد سرنوشت سر نوشت ما به دست خود نوشت خوشنویس است او نخواهد بد نوشت

مرگ شکننده لذت ها

اشاره

به یاد مرگ و سرای بعد از آن (عالم برزخ و قیامت) بودن ، بهترین موعظه و سازنده ترین اندرز برای هر انسان است و توجه داشتن به آن ، اثر عمیقی در شکستن شهوات و پایان دادن به آرزوهای دور و زدودن زنگار از آئینه دل دارد. غفلت نمودن از مرگ ، انسان را به پستی ، بی باکی ، بی دینی و بی غیرتی می کشاند، قلب را می میراند و او را از هر حیوانی گمراه تر و فرومایه تر می کند. در روایات از معصوم علیهم السلام وارد شده : انسان زیرک و مؤمن کسانی است که دائما به یاد مرگ باشد و هیچ وقت از آن غفلت نکند. به چند روایت توجه کنیم . ۱ - از حضرت رسول صلی الله علیه و آله سؤال کردند: زیرک ترین مؤمنان چه کسانی هستند؟ فرمود: کسی که بیشتر به یاد مرگ بوده و خود را برای آن آماده کند. (۸) ۲ - نیز از آن حضرت سؤال کردند: زاهدترین مردم کیست ؟ فرمود: کسی که قبر و عذاب های آن را از یاد نبرد، فریب زینت های دنیا را نخورد، سرای جاودان را بر این دنیای زودگذر برگزیند، فردا را از عمر خود حساب نکند و خود را آماده مرگ نماید. (۹) ۳ - هم چنین فرمود: زیاد به فکر نابودکننده لذت ها باشید. عرض شد: یا رسول الله ! آن چیست ؟ در پاسخ فرمود: مرگ است . آن کسی که به حقیقت ، از مرگ یاد می کند در وسعت و گشایش زندگی باشد، غرورش برطرف شود، دنیا بروی تنگ گردد، اگر در مضیقه و سختی باشد با یاد مرگ ، از فشار فکری رهایی یابد و دنیا در نظرش وسیع و گسترده شود. ۴ - از امام صادق علیه السلام در این باره نقل شده : به یاد مرگ بودن ، خواهش ها و هوس های نفسانی و شهوتهای سرکش را در درون آدمی ، می میراند و ریشه های غفلت را از دل می کند، قلب و دل را به وعده های الهی نیرو می بخشد، طبع و خوی بندگی را در نهاد انسان نرمی می دهد و لطافت می آفریند، نشانه های هواپرستی و رنگ و رنگارهای دل باختگی به دنیا را در هم می شکند، شعله های حرص و طمع را خاموش می کند، دنیا را در نظر انسان پست و کوچک می گرداند. این است معنی سخن پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله که فرمود: ((یک ساعت فکر کردن از هفتاد سال عبادت بهتر است.)) (۱۰) به فکر مرگ بودن ، انسان را از گناه باز می دارد، او را به سوی کارهای نیک فرا می خواند، ایمان را در دل می آفریند، به زندگی و حیات انسان معنی و جهت می دهد. خیر و خوشبختی برای آن کسی است که ملائکه هنگام آمدن مرگ او را تکریم و احترام کنند و به شایستگی بدرقه نمایند. خداوند متعال ، ((مرگ)) و حیات را در چند جای قرآن فقط به خود نسبت می دهد. در یک جای آن فرموده : له ملک السموات و الارض لا- الله الا- هو یحیی و یمیت (۱۱)

((خداوندی که حکومت آسمان ها و زمین از آن او است ، خداوندی که معبودی شایسته پرستش جز او وجود ندارد، خداوند، زنده می کند و می میراند و نظام حیات و مرگ به فرمان او است)). در آیه دیگر می فرماید: و الله یحیی و یمیت و الله تعلمون بصیر(۱۲)) ((خداوند، زنده می کند و می میراند (و بهر حال مرگ و حیات به دست او است .) و خداوند، از همه اعمال بندگان با خبر است)). فقط در یکی از آیات به علت مرگ و حیات انسان اشاره کوتاهی می کند. آن جا که می فرماید: الذی خلق الموت والحیاء لیلوکم ایکم احسن عملا و هو العزیز الغفور(۱۳)) ((خداوند) آن کسی است که مرگ و حیات را آفرید تا شما را بیازماید که کدام یک بهتر عمل می کند و او عزیز و غفور است)). در آیه ، نخست آفرینش مرگ و حیات را به عنوان نشانه قدرت بی پایانش معرفی می کند. سپس می فرماید: هدف از این آفرینش ، حسن عمل است . آزمایشی که به عنوان انسان ها و هدایت به سوی قرب پروردگار خواهد بود. ثانیاً، دنیا را به عنوان یک میدان آزمایش معرفی کرده است ، میدانی برای آزمایش ((بهترین افراد از نظر عمل)) و طبعاً کارت (عمل بهتر و خالص تر، زهد فزون تر، عقل و خرد کامل تر، خداترسی قوی تر، عمل کرد بیشتر به اوامر و نواهی خدا، بیشتر به یاد و آماده مرگ بودن و تهیه زاد و توشه برای مسافرت به سوی آخرت که همه این ها از مصادیق حسن عمل است .) مرگ به دست کیست ؟ درباره این که مرگ به دست کیست و چه کسی یا چه کسانی جان های انسان ها را می گیرند؟ مطالبی را بیان می کنم . قرآن مجید، مرگ و گرفتن جان ها را به سه طایفه نسبت می دهد و مسئولیت آن را با سه کس می داند. ۱ - مسئولیت آن با خداست . او جان مخلوقات را می گیرد. قرآن در این باره می فرماید: الله یتوفی الانفس حین موتها(۱۴)) ((خداوند جان (مخلوقات را) به هنگام مرگ می گیرد)). ۲ - نسبت مرگ با ملک الموت است . قرآن در این باره می فرماید: قل یتوفاکم ملک الموت الذی و کل بکم (۱۵) (ای پیامبر به مردم) ((بگو: ملک الموت ماءمور (گرفتن جان شماست) و روح شما را می گیرد، سپس به سوی پروردگارتان باز می گردید)). ۳ - نسبت آن را به ملائکه داده است . در یک جا می فرماید: الذین تتوفاهم الملائکه طیبین (۱۶) (پرهیزکاران) ((کسانی هستند که فرشتگان جانشان را می ستانند در حالی که طیب و پاکیزه اند از همه بدی ها و زشتی ها)). در جای دیگر می فرماید: الذین تتوفاهم الملائکه ظالمی انفسهم (۱۷) (کافران) ((کسانی هستند که فرشتگان جانشان را می گیرند در حالی که بر خویشان ستم کرده اند)). چگونه می شود که مرگ را گاهی به خدا و گاهی به ملک الموت و گاهی به ملائکه نسبت می دهند؟ آیا همه آنها با کمک همدیگر جان مخلوقات را می گیرند؟ یا هر کدام جان افراد مخصوصی را می گیرند. در این باره نظریاتی وجود دارد. از جمله : ۱ - قبض روح افراد به حسب رتبه و مقام آنان است . جان افراد کافر و مشرک ، جنایت کار و خیانت کاران ، بی دین ، و بدکاران را ملائکه می گیرند و روح مؤمنان و زاهدان ، علما و صالحان را ملک الموت و روح دوستان و مقربان الهی را خدا می گیرد. ۲ - از امام صادق علیه السلام درباره گرفتن جان افراد سؤال شد: با توجه به این که در یک زمان ، بسیاری از مردم در اطراف جهان از دنیا می روند که شمارش آنها را جز خدا نداند، اگر تنها ملک الموت قبض روح می کند با آیات یاد شده چگونه ممکن است ؟ فرمود: خداوند برای ملک الموت دستیاران و کمک کارانی از فرشتگان را قرار داده است که آنها جانها را از طرف ملک الموت می گیرند، ملک الموت هم علاوه بر جان هایی که خود گرفته است جانهای دیگری که ملائکه گرفته اند را نیز می گیرد و همه آنها را خداوند متعال از ملک الموت می گیرد و به سوی خود می برد.(۱۸) آیات ذکر شده منافات با هم ندارند؛ زیرا ملک الموت و ملائکه همه فرمان برداران حق و مجریان دستورات او هستند. این قضیه درست مانند وزیر کشور و استاندار و فرمانداران اوست . وزیر کشور استانداری را به نمایندگی از جانب خود انتخاب می کند و استاندار هم فرمانداری را برای اجرای دستورات و انجام کارها و نیازها ماءموریت می دهد و آنان را به نقاط مختلف می فرستد. ۳ - در اخبار آمده است : ملک الموت ما بین زمین و آسمان قرار دارد، اعوان و انصارش روح انسان ها را از جای خودشان می گیرند تا وقتی به گلوی آنان رسید. در این هنگام ملک الموت روح ها را می گیرد و از بدن ها خارج می کند و به سوی خدا می برد.(۱۹) در این اخبار می گوید: اول ملائکه جانها را می گیرند و تا گلو می رسانند بعد ملک الموت آنان را از بدن خارج می

کند که هر دو در گرفتن روح دخالت دارند. ۴ - نقل شده است: برای ملک الموت حربه و سلاحی است که بزرگی آن، از مغرب تا مشرق می باشد و او بر تمام جهان احاطه دارد و همه مردم را می تواند در یک لحظه مشاهده کند. هیچ خانه ای نیست مگر آن که ملک الموت روزی دو مرتبه با اهل آن دیدار می کند. وقتی دید انسانی مرگش نزدیک شده است، با آن سلاحی که در دست دارد بر سر او می زند و می گوید: (به هوش باش) الان لشکرهای مرگ به دیدن تو می آیند. (۲۰) در این حدیث می گوید: اول ملک الموت با ضربه بر سر انسان می زند و بعد ملائکه برای قبض روح او آماده می شوند. ۵ - عده ای گفته اند: آن کس قادر بر مرگ انسان است خداوند متعال می باشد که شریک و یآوری ندارد. او قبض روح افراد را به ملک الموت واگذار کرده است به طوری که او قدرت ندارد روحی را جلوتر یا عقب تر قبض کند. ملک الموت دستیاران و کمک کارانی دارد که آنها جانها را از جای خود بیرون می کشند تا به گلو رسد و ملک الموت آنها را از جسد بیرون می آورد. (۲۱)

مرگ نابودی است؟

آیا مرگ نیستی و نابودی، فنا و انهدام، تمام شدن و از بین رفتن است؟ یا تحول و تغییر انتقال از جایی به جایی و از جهانی به جهان دیگر می باشد؟ این پرسش، همواره برای بشر مطرح بوده و هست و خواهد بود که هر کسی مایل است پاسخ آن را بیابد و باید به پاسخی که دیگران داده اند، ایمان و اعتقاد پیدا کند. در این باره چهار جواب وجود دارد: اجمالا به آنها اشاره می شود. ۱ - عده ای قائل اند: مرگ، از بین رفتن و نابود شدن است، حشر و نشر و حساب و کتابی بعد از آن نیست، عاقبتی برای کارهای خوب و بد وجود ندارد. آنها چنین فکر می کنند که: مرگ انسان مانند مرگ حیوانات و گیاهان و درختان است که بعد از مردن و خشک شدن برای همیشه از بین می روند. ۲ - بعضی دیگر چنین می گویند: انسان وقتی مرد از بین می رود و حساب و کتابی برای او در کار نیست، ثواب و عقابی در قبر نخواهد داشت، اما در قیامت زنده می شود و در قبال اعمال نیک و بد پاداش و عقاب می بیند. ۳ - طایفه سوم می گویند: انسان بعد از مرگ جسمش خاک می شود، از بین می رود و دیگر زنده نمی شود، اما روحش باقی می ماند، پاداش و جزا می گیرد و عذاب و عقاب می شود. این سه جواب باطل است و اعتمادی به آنها نیست. ۴ - جواب چهارم: که درست و حق است و آیات و روایات هم موید آن می باشند این که: مردن: نابود شدن نیست بلکه تحول، تغییر و انتقال از جایی به جایی و از جهانی به جهانی دیگر است. می گویند: مرگ فنا و عدم نیست، بلکه رفتن از نشئه ای به نشئه دیگر است. همانگونه که چشم به جهان گشودن را ((تولد)) می نامیم، به انتقال از این دنیا به عالم دیگر ((مرگ)) می گوئیم. تولد و مرگ از این نظر هیچ تفاوتی با هم ندارند. هر دو، انتقال از مرتبه ناقص به مرتبه کامل تر است. این انتقال برای هر موجودی، از جمله انسان، لحظه به لحظه پیدا می شود. حیات انسان در این مرگ و انتقال، رو به کمال است. یعنی، از این حرکت و انتقال نقص و ضرری به او نمی رسد و چیزی از او کم و کاسته نمی شود، بلکه این حرکت و انتقال (تولد و مرگ) مرتباً تکامل و ترقی پیدا می کند. به عبارت دیگر: مرگ انسان مانند تولد طفل است. دنیا با تمام وسعت و زیباییش، با تمام حسن و جمالش در حقیقت نسبت به عالم آخرت، هم چون شکم مادر نسبت به دنیا است. اما همان گونه که تا طفل پا به جهان نگذاشته از واقعیت جهان خارج آگاه نمی شود، غالباً انسان نیز تا هنگام مرگ با عالم آخرت بیگانه است. پیامبر اسلام (ص) در این باره می فرماید: شما برای نابودی آفریده نشده اید! بلکه برای این آفریده شده اید که همیشه باقی باشید. نهایت آن که همواره از مرحله ای به مرحله دیگر در حال انتقال و تکامل خواهید بود. (۲۲) مرگ دریچه ای به عالم بقا

گرچه نام مرگ، برای بسیاری هول انگیز و وحشت ناک است، ولی از نظر اسلام چهره دیگری دارد؛ چرا که مرگ گذرگاهی است به جهان دیگر و در حقیقت ((تولد دوم)) به حساب می آید.

نوزاد هنگام تولد به شدت می‌گیرد. شاید گمان می‌کند دارد از بین می‌رود و نابود می‌شود، در حالی که به جهانی بسیار وسیع تر از شکم مادر وارد می‌گردد. به عبارت دیگر: در نظر پیروان مکتب انبیاء زندگی مردم در دنیا، همانند زندگی جنین در شکم مادر است!؟ مرگ آدمی هم به منزله ولادت دوم می‌باشد دوران زندگی جنین در رحم مادر، موقت و زندگی انسان نیز در دنیا موقت است. جنین با تولد از مادر، محیط محدود رحم را ترک می‌کند و به محیط وسیع دنیا قدم می‌گذارد. جفتش را که در رحم با او همراه بود از وی جدا می‌کنند و به خاک می‌سپارند و خودش به زندگی ادامه می‌دهد. انسان نیز با مردن، از تنگنای رحم دنیا بیرون می‌رود، بدنش را که به منزله جفت او است به قبر می‌سپارند. در آن جا بدن متلاشی می‌گردد و روحش به عالم وسیع تر و عالی تری انتقال می‌یابد. قبل از تولد جنین، قابله‌ای مهربان و خویشانی با محبت، به انتظار ورود کودک نشسته‌اند که به محض خروج از ((رحم)) مادر، او را گرفته و با مدارا شستشو دهند. در میان لفافه‌ای نرم و لطیف پیچیده و در آغوش پر مهر خود بخوابانند. همین‌طور قبل از مردن انسان، غسل و خویشان با مهر و محبت، به انتظار خروج او از رحم دنیا نشسته‌اند که به مجرد خروج، او را گرفته و با مدارا شستشو دهند و در پارچه و لفافه‌ای سفید و تمیز پیچیده و در آغوش قبر بخوابانند. طفل، قبل از تولد نمی‌داند ((ولادت)) یعنی چه؟ با متولد شدن چه می‌شود و سر از چه عالمی در می‌آورد؟ با چه اوضاع و احوال و اشخاصی روبه‌رو می‌گردد؟ روی دست چه افرادی قرار می‌گیرد، افرادی با مهر و محبت یا افرادی با خشم و غضب. قبل از مردن، انسان نمی‌داند ((مرگ)) یعنی چه؟ بعد از مرگ چه می‌شود؟ سر از چه عالمی در می‌آورد؟ با چه اشخاصی روبه‌رو می‌گردد؟ در اختیار چه فرشتگانی قرار می‌گیرد. فرشتگان رحمت و یا فرشتگان غضب؟

مرگ چیست؟

یکی از مسائلی که هنوز برای عده زیادی از مردم جهان حل نشده و معنی آن روشن نگردیده است، مسئله ((مرگ)) و حقیقت آن می‌باشد. از این جهت است که مردم از آن می‌ترسند و از شنیدن نامش کراهت دارند. اما همه آنان می‌خواهند بدانند که حقیقت مرگ چیست؟ درباره حقیقت ((مرگ)) نظرات مختلفی وجود دارد بسیاری از دانشمندان برای روشن کردن آن، مثالهای گوناگونی زده‌اند. در آینده به چند نمونه از آنها اشاره می‌کنیم: به طور کلی معنی و حقیقت ((مرگ)) عبارت است از جدا شدن روح از بدن و بریده شدن علاقه آن دو از یکدیگر، وقتی بین روح و بدن ارتباط و علاقه باشد انسان حیات دارد. اما وقتی این ارتباط بریده شد و روح از بدن جدا گردید ((مرگ)) حتمی است. وقتی بین آن دو، ارتباط و علاقه باشد انسان حرکت می‌کند، چشمش می‌بیند، گوشش می‌شنود، قلبش می‌زند و دست و پایش حرکت می‌کند و آن چه سبب این کارها می‌شود روح است، در حقیقت همان روح است که همه چیز را به آن نسبت می‌دهند و اعضا و جوارح ابزاری در خدمت او هستند. هنگامی که انسان می‌گوید چشم، گوش، زبان، دست و پای من فلان کار را می‌کنند در حقیقت مقصودش از (من) روح است؛ زیرا روح به وسیله چشم می‌بیند، به وسیله گوش می‌شنود، به وسیله زبان تکلم می‌کند، به وسیله مغز درک می‌نماید، به وسیله پا حرکت می‌کند و به وسیله دست کارهایی را انجام می‌دهد. اگر این وسائل نباشد روح به تنهایی نمی‌تواند کاری انجام دهد. اما وقتی روح، ارتباط و علاقه خود را با بدن قطع می‌کند، آن بی‌حرکت می‌شود و باید دفن گردد و در قبر می‌پوسد و از بین می‌رود، ولی این پوسیده شدن، لطمه‌ای به روح او وارد نمی‌کند و روح همچنان باقی می‌ماند و به صورت موجودی مستقل و اصیل به زندگی خود ادامه می‌دهد. مثال‌هایی که برای حقیقت روح زده‌اند از این قرار است. ۱- بعضی گفته‌اند: بدن و روح مانند کشتی و کشتیبان‌اند، جدایی ناخدا از کشتی، ارتباط و علاقه او را از کشتی جدا می‌سازد. با این که حقیقت ناخدا غیر از کشتی است نیرویی که کشتی را اداره می‌کند و آن را از غرق شدن نجات می‌دهد نیروی ناخداست. روح هم نسبت به بدن همان علاقه را دارد و در حقیقت روح، بدن را رهبری می‌کند. (همانند ناخدا در رهبری کردن کشتی) و با جدا شدن روح، بدن نابود می‌شود.

۲ - بعضی دیگر گفته اند: روح به منزله نوری است در تاریکی تن . بدن با این نور از مجرای گوش می شنود، از مجرای چشم می بیند، از مجرای دهان و زبان می گوید. همچنین حواس دیگر در بدن به برکت روح فعالیت دارند، هرگاه این ارتباط و علاقه بریده شود نور از بدن قطع می شود. پس ، حقیقت مرگ عبارت از بیرون رفتن نور از این محل و قرار گرفتن آن در جای دیگر است و با رفتن روح ، بدن تاریک می شود، چنانچه پیش از دمیدن روح تاریک بوده است . برای روشن شدن مطلب فرض کنید: در کلبه ای که چندین سوراخ داشته باشد چراغی روشن نمایید، از این سوراخ ها نور و روشنی بیرون می رود. این چراغ روح کلبه است ! تا زمانی که در کلبه باشد، حیات دارد و نور از سوراخ ها بیرون می رود اما اگر چراغ را بیرون ببرید آن جا تاریک می شود و در واقع می میرد. پس مرگ ، جابه جا کردن چراغ و بیرون بردن آن از بدن است . ۳ - عده ای علاقه روح و بدن را به راننده و ماشین مثل زده اند، راننده ، روح و جان ماشین است و تا زمانی که راننده داخل آن باشد، ماشین روح دارد و حرکت می کند. اما وقتی ماشینی کهنه و اوراق شد و دیگر قابل استفاده نبود راننده ، آن را ترک می کند وقتی راننده آن را ترک نمود علاقه خود را از آن بریده است . ۴ - بعضی علاقه روح و بدن را، به اتاقی مثل زده اند که شخصی سال ها داخل آن بوده است . در این مدت شخص به اتاق علاقه پیدا کرده است . اما به مرور زمان و در اثر حوادث روزگار اتاق پوسیده و به خرابی مشرف می شود. شخصی که در خانه ساکن است چون دیگر آن را قابل استفاده نمی بیند و می ترسد که ناگهان بر سرش خراب شود علاقه خود را می برد و از آن جا خارج می شود. جان قصد رحیل کرد گفتم که مرو گفتا چه کنم خانه فرو می ریزد از مثال های فوق می فهمیم که علاقه و ارتباط روح و بدن از باب حلول چیزی در چیز دیگری و مخلوط شدن چیزی به چیزی نمی باشد؛ چرا که روح مجرد است ، خارج و داخل ندارد فقط علاقه به بدن دارد و مرگ قطع علاقه از آن است . روی همین جهت بعضی از حکما گفته اند: روح مانند پوششی است که بدن را فرا گرفته باشد. هم چنان که لباس دخول و خروج ندارد، روح هم دخول و خروج ندارد، بلکه گاهی به تن پوشیده و گاهی از آن کنده می شود. بین این دو اصلا سختی نیست ((آفرین بر خدایی که دو موجود ناهماهنگ را به هم پیوسته است)). ۵ - بوعلی سینا هم ، درباره حقیقت ((مرگ)) چنین اظهار نظر می کند: ((مرگ)) جز این نیست که روح و نفس آدمی آلات خود را که به کار گرفته است رها کند. (منظور از آلات ، همان اعضا و جوارح است که مجموع آنها را بدن می نامند)، هم چنان که شخصی صنعت کار ابزار کار خود را ترک می کند. روح وقتی از بدن خارج شد باقی خواهد ماند و راهی برای فنا و نابودی او نیست . نیز می گوید: حقیقت ((مرگ)) مفارقت روح از بدن است . این مفارقت ، به معنای فساد و نابودی روح نیست . تنها چیزی که از این مفارقت حاصل می شود فساد ترکیب بدن و متلاشی شدن آن است . اما روح که همان ذات آدمی است هم چنان باقی می ماند. (۲۳) خلاصه : با سپری شدن عمر و فرا رسیدن ((مرگ))، آن چه پایان می پذیرد حیات بدن است اما روح باقی و برقرار می ماند و پس از ((مرگ))، به سرای دیگر منتقل می شود و در اقامت گاهی جدید با شرایطی نوین به حیات خود ادامه خواهد داد. از این ملک روزی که دل بر کنم سراپرده در ملک دیگر زخم پس این مملکت را نباشد زوال ز ملکی به ملکی بود انتقال

مرگ در نظر ائمه

درباره ((مرگ)) و حقیقت آن : ائمه معصوم علیهم السلام نظراتی داده و هر کدام برای فهم مردم و تقریب ذهن به نحوی ((مرگ)) را تعریف کرده اند. به امام صادق گفتند که : ((مرگ)) را برای ما توصیف کن . فرمود: ((مرگ)) برای مؤمن بهترین بوی خوش است که آن را جلوی بینی خود برده و کشد. لذتی تمام برده و به دنبال آن به خواب می رود و تمام درد و رنج و ناراحتی او از بین می رود. (۲۴) و برای کافر مانند مار گزیدگی و عقرب گزیدگی یا سخت تر از آن است . بعضی می گویند: ((مرگ)) برای کافر از بریدن بدن او با اهر ، و قیچی کردن با مقراض ، و کوبیدن با سنگ ، و گذاشتن میله وسط سنگ آسیا در چشم او و به گردش در آوردن ، سخت تر است . هم چنین امیرالمؤمنین علیه السلام خواستند که : ((مرگ)) را برای ما توصیف کن . فرمود:

((مرگ)) چیزی است که به نعمت‌های جاوید، یا به عذاب‌های دائم بشارت می‌دهد، یا چیزی مبهم و نامعلوم است. دوستان و مطیعان ما را به نعمت‌های جاوید و دشمنان و مخالفان ما را به عذاب دائم بشارت می‌دهد، مرگی که مبهم و نامعلوم است. مربوط به مؤمنینی است که در گناه زیاده روی کرده‌اند، شاید به شفاعت ما برسند و از عذاب نجات یابند و شاید شفاعت ما شامل حالشان نشود و به عذاب گرفتار آیند و عذاب از سیصد هزار سال کمتر نباشد. (۲۵) از امام حسن مجتبی علیه السلام پرسیدند: ((مرگ)) چیست؟ حقیقت آن پیش ما مجهول است. فرمود: ((مرگ)) برای مؤمنان بهترین سرور و خوشحالی است (مانند وقتی که) انسان را از زندان تنگ و تاریک و کثیف به باغ‌های سبز و خرم منتقل کنند و برای کفار مانند آن است که آنها را از باغ‌های باصفا و پر درخت و نعمت به سوی آتش سوزان انتقال دهند. (۲۶) امام حسین علیه السلام در روز عاشورا به اصحاب خود فرمودند: ((مرگ)) مانند پل است که از یک طرف آن عبور کنید و به طرف دیگر روید که این طرف پل، ناراحتی و سختی و مشکلات فراوان باشد و آن طرف باغستان‌ها و کاخ‌های مرفه و پر نعمت. آیا کدام از شما ناراحت است که از زندان تاریک و پر جانور به سوی قصرهای عالی انتقال یابد. ((مرگ)) برای دشمنان ما، مانند کسی است که او را از قصرها به سوی زندان برند! همین طور جدم رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: ((الدنيا سجن المؤمن و جنه الكافر و الموت جسر هؤلاء)) (مؤمنان) الی جناتهم، و (کفار) الی جحیمهم)) دنیا زندان مؤمن و بهشت کافر است و ((مرگ))، پل مؤمنان و دوستان ما به سوی بهشتشان و پل کفار به سوی جهنمشان است. (۲۷)

مرگ پاک شدن از گناهان

امام حسن عسکری علیه السلام نقل می‌کند: پدرم امام هادی علیه السلام به عیادت یکی از اصحابش که در بستر مرض افتاده بود تشریف برد و دید آن مرد گریه می‌کند و از ترس ((مرگ)) در جزع و فزع است. فرمود: ای بنده خدا! تو از ((مرگ)) در هراس و گریه ای، برای این که معنای ((مرگ)) را نمی‌دانی. بعد از آن فرمود: من از تو سئوالی می‌کنم. جواب بگو! اگر فرضاً تمام بدن ترا چرک و کثافات فرا گیرد و از بسیاری این چرکها و کثافات و پلیدی‌هایی که در تو نشسته است در رنج و آزار باشی و در عین حال دمل‌هایی در بدن تو پدیدار شود و مرض جرب و سودای خشک پیکر ترا فرا گیرد و بدانی اگر حمام بروی و بدن خود را بشویی تمام این مرض‌ها و کثافات از بین می‌رود و بدن تو پاک و پاکیزه می‌شود، آیا دوست نداری که به حمام روی و شستشویی بنمایی و تمام این چرک‌ها و آفات را از بین ببری و از خود دور کنی؟ یا آن که رفتن به حمام را ناپسند داری و حاضر نیستی بدان‌جا، گامی نهی و با تمام این کثافات و آفات صبر می‌کنی و می‌سازی؟ مریض عرض کرد: یا بن رسول الله! دوست دارم به حمام بروم و تمام آلودگی‌ها را بزدایم و از خود دور گردانم. حضرت فرمود: ((مرگ)) هم برای انسان مؤمن در حکم حمام و تطهیر و شستشو است، آن‌چه از گناهانی که انجام داده‌ای و به واسطه طول مرض و سایر امور هنوز از بین نرفته و باقی است، به واسطه ((مرگ)) تمام آنها از بین می‌رود و از بدی‌ها و گناهان پاک و پاکیزه بیرون می‌آیی. ای مرد! بدان که چون بر ((مرگ)) وارد شوی و از این دریچه عبور نمایی از هرگونه اندوه و غصه و آزار و رنجی نجات یابی و در دامان هرگونه سرور و فرح و انبساطی قرارگیری. سخنان آن حضرت در مریض اثر کرد، دلش آرام گرفت و از طپش ایستاد. با نهایت خرسندی و نشاط چشمان خود را فرو بست و جان به جان آفرین تسلیم نمود. (۲۸) نیز از حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام نقل شده: از رسول خدا شنیدم که فرمود: مؤمن وقتی از دنیا می‌رود، اگر گناهان او به اندازه گناهان همه اهل زمین باشد ((مرگ)) او باعث می‌شود که همه آن‌ها بخشیده شود و از گناهان پاک گردد. (۲۹) نیز از امام صادق نقل شده: ((مرگ)) کفاره گناهان هر مؤمنی است. (مؤمن به واسطه ((مرگ)) تصفیه و تزکیه و تطهیر می‌شود. (۳۰)

حال که حقیقت مرگ را فهمیدیم ، لازم است بدانیم : با این که ((مرگ)) یک امر حتمی است ، چرا اکثر مردم از آن در هراسند؟ اگر ((مرگ)) نیستی و فنا و انهدام نیست چرا بعضی از آن می ترسند؟ چرا از مردن وحشت و خوف دارند؟ چرا نام ((مرگ)) و مردن که پیش می آید ناراحت می شوند و با چشم دیگری به آن نگاه می کنند؟ حتی از شنیدن نام ((مرگ)) کراهت دارند؟ بزرگان دین چند چیز را علت ترس از مرگ دانسته اند: اول : این که وقتی انسان حقیقت ((مرگ)) را فانی شدن و از بین رفتن پندارد، از آن می هراسد و از شنیدن نامش می گریزد تا چه رسد به خود آن . ولی اگر حقیقت آن را، آن چنان که هست دریابد و بدان یقین کند ترسش می ریزد و ((مرگ)) را جز کمال و ترقی چیز دیگری نخواهد یافت و به آن عشق می ورزد. امیرالمؤمنین علیه السلام که حقیقت ((مرگ)) را به روشنی دریافته و معنی آن را درک کرده است چنین می فرماید: والله لابن ابیطالب انس بالموت من الطفل بثدی امه . (۳۱) ((به خدا سوگند که انس پسر ابوطالب به مرگ از انس به پستان و شیر مادرش بیشتر است .)) در مورد متقین و چگونگی علاقه آنها به مرگ در خطبه همام می فرماید: اگر خداوند اجل و مدتی در دنیا برایشان تعیین نمی فرمود، از شوق ثواب و بیم عذاب حتی یک چشم بهم زدن نیز جان در بدشان قرار نمی گرفت . (۳۲) و همسر آن حضرت فاطمه زهرا (س) ((مرگ)) خود را از خداوند می خواهد و می فرماید: اللهم عجل وفاتی سریعا ((خدایا! هر چه زودتر مرگ را برسان .)) (و از این دنیای پر درد و رنج مرا نجات ده و به آخرتی که جاوید است منتقل کن .) دوم : دل بستگی به دنیا. ترس از ((مرگ)) گاهی به خاطر دل بستگی به دنیا است ، انسانی که عمر خود را صرف تیمار بدن کرده باشد هنگام مرگ و انتقال روح به عالم جدیدی بسیار بیم ناک است ؛ زیرا او در لجن زار طبیعت غوطه ور بوده و با عالم جدیدی که بدان جا منتقل می شود هیچ آشنایی ندارد. وی دنیا را منزل حقیقی خود پنداشته ، به آن خو گرفته و دل بستگی شدیدی پیدا کرده است ، از این رو هنگام احتضار و قالب تهی کردن ، حالت بسیار بدی او دست خواهد داد. ولی همین انسان ، اگر در این عالم رشته ارتباط خود را با عالم آخرت محکم کند، به پروردگار میل و علاقه و محبت بورزد و با ساکنین حرم قدس الهی آشنا شود، به اهل بیت عصمت و طهارت تمسک جوید و همت خود را صرف دنیا نکند، با اشتیاق فراوانی به عالم دیگر منتقل می شود و به محل خویش پرواز می کند. نه تنها از ((مرگ)) نمی ترسید، بلکه آن را شیرین تر از عسل می یابد. سوم : تهیه نکردن توشه : سومین علت ترس از ((مرگ))، این است که ما توشه راهی برای سفر آخرت آماده نکرده ایم و عمل نیکی انجام نداده ایم تا باعث نجات ما شود. اگر آخرت خود را آباد کرده و از پیش چیزی فرستاده باشیم و یقین بدانیم که آن جا در رفاه هستیم ، منزل و مکان آماده و آباد داریم ، چرا از ((مرگ)) بترسیم و وحشت داشته باشیم ؟ شخصی به خدمت حضرت رسول صلی الله علیه و آله وسلم آمد و عرض کرد: یا رسول الله ! چرا من از ((مرگ)) کراهت دارم ؟ فرمود: آیا مال و ثروتی داری ؟ عرض کرد: بلی ، فرمود: برای قیامت خودت چیزی فرستاده ای ؟ عرض کرد: خیر، فرمود: به همین علت از ((مرگ)) می ترسی و کراهت داری . (۳۳) در مجلسی که امام حسن مجتبی علیه السلام حضور داشتند، صحبت از ((مرگ)) شد. شخصی عرض کرد: یابن رسول الله ! چرا ما از مرگ خوشمان نمی آید؟ فرمود: برای این که آخرت خود را خراب و دنیایتان را آباد کرده اید، از این جهت ناراحتید که از عمران و آباد به سوی خرابه و ویرانه منتقل شوید. (۳۴) هم چنین کسی از اباذر پرسید: چرا ما از مرگ ناراحت و گریزانیم . در جواب گفت : چون دنیای خود را آباد و تعمیر نموده و آخرت را ویران کرده اید. لذا خوشتان نمی آید که از عمران به خرابه روید. (۳۵) قرآن مجید هم ، اعمال نادرست و خلاف مردم را که موجب کیفر و عذاب الهی است ، تنها عامل ترس از مرگ معرفی می کند و می فرماید: عرعق قل یا ایها الذین هادوا ان زعمتم انکم اولیاء لله من دون الناس فتمنوا الموت ان کنتم صادقین و لا یتمنونه ابدا بما قدمت ایدیهم و الله علیم بالظالمین (۳۶) (ای محمد) ((بگو: ای کسانی که یهودی شده اید! اگر می پندارید که تنها شما دوستان خدا هستید نه دیگران ، پس آرزوی مرگ کنید اگر راست می گوید، ولی آنان به سبب کارهای نادرست و زشتی که انجام داده اند هرگز تمنای مرگ نخواهند کرد و خداوند به

(اعمال) ظالمان آگاه است)). آری، کسانی از ((مرگ)) می‌ترسند که عمرشان را در غیر طاعت خدا سپری ساخته‌اند و گرنه افرادی که علی‌گونه زندگی کرده‌اند همانند او به مرگ بیش از طفل به پستان مادر علاقه دارند. نیز آن حضرت درباره آمادگی برای ((مرگ)) می‌فرماید: کسی که واجبات را انجام داده و محرمات را ترک نموده است و مکارم اخلاق را داراست باکی ندارد که ((مرگ)) بر او وارد شود یا او مرگ. (۳۷) حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم می‌فرماید: زیرک‌ترین افراد کسانی هستند که بیشتر به یاد ((مرگ)) باشند و خود را برای آن آماده نمایند. (۳۸)

مرگ مؤمنان

مؤمنان و نیکوکاران، ظالمان و بدکاران، از همان لحظه ((مرگ)) از هم جدا می‌شوند و حالات متفاوتی دارند. یا تعبیر دیگر، نتیجه‌های اعمال و عقائدشان، از همان لحظه کم‌کم ظاهر و آشکار می‌گردد. موقع جان دادن مؤمنان، فرشتگان رحمت، با کمال مهربانی و لطف، با اخلاق نیک و بشاشت برای قبض روح آنها و آنان را به بهشت بشارت می‌دهند. قرآن در این باره چنین می‌فرماید: عسع الذین تتوفاهم الملائکه طیبین یقولون سلام علیکم ادخلوا الجنة بما کنتم تعملون (۳۹) ((پرهیزکاران کسانی هستند که ملائکه (قبض ارواح و فرشتگان رحمت) روحشان را می‌گیرند. در حالی که (از نظر عقیده و گفتار و کردار)، پاک و پاکیزه‌اند. به آنها می‌گویند: سلام بر شما باد. (سلامی که نشانه سلامت و امن و امان است) به خاطر اعمال نیکی که انجام می‌داده‌اید داخل بهشت شوید)). در واقع، پاداش پاک و تقوا چیزی جز این نیست که فرشتگان الهی با سلام و درود از ایشان استقبال کنند و آنها را به بهشت دعوت نمایند، دعوتی که آمیخته با لطف و محبت و احترام باشد! ملائکه از آنها چو گیرند جان بر آنها گشایند اینان زبان چو پاکیزه ماندید ز اعمال زشت کنون پس در آید اندر بهشت در این جا ممکن است بهشتی که فرشتگان می‌گویند داخل آن شوید، اشاره به بهشت برزخی باشد که مؤمنان، بعد از قبض روح شدن داخل آن می‌شوند و ممکن است اشاره به بهشت قیامت باشد که بهشت برزخی درهای آن حساب می‌شود. ((مقربین و مؤمنین نیکوکار هنگامی که در آستانه مرگ قرار می‌گیرند در نهایت آرامش و راحتی و شادی چشم از جهان می‌پوشند. خداوند درباره آنان می‌فرماید: فاما ان کان من المقربین فروح و ریحان و جنت نعیم و اما ان کان من اصحاب الیمین فسلام لک من اصحاب الیمین (۴۰) کسی که در حالت احتضار و واپسین لحظات زندگی قرار می‌گیرد اگر از مقربان باشد در نهایت راحتی و آرامش و روح و ریحان است، و در بهشت پر نعمت جای می‌گیرد.)) اما اگر از مؤمنان نیکوکار اصحاب یمین باشند، همان مردان و زنان صالحی که نامه اعمالشان به نشانه پیروزی و قبولی به دست راستشان داده می‌شود) به ایشان گفته می‌شود: سلام بر تو از سوی دوستانت که از اصحاب یمین هستی. پس مؤمنان نیکوکار هنگام ((مرگ))، به راحتی و ناز و نعمت، به آرامش کامل، به رحمت و مغفرت از گناهان، به آزادی از آتش دوزخ، به بشارت به دخول در بهشت دست می‌یابند. با آمدن ((مرگ))، پرده حجاب برداشته شده، و ارتباطشان با محبوبشان نزدیک‌تر و روشن‌تر می‌گردد، طبیعی است در آن حال فرح و سروری بر روحشان غالب می‌شود و در آن دم به زبان حال می‌گویند: حجاب چهره جان می‌شود غبار تنم خوشا دمی که از این چهره پرده برفکنم چنین قفس نه سزای چو من خوش الحانیست روم به گلشن رضوان که مرغ آن چمنم خرم آن روز کز این منزل ویران بروم راحت جان طلبم و ز پی جانان بروم خرم آن روز که پرواز کنم تا در دوست به هوای سرکوشش پرو بالی بزخم چون بلال از ضعف شد هم چون هلال رنگ مرگ افتاد بر روی بلال جفت او دیدش بگفتا: و احرب پس بلالش گفت: نه نه و اطرب تاکنون اندر حرب بودم ز زیست تو چه دانی مرگ چون عیش است و چیست این همی گفت و رخس در عین گفت نرگش و گلبرگ و لاله می‌شگفت تاب رو و چشم پر انوار او می‌گواهی داد بر گفتار او گفت: جفتش الفراق ای خوش خصال گفت: نه نه الوصال است الوصال گفت: جفت امشب غریبی می‌روی از تبار و خویش غایب می‌شوی گفت: نه نه بلکه امشب جان من می‌رسد خوش از غریبی در وطن گفت: ای جان و دل و احسرتاه گفت:

نه نه جان من ، وادولتا گفت : آن رویت کجا بینیم ما گفت : اندر خلقه خاص خدا(۴۱)

مرگ ظالمان

گفته شد: مؤمنان و ظالمان ، از همان لحظه ((مرگ)) از هم جدا می شوند، نتایج اعمال و عقائدشان ، از همان لحظه ظاهر و آشکار می گردد. ظالمان و بدکاران ، به خلاف مؤمنان که به آن ها گفته می شود داخل بهشت شوید، به آنان هم گفته می شود، شما داخل جهنم شوید و جاودانه در آن بمانید قرآن درباره آنان چنین می فرماید: عَمَّ الذِّينِ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِيْنَ اَنْفُسِهِمْ فَالْقَوْمَ السَّلْمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سِوَىٰ بَلِيٍّ ! اللهُ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (۴۲) ((ظالمان بدکار و کافران کسانی هستند که فرشتگان (قابض ارواح) هنگام مرگ روحشان را می گیرند، در حالی که آن ها به خود ظلم و ستم کرده اند، در این هنگام تسلیم می شوند و اظهار ایمان می کنند(ایمانی که فرعون حین غرق شدن به وحدانیت خدا آورد) و می گویند(خدایا ما در دنیا) کار بدی انجام نمی دادیم . گفته می شود (چنین است) بلکه خداوند دانا است به آن چه انجام می دادید.)) سپس به آن ها گفته می شود: فادخلوا ابواب جهنم خالدین فیها فلبس مئوی المتکبرین (۴۳) (حال که دروغ می گوئید و با این همه گناه و جنایت ، منکر گناهان خود می شوید) ((از درهای جهنم داخل آن شوید و جاودانه در آن بمانید آنجا چه جای بدی برای متکبران و ظالمان است.)) آری ، وقتی که خود را در آستانه مرگ می بینند و پرده های غرور و غفلت از مقابل چشمانشان کنار می رود، فوراً تسلیم می شوند و می گویند: ما کار بدی انجام نمی دادیم ! آن ها هر گونه کار بد و زشت را که در دنیا انجام می دادند انکار می کنند آنان دروغ می گویند به خاطر این که دروغ بر اثر تکرار، صفت ذاتی آنها شده است یا می خواهند بگویند، ما می دانیم این اعمال را انجام داده ایم ولی اشتباه کرده ایم و سوء نیتی نداشته ایم ؟ بگویند آن مردم بد سرشت که هرگز نکردیم اعمال زشت ملائیک برآرند آن گاه ندا که دوزخ شما راست اکنون سر ز هر در، در آید اکنون در آن معذب بمانید در آن مکان که دوزخ بود جای مستکبرین بگردند در بد مکانی قرین در آیه دیگر در همین باره می فرماید: فکیف اذا توفتهم الملائکة یضربون وجوههم و ادبارهم (۴۴) (منافقان و ظالمان بعد از آن که حق برای آن ها ثابت شد و باز مخالفت کردند درباره ایشان گفته می شود: ((حال آن ها ((مرگ)) چگونه خواهد بود هنگامی که فرشتگان مرگ روحشان را قبض می کنند در حالی که بر صورت و پشت آن ها می زنند.)) آری ، این فرشتگان ، ماءمورند که در آستانه مرگ ، مجازات و جزای آن ها را شروع کنند تا طعم تلخ کفر و نفاق و لجابت و عناد خود را بچشند. لذا هنگام ((مرگ)) به صورت آن ها می کوبند، برای این که رو به سوی دشمنان خدا رفته اند، بر پشت آنها می زنند به خاطر این که به آیات الهی و پیامبرش پشت کرده اند. این کیفر و عذاب ها به خاطر آن است که ایشان از آن چه خداوند را به خشم می آورد پیروی می کردند. به همین جهت فرشتگان الهی با سیلی و مشت بر صورت و پشتشان می زنند و به این وسیله از آن ها استقبال می نمایند. در این گاه که خود از دو رویان پست ملائک ستانند جان را به دست به پشت و بر روی آنان زنند بسی تازیانه ز قهر و گزند

مرگ مستی آور است

از آیات و روایات چنین استفاده می شود که ((مرگ)) با شدت ها و سختی ها و وحشت های گیج کننده همراه است . انسان را در یک حیرانی و سرگردانی عجیبی فرو می برد! به انسان حالتی شبیه ((مستی و بی هوشی دست می دهد؟! بر اثر رسیدن ((مستی)) بر عقل او چیره می شود و او را در اضطراب و ناآرامی شدیدی فرو می برد قرآن درباره سکر مرگ چنین می فرماید: و جاءت سکره الموت بالحق ذلک ما کنت منه تحید(۴۵) ((و سرانجام سکر مرگ ، به حق فرا می رسد (و به انسان گفته می شود): این همان چیزی است که از آن فرار می کردی.)) ((مستی)) در حالت ((مرگ)) ، یا به سبب انتقال از جهانی به جهان دیگر است که

هر جهت ناشناخته و مجهول می باشد، هم چون حالت هیجانی که به نوزادان در هنگام انتقال از عالم جنین به عالم دنیا دست میدهد. یا به سبب مشاهده کردن اوضاع و احوال و شرایط بعد از مرگ و قرار گرفتن در برابر نتیجه اعمال و ترسیدن از سرنوشت نهایی است. یا به سبب جدایی از دنیا و افراد و کسان و اشیاء مورد علاقه او (از قبیل خانه باغ، ثروت و فرزندان). چگونه چنین اضطرابی در محضر نباشد! در حالی که انسان باید در لحظه مرگ که مرحله انتقالی مهم است تمام پیوندهای خود را با جهانی که سالیان دراز با آن خو گرفته است قطع کند و در عالمی گام بگذارد که برای او کاملاً تازه و اسرارآمیز است به خصوص این که در لحظه ((مرگ))، انسان درک و دید تازه ای پیدا می کند، بی ثباتی این جهان را با چشم خود می بیند و حوادث بعد از ((مرگ)) را کم و بیش مشاهده می کند. این جاست که وحشتی عظیم سر تا پای او را فرا می گیرند. و حالتی شبیه ((مستی)) به او دست می دهد ولی ((مست)) نیست. کنون آمده وقت سکرته موت به حق خود رسیده است هنگام فوت بلی آن همان مرگ باشد درست که جستید دوری از آن از نخست حتی انبیاء و مردان خدا که در لحظه ((مرگ)) از آرامش کاملی برخوردارند از مشکلات و فشارهای این لحظه انتقالی بی نصیب نیستند، چنانچه در حالات پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم آمده است که: در لحظات آخر عمر مبارکش دست خود را در ظرف آبی می کرد و به صورت می کشید و ((لا اله الا الله)) می گفت و می فرمود: ان الموت سكرات ((مرگ سكراتی دارد)) (۴۶) حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام ترسیم زنده و گویایی از لحظه ((مرگ)) و سكرات آن دارد و می فرماید: هر آینه ((مرگ)) شاداید و سختی هایی دارد، شدیدتر از آن چه در وصف بگنجد، یا با معیار عقل مردم دنیا سنجیده شود. از امام صادق علیه السلام سؤال کردند: چرا هنگامی که روح از بدن انسان خارج می شود احساس ناراحتی می کند. فرمود: به سبب این که با آن نمو کرده است. (۴۷) درست مانند این می ماند که دندان فاسدی را از دهان بیرون کشند، (به طور مسلم پس از آن احساس آرامش می کند، ولی لحظه جدایی دردناک است).

مرگ همراه حسرت ها

گفته شد که: برای محضر و کسی که در حال جان کندن است ((سكرات)) و مستی هایی است شبیه ((مستی)) شراب، گاهی این ((مستی)) همراه با حسرت هایی است که بیشتر باعث ناراحتی و بدبختی انسان می شود. حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام در این باره می فرماید: سكرات ((مرگ)) و تلخی جان کندن، توام با حسرت از دست دادن آن چه داشتند بر محضر هجوم می آورد، مغز او را فشار می دهد. در ((سكرات مرگ)) اعضای بدن و دست و پای انسان سست گردیده، در برابر آن رنگ خود را باخته و رنگ از صورتش پریده، سپس آثار ((مرگ)) در او فزونی می گیرد و کم کم در وی نفوذ کرده، بین او و زبانش جدایی افکنده و بدین ترتیب ((مرگ))، زبان او را بند می آورد. او در میان خانواده خویش با چشم خود نگاه می کند، با گوش خود می شنود، در حالی که عقلش سالم و فکرش باقی است. او می اندیشد و فکر می کند که عمرش را در چه راهی نابود کرده است؟! روزگارش را در چه راهی گذرانده است؟! (در آن وقت) به یاد ثروت هایی می افتد که در تهیه در جمع کردن آن ها چشم خود را بر هم گذارده، از حلال و حرام و مشکوک جمع آوری نموده و روی هم انباشته است. اینک گناه و تبعات جمع آوری و عوارض آن ها بر دوش او سنگینی می کند و گریانش را می فشارد. محضر باید از آن ها جدا گردد و آن مال و ثروت را برای وارثین و دیگران بگذارد تا از آن ها لذت و بهره ببرند و سود بگیرند. لذت بردن و راحتی زندگی برای دیگران و سنگینی گناه و مسئولیت حسابش به دوش او در گرو حساب این اموال است و نمی تواند از چنین شرائطی خارج گردد!! محضر در حالتی که در بستر مرگ است انگشت ندامت و پشیمانی به دندان می گزد، از وضعی که برای او به وجود آمده است ناراحت و در عذاب می باشد. این ها به سبب آن چیزهایی است که هنگام ((مرگ)) برایش روشن می گردد و چند لحظه دیگر ((مرگ)) گریانش را می گیرد. او نسبت به آینده خود ناامید است و به چیزهایی که در زندگی به آنها علاقه داشته بی اعتناء است، آرزو می کند ای کاش

این ثروتی را که باقی گذاشته و نسبت به آن حسادت می ورزید مال دیگران بود و زحمت جمع آوری آن را دیگران کشیده بودند! ((مرگ)) به تدریج در بدنش نفوذ می کند. بر اعضاء و جوارحش چیره می گردد و کارش به جایی می رسد که زبان و گوشش هماهنگ نیست. گوشش همچون زبانش از کار می افتد. او در میان بستگان خویش است اما نمی تواند حرف بزند، زبانش از حرکت باز می ماند، گوشش نمی شنود، چشم هایش به اطراف می چرخد و پیوسته به صورت خویشانش می افتد، حرکت زبان بستگان را می بیند اما صدای کلام آن ها را نمی شنوند. ((مرگ)) نزدیک تر می شود و چنگال آن تمام وجودش را می گیرد! چشم های او همانند گوش هایش از کار می افتد و روح از بدنش خارج می شود، کار به جایی می رسد که او در میان خویشانش همانند مردار می شود! دیگر از او می ترسند، از نزدیک شدن به او وحشت می کنند. نه پاسخ گریه ها را می دهد و نه پاسخ آنها که او را صدا می زنند. بعد از آن جسدش را به عمق زمین منتقل می کنند و او را تسلیم عملش می نمایند و از دیدارش دست می کشند. (۴۸)

مرگ وداع با همگان

وقتی انسان در ((سکرات مرگ)) قرار می گیرد از چند جهت به روح او فشار می آید. از دست دادن اندوخته ها، جدا شدن از زن و فرزند و بازماندگان، نرسیدن به آرزو و امیدها، از کف دادن عمر که بزرگ ترین سرمایه او بوده و به باطل گذشته است، وارد شدن به عالمی نامانوس که تا به حال آن را مشاهده نکرده و از وضعیت آن اطلاعی ندارد، دیدن صحنه ها و قیافه های هول انگیز و وحشت ناک و بی خبر بودن از پایان کار، تمام این ها روح محضر را در تنگنایی بس عجیب و شدید می افکند! تا آنجا که خود وی، به فرا رسیدن هنگام فراق از همه چیز و همه کس یقین پیدا می کند. در حدیثی آمده است: چون بنده در ((سکرات مرگ)) افتد (زندگان با او وداع می کنند و او با بازماندگان). اعضای بدن او، بعضی با بعضی وداع نمایند و بر هم دیگر اسلام کنند و گویند: علیک السلام تفارقتی و افارقتک الی یوم القیامه (۴۹) ((بر تو باد سلام و درود، تو از من مفارقت می کنی و من از تو تا روز قیامت)). (همه از یک دیگر جدا می شویم)! کوس رحلت بکوفت دست اجل ای دو چشمم وداع سر بکنید ای کف دست و ساعد و بازو همه تودیع یک دیگر بکنید بر من افتاده مرگ دشمن کام آخر ای دوستان، گذر بکنید روزگارم برفت به نادانی من نکرده، شما حذر بکنید

مرگ و حضور فرشتگان

وظیفه عده ای از فرشتگان، خدمت کردن به انسان هاست. بعضی فرشتگان ماءموریشان رساندن غذا به انسان و تاءمین زندگی ایشان است. از موقعی که اولاد انسان متولد می شود، ماءموریت آنان شروع می گردد و تا هنگام مرگ ادامه دارد. وقتی انسان در بستر مرگ قرار گرفت، سه فرشته بر بالین او حاضر می شوند و هر کدام از آنان گزارش ماءموریت خود را بدین شرح بیان می کنند. یکی از آنان خطاب به محتضر می کند و می گوید: من موکل رساندن روزی برای تو بودم. از هنگام تولدت تا حال غذای ترا می رساندم. ولی امروز تمام خزینه های جهان را گشتم و شرق و غرب عالم را جستجو کردم، برای خوراک تو یک دانه گندم پیدا نکردم. سهمیه تو تمام شده و آنچه برای غذایت تعیین گردیده بود به پایان رسیده است. دیگری می گوید: من موکل رساندن آب به تو بودم. از موقعی که از مادر متولد شدی تا حال آب آشامیدنی ترا می رساندم. ولی در این ساعت، تمام اقیانوس ها و دریاها و نه‌های دنیا را گشتم اما آبی برایت نیافتم. معلوم می شود سهمیه آب آشامیدنی تو تمام شده است. فرشته سوم می گوید: من موکل بر نفس های تو بودم. ولی اکنون تمام جهان را گشتم دیگر نفسی برایت نیافتم. تعداد نفس هایی را که برای تو نوشته بودند تمام شده و این دلیل بر فرارسیدن مرگ تو است. (۵۰)

مرگ و طلبکاران انسان

هر انسانی در طول عمر خود طلب کارانی دارد که هر کدام از آنان چیزی را طلب می کنند. بعضی در تمام عمر، خود را طلبکار می دانند و بعضی در هنگام مرگ. امام سجاده علیه السلام تعداد طلبکاران انسان را چنین معرفی می کند. روزی به آن حضرت گفته شد: چگونه صبح کردی؟ فرمود: صبح کردم در حالی که هشت نفر هر کدام چیزی را از من می طلبند. ۱- خداوند متعال واجبات خود را از من می طلبد. ۲- پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله روش و سنت خود را می طلبد. ۳- اهل و عیال روزی خود را طلب می کنند. ۴- نفس عماره طالب شهوت است. ۵- شیطان خواستار معصیت می باشد. ۶- دو ملک نویسنده اعمال، درستکاری را می خواهند. ۷- ملک الموت طالب روح من است. ۸- قبر طالب بدن است. (۵۱) هنگامی که عمر انسان به پایان می رسد و در بستر مرگ قرار می گیرد. عده ای ناشناس به عنوان طلب کار اطراف او را می گیرند و هر کدام از آنان چیزی را طلب می کنند. از جمله این طلبکاران، شیطان، فرشته مرگ، فرشتگان رحمت و فرشتگان غضب هستند.

مرگ و شیطان

موقعی که انسان در حال احتضار قرار می گیرد و نزدیک است جان از بدنش مفارقت کند، شیطان با فرزندان و یاران خود بر بالین او حاضر می شوند و تلاش می کنند تا با حيله های مختلف ((ایمان)) او را گرفته و آن را از چنگش بیرون آورند و این سخت ترین حالت برای محتضر است. از امام صادق علیه السلام نقل شده است: هیچ انسانی نیست مگر این که در هنگام مرگ شیطان یکی از ماءمورین خود را نزد او حاضر می کند تا وی را وسوسه کند و در دینش به شک اندازد و او را به کفر بکشاند. این وسوسه ادامه دارد تا این که روح از بدن او خارج شود. اگر ((ایمان)) محتضر سست و عاریه ای باشد، شیطان به آسانی آن را از او می گیرد و کافر از دنیا می رود. و اگر محتضر از مؤمنان حقیقی باشد، شیطان نمی تواند بر او غالب شود و دین و ایمانش را بگیرد. سپس فرمود: هر گاه یکی از شما بر بالین شخصی از کسان خود رفتید که مرگش فرا رسیده است، شهادتین را به او تلقین کنید تا شیطان به او دست نیابد. (۵۲) در حدیث دیگری آمده است: وقتی انسان در حال مرگ قرار می گیرد، شیطان با یارانش بر او وارد می شوند و در طرف چپ و راست او می نشینند و می گویند: دین خود را رها کن و بگو خدا دو تاست تا از این بلا و سختی که به تو روی آورده است نجات پیدا کنی. (۵۳) (چپ و راستی که در حدیث آمده است: کنایه از سعی و کوشش کردن شیطان در گمراه ساختن محتضر است. یا این که طرف راست کنایه از گمراهی در اعتقادات و اعمال صالحه، مانند خیرات و مبرات است و طرف چپ کنایه از گمراهی به واسطه فسق و فجور و شرب خور جهت علاج درد می باشد.) وارد شده است: انسان هنگام مرگ، زیاد تشنه می شود. شیطان از این فرصت برای گرفتن ایمان او استفاده می کند و ظرف پر از آب سرد و گوارایی را در دست گرفته و بر بالین انسان می ایستد و ظرف را حرکت می دهد. محتضر در حالی که شیطان را نمی شناسد به او می گوید: مقداری از این آب را به من بده تا بیاشام. شیطان در جواب او می گوید: اگر مایل به آشامیدن آب هستی و می خواهی به تو آب دهم، بگو خدایی در عالم وجود ندارد. اگر جواب او را ندهد و صورت خود را از او برگرداند، شیطان از هر طرف پا ظاهر می شود و آن ظرف را حرکت می دهد. شخص مؤمن باز درخواست مقداری آب می کند. شیطان می گوید: اگر می خواهی به تو آب دهم، بگو محمد صلی الله علیه و آله و سلم پیامبر من نیست. اگر او ((ایمانش)) عاریه ای باشد آن جمله را می گوید و بدین وسیله ایمان خود را به شیطان می دهد و کافر از دنیا می رود. در این هنگام آن ملعون آب را روی زمین می ریزد و ظرف را می شکند و می گوید: من کار خود را کردم و احتیاجی به تو ندارم. اما اگر ایمانش ثابت و محکم باشد کلام شیطان را رد می کند و به او توجهی نمی نماید. (۵۴) اگر انسان می خواهد ایمانش دستخوش وسوسه های شیطان قرار نگیرد، باید اعمالی را که بزرگان دین به

او دستور داده اند انجام دهد. از جمله: هنگام نماز شب از خدا بخواهد که ایمان او را کامل گرداند و شیطان را از او دور کند و در برابر نعمت ((ایمانی)) که به او عنایت کرده است شکر گذار باشد و به بندگان خدا ستم روا ندارد، دعای عدلیه را زیاد بخواند، اعتقاد خود را به پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم و ائمه معصوم علیهم السلام محکم کند. نمازهای خود را ضایع نکند و از آن‌ها مواظبت نماید در اول وقت بخواند. از طرفی اطرافیان محتضر باید هنگام مرگ بر بالین او قرآن بخوانند و شهادتین را به او تلقین کنند تا جان از بدنش مفارقت نماید. از امام صادق علیه السلام نقل شده است: کسی که از نمازهای خود مواظبت کند و آن‌ها را با شرائطش انجام دهد. هنگامی که شیطان برای گرفتن ایمانش نزد او حاضر می شود ((ملک الموت)) آن ملعون را می راند و دور می گرداند و شهادتین را به او تلقین می نماید. (۵۵) شیطان برای گرفتن ایمان انسان و گمراه کردن او از راه های گوناگونی وارد می شود تا به مقصود پلید خود برسد. امام صادق علیه السلام در این باره فرمود: شیطان ممکن است به صورت جد و پدر انسان در آید و بگوید: از مذهب و ایمان خود دست بردار، زیرا من هم بر این دین بودم و اکنون مرا به واسطه آن عذاب می کنند. سپس فرمود: از این جهت خویشان محتضر باید شهادتین را به او تلقین کنند و اعتقادات را به وی تذکر دهند؛ زیرا شیطان دشمنی آشکار برای انسان است. (۵۶) وقتی انسان از دنیا می رود باز شیطان دست از او بر نمی دارد و سعی می کند به هر نحوی جنازه او را آزار دهد و انتقام خود را از او بگیرد. امام صادق علیه السلام در این باره فرمود: مرده های خود را هرگز تنها نگذارید؛ زیرا شیطان با آنان بازی می کند و به اندرو نشان ضرر می رساند. (۵۷) (ممکن است مراد این باشد که شیطان حشرات یا حیوانات را مانند گربه و موش و مورچه و سوسک و مانند اینها را برانگیزد تا بر جسد میت راه پیدا کنند و از راه بینی و دهان و گوش داخل اندرون او شوند، اعضا و جوارح او را بخورند و مجروح گردانند). (۵۸)

مرگ و ملک الموت

از جمله کسانی که موقع مرگ انسان، ادعای طلب کاری می کنند و چیزی را از درخواست می نمایند ((ملک الموت)) است که او طالب روح و جان شخص محتضر می باشد. قبض روح تمام انسانهای مؤمن و کافر در دست ((ملک الموت)) و زیر نظر او انجام می گیرد. قرآن در این باره می فرماید: ((ملک الموت)) ماءمور قبض روح است، روح و جان همه شما را می گیرد و سپس به سوی پروردگارتان باز می گرداند (۵۹) پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرموده است: تمام بیماری و دردهایی که به انسان رو می آورد قاصدان مرگ و فرستادگان او هستند. هنگامی که عمر انسان به پایان می رسد و در بستر مرگ قرار می گیرد ((ملک الموت)) برای قبض روح او حضور پیدا می کند. انسان از دیدن او به وحشت می آید و آمدن او را بدون مقدمه می داند. ولی ((فرشته)) مرگ می گوید: ای بنده خدا! (چرا به فکر نبودی و فراموش کردی)؟ چه اندازه رسول بعد از رسول و خبر بعد از خبر و پیک بعد از پیک برای تو فرستادم؟ من آخرین خبرم و بعد از آمدن من دیگر خبری نیست. سپس می گوید: ای بنده خدا! دعوت پروردگارت را خواه از روی میل و رضا و خواه از روی جبر و اکراه اجابت کن. هنگامی که ((فرشته)) مرگ جان انسان را از کالبدش بیرون می کشد، بازماندگان و بستگان او مشغول گریه و ناله می شوند. ((ملک الموت)) می گوید: برای چه کسی گریه می کنید و اشک می ریزید؟ برای چه کسی غمگین و محزونید؟ برای چه کسی دست از کار کشیده و بی صبری می کنید؟ به خدا سوگند! عمر او به پایان رسیده و در دنیا روزی خود را دریافت کرده بود. پروردگارش از او دعوت به عمل آورد و او هم دعوت حق را اجابت کرد. اگر می خواهید گریه کنید بر خویشتن بگریید؛ زیرا من باز به این خانه می آیم تا هیچ یک از شما را باقی نگذارم. (۶۰) لازم نیست ((ملک الموت)) هنگام قبض روح انسان نزد او ظاهر شود، بلکه در هر کجای عالم باشد از همان جا می تواند محتضر را قبض روح کند. امام صادق علیه السلام در این باره فرمود: از ((فرشته مرگ)) پرسیدند: چگونه چندین نفر را در یک زمان قبض روح می کنی در حالی که عده ای در مغرب و عده ای در مشرق اند؟ گفت: آنان را به سوی خودم می خوانم مرا

اطاعت می کنند. سپس گفت: همانا همه جهان هستی، پیش من، مانند کاسه ای است در برابر یکی از شما که از هر کجای آن بخواهد بخورد می خورد. (۶۱) و نیز گفت: همه عالم هستی و دنیای شما نزد من، مانند درهمی است که در دست شما باشد و هر طور بخواهد آن را می گرداند. (من نیز با دنیای شما چنین می کنم و همان گونه دنیا و جان انسان ها را در اختیار دارم). (۶۲) در حدیث دیگری آمده است: ((ملک الموت)) به حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم عرض کرد من بارها و بارها به هر خانه ای رفت و آمد می کنم. هیچ خانه ای در مشرق و مغرب عالم نیست مگر این که روزی پنج مرتبه هنگام نماز با اهل آن ملاقات می کنم و حساب عمر آنان را می رسم و من به کوچک و بزرگشان از خودشان عالم تر هستم. (۶۳) (عمر آنان و شماره عدد نفس های ایشان را می دانم و موقعی که آخرین نفس خود را کشیدند جان آنان را می گیرم) ۱۰ دربارہ حضور یافتن پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم و امیرالمؤمنین علیه السلام و اولاد طاهرینش بر بالین محضر، چنین آمده است. هنگامی که بنده ای از بندگان خالص خدا در بستر مرگ قرار می گیرد ((ملک الموت)) و یارانش برای قبض روح او حضور پیدا می کند. در این موقع مشاهده می کند که حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم بر بالین سر او و امیرالمؤمنین در کنار آن حضرت، حسن و حسین در پایین پا، دوستان و شیعیان در اطراف ایشان قرار گرفته اند. محضر متوجه آنان می شود و می گوید: خوش آمدید، چقدر مشتاق دیدار شما بودم و چقدر از آمدن شما خوشحال شدم. بعد از آن می گوید: یا رسول الله! ((ملک الموت)) وارد شد. یقین دارم که با من مهربان است، زیرا از دوستان و پیروان تو و برادرت امیر المؤمنین می باشم. حضرت رسول هم گفته او را تصدیق می کند. در این هنگام، آن حضرت متوجه ((ملک الموت)) می شود و می فرماید: ای ((ملک الموت))! سفارش خداوند درباره مهربانی کردن با دوستان و طرفداران ما را فراموش نکن. ((ملک الموت)) عرض می کند: یا رسول الله! به او دستور بده که به سوی بهشت و آنچه خداوند برای او آماده کرده است نظر کند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم می فرماید: ای بنده مطیع خدا! نظر به سوی آسمان نما. وقتی نظر می کند چیزهایی را که خدا برای او آماده کرده است می بیند. در این هنگام ((ملک الموت)) متوجه آن حضرت می شود و می گوید: چگونه به کسی که این قدر خدا به او لطف دارد مهربان نباشم. اگر شما هم سفارش او را نمی کردید باز درباره او لطف داشتیم و با وی مهربانی می کردم. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم خطاب به ((ملک الموت)) می کند و می فرماید: ای ((ملک الموت)) این شخص برادر ما و از دوستان و پیروان ما است. او را به تو سپردیم، مراقب حال او باش و جان او را به آسانی قبض کن. سپس حضرت با کسانی که در اطراف محضر بودند به سوی بهشت حرکت می کند و پرده از جلوی چشم او کنار می رود پیامبر و ائمه را در کاخ های بهشت مشاهده می کند. در این حال متوجه ((ملک الموت)) می شود و می گوید: ای ((ملک الموت))! هر چه بیشتر در گرفتن روح من عجله کن؛ زیرا طاقت دوری محمد و اولیای خدا را ندارم و هر چه زودتر مرا به ایشان ملحق کن. ((ملک الموت)) همان طور که مو را از میان آرد بیرون می کشند جان او را به آسانی از بدنش بیرون می کشد. (۶۴)

مرگ و فرشتگان رحمت

هنگامی که انسان در حالت مرگ قرار می گیرد، اگر از مؤمنان و صالحان و شیعیان باشد ((ملک الموت)) با فرشتگان ((رحمت)) با زیباترین صورت و خوشحال ترین قیافه با طبق هایی از گل، بر او وارد می شوند و وی را به بهشت بشارت داده و جایگاهش را به او نشان می دهند. آنان مانند خدمت گزاران با ادب، در مقابل محضر مجسم می شوند و اجازه ورود می خواهند. قرآن در این باره می فرماید: ((کسانی که ایمان آورده و تقوا اختیار کرده اند، پیوسته در زندگی دنیا و آخرت ایشان را به نعمتهای بهشت بشارت می دهند و این بشارت پیروزی و رستگاری بزرگی برای انسان است)). (۶۵) در جای دیگر می فرماید: ((کسانی که گفتند: پروردگار ما خدای جهانیان است و روی آن پافشاری کردند. ملائکه بر آنان نازل می شوند و می گویند: نترسید و محزون نباشید.

بشارت باد شما را به بهشتی که به آن وعده داده شده اید)). (۶۶) در برخی روایت‌ها درباره بشارت دادن فرشتگان چنین آمده است: هنگامی که فرشتگان بر محضر وارد می‌شوند و کنار او قرار می‌گیرند. خداوند متعال، پرده را از جلوی چشم او کنار می‌زند و جایگاه او را به وی نشان می‌دهد. انسان می‌گوید: این کاخ‌ها، باغ‌ها و درختان از کیست؟ فرشتگان می‌گویند: آنها متعلق به تو است. می‌گوید: اگر متعلق به من است، چرا مرا به آن جا نمی‌برید؟ می‌گویند: اختیار با تو است. اگر مایل باشی ترا به آنجا می‌بریم. در این هنگام، طبق‌های گل بهشتی را مقابل بینی او قرار می‌دهند. از بوی خوش آنها بسیار لذت می‌برد و حالتی شبیه نعشه و خوابی لذت بخش به او دست می‌دهد که در اثر آن، تمام دردها و رنج‌ها و سختی‌ها از او برطرف می‌شود و به دنبال بو کشیدن گل‌ها روح به آسانی از بدنش خارج می‌شود. قرآن در این باره می‌فرماید: ((اگر محضر از نیکان و مقربان درگاه خدا باشد روح و ریحان (آسایش دائمی و گل‌ها) و نعمت‌های بهشت جاوید برای او ست.)) (۶۷) وقتی ((ملک الموت)) با کمال ادب و احترام روح او را می‌گیرد، فرشتگان ((رحمت)) آن روح پاک را از ((ملک الموت)) تحویل می‌گیرند و در پارچه‌هایی از حریر می‌پیچانند و به سوی آسمانها می‌برند. به هر آسمانی که می‌رسند فرشتگان آن آسمان، با احترام تمام او را تشییع می‌کنند تا بر خداوند عرضه نمایند. سپس آن را برمی‌گردانند تا تشییع کنندگان و غسل دهندگان و نمازگذاران خود را ببینند و دفن شدن جسد خود را مشاهده کنند. بعد از آن، روح را به آسمان می‌برند و در ((اعلا-علین)) (آن جایی که پرونده و روح نیکان می‌باشد) جای می‌دهند. در حدیث دیگری از رسول خدا صلی الله علیه و آله نقل شده است: هنگامی که خداوند از بنده مؤمن خود راضی شد. به ((ملک الموت)) می‌فرماید: ((روح فلان بنده مرا پیش من آورید؛ زیرا وی را آزمایش کردم آن طور که او را می‌خواستم یافتم.)) ((ملک الموت)) با پانصد فرشته که همه آنان لباس‌های سبز پوشیده‌اند و به دست هر کدام شاخه‌های گل و زعفران است و نزد او می‌آیند و هر کدام او را بشارتی می‌دهند غیر از بشارتی که دیگران به وی داده‌اند می‌گویند آماده شوید برای خارج کردن روح این بنده مؤمن)). (۶۸)

مرگ و فرشتگان غضب

وقتی عمر کسی به پایان می‌رسد، اگر از مشرکان و کافران و معصیت‌کارانی باشد که هنوز توبه نکرده است ((ملک الموت)) به همراه فرشتگان ((غضب)) در حالیکه همه آنان لباسهای سیاه در بدن و وسیله‌های شکنجه در دست دارند. (۶۹) با زشت‌ترین صورت و بداخلاق‌ترین قیافه بر او نازل می‌شوند که محضر با مشاهده آنها به وحشت می‌افتد و اعضای او به لرزه می‌آید. آنها جایگاه او را در جهنم به وی نشان داده و به عذاب الهی و داخل شدن در آتش وعده می‌دهند و جان او را با سخت‌ترین حالت مانند کندن پوست از بدن و بریدن گوشت آن با قیچی و مانند به گردش در آوردن میله آسیا در حلقه چشم از بدنش بیرون می‌کشند به طوری که تمام رگهای بدن را پاره می‌کند. قرآن در این باره می‌فرماید: ای رسول گرامی! ((اگر ستمکاران را هنگام سختی جان دادن مشاهده کنی در حالی که فرشتگان ((عذاب)) دستهای خود را گشوده باشند و گویند: روحهای خود را بیرون آورید. امروز به واسطه آن حرفهای خلاف و ناروایی که به خدا نسبت می‌دادید و به آیات او کفر می‌ورزیدید، به عذاب‌های خوارکننده‌ای جزا داده می‌شود)). (۷۰) فرشتگان ((غضب)) منتظراند که ((ملک الموت)) روح پلید و سیاه او را از بدنش خارج کند و آنها با خفت و خواری آن را از ((ملک الموت)) تحویل بگیرند و در عذاب سجین با روح‌های کفار و مشرکان و جنایت‌کاران همنشین قرار دهند. آنان وقتی از دنیا رفتند و داخل قبر و عالم برزخ شدند. عذاب موقتی برزخی شان تا روز قیامت شروع می‌شود و در قیامت به عذاب دائم دچار خواهند شد. (۷۱)

مرگ و حضور پیامبر و علی

از جمله کسانی که موقع جان دادن انسان، به بالین او حاضر می شوند، پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام و فرزندان ایشان می باشند. حاضر شدن ((پیامبر و علی)) به بالین محتضر به این جهت است که بر کارهای او شهادت دهند و او را به ((فرشته مرگ)) معرفی کنند. اگر محتضر از اولیاء الله و دوستان و شیعیان امیرالمؤمنین باشد سفارش او را به ((ملک الموت)) می کنند و می گویند: ای ((گیرنده جان ها)) ملاحظه حال این محتضر را بکن؛ زیرا او از دوستان و شیعیان ما می باشد. ((ملک الموت)) هم، با کمال مهر و محبت و به آسانی جان او را از بدنش بیرون می آورد. بعد از مرگ در پیشانی آن مؤمن نوشته می شود این شخص از دوستان و شیعیان علی و اولادش می باشد. اما اگر انسان در حال مرگ، ازم منافقان و دشمنان پیامبر اسلام و امیرالمؤمنین باشد. به ((ملک الموت)) می گویند: این شخص از دشمنان ما خانواده بوده و در دنیا ارتباطی با ما نداشته است. هر جور صلاح می دانی با او رفتار نما و قبض روحش کن. ((فرشته مرگ)) هم، با شدت و سختی جان او را از بدنش به بیرون می کشد. بعد از مرگ هم، در پیشانی او نوشته می شود. این شخص منافق است یا کافر. روایاتی در این باره آمده است. ۱ - حضرت علی علیه السلام فرمود: هیچ کس نیست که مرگش فرا رسد مگر آن که پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و ائمه معصوم علیهم السلام همگی (با بدن مثالی) نزد او مجسم و حاضر می شوند به طوری که آنان را می بینند. اگر محتضر از مؤمنان باشد، وقتی ایشان را می بیند به آنان علاقه پیدا می کند و عشق می ورزد. و اگر از مؤمنان نباشد هنگام مشاهده ایشان آنان را دشمن می دارد و به دیدار آنان علاقه ندارد. (۷۲) ۲ - ابی حمزه ثمالی می گوید: به امام باقر علیه السلام عرض کردم: هنگام مرگ، ((فرشتگان)) با ما چه رفتاری دارند. فرمود: آیا می خواهی ترا به چیزی بشارت دهم که خوشحال شوی؟ گفتم: آری، فرمود: هنگامی که روح شخص مؤمن به گلویش رسد، رسول خدا صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام نزد او حاضر می شوند و در بالینش قرار می گیرند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله به او خطاب می کند و می فرماید: آیا مرا می شناسی؟ من رسول خدا هستم. آنچه در پیش رو داری از آنچه ترک می کنی برای تو بهتر است. ای ((روح پاک)) به سوی رضوان و رضایت و خشنودی خدا خارج شو. امیرالمؤمنین هم همین جملات را می فرماید. (۷۳) ۳ - در حدیث دیگری آمده است که امام صادق علیه السلام فرمود: هرگاه دوستی از دوستان ما در سکوت مرگ قرار گرفت. رسول خدا صلی الله علیه و آله و امیرالمؤمنین علیه السلام و امام حسن و امام حسین علیهم السلام نزدش حاضر می شوند به طوری که او ایشان را می بیند و آن بزرگواران او را به بهشت و رضوان بشارت می دهند. و اگر محتضر از دشمنان ایشان باشد هنگام ملاقات، از دیدن آنان کراهت دارد و نمی خواهد که با او روبه رو شوند. (۷۴) ۴ - امام صادق علیه السلام فرمود: دوستان و طرفداران امیرالمؤمنین علیه السلام در سه موضع آن حضرت را می بینند به طوری که از دیدن او شادمان می شوند. ۱ - هنگام جان دادن. ۲ - نزد پل صراط یا هنگام عبور از آن. ۳ - در کنار حوض کوثر. (۷۵) ۵ - امیرالمؤمنین علیه السلام در جواب یکی از شیعیان واقعی و اصحاب باوفایش به نام ((حارث بن عور همدانی)) فرمود: ای حارث همدانی! بدان، هر کس از مؤمنان و منافقان که بمیرد مرا می بیند. (۷۶) ۶ - نیز حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: یا علی! دوستان و شیعیان تو در سه مکان وقتی ترا ببینند خوشحال می شوند. ۱ - هنگامی که روح از بدن آنان خارج می شود و تو شاهد بر ایشان باشی. ۲ - هنگام سؤال نکیر و منکر در قبر در حالی که تو آنان را تلقین می کنی. ۳ - هنگامی که وارد بر خدا می شوند (و در کنار پل صراط) در حالی که تو آنان را می شناسی. (۷۷) سه روایت آخر گویای این است که فقط امیرالمؤمنین علیه السلام موقع جان دادن به بالین محتضر حاضر می شود. ولی از احادیث دیگری که در ((بحارالانوار)) آمده است: به دست می آید که پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و بقیه ائمه معصوم و حتی فاطمه زهرا علیهاالسلام کنار محتضر حاضر می شوند. خوشحال کسانی که در دنیا اعمال شایسته ای انجام دادند و به دستورات پیامبر و ائمه معصوم علیهم السلام عمل کرده اند و هنگام مرگ، آن بزرگواران را در کنار خود می بینند و با خشنودی و خرمی چشم از این جهان فرو می بندند. و آنان تا وقتی در دنیا به سر می برند زبان حالشان چنین بوده است. ای که گفتم: فمن یمت یرنی جان فدای کلام شیرینت کاش روزی هزار مرتبه من مردمی تا

بدیدمی رویت

مرگ سخت ترین حالت برای مجرم

عایشه می گوید: روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله به من فرمود: کدام حالت برای میت از همه حالات سخت تر است؟ عرض کردم: خدا و رسول آگاه ترند. فرمود: ای عایشه! تو بگو! عرض کردم: سخت ترین حالت وقتی است که می خواهند میت را از خانه اش بیرون برند، اولاد او اطرافش را گرفته و فریادشان بلند است و می گویند: ((وا ابتا و ابتا))، فرمود: این حالت بسیار سخت است! اما سخت تر از این این هم هست، عرض کردم: سخت تر از این وقتی است که میت را در لحد گذارند و خاک رویش بریزند و او را تسلیم خدا کنند، دوستان از کنار قبرش برگردند و او را تنها گذارند. فرمود: از این سخت تر هم می باشد. عرض کردم: یا رسول الله! شما بفرمایید. فرمود: از همه حالت برای میت سخت تر، وقتی است که غسل برای غسل دادن میت داخل خانه او شود، انگشتر جوانی را از دست و پیراهن عروسی را از بدنش بیرون آورد و عمامه را از سر علماء و فقها بردارد. در این هنگام وقتی روح، بدن را عریان بیند فریاد زند و با صدای بلند که همه خلایق (مگر جن و انس)، بشنوند. گوید: ای غسل! ترا به خدا قسم که لباس مرا به آرامی بیرون آور؛ زیرا در این ساعت تازه از دست ملک الموت راحت شدم. زمانی که غسل آب روی میت ریزد فریاد زند و گوید: ای غسل! ترا به خدا قسم آب را به آرامی روی من بریز، آن را ملایم کن که نه سرد باشد و نه گرم، زیرا جسد من در اثر خارج شدن روح از آن، آتش گرفته و طاقت ندارد. وقتی غسل مشغول غسل دادن شود، فریادش بلند گردد: ای غسل! ترا به خدا قسم دست خود را به آرامی بر روی من بکش؛ این جسد به واسطه خارج شدن روح از آن، مجروح شده و تحمل ندارد که دست خود را با قوت بر آن بکشی. موقعی که از غسل دادن فارغ شد و میت را در کفن گذاشت و پاهای او را محکم بست، فریادش بلند شود و گوید: ای غسل! ترا به خدا قسم! سر و صورت مرا با کفن نپوشان تا زن و بچه و بازماندگان، مرا ببینند، زیرا این آخرین دیدار است، من امروز از آنها مفارقت کنم و تاقیامت مرا نمی بینند. چون میت را برای بردن به قبرستان، از خانه خارج کنند، فریاد زند: ای جماعت! در بردن من عجله نکنید تا خانه و اهل و عیال خود را وداع کنم. سپس فریاد کند و گوید: من زن خود را تنها و بدون شوهر گذاشتم اذیتش نکنید، اولاد من یتیم شدند به آنها ظلم روا ندارید؛ زیرا من امروز از خانه خود خارج شدم و دیگر به آنجا بر نمی گردم. بعد از آن که جنازه را به سوی قبرستان حمل کردند. گوید: شما را به خدا قسم، عجله نکنید تا صدای اهل و عیال خود را که گریه و ناله می کنند بشنوم؛ زیرا من از آنها جدا می شوم و دیگر تا روز قیامت صدای آنها را نمی شنوم. چون جنازه را کنار قبر به زمین گذاشتند. فریاد زند و گوید: ای دوستان و برادران! ای اهل و عیال و ای بازماندگان! و ای همسایگان من! دنیا شما را فریب ندهد کما این که مرا فریب داد، زمانه با شما بازی نکند، همین طور که با من بازی کرد، از من عبرت بگیرید؛ زیرا مالی جمع کردم و همه را برای ورثه گذاشتم بدون آن که خود از آن استفاده کنم! در حالی که وقتی خداوند حساب آنها را رسد و در دادگاه، مجرم شناخته شوم آن ها گناهان مرا به دوش نمی گیرند. موقعی که بر میت نماز خوانده می شود عده ای از دوستان و اهل و عیال او بر می گردند. می گوید: ای دوستان و برادران! می دانستم که میت در دل دوستان از زمهریر سردتر می شود اما نمی دانستم به این زودی از دل آنها بیرون می رود و نسبت به آن سرد می شوند. بعد از آن که میت را داخل قبر نهادند. با فریاد بلند گوید: ای وارثین! مال و منال زیادی جمع کردم و همه را برای شما گذاشتم. من با دست خالی و بدون این که چیزی از آن را برای خود حمل کنم و از میان شما رفتم، مرا فراموش نکنید و از این مال و ثروت بهره و نصیبی هم برای من قرار دهید و با دعای خیر و صدقه، مرا یاری کنید و یاد نمایید. (۷۸)

وقتی مجرم از دنیا برود و اعمال ناشایسته خود را ببیند قبل از آن که او را دفن کنند از اعمال و کردار خود شکایت می‌کند. اما متأسفانه کسی شکایت او را نمی‌شنود! اگر هم بشنود عبرت نخواهد گرفت و به زودی فراموش خواهد کرد. حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله فرمود: وقتی یکی از شما از دنیا برود قیامت او برپا خواهد شد و تمام اعمال خود را از نیک و بد خواهید دید. زمانی که یکی از مجرمین از دنیا می‌رود و او را به سوی قبرش حمل می‌نمایند. ندا می‌کند: ای برادران و ای دوستان! من به نزد شما از آن چیزی که برادر بدبخت شما در آن واقع شد شکایت می‌کنم؛ زیرا دشمن خدا ((شیطان یا دنیا)) مرا وعده فریب داد و به آن عمل نکرد، برایم قسم خورد که من صالح ناصحی هستم ولی به من خیانت نمود. نزد شما شکایت می‌کنم از دوستان بی وفایی که دنبال هوا و هوس می‌رفتند و دائماً دور مرا گرفته و به من تاءمین می‌دادند و خود را حامی و طرفدار من می‌دانستند و می‌گفتند: ما تا آخر با تو خواهیم بود ولی الان از من تیری بسته تنه‌ایم می‌گذارند و می‌روند. شکایت می‌کنم از اولادم که چقدر از آنان دفاع کردم، به خاطر رفاه و راحتی آنها خود را به رنج و زحمت انداختم، تمام مالم را در اختیارشان گذاشتم. آنها مالم را خوردند و مرا تسلیم خدا و ملائکه نکیر و منکر و قبر و برزخ می‌کنند و بر می‌گردند. شکایت می‌کنم از مالم که چگونه آن را ضایع نمودم، حق خدا و مردم را ندادم، از هر راهی آن را جمع کردم ولی الان وزرو و بالم شده است جواب دادن از آن با من و سود و منفعتش برای دیگران است. شکایت می‌کنم به سوی شما از طول اقامتم در قبر و دوری سفرم، از تنهایی و وحشت و ظلمت قبرم، سؤال از بزرگ و کوچک اعمالم. پس حذر کنید از آن چیزی که به من نازل شد، وای از بلای طولانی و رنج و عذاب بزرگ؛ زیرا نه شفییعی برای من است و نه دوستی. شکایت می‌کنم از قبرم که دائماً فریاد می‌زند و می‌گوید: منم خانه تنگ و تاریک و پر وحشت. ای برادران و دوستان! تا قدرت و توانایی دارید مرا ننگه دارید و نگذارید ببرند؛ زیرا به من وعده آتش و ذلت و خواری و غضب جبار را داده‌اند، ((و احسرتا)) بر من! از این که به دستور خدا عمل نکردم و در گناه زیاده روی نمودم و از خدای خود خجالت نکشیدم؟ این فریاد و ناله ادامه دارد تا وقتی میت را داخل قبر کنند. (۷۹)

مرگ و شنیدن نداها

وقتی روح از بدن انسان خارج شد، سه ندا از جانب آسمان می‌شنود و آن نداها چنین است. ای پسر آدم! آیا تو دنیا را ترک کردی یا دنیا ترا ترک نمود؟ آیا تو دنیا را جمع کردی یا دنیا ترا جمع نمود؟ آیا تو دنیا را کشتی یا دنیا ترا کشت و به قتل رسانیدی؟ زمانی که میت را به غسل خانه بردند، سه ندا می‌شنود. گویند: ای پسر آدم! کجا شد آن بدن قوی تو، چرا ضعیف شده‌ای؟ کجا رفت آن زبان فصیح و گویای تو، چرا ساکت مانده‌ای؟ کجا ایند دوستان و رفقای تو، چرا وحشت کرده‌ای؟ زمانی که میت را در کفن گذاشتند، سه فریاد می‌شنود. به او گویند: ای پسر آدم! بدون زاد و توشه به سوی سفری دور و طولانی می‌روی، از منزل خود خارج می‌شوی و دیگر به آن بر نمی‌گردد، به سوی خانه هول ناک و پرخطر می‌روی که راه بازگشتی نداری. چون میت را به سوی قبرستان حمل کنند، سه ندا می‌شنود که گویند: خوشا به حال تو اگر عملت نیک باشد، خوشا به حال اگر همنشین تو رضوان خدا و رضایت او باشد، وای به حال اگر همنشین تو سخط و غضب خداوند جبار باشد. وقتی میت را برای نماز بر زمین می‌گذارند، سه فریاد می‌شنود که گویند: ای پسر آدم! هر عملی که تا حال انجام داده‌ای، اگر آن نیک باشد نیک و اگر بد باشد بد خواهی دید. چون جنازه را کنار قبر گذاشتند، سه ندا از قبر می‌شنود که گویند: ای پسر آدم! بر پشت من خندان بودی ولی در شکم من گریان خواهی شد، بر پشت من فرحناک و خوشحال بودی در حالی که در شکم من محزون و غمگین خواهی شد، بر پشت من گویا بودی اما در شکم من ساکت و خاموش خواهی بود. زمانی که جنازه را در داخل قبر گذاشتند و آن را پوشانیدند و مردم به سوی خانه‌های خود حرکت نمودند. خداوند متعال به او خطاب می‌کند و می‌فرماید: ای بنده من! تنها و بی کس ماندی، دوستان و رفقای ترا در تاریکی قبر تنها گذاشتند و رفتند! در حالی که تو مرا به خاطر آنان نافرمانی می‌کردی و از

من اطاعت نمی نمودی . ولی امروز رحمت و کرامت من چنان شامل حال تو شود که همه خلایق از آن تعجب کنند! من امروز از مادر نسبت به فرزندش به تو مهربان تر هستم . (۸۰) وقتی روح از بدن انسان خارج شد و او را غسل دادند و کفن نمودند و به سوی قبرستان حرکت دادند. او از جلوی مردم و جنازه حرکت می کند، ارواح مسلمین و مؤمنین به استقبال او می آیند و بر او سلام می کنند، او را به آنچه خداوند برای او آماده کرده است بشارت می دهند.

مرگ وارد شدن به زندگی جدید

در این جا سئوالی پیش آید که آیا پس از مرگ ، انسان یک باره وارد عالم قیامت می شود و کارش یکسره می گردد؟ یا در فاصله مرگ و قیامت عالم دیگری را طی می کند و هنگامی که قیامت برپا شد وارد عالم آخرت می گردد. از آیات و روایات استفاده می شود: هیچ کس پس از مرگ بدون فاصله وارد عالم قیامت نمی شود؛ زیرا قیامت کبرا مقارن با یک سلسله انقلاب ها و دگرگونی های کلی در همه موجودات زمین و آسمان است (یعنی کوه ها، دریاها، ماه ، خورشید، ستارگان و کهکشانها در آن هنگام در وضع موجود خود باقی نمی مانند. علاوه بر این ، در قیامت اولین و آخرین مردم در یک سرزمین جمع می شوند. ولی الان می بینیم نظام جهان هنوز برقرار است و شاید میلیون ها و بلکه میلیاردها سال دیگر نیز برقرار باشد و میلیاردها میلیاردها انسان دیگر بعد از این بیایند و در دنیا زندگی کنند. هیچ کس در فاصله مرگ و قیامت در خاموشی و بی حسی فرو نمی رود. چنین نیست که انسان پس از مردن در حالی شبیه بیهوشی فرو رود و هیچ چیز را احساس نکند، به طوری که نه لذتی داشته باشد و نه درد و رنجی ، نه سروری داشته باشد و نه غم و اندوهی . بلکه انسان پس از مرگ بدون فاصله ، وارد مرحله ای دیگر از حیات می گردد که همه چیز را حس می کند، از چیزهایی لذت و از چیزهایی رنج می برد. البته لذت و رنجش بستگی به افکار و اخلاق و اعمال او در دنیا دارد. این مرحله ، یک فاصله و حد وسط میان دنیا و قیامت است که با پایان یافتن آن برزخ نیز پایان می پذیرد و آنگاه قیامت برپا می شود. از نظر قرآن و روایات ، انسان پس از مرگ دو عالم دیگر را باید طی کند، یکی عالمی که مانند عالم دنیا پایان می پذیرد که اسم آن را (عالم برزخ یا عالم ارواح و) قبر می نامند، دیگری عالم قیامت کبرا که به هیچ وجه پایان نمی پذیرد. در قیامت به حساب کلی و جزئی خلایق رسیدگی می شود، هر کس را طبق اعمال و کردارش جزا و پاداش می دهند. نیکوکاران را در بهشت و نعمت ها و رضوان الهی داخل می کنند و گناهکاران و بدکاران را در جهنم و عذاب ها و شکنجه های آن وارد می نمایند. انسان در فاصله مرگ و قیامت ، دارای نوعی از حیات است . در آن حال شدیداً احساس می کند، می گوید و می شنود و از نوعی زندگانی سعادت آمیز و خوش یا زندگی نکبت بار و پررنج و درد برخوردار است .

فصل دوم: ارواح در عالم برزخ

مقدمه

آنچه از آیات و روایات استفاده می شود، آن است که روح و جان هر انسانی با بدنش آمیخته شده است مانند آمیخته شدن آتش با ذغال و گلاب با برگ گل ، در ماهیت و حقیقت روح هرگز تغییر و نابودی پدید نمی آید، آن چه از وجود انسان تغییر می یابد و می میرد جسم خاکی او است . جسم انسان نسبت به جان و روح او مانند لباس است نسبت به تن او، همان طوری که انسان در طول مدت زندگی خود لباس های گوناگونی می پوشد، همچنین از آن لحظه که انسان به نشو و نما شروع می کند در اثر حرکت جوهری ، شکل های مختلفی در او پدید می آید. یک وقت به شکل نطفه و پس از مدتی به شکل علقه (خون بسته)، پس از مدتی به صورت مضغه (پاره گوشت) و هم چنین به شکل های گوناگونی در آمده تا در آخر به صورت طفل ، از شکم مادر بیرون می

آید. پس از آن هم، باز قیافه و شکل او عوض می‌شود: قیافه طفولیت او به جوانی و جوانی به پیری مبدل می‌شود و با رسیدن مرگ، زندگی دنیایی او به زندگی برزخی و آخرتی مبدل می‌گردد. همه این حالات بر جسم انسان عارض می‌شود، حالت و شکل قبلی می‌میرد و از بین می‌رود، اما شخصیت و هویت اصلی او محفوظ می‌ماند. لذا به یک نفر انسان شصت ساله، با این که قیافه او کاملاً با قیافه چهل سال پیش تفاوت کرده است می‌گویند این همان شخص چهل سال پیش است. مرگ هم، مانند جوانی و پیری، حالتی است که بر انسان عارض می‌گردد. زندگی دنیایی را از او می‌گیرد، همان طوری که پیری حالت جوانی را از انسان می‌گیرد و به حالت پیری مبدل می‌سازد، مرگ هم انسان را به عالم برزخ و آخرت وارد می‌کند، جسم به جوهره اصلی خود که خاک است بر می‌گردد. روح انسان هم مانند جدا شدن آتش از ذغال، از بدن جدا می‌شود و در یک قالب مجرد از ماده، (مانند موجودهایی که در تلویزیون ظاهر می‌گردد) زندگی برزخی خود را آغاز می‌کند، همان طوری که طفل پس از طی کردن دوران شکم مادر، دوران زندگی دنیوی را آغاز می‌کند. از پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله نقل شده که فرمود: شما، برای نابود شدن خلق نشده، بلکه برای باقی ماندن به وجود آمده اید و جز این نیست که شما از سرایی به سرای دیگر منتقل می‌شوید! حقیقتاً (نفس و روح) شما در زمین، غریب و در بدن‌ها زندانی است، (زیرا از جنس عالم ماده نیست). (۸۱) نیز از آن حضرت نقل شده که فرمود: پیامبران خدا نمی‌میرند، بلکه از سرایی به سرای دیگر منتقل می‌شوند. (۸۲) این مطلب ثابت و معلوم است که بعضی افراد اقوام و دوستان خود را پس از مرگشان در خواب می‌بینند و با آنها گفت و گو می‌کنند. حتی بعضی اوقات از راهنمایی‌های آنها استفاده می‌نمایند؛ زیرا آنها زنده اند و در عالمی که ویژگیهای آن را نمی‌دانیم زندگی می‌کنند و از عالم دنیا اطلاع دارند و ارتباطشان به کلی از آن قطع نشده است. احضار ارواح مردگان دلیل دیگری بر بقای روح در عالم برزخ است قطع نظر از حکم شرعی آن عمل، این طور که نقل می‌کنند: صاحبان این فن، روح هر مرده‌ای را که بخواهند حاضر کرده و با آن سؤال و جواب می‌کنند؟! (اگر چه احضار ارواح هنوز به عنوان مسئله عملی ثابت نشده و اگر در آینده ثابت شود برای تحکیم عقاید مذهبی دلیل استوار و قاطعی خواهد بود).

ارواح در قالب جدید

بعضی از آن که دوران عمر انسان به پایان رسید و روح از بدن جدا شد، عالم برزخ شروع می‌شود. روح داخل بدن مثال و برزخی می‌شود و به فعالیت خود ادامه می‌دهد، بدن مثالی از لحاظ شکل و قیافه مانند بدن خاکی است. فرق آن با بدن خاکی این است که بدن مثالی جسم و ماده نیست، سنگینی ندارد، لطیف تر از هوا است، چیزی مانع آن نخواهد شد، هر نقطه‌ای که قرار بگیرد همه چیز و همه جا را می‌بیند، این طرف و آن طرف دیوار و راه دور و نزدیک برایش تفاوتی ندارد، به یک چشم بر هم زدن همه جهان را سیر می‌کند و در آسمان‌ها پرواز می‌نماید. از امام صادق علیه السلام نقل شده است: بدن مثالی (و برزخی) را اگر ببینید می‌گویید، این همان بدن دنیایی است. اگر شما پدر یا یکی از بستگان خود را در خواب ببینید با همان می‌بینید! اگر چه آن بدن ده‌ها سال گذشته در خاک پوسیده شده است. اما در قالبی سالم به خواب شما می‌آید و مطالب واقعیت‌دارای را برای شما می‌گوید که: بعد از بررسی معلوم می‌شود همه، مو به مو درست و واقعیت داشته است. گاهی روح در بدن سالمی به خواب انسان می‌آید و از آینده خبرهایی می‌دهد که بدون کم و زیاد بعداً واقع می‌شود. هر انسانی در همین دنیا، دو بدن دارد یکی سنگین و دیگری سبک، بدن سنگین همین بدنی است که در بیداری با هم گفت و گو می‌کنیم و رفت آمد داریم. بدن سبک آن است که در حالت خواب با هم دیگر برخورد می‌نماییم، مسافرت می‌کنیم، به آسمان می‌رویم، جاهایی را که نرفته و ندیده ایم می‌رویم و می‌بینیم. آری، هنگام خواب و مرگ روح از بدن مفارقت می‌کند. ولی در حالت خواب به کلی قطع علاقه نمی‌کند، هنوز علاقه جزئی به بدن دارد. و در هنگام مرگ روح علاقه خود را بسیار کم می‌کند به طوری که فقط از دور آن را مشاهده می‌کند.

نماید؛ زیرا قصد ندارد تا روز قیامت به بدن برگردد. اما در قیامت بعد از آن که ذرات انسان به هم متصل شد و از قبر بیرون آمد، باز روح، قالب مثالی را رها کرده و به همین بدن خاکی برمی گردد. (۸۳) بدن باید با آلتی که در دنیا داشته و با آن اعمال خیر و شر را انجام می داده وارد شود؛ چرا که هر مجرمی را با آلت جرم به دادگاه می برند و محاکمه می نمایند. زندگی عالم برزخ مانند زندگی در عالم خواب است! انواع شادی‌ها و غمها، لذت‌ها و شکنجه‌ها را، در عالم خواب داریم همان گونه که در بیداری داریم، در عالم خواب روح خوشحالی می کند جسم و بدن هم لذت می برد، روح ناراحت و خسته می شود، از کوه پرت می شود، در بدن هم اثر می گذارد و آن را خسته و ناراحت می کند.

ارواح مؤمنان به صورت انسان

مؤمنانی که از دنیا رحلت می کنند، در عالم برزخ به صورت‌های برزخی که شبیه صورت انسان است مثل و مصور می شوند نه به صورت‌های دیگر. ابن ظبیان می گوید: من در خدمت حضرت امام جعفر صادق علیه السلام بودم که فرمود: مردم درباره ارواح مؤمنان پس از مرگ چه می گویند؟ عرض کردم: می گویند: آنها پس از مرگ در حواصل (سنگدان و چینه دان) مرغان سبز رنگ قرار می گیرند. فرمود: ((سبحان الله))! مؤمن در نزد خدا گرامی تر از آن است که روح او را در ((سنگدان)) مرغی قرار دهد، لکن چون وقت ارتحال مؤمن می رسد، رسول خدا صلی الله علیه و آله و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام به نزد او می آیند، در حالی که با آنها ملائکه مقرب پروردگار هم هستند. اگر خداوند زبان مؤمن را با شهادت به توحید پروردگار و به نبوت پیامبر صلی الله علیه و آله و ولایت اهل بیت علیه السلام گویا کند، آنها به نفع او شهادت می دهند و فرشتگان مقرب هم با شهادت آنها شهادت خواهند یافت. و اگر زبان مؤمن در آن حال بسته باشد! خداوند پیامبر خود را از ضمیر و قلب او آگاه می کند، پس رسول خدا بر ایمانش گواهی می دهد، بر اساس شهادت پیامبر صلی الله علیه و آله و علی و فاطمه و حسن و حسین علیهم السلام و فرشتگانی هم که حضور دارند نیز گواهی خواهند داد. پروردگار چون روح مؤمنان را به سوی خود قبض می کند، آنها را در بهشت می برد. و در صورتی مانند صورت آنها قرار می دهد، به طوری که در بهشت می خورند و می آشامند، چون روح شخصی که تازه از این دنیا رفته بر آنها وارد می شود، ایشان را به همان صورت‌هایی که در دنیا داشتند می شناسند. (۸۴) ابوبصیر نیز از حضرت صادق علیه السلام روایت کرده: ارواح مؤمنان در بهشت کنار درختی به صورت اجساد بشر قرار دارند و بدین صورت‌ها شناخته می شوند، یکدیگر را می شناسند و با هم گفت و گو می کنند. چون روح تازه ای بر آنها وارد می شود، می گویند: فعلا او را پرسش واگذارید؛ چرا که از مقام هولناک و ترس عظیمی رهایی یافته است. سپس از او می پرسند: فلان کس چه کرد؟ و فلان کس کجا است؟ اگر در پاسخ بگوید: او زنده بود، ارواح امید خیر و رحمت و سعادت را درباره او دارند. اگر بگوید: مرده است، ارواح می گویند: وای به حال او به پستی گرایید و سقوط کرد. اگر او از اهل بهشت می بود مسلما با بهشتی‌ها بوده است، چون در میان آنها نیامده معلوم می شود که به جهنم رفته است. (۸۵)

ارواح کفار به صورت شیطان

همان طور که ارواح مؤمنان به صورت انسان در می آیند و به دیدن اهل خود می روند، ارواح کفار هم، به صورت شیاطین و ملکاتی که در آنها بوده اند درد می آیند (مانند صورت سگ، خوک، میمون، مار، عقرب، مورچه و غیره) و در حجره‌هایی از آتش منزل می کنند و از خوراکی‌ها و آشامیدنی‌های اهل آتش می خورند و می آشامند. (۸۶) هیچ روح کافری نیست مگر آن که هنگام ظهر به دیدار اهل و عیال خود می رود، اگر ببیند اهلش به اعمال نیک مشغول اند برای او موجب حسرت و ندامت خواهد شد؛ چرا که فرزندان و اهل بیت او به کارهای نیک و شایسته مشغول اند و او از آنها غافل بوده و کاری برای نجات خود

انجام نداده است. در روایت دیگری وارد شده: وقتی کافر اهل خود را زیارت می‌کند، کارهای نیکی که خانواده اش انجام می‌دهند از او پوشیده و مخفی می‌شود و کارهای زشت و ناپسند آنان برای او آشکار و هویدا می‌گردد. (۸۷)

ارواح ارتباط با بدن ها را قطع نمی‌کنند

وقتی انسان از دنیا رفت و روحش در قالب مثالی به خود صورت گرفت، روح علاقه خود را به کلی از بدن قطع نمی‌کند! روح انسان خواب علاقه خود را از بدن کم کرده و بدن در حال خواب، مقداری سرد می‌شود، ولی در حال مرگ، روح بیشتر علاقه خود را از بدن قطع می‌کند و یک ارتباط ضعیفی باقی می‌ماند. به عبارت واضح‌تر: علاقه و ارتباط روح با بدن بر سه گونه است. ۱- ارتباط کامل و تمام مانند حیات و زندگی پیش از مرگ. ۲- ارتباط متوسط، مانند ارتباط روح با بدن در حالت خواب؛ زیرا مانند مرگ است. ۳- ارتباط کم و ضعیف که در حال مرگ تحقق یافته. در روایت وارد شده است که: روح پس از مرگ، در روز سوم، پنجم، هفتم، چهلم و سال به دیدن بدن می‌آید و جسم را می‌بیند و از آن چه به سر آن آمده ناراحت می‌شود. (۸۸) در وقت خروج روح، انسان بدن خود را می‌بیند و به دنبال آن تا قبر می‌رود. به واسطه همین علاقه جزئی می‌بینیم که قبور ائمه اطهار صلی الله علیه و آله و علما و اولیاء الله منشاء اثر و نزول برکات و برآورده شدن حاجات است در حالی که مخاطب به سلام و درود و صلوات‌ها، ارواح برزخی آنها هستند نه بدن‌هایی که در قبر خوابیده‌اند.

آداب جسد

باید توجه کرد که بدن میت دارای احترام است. از این جهت بدن را نباید در مزبله انداخت یا در بیابان رها کرد، به خصوص بدن مؤمن را که احترام آن لازم است؛ زیرا احترام به روح است. از این جهت برزخ را به عالم قبر تعبیر نموده‌اند، در حالی که برزخ هزاران برابر از عالم دنیا بزرگ‌تر است تا چه رسد به قبر، ولی به واسطه همین ارتباط جزئی به عالم قبر تعبیر نموده‌اند و از سئوالات برزخی به سؤال قبر تعبیر کرده‌اند. قبر میت باید به اندازه بدن او باشد، میت را باید در میان قبر راحت بخوابانند، آن را به اندازه کافی گود کنند، در جایی که می‌خواهد کسی از دنیا برود، کاری نکنند، که از نزول ملائکه جلوگیری شود، آدم جنب داخل نشود، قرآن قرائت کنند، پای محتضر را به سمت قبله دراز نمایند، دعای ((عدلیه)) و سوره ((یس)) و ((وصافات)) بخوانند چیز سنگین روی سینه او نگذارند و بهتر است افرادی که وارد می‌شوند با وضو باشند؛ زیرا محل جان دادن میت محل نزول فرشتگان و ارواح مقدس معصومین علیه السلام است. کسی که از دنیا می‌رود باید مؤمنین برای تشیع جنازه او اجتماع کنند، او را به سه آب، (سدر و کافور و آب خالص) سه بار غسل دهند و در سه یا پنج پارچه کفن نمایند. بعد او را وارد قبرستان کنند و تا هنگام ورود در قبر تدریجاً نزدیک قبر نمایند، اگر مرد است بدن را پایین قبر و اگر زن است از پهلو داخل کنند، در میان قبر صورت او را برهنه نموده و روی خاک گذارند. (کنایه از این که خداوند بهترین جاهای بدن خود را که موجب شرف و آبروی من بود اینک در مقابل مقام عظمت و جلال تو به روی خاک می‌نهد). باید برای او تلقین بخوانند و جرید تین (دو چوبی که زیر بغل میت می‌گذارند) در زیر بغل هایش بگذارند، در چهار گوشه قبر او تربت حضرت سید شهدا علیه السلام را بریزند. این ادب و اعمال که انجام می‌گیرد گرچه با بدن و جنازه‌ای است که در قبر افتاده است ولی روحش خوشحال می‌شود. این کارها احترام به روح مؤمن است چون عمری این بدن آلت دست روح بوده و روح را برای رسیدن به کمال، یاری کرده است. از این جهت بدن میت مورد احترام قرار می‌گیرد، و می‌گویند: شب اول قبر از آن سؤال می‌کنند و بدن را در قبر، عذاب یا اکرام می‌نمایند.

ارواح مؤمنان با خانواده‌ها

به واسطه علاقه ای که بین ارواح مؤمنان و بازماندگانشان وجود دارد آنها به دیدن اهل و عیال خود می آیند و با آنان ملاقات می کنند؛ روح مؤمن با همان صورتی که مصور شده به دنیا نزول نموده . اقوام و ارحام و اهل بیت و افرادی را که به آن ها علاقمند است ملاقات کرده و از حالات و سرگذشت آنان اطلاع می یابد. حفص بن بختری از امام صادق علیه السلام روایت می کند که فرمود: مؤمن ، اهل خود را می بیند و آن چه را که موجب محبت او است مشاهده می نماید، لیکن چیزهایی که موجب کراهت او می گردد از نظر او پوشیده می شود. نیز فرمود: بعضی از مؤمنان در هر هفته یک بار، روز جمعه به زیارت و ملاقات اهل خود می آیند، بعضی دیگر بر حسب مقدار عمل خود می توانند آنان را ملاقات و زیارت کنند. (۸۹) ابوبصیر نیز از آن حضرت نقل می کند: هیچ روح مؤمنی نیست مگر آن که در هنگام ظهر به دیدار اهل خود می رود، اگر دید اهلش به اعمال نیک مشغول است ، حمد و سپاس خدای بر این نعمت به جای می آورد. (۹۰) در حدیث دیگری آمده است : اسحق بن عمار از موسی بن جعفر درباره ارواح گذشتگان سؤال می کند: آیا آنها اهل خود را ملاقات و دیدار می کنند؟ فرمود: آری ، گفتم : در چه مقدار از زمان ؟ فرمود: در هر جمعه و در هر ماه و در هر سال یک یار بر حسب مقام و منزلت مؤمن . گفتم : به چه صورتی آن ها برای دیدار اهل خود می روند، فرمود: به صورت پرنده لطیفی که خود را به دیوارها می زند و از اهل خود آگاه می شوند پس اگر آن ها را در خیر و خوبی مشاهده کنند خوشحال می شوند، و اگر در حال بد و حاجت مندی و اندوه بنگرند غم ناک و ناراحت می گردند. (۹۱) عبدالرحیم قیصر می گوید: به آن حضرت عرض کردم : آیا مؤمن اهل خود را دیدار و زیارت می کند، فرمود: بلی از پروردگارش اذن می طلبد. خداوند هم ره او اذن می دهد و دو فرشته نیز همراه او گسیل می نماید، آنها به سراغ اهل او به صورت بعضی از پرنده گان آمده و بر خانه او قرار می گیرند، به طوری که آن مؤمن ، کلام اهلش را می شنود و به آنها نگاه می کند. البته در این جا که حضرت فرمود: روح مؤمن به صورت پرنده ای بر دیوارها می نشیند، مراد این نیست که واقعا روح به صورت مرغی در می آید، (ممکن است انسان بعضی اوقات مرغی را که بر روی دیوار خانه می بیند واقعا فکر کند که روح مرده او باشد!؟) بلکه حضرت می خواهد بفرماید: همان طور که مرغها بر روی دیوارهای شما می نشیند و به آسانی رفت و آمد می کنند روح مؤمن هم از خانه خود سرکشی می کند و از اهل و عیال خود و احوال آن ها اطلاع پیدا می کند.

ارواح و دیدار با جسدها

بعد از آن که روح انسان از بدن جدا شد و جسد بی جان او را داخل قبر نمودند. روح ، جسد را فراموش نمی کند و گاه گاهی به دیدن آن می آید و حالاتش را مشاهده می کند، از وضع تأسف بار آن حسرت می خورد، گریه می نماید و سخنانی با بدن می گوید. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: وقتی روح از جسد انسان جدا شد و جنازه او را دفن کردند، سه روز بعد از آن ، از خدا اجازه می خواهد و می گوید: خدایا! به من اذن بده تا بروم و جسد خود را مشاهده کنم و دیداری از او نمایم و بینم چه بر سرش آمده است . خداوند اذن می دهد: روح کنار قبرش می آید و از دور نظر می کند می بیند، آب از بدن و دهان و بینی او روان شده است . مدتی طولانی گریه می کند و می گوید: ای جسد بیچاره ! و ای دوست صمیمی من . آیا در زمان حیات و زندگی خود چنین روزی را به یاد می آوردی ؟ آیا این منزل وحشتناک و پر بلا و غم و اندوه و پر ندامت را به یاد داشتی ؟ بعد از آن از کنار قبر جدا می شود و می رود. وقتی پنج روز از زمان دفن میت گذشت . باز می گوید: خدایا! به من اذن بده تا بروم و جنازه خود را مشاهده کنم . خداوند به او اجازه می دهد: می آید به سوی قبر و از دور به بدنی که داخل قبر است نظر می کند، در حالی که خون از بینی و دهان و دو گوش او بیرون می آید و سر و صورت او را چرک و خون فرا گرفته است . باز گریه طولانی می کند به حال او حسرت می خورد و می گوید: ای جسد من ! آیا در زمان حیات خود به فکر این منزل پر از غم و غصه و پر از مار و عقرب و کرم هایی که بدن ترا می خورند بودی ؟ آیا به فکر از هم پاشیدن بدن و اعضاء و جوارح خود بودی ؟ بعد از آن به

مکان خود باز می‌گردد. پس از آن هفت روز که از دفن بدن گذشت روح از خدا اذن می‌خواهد که بیاید و جسد خود را ملاحظه کند. وقتی می‌آید و جسد را از دور ملاحظه می‌کند، می‌بیند بدن کرم افتاده است. باز گریه طولانی می‌کند و می‌گوید: ای جسد مسکین و بیچاره من! آیا در زمان حیات خود که با فرزندان و خویشان، عزیزان و همسایگان به سر می‌بردی، به یاد این روز تنهایی و غربت خود بودی؟ کجا هستند برادران و دوستان و همسایگان تو، تا در جوارشان به سر می‌بری و مسرور باشی؟ ولی امروز آنان باید تا روز قیامت برای من و تو گریه کنند. یک ماه که از هنگام دفن گذشت روح، اطراف قبر می‌آید تا مشاهده کند، مال و اولادی که از او باقی مانده است چه اعمالی برایش انجام می‌دهند؟ چگونه اموال او را تقسیم می‌کنند و بدهکاری‌های او را می‌پردازند؟ او را چگونه از گرفتاری خلاص می‌کنند؟ روح تا یک سال اطراف قبر می‌گردد و نظر می‌کند، که چه کسانی برای او طلب استغفار می‌نمایند؟ چه کسانی برای او محزون و ناراحتند؟ بعد از تمام شدن سال، روح به جایی که همه ارواح، در آن جا اجتماع کرده اند می‌رود تا روزی که در صور دمیده شود و همه مردگان دوبرتبه زنده شوند. (۹۲)

زیارت اهل قبور

فته شد که: ارواح با اهل دنیا ارتباط دارند، به دیدار و ملاقات اهل و عیال خود می‌آیند، کارهای خوب و بد آنها را مشاهده می‌کنند و از اعمالشان خوشحال و ناراحت می‌شوند. حال ببینیم، آیا زنده‌ها هم باید به زیارت مردگان بروند یا خیر؟ روایاتی در این زمینه وارد شده که: باید مرده‌ها را فراموش نکرد و به زیارتشان رفت؛ زیرا آنان از زیارت بازماندگان خوشحال و از زیارت نکردن آنها ناراحت می‌شوند. عبدالله بن سلیمان می‌گوید: از حضرت امام محمد باقر علیه السلام درباره زیارت اهل قبور سؤال نمودم: آیا به زیارت آنان بروم؟ فرمود: بلی؛ چون روز جمعه شود آنان را زیارت کن؛ زیرا هر کدام از آنان در تنگی و ناراحتی باشند، در بین طلوع صبح صادق و طلوع آفتاب گشایش می‌یابند. در این موقع هر کس به زیارت آنها رفته باشد علم و اطلاع پیدا می‌کنند! لیکن چون آفتاب طلوع کند دیگر قادر بر توجه به امور دنیا و زیارت اهل خود نیستند. عرض کردم: آیا آنها از افرادی که به زیارت قبورشان می‌روند علم پیدا می‌کنند و از دیدن آنها خوشحال می‌شوند؟ فرمود: آری، و نیز از بازگشت زائرین به محل و خانه خود وحشت می‌کنند و ناراحت می‌شوند. (۹۳) نیز محمد بن مسلم می‌گوید: به حضرت صادق علیه السلام عرض کردم: آیا به زیارت مرده‌ها برویم؟ فرمود: آری، عرض کردم: آیا آنها از رفتن ما به سوی قبرهایشان مطلع می‌شوند؟ فرمود: به خدا سوگند آری! از آمدن شما بر سر قبرهایشان خبردار می‌شوند و از دیدنتان خوشحال می‌گردند و با شما انس می‌گیرند. عرض کردم: وقتی سر قبرشان رفتیم آنان را چگونه زیارت کنیم و چه بگوییم؟ فرمود: بگو: خدایا! زمین را از طرف پهلوهای آنان بگستران، ارواح آنان را به سوی خود بالا بر، مقام رضوان و خشنودی خود را به آنان برسان، و از رحمت خود در آستانه آنها فرود آور که به واسطه آن، تنهائیشان به جمعیت و وحشت شان به انس تبدیل شود، به درستی که تو بر هر کاری توانایی. چون در بین قبرها هستی یازده مرتبه سوره ((قل هو الله)) را قرائت کن و ثوابش را به روح آنان هدیه نما؛ زیرا کسی که این عمل را به جای آورد خداوند به عدد همه مردگان ثواب و پاداش به او عنایت فرماید. عبدالله بن سنان می‌گوید: به امام صادق علیه السلام عرض کردم: سلام کردن بر اهل قبور چگونه است؟ فرمود: چنین می‌گویی سلام بر اهل خانه‌هایی از مؤمنین و مسلمین، شما زودتر از ما جلودار بودید و پیش از ما رفته‌اید، ما نیز انشاءالله به شما ملحق خواهیم شد. در روایات زیادی وارد شده است که: پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم و ائمه معصوم علیهم السلام هر شب پنج‌شنبه با جمعی از مردم به زیارت مردگان می‌رفتند و در قبرستان بقیع و وادی السلام برای اموات دعا و طلب آمرزش می‌نمودند.

فواید زیارت اهل قبور

لازم است بدانیم زیارت مردگان چیست؟ مسلم است که زیارت اهل قبور به خصوص علماء و شهداء و مقربان درگاه خدا فوائد بسیاری دارد. از جمله: ۱- زیارت قبور ائمه و مقربان، زائر را از هر آلودگی و خباثت نفس و گناه پاک و منزه می‌سازد. ۲- زیارت قبور ائمه و مؤمنان ارتباط پیدا کردن با روح متوفی است، زیارت کننده از آن روح پاک مدد می‌گیرد، هر چه روح پاک تر و عالی تر باشد، زائر بهره بیشتری از او خواهد برد. ۳- حاجت انسان بر سر قبر علماء و صلحا و شهداء، بیشتر برآورده می‌شود، اصولاً در جاهایی که مردمان بزرگ و اولیاء خدا دفن شده‌اند مردم بیشتر به زیارت می‌روند و حاجت بیشتری می‌گیرند. ۴- زیارت اهل قبور، انسان را به یاد مرگ و عالم قبر می‌اندازد، او را آخرت و خدا نزدیک می‌کند، کم تر دل دنیا می‌بندد و خود را در آینده جزء اموات به حساب می‌آورد. ۵- ناراحتی زائر کم تر می‌شود و در اثر زیارت و گریه بر بالین قبور، غم و قصه او از بین می‌رود، عقده‌های او بیرون ریخته می‌شود. در روایات آمده است: هر وقت خیلی خوشحال یا ناراحت می‌باشی به قبرستان برو و قدری راجع به ساکنان آن جا فکر و تامل کن تا به حالت عادی برگردی. ۶- هم تو با آن‌ها و هم آنان با تو انس می‌گیرند! از رفتن تو به زیارت آنان خوشحال و خشنود می‌شوند، و درباره تو دعا می‌کنند. چون روح میت که به زیارت خود ارتباط بیشتری دارد زیارت اموات بر سر قبرشان اثر بیشتری خواهد داشت. نباید گفت: برای اموات فرقی ندارد! چه سر قبرستان رویم و چه جای دیگر، فقط به یاد آن‌ها بودن کافی است؟ مؤمنانی که به زیارت اهل قبور می‌روند به واسطه دریچه قبور، خود را به روح آن معصوم، عالم، شهید، مؤمن و مقرب درگاه خدا مرتبط نموده و به این وسیله با تمام وسعت عالم معنی با ارواح ارتباط پیدا می‌کنند و بهره کافی می‌گیرند.

پذیرایی سلمان از زائرین خود

برای این که متوجه شویم: زیارت اهل قبور بی فایده نیست و اثراتی دارد و حتی اهل قبور خوشحال شده و بعضی اوقات از زائرین و میهمانان خود پذیرایی کرده‌اند! داستان یکی از علما که ابتدا به زیارت اهل قبور معتقد نبود و بعداً معتقد شده بود را نقل می‌کنیم: مرحوم آیه الله حاج شیخ محمد جواد انصاری همدانی فرموده‌اند: من سابقاً به زیارت قبر غیر پیامبر و امام نمی‌رفتم و به آن کار معتقد نبودم؛ زیرا تصور می‌کردم که فقط از قبور ائمه هدی و معصومین علیهم السلام که به مقام قرب و طهارت مطلقه رسیده‌اند گشایش حاصل می‌شود و انسان به حاجات خود می‌رسد و فقط آن‌ها اطلاع پیدا می‌کنند و زائرین خود را مورد لطف و توجه قرار می‌دهند و از قبور غیر معصوم و مقربین اثری مترقب نیست و کاری از دست آنها ساخته نمی‌باشد. تا در سفری که برای اولین بار به همراه جمعی از علما و شاگردان روحانی خود به عتبات عالیات به جهت زیارت مشرف شدیم. در ایام اقامت‌مان در کاظمین، روزی برای تماشای بنای ایوان شکسته مدائن که به حقیقت موجب عبرت بود از بغداد به سوی آن جا رهسپار شدیم. پس از تماشای شهر و ایوان معروف و طاق کسری، و پس از به جای آوردن دو رکعت نماز که مستحب است در ایوان خوانده شود، به سمت قبر سلمان فارسی و حذیفه یمانی که در کنار آن قرار دارد به راه افتادیم. در کنار قبر سلمان، نه به جهت زیارت بلکه برای رفع خستگی و استراحت، با دوستان و رفقا نشستیم، ناگهان سلمان خود را به صورت واقعی نشان داد و به حقیقت خود تجلی نمود و از همه ما پذیرایی کرد، چنان روح او لطیف و صاف و بدون ذره‌ای از کدورت بود که ما را در عالمی از لطف و محبت و صفا فرو برد، چنان در فضای وسیع و لطیف و بدون مانع از عالم معنی ما را داخل کرد که بدون شک مانند فضای بهشت پر از لطف و صفا بود. آیه الله شیخ محمد جواد می‌گوید: من از این که به جهت زیارت در کنار قبر او نیامده بودم شرمند شدم و خجالت کشیدم! سپس به زیارت قبر او پرداختم. از آن زمان من نیز به زیارت قبور غیر ائمه طاهرین علیه السلام (از قبیل قبور علما و صلحا و مقربان و اولیاء خدا) می‌روم و از آنان مدد می‌گیرم، حتی به زیارت قبور مؤمنان، و مردم عادی در قبرستان‌ها می‌روم و به شاگردان خود هم سفارش کرده‌ام که از این فیض الهی محروم نمانند. (۹۴)

بخش دوم: برزخ

فصل اول: تعریف برزخ

تعریف برزخ

در تعریف ((برزخ)) چنین گفته اند: فاصله بین دو چیز را ((برزخ)) می گویند: مانند پرده ای که بین زن ها و مردها زده شود، دیوار بین دو خانه، مرز بین دو ملک، فاصله بین دو نهر آب یا دو دریا، کسی که بین دو نفر واقع می شود که با هم نزاع نکنند، همه این ها را ((برزخ)) می نامند. ((برزخ)) عالمی بین ((دنیا)) و ((آخرت)) است که آن را عالم قبر هم می گویند. (۹۵) ((برزخ)) نه مربوط به مرگ تا قیامت، بین دنیا و آخرت از هنگام مرگ تا برانگیخته شدن در روز قیامت را ((برزخ)) گویند. (۹۵) ((برزخ)) نه مربوط به دنیا است و نه مربوط به آخرت. مربوط به دنیا نیست؛ چون زندگی آن جا مانند زندگی دنیا نمی باشد؛ زیرا روح در دوران برزخ، در قالب مثالی نازک و هوایی نرم تر از بدن فعلی قرار می گیرد که در آن، جرم و تیرگی مادی و لطافت مجردات نیست. بلکه جسمی بین بدن و روح است. عالم برزخ از نظر وسعت نسبت به دنیا، مانند دنیا نسبت به رحم مادر است بدین جهت نمی توانیم ویژگی های عالم برزخ را تصور کنیم، چنان چه کودک در رحم مادر نمی تواند ویژگی های دنیا را بفهمد با این که به زودی به عالم دنیا وارد می شود. کلمه ((برزخ)) سه مورد در قرآن وجود دارد و در هر سه مورد به معنای فاصله بین دو چیز آمده است. آن موارد از این قرارند: ۱- مرج البحرين يلتقيان بينهما برزخ لا یبقیان (۹۶) خداوند، ((دو دریا را به هم آمیخت و میان آن دو، فاصله ای قرار داد تا هیچ کدام از مرز و حد خود خارج نشوند)). ۲- وجعل بينهما برزخا وحجرا محجورا (۹۷) و خداوند ((بین دو دریا (دریای شیرین و خوش گوار و دریای شور و تلخ) فاصله و حایلی قرار داد تا همیشه از هم جدا باشند)). ۳- و من ورائهم برزخ الی یوم یبعثون (۹۸) ((و از پشت سر آن ها (از لحظه مرگ) تا روز قیامت و برانگیخته شدن فاصله و برزخی قرار داده شده است.)) در این سه آیه، ((برزخ)) به معنای فاصله بین دنیا و آخرت و بین دو دریا و دو آب آمده است: در نهج البلاغه هم کلمه ((برزخ)) در دو مورد آمده است: ۱- سلکوا فی بطون البرزخ سیبلا (۹۹) حضرت علی در رابطه با پادشاهان و کسانی که در دنیا دارای مقام و عزت، اعتبار و افتخار، قدرت و شوکت بودند می فرماید: آن ها پس از مرگ ((در درون برزخ (قبرها) خزیدند)) و زمین بر آنها مسلط شد، از گوشت هایشان خورد و از خون هایشان آشامید، در حفره های گورستان صبح کردند در حالتی که به صورت درختی خشک و بدون رشد بودند. آن حضرت در این جا ((برزخ)) را به معنای قبر گرفته اند؛ چون می فرماید: در درون ((برزخ)) آرمیدند و قبر را ((دوزخ)) نامیده است؛ زیرا فاصله بین میت و اهل دنیا یا بین دنیا و آخرت است. ۲- در رابطه با اهل ذکر می فرماید: فکانما اطعموا غیوب اهل البرزخ فی طول الاقامه (۱۰۰) خداشناسان و اهل ذکر چنان به آخرت ایمان و یقین دارند که گویا دنیا را به پایان رسانده و به آخرت وارد شده اند، امور آخرت را که دیگران از آن ها آگاه نیستند مشاهده نموده و به چشم دیده اند تا جایی که می فرماید: ((گویا آنان از پشت دیوار این جهان سر بر آورده و بر احوال پنهان برزخیان اطلاع یافته و آن ها را می نگرند)).

اثبات برزخ

یکی از مشکلات بسیار مهم دانشمندان، اثبات برزخ و قبول زنده شدن در قبر است. و این که آیا برزخ چیست و کجا واقع است؟ آیا مرگ تنهاست یا یک حیات و زندگی مخصوص و مرموز؟ آیا برزخ برای همه افراد جهان است یا اشخاص مخصوص؟ آیا در برزخ چه می گذرد و چه قضایایی واقع می شود؟ آیا زندگی کردن و روزی خوردن در آن جا به چه صورت است؟ از سه راه می

توانیم برزخ را ثابت کنیم . یکی از راه آیات قرآن . دیگر از راه روایات . سوم از راه خواب هایی که خود دیده ایم یا افرادی که به آنان اعتماد داریم دیده اند و آنها را بیان کرده اند و خوابشان هم تعبیر صحیحی داشته است .

اثبات برزخ از راه آیات

ابتدا آیات را نقل می کنیم و سپس آنها را بررسی می نمایم . آیاتی که در این باره نازل شده است از این قرارند: ۱- در یک جا می فرماید: ((به آنان که در راه خدا کشته شده اند مرده نگویید، بلکه آنان زنده اند ولی شما (زندگی آنان را) نمی فهمید)). (۱۰۱) ۲ - در جای دیگر آمده است: ((گمان نکن کسانی که در راه خدا کشته شده اند مرده اند بلکه آنان زنده اند و نزد پروردگارشان روز می خورند و به آن چه خدا، از جود و کرم خود به آن ها عطا کرده است شادمانند. و درباره کسانی که هنوز به آنان نپیوسته اند شادی می کنند که ایشان نه ترسی دارند نه غمگین می شوند و از جهت این که خداوند، نعمت و فضل خود را به آنان می دهد و پاداش مؤمنان را ضایع نمی کند خوش حال و مسرورانند)). (۱۰۲)

چند مطلب به دست می آید

۱- شهیدان در راه حق پس از کشته شدن زنده اند و زنده بودن آنان به گونه ای است که برای او مشخص نیست . ۲- شهیدان راه خدا نه تنها زنده اند، بلکه نزد پروردگار روزی می خورند و از سرنوشت مؤمنانی که هنوز نمرده اند دل خوش اند؛ زیرا می دانند برای آنان بیم و اندوهی وجود ندارد. ۳- این آیات فقط زنده بودن شهیدان را در عالم برزخ با صراحت بیان می کند. لکن از آیات نمی توان زنده بودن همه مردم را در برزخ اثبات کرد. ۴- در جای دیگر می فرماید: (به حبیب نجار گفته شد): ((داخل بهشت شو. او گفت: ای کاش! قوم من می دانستند که پروردگارم مرا آمرزید و از اکرام شده گانم گردانید)). (۱۰۳) آیه درباره مرد مؤمنی (حبیب نجار) نازل شده است که او از رسولان و نمایندگان (حضرت عیسی) دفاع کرد و سرانجام به دست کافران کشته شد. از این آیه به خوبی به می آید که ((حبیب نجار)) به محض کشته شدن، داخل بهشت شد و آرزو کرد، ای کاش! قوم او از این ماجرا مطلع می شدند، و نیز روشن می شود: بهشتی که وی داخل آن شد بهشت برزخی است . آیه مورد بحث هم، مانند آیه گذشته، درباره کسی است که در راه خدا کشته شده و عموم مردم را شامل نمی شود. ۵- نیز می فرماید: ((عذاب بدی به خاندان و طرفداران فرعون رسید، آتشی که هر صبح و شام به آنان عرضه می شود و روز قیامت، آل فرعون را به سخت ترین عذاب داخل کنید)). (۱۰۴) این آیه، که عرضه داشتن آتش را از داخل شدن در آن جدا کرده است روشن می کند که عرضه شدن دودمان فرعون به آتش در عالم برزخ و قبر است . از آیه یاد شده چند نتیجه دیگر نیز به دست می آید. ۱- آیه به طور صریح می گوید: ابتدا به دودمان فرعون هر صبح و شام آتش سوزان عرضه می شود و آنان سپس در آن داخل می شوند. بنابر این عرضه شدن آتش بر آل فرعون پیش از قیامت است؛ زیرا در پایان آیه می فرماید: روز قیامت آنان را به سخت ترین عذاب در آورید. ۳- عذابی که در عالم برزخ و قیامت به دودمان فرعون می رسد به وسیله آتش است . لکن اهل برزخ از دور به وسیله آن، عذاب مس شوند و اهل آخرت با داخل شدن در آن . (۱۰۵) تا این جا چهار آیه درباره برزخ آوردیم . سه آیه اول در رابطه با زندگی برزخی شهدا و آیه چهارم در خصوص برزخ کفار بود. نتیجه آنکه، شهیدان در عالم برزخ در ناز و نعمت اند و کفار در عذاب و شکنجه . در حالی که عذاب کفار با بیم و هراس همراه است که از نزدیک شدن به آتش حاصل می شود. مانند کابوس های وحشت ناک و خواب های پریشان و هراس انگیز که خواب بیننده با آن روبرو می شود و گاهی فریاد می زند و خود و دیگران را بیدار می کند. ۵ - سوره واقعه اهل قیامت را به سه دسته تقسیم کرده است . ۱ - سابقون . ۲ - اصحاب یمین . ۳ - اصحاب شمال . آن گاه درباره قیامت هر یک، به تفصیل سخن می گوید: ((هنگامی که حیات و روح به گلوی محضر رسید شما نگاه می کنید در حالی که ما به

او از شما نزدیک تریم ولی شما نمی بینید)). و اگر درباره مرگ مجبور نبودید حتما روح را به بدن بر می گردانید. و به دنبال آن می فرماید: اگر محتضر از مقربان باشد پس (برای اوست) راحتی و ریحان و بهشت پر نعمت، و اگر از اصحاب یمین باشد، سلام بر او از اصحاب یمین و اگر از تکذیب کنندگان گمراه باشد پذیرایی او با آب گرم و ورود به آتش جهنم است. (۱۰۶) از این که روح و ریحان از بهشت پر نعمت و هم چنین آب گرم و سوزان از داخل شدن در آتش جدا شده است به دست می آید که روح و ریحان و همین طور آب سوزان، در عالم برزخ است و بهشت پر نعمت و داخل شدن در آتش مربوط به قیامت است. آیات ذکر شده عمومیت دارد به خلاف سه آیه ای که درباره شهیدان نازل شده است. نیز آیه ای که درباره تکذیب کنندگان نازل شده است عمومیت دارد، به خلاف آیه ای که درباره تکذیب کنندگان نازل شده است عمومیت داد، به خلاف آیه ای که درباره آل فرعون نازل شده بود. ۶- در آیه دیگر می فرماید: ((قوم نوح، همگی به سبب گناهانشان غرق شدند و در آتش وارد گشتند و جز خدا یاورانی برای خود نیافتند.)) (۱۰۷) این آیه نیز با صراحت می گوید: قوم نوح، بعد از غرق شدن بدون فاصله وارد آتش شدند. عجیب است که آنان بعد از غرق شدن در آب، فوراً داخل آتش شدند! این آتش، همان آتش برزخی است؛ زیرا طبق آیات گذشته که درباره قوم فرعون و دروغ گویان گمراه نازل شده بود آنان بعد از مرگ در عالم برزخ مجازات شدند. قوم نوح هم، بعد از غرق شدن در آب، بدون فاصله داخل آتش شدند.)) (۱۰۸) ۷- در آیات دیگری چنین آمده است: ((ای نفس و روح آرام یافته، به سوی پروردگارت بازگرد، در حالی که تو از خدا خشنودی و خدا هم از تو خشنود، در میان بندگانم داخل شو و در بهشتم در آی)) (۱۰۹) مقصود آیه ای که می فرماید: ((در میان بندگانم داخل شو)) آن است که ((در برزخ به بندگانم ملحق شود))؛ زیرا بندگان خدا در آن جا اجتماع می کنند و در قیامت داخل بهشت می شوند. آیه هم می فرماید: اول در میان بندگان داخل شوید و بعد از آن داخل بهشت گردید. ۸- در آیه دیگر می فرماید: کفار بعد از آن که داخل آتش شدند به فغان آیند و گویند: ((پروردگارا! ما دو بار میراندی و دوبار زنده کردی! ما اعتراف به گناهان خود می کنیم. آیا راه خارج شدن (از آتش جهنم) برای ما می باشد)). (۱۱۰) بعضی از مفسرین می گویند: دوبار مردن ممکن نیست مگر به زنده شدن در قبر. (۱۱۱) بعضی دیگر چنین می گویند: ((مردن دوباره در برزخ، وقتی است که برای سؤال (پیش) از برانگیخته شدن و قیامت) انسان زنده شود)). (۱۱۲) ۹- در آیه دیگر می فرماید: چگونه به خدا کافر می شوید و حال آن که مرده بودید او شما را زنده کرد و دوباره میراند و باز زنده کرد و عاقبت به سوی او باز می گردید.)) (۱۱۳) بعضی از مفسرین می گویند: انسان ها قبل از آنکه در پشت پدران و رحم مادران وارد شوند نطفه مرده ای بودند. بعد خداوند آنان را زنده کرد و به عالم دنیا فرستاد باز آنها را میراند و دو مرتبه در قبر زنده کرد و پس از آن به سوی خدا رجوع می کنند. (۱۱۴) اما اثبات برزخ از راه روایات و خواب ها، در لابه لای مطالب بیان می شود.

فلسفه برزخ چیست؟

فلسفه زندگی به خوبی روشن است؛ چرا که دنیا محل کشت، آزمایش، پرورش و تحصیل کمالات علمی برای آخرت است. به تعبیر بعضی از آیات و روایات: دنیا مزرعه، تجارت خانه، دانشگاه، میدان تمرین و یا به منزله ((عالم جنین)) برای جهان آخرت است. آخرت هم مرکز انوار الهی، دادگاه بزرگ حق، محل رسیدگی به حساب اعمال و جوار قریب و رحمت خداوند است. در این جا می توان گفت: فلسفه عالم ((برزخ)) که در فاصله میان دنیا و آخرت قرار گرفته، مانند فلسفه هر چیز دیگری است که به منظور انداختن میان دو چیز، مورد استفاده قرار می گیرد. انتقال از محیطی به محیط دیگر که از هر نظر با آن متفاوت است، در صورتی قابل تحمل است که فاصله ای وجود داشته باشد؛ فاصله ای که بعضی از ویژگی های چیز اول و پاره ای از ویژگی های چیز دوم در آن جمع باشد. معلوم است که قیامت برای همه انسانها در یک روز تحقق می یابد؛ چرا که زمین و آسمان باید

دگرگون شود، عالمی جدید و تو ایجاد گردد، حیات نوین انسانها در آن عالم صورت گیرد، بیان حال راهی جز این نیست که در میان دنیا و آخرت، برای برزخی باشد و ارواح، به مرور زمان بعد از جدا شدن از بدن های مادی عنصری، به ((برزخ)) منتقل گردند و به اصطلاح، ((آیندگان)) به ((رفتگان)) پیوندند، و تا پایان دنیا در آن جا جمع شوند. پس از پایان دنیا و آغاز آخرت، همه با هم محشور می شوند؛ زیرا ممکن نیست که هر انسانی مستقلا برای خود قیامتی داشته باشد؛ چرا که قیامت بعد از فنای دنیا و تبدیل زمین و آسمان ها به زمین و آسمان های دیگر است؟ و همه مردم، باید برای حساب رسی اعمال در یک روز و یک سرزمین اجتماع کنند.

تشبیه عالم برزخ به خواب

قرآن و روایات، عالم برزخ را به عالم خواب تشبیه کرده اند: خواب را مرگ و مرگ را خواب دانسته اند با این تفاوت که خواب مدتش کوتاه تر از مرگ است. (۱۱۵) قرآن می فرماید: ((خداوند، ارواح را به هنگام ((مرگ)) قبض می کند، ارواحی را هم که نمرده اند نیز به هنگام خواب می گیرد، سپس ارواح کسانی را که مرگ آن ها را صادر کرده نگاه می دارد و ارواح دیگری که (باید زنده بمانند و) فرمان ادامه حیاتشان را داده به بدن هایشان تا هنگام سرآمد ((اجل و مرگ)) باز می گرداند(۱۱۶). آیه با صراحت کامل بیان گر آن است که: مرگ و خواب، از یک جنس هستند و خداوند در هر دو حال جان را می گیرد، با این حساب که ((خواب)) چهره ضعیفی از ((مرگ)) و ((مرگ)) نمونه کاملی از ((خواب)) است آن کس که اجلس رسیده باشد خداوند جان او را نگاه می دارد، و آن کس که اجلس هنوز نرسیده باشد جانش را در وقت بیداری به او باز می گرداند. خداوند روح ها را به هنگام فوت ز مردم بگیرد بزنگاه موت اگر مرگ بر کس نکرده شتاب کند قبض روحش به هنگام خواب پس آن را که مرگش رسیده ز راه دگر روح او را بدارد نگاه کسی را که مرگش نباشد زمان به آن تن فرستد دگر باره جان روایات نیز مرگ را به خواب تشبیه کرده اند: در این جا به ذکر چند روایت می پردازیم. ۱- از پیامبر اسلام علیه السلام نقل شده که فرمود: ((خواب برادر مرگ است. (۱۱۷) ۲- روزی آن حضرت به اقوامش خطاب کرد و فرمود: ((ای پسران عبدالمطلب! همانا پیشوا و رهبر جامعه به فامیلش دروغ نمی گوید. سوگند به آن کسی که مرا به راستی و پیامبری فرستاد شما می میرید همان طور که می خوابید و بر انگیخته می شوید هم چنان که بیدار می شوید)). (۱۱۸) ۳- شخصی از امام جواد علیه السلام پرسید: ((مرگ)) چیست؟ در پاسخ فرمود: ((همین خوابی است که هر شب سراغ شما می آید، با این تفاوت که مدت ((مرگ)) حوادث تلخ و شیرینی که برای انسان رخ می دهد. (پس خود را برای آن، آماده کن.)) (۱۱۹) ۴- از امام باقر علیه السلام نقل شده: ((هر کس بخواند نفس او به آسمان صعود می کند و روح در بدنش باقی می ماند. در میان این دو ارتباطی، هم چون ارتباط نور و شعاع خورشید، با خورشید است. هر گاه خداوند فرمان قبض روح آدمی را صادر کند ((روح)) دعوت او را اجابت می کند و به سوی خدا پرواز می نماید و هنگامی که اجازه بازگشت روح را دهد ((روح)) به تن باز می گردد. (۱۲۰) ۵- حضرت علی علیه السلام فرمود: مسلمان نباید با حالت جنابت بخوابد و جز با طهارت و بستر نرود، اگر آب نیابد تیمم کند؛ زیرا روح مؤمن به سوی خداوند متعال بالا می رود، او را می پذیرد و به او برکت می دهد، هر گاه پایان عمرش فرا رسیده باشد او را در گنج های رحمتش قرار می دهد! و اگر فرا نرسیده باشد او را با فرشتگان امینش به جسد باز می گرداند. ۶- حضرت رسول علیه السلام فرمود: الناس نیام اذا ماتوا انتبهوا ((مردم در هوانند وقتی که مردند، بیدار می شوند.)) (۱۲۱) از حدیث اخیر، چنین فهمیده می شود که: عالم برزخ از یک نظر، در مقایسه با عالم آخرت یک نوع خواب است، ولی نسبت به زندگی دنیا، یک زندگی بسیار وسیع تر از زندگی دنیا است.

عالم برزخ کجاست؟

هر انسانی مایل است بداند عالم ((برزخ)) کجا است؟ ((برزخی)) که این همه صحبت از آن می‌شود، ((برزخی)) که این همه آیات و روایات درباره آن نازل و وارد شده، ((برزخی)) که عده‌ای عاشق آن و عده‌ای از آن گریزانند و ((برزخی)) که تمام انسان‌ها بعد از پایان عمر به آن منتقل می‌شوند کجا واقع شده است؟ آیا در همین دنیا است یا در عالم دیگر؟ عقل ما نمی‌تواند که حقیقت آن را درک کند؛ چرا که عقل ما ناقص است و خود ما هم نرفته ایم تا با چشم دیده باشیم. کسانی هم که رفته‌اند یا می‌روند، به ما خبری نمی‌دهند؟ تنها چیزی که درباره برزخ می‌دانیم تشبیهاتی است که در روایات وجود دارد: از قبیل این که تمام از زمین و آسمانها و کهکشان نسبت به عالم ((برزخ)) مانند حلقه‌ای در بیابان است! یا این که انسان تا زمانی در دنیاست مانند کرم در سبب می‌باشد که از اطراف خود خبر ندارد، یا طفلی که در شکم مادر است و از عالم دنیا اطلاعی ندارد. وقتی متولد شد و پا به دنیا گذاشت وسعت آن را می‌داند، و به نعمت‌های آن پی می‌برد. انسان هم، تا زمانی که در عالم دنیا باشد وضع عالم ((برزخ)) را نمی‌داند و از آن اطلاع ندارد. فکر می‌کند دنیا بهترین و بزرگ‌ترین عالم است. مانند طفلی که در رحم مادر است و آن را بزرگ‌ترین عالم می‌پندارد. اما وقتی انسان از دنیا رفت و به عالم ((برزخ)) وارد شد. متوجه می‌شود که عالم دنیا از شکم مادر هم برای او تنگ‌تر بوده است؟ در آن جا دیگر محدودیت غذایی و مکانی و زمانی ندارد؛ زیرا این محدودیتها در عالم ماده است و ((برزخ)) از جنس عالم ماده نیست. همین‌طور که عالم دنیا به رحم مادر محیط است و رحم مادر نسبت به دنیا ذره‌ای بیش نیست. عالم ((برزخ)) هم به دنیا محیط است و در مقابل آن، ذره‌ای بیش نخواهد بود. اطلاعاتی که انسان در دنیا دارد در مقابل اطلاعاتی که در عالم ((برزخ)) به دست می‌آورد اندکی بیش نخواهد بود، چیزهایی که خداوند به انسان عنایت می‌کند قابل قیاس با دنیا نیست. قرآن می‌فرماید: فلا تعلم نفس ما اخفی لهم من قرء اعین جزاء بما كانوا یکسبون (۱۲۲) ((هیچ کس نمی‌داند که چه پاداشهای مهمی که مایه روشنی چشمها می‌گردد برای آنها نهفته شده است.)) پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله می‌گوید: خداوند می‌فرماید: ((من برای بندگان صالحم نعمت‌هایی فراهم کرده‌ام که هیچ چشمی ندیده و هیچ گوش‌ی نشنیده و بر فکر کسی نگذشته است.)) (۱۲۳) ندانند افراد نیکوی کار چه پاداش یابند از کردگار چه نعمات و لذات بی‌انته کند چشم روشن دهد دل صفا به عبارت دیگر: عالم ((برزخ)) در واقع باطن و ملکوت دنیا است. امام صادق علیه السلام در پاسخ کسی که پرسید: جایگاه ارواح پس از مرگ کجاست؟ فرمود: ارواح تا روز قیامت در باطن زمین قرار دارند. و نیز در جواب این که کسی را به دار آویزند روحش در کجا خواهد بود؟ فرمود: در دست قابض ارواح است تا آن را به باطن زمین برساند. (۱۲۴)

برزخ ساعتی بیش نیست!

افراد مجرم و گناه کار حساب عالم ((برزخ)) را ندانند و نمی‌دانند چه مدتی در قبر درنگ کرده‌اند؟ وقتی در قیامت از آنان می‌پرسند: چقدر در ((برزخ)) توقف کرده‌اید؟ قسم می‌خورند و می‌گویند: توقف ما در عالم برزخ بیش از ساعتی نبوده است! قرآن در این باره چنین می‌فرماید: عرعع و یوم تقوم الساعة یقسم المجرمون ما لبثوا غیر ساعه کذالک كانوا یؤفکون (۱۲۵) ((آن روز که قیامت برپا شود گناه کاران سوگند یاد می‌کنند که جز ساعتی در عالم برزخ درنگ نکرده‌اند! این چنین آنها از درک حقیقت محروم می‌شوند.)) عالم ((برزخ)) برای همه یکسان نیست، گروهی در آن جا زندگی آگاهانه‌ای دارند و از نعمت‌های آن تا روز قیامت استفاده می‌کنند. آنان مقربان و اولیاء خدا و مؤمنین حقیقی هستند، که از ((برزخ)) اطلاع کامل داشته و مدت آن را خوب می‌دانند. گروهی دیگر هر صبح و شام در شکنجه و عذاب برزخی به سر می‌برند و دائماً فریاد می‌زنند ((قیامت کی برپا می‌شود.)) (۱۲۶) خدا! قیامت را برپا دار. بیچاره‌ها خیال می‌کنند در آن موقع راحت می‌شوند و از عذاب آنان خواهد بود. و این عذاب برزخی تا روز قیامت ادامه دارد. آنان آل فرعون و قاتلین روزگار (از قبیل - ابن مجلم - معاویه - یزید - عبید... زیاد و غاصبین حق اهل بیت) هستند. گروه سوم: کسانی هستند هم چون افرادی که به خواب می‌روند، گویی در قیامت از خواب

سنگین بیدار می شوند، بی خبر از مدت و زمان خواب، هزاران سال را ساعتی پندارند! به راستی آن ها چنین می پندارند که دوران ((برزخ))، دوران بسیار کوتاهی بوده است، چرا که حالتی شبیه خواب داشته و از همه جا بی خبر و بی اطلاع بوده اند، مانند اصحاب کهف و عزیز (که عزیز مدت صد سال و اصحاب کهف ۳۰۹ سال به خواب بودند و اطلاع از آن نداشتند!) وقتی که از آنها سؤال شد چه مدت خوابیده اید؟ در جواب گفتند: یک روز! بعد از آن که قدری فکر کردند گفتند: بلکه بخشی از روز را خوابیده ایم؟! مجرمان که می گویند: ما بیش از یک ساعت در عالم ((برزخ)) درنگ نکرده ایم، یا به علت همین بی خبری و بی اطلاعی آنان می باشد و یا به خاطر وعده مجازات دردناکی که به آنها داده شده است. آنان میل دارند چرخ زمانه متوقف شود یا لااقل به تاخیر افتد. گاه روزها و ماه ها به قدری در نظر انسان به سرعت می گذرد که گویی لحظه هایی بیشتر نبوده است، فاصله ها را هر چند زیاد باشد ناچیز و اندک می شمارند، بلی سرنوشت مجرمان در قیامت چنین است. گنه کار مردم چو آید معاد نمایند سوگند بسیار زیاد که بودیم اندر جهان ساعتی ((نبد فرصت کرنش و طاعتی)) بگویند حقا دروغی تمام بگویند از این دست گفتار خام

چرا برزخیان را به دنیا بر نمی گردانند؟

وقتی کفار و مشرکان و منافقان و اهل گناه، در آستانه مرگ و رفتن به عالم ((برزخ)) قرار می گیرند، خود را در حال بریده شدن از این جهان و قرار گرفتن در جهان دیگر می بینند، پرده های غرور و غفلت از مقابل دیدگانشان کنار می رود. گویی سرنوشت دردناک خویش را با چشم خود می بینند. عواقب شوم عمر و سرمایه های از دست رفته و کوتاهی هایی که در گذشته کرده و گناهانی را که مرتکب شده اند، در آن جا مشاهده می کنند. این جا است که ناله و فریاد آنها بلند می شود و می گویند: ((ای پروردگارا! ما را به دنیا برگردان شاید گذشته خود را جبران کنیم و عمل صالحی در برابر آن چه ترک کرده ایم به جا آوریم)). (۱۲۷) اما از آن جا که قانون آفرینش، چنین اجازه بازگشتی را به هیچ کس، (نه نیکوکاران و نه بدکاران) نمی دهد، به آنها چنین پاسخ داده می شود: ((هرگز ره بازگشتی وجود ندارد، این سخنی است که به زبان می گویند، این لقلقه کلامی بود که در دنیا با خود داشتید)) (۱۲۸). اگر کافران را رسد مرگ پیش پشیمان بگردند از کار خویش به ایزد بگویند با چشم تر به دنیا مرا بازگردان دگر که شاید به جبران اعمال بد عمل های نیکو زمن سرزند جوابش بگویند با این سخن چنین کار هرگز نخواهد شدن که با حسرتی تلخ از بطن جان بیارند این نکته را بر زبان به برزخ گزینند آنان سرا که مبعوث گردند روز جزا این سخنی است که هرگز از اعماق دلی با اراده و آزاد برنخواسته، این همان سخنی است که هر بدکاری به موقع گرفتار شدن در چنگال مجازات و هر قاتلی به هنگام دیدن چوبه دار می گوید. به آنها گفته می شود: مگر در دنیا نبودید و حجت بر شما تمام نشد؟ مگر خورشید و ماه بر شما طلوع و غروب نداشت و مهلت تمام نشد؟ مگر حقایق به شما نرسید؟ مگر عاجز و از مستضعفین بودید، مگر از سرمایه های عمر و علم و قدرت و فراغت و امنیت به اندازه کافی و وافی در اختیار نداشتید؟ چرا عمل نکردید؟ با غفلت می خوابیدید و بیدار می شدید؟ مگر خواب و بیداری ها نمونه ای از مرگ و حیات نبود؟ مگر هزاران بار نمردید و زنده نشدید؟ آیا این مقدار برای شما کافی نبود؟ مگر صدها بار در تشییع جنازه ها شرکت نکردید و در مجالس ختم و ترحیم حضور به هم نرساندید و صدای ناله آن مسکین در قبر را نشنیدید که می گفت: خدایا! مرا برای تدارک اعمال، برای بیداری و هشجاری، برای پیمودن راه به سوی محبوب مطلق به دنیا برگردان. آیا اینها برای شما کافی نبود؟ امام صادق علیه السلام فرمود: وقتی جنازه ای را به سوی قبرستان حمل می کنی، خود را چنین پندار که تو آن جنازه ای هستی که به دوش مردم حمل می شوی، چنین پندار که تو از پروردگارت مسئلت نموده ای ترا به دنیا برگرداند و خداوند دعای ترا مستجاب نموده و به دنیا بازگردانیده است! حال ببین چگونه در اعمال خود تجدید نظر می کنی و گذشته را تدارک می نمایی! (۱۲۹) اگر خداوند آنها را به دنیا برگرداند با همان فکر و عقیده و اعمال

و کرداری که سابقا داشتند برمی گردند، نه آن که یک نفس پاک و طاهر را خلق کند و به دنیا برگرداند؛ زیرا در این صورت دیگر آنها افراد سابق نیستند و موجودات دیگری هستند که ربطی به آنها ندارند. اگر آنان را با همان فکر و عقیده ای که داشتند برگرداند باز همان اعمال و کردار غلطی را که داشتند از دست نخواهد داد و به دنبال همان فکر و عقیده ای که داشتند، خواهند رفت. قرآن در این باره می فرماید: ((اگر آنها را به دنیا برگردانیم باز به همان اعمال و کردار سابق بر می گردند و آنها در این حرفی که می زنند دروغ می گویند.)) (۱۳۰) زمانی که سوزند اندر سقر چو بر حال آنها نمایی نظر بینی در آن حال آن قوم پست سر انگشت حسرت گزیده به دست که ای کاش! باری دگر نیز ما نمودیم رجعت به دارالفنا که دیگر بر آیات یکتااله نکردیم تکذیب خود هیچگاه بگشتیم ما نیز از مؤمنین بیاورده ایمان به اسلام و دین

خواجه ربیع در قبر

مطالب یاد شده، هشدار می‌دهد به همه مسلمانان است که تا خداوند، در این دنیا به آنها مهلت داده از فرصت استفاده کنند؛ زیرا هنگامی که وقت مرگ فرا رسید، دیگر تاءخیر و بازگشتی نیست. از این رو، بعضی از درستکاران و پارسایان در خانه خود قبری کنده بودند، گاهی در میان آن رفته و می‌خوابیدند: به خود خطاب کرده و می‌گفتند: ((خیال کن مرده ای و ترا درون قبر نهاده اند و از خداوند، تمنا می‌کنی ترا به دنیا بازگرداند تا عمل صالح انجام دهی)). بعد از آن، بیرون می‌آمدند و به خود می‌گفتند: ((اکنون خدا به تو لطف کرده و ترا به دنیا بازگردانده است. اکنون در راه خدا قدم بردار، خود را اصلاح کن، تا هنگام مرگ تقاضای بازگشت و جبران نکنی، که اگر چنین تمنا کنی، این جواب قاطع را می‌شنوی که ((هرگز بازگشتی نیست و همیشه باید در قبر باشی)). علامه غزالی در این باره چنین نقل می‌کند: ربیع بن خثیم (معروف به خواجه ربیع) در خانه خود، قبری کنده بود، هر وقت در قلب خود احساس قساوت و غفلت می‌کرد، وارد آن می‌شد و در لحد می‌خوابید و ساعت‌ها در میان آن می‌ماند. سپس می‌گفت: رب ارجعون لعلی اعمل صالحا فیما ترکت (۱۳۱) ((پروردگارا! مرا بازگردان، شاید در قبال آن چه کرده ام، عمل صالحی انجام بدهم)) (و جبران گذشته را بنمایم و تدارک کنم). این آیه را مکرر به زبان می‌آورد، و با حال حزین می‌خواند. سپس به خود خطاب کرده و از قول خداوند، می‌گفت: یا عبدالله قدر جعناک فاعمل الصالح ((ای بنده خدا! همانا ترا به دنیا برگردانیم پس کارهای شایسته و عمل صالح انجام بده)). (۱۳۲)

سگ سیاه بر روی جنازه

از دکتر حسن احسان تهرانی که در کربلا مطب داشته نقل شده است: روزی مشرف به کاظمین شدم و بعد از آن کنار دجله رفتم، دیدم جنازه ای را عده ای بر دوش گرفته و به سمت حرم مطهر حرکت می‌کنند. هنگامی که جنازه را به طرف صحن مطهر می‌بردند، من هم که عازم تشریف بودم به دنبال آن حرکت کردم. مقداری که او را تشیع کردم ناگاه دیدم یک سگ سیاه ترسناکی روی جنازه نشسته است! بسیار تعجب کردم و با خود گفتم: این سگ، چرا روی جنازه رفته است؟ متوجه نبودم که این سگ نیست بلکه تجسم یافته اعمال میت است. به افرادی که در اطراف من تشیع می‌کردند گفتم: روی جنازه چیست؟ گفتند: چیزی نیست به جز همین پارچه ای که می‌بینی! دریافتم که این سگ صورت واقعی اعمال میت است و فقط من آن را می‌بینم و دیگران ادراک نمی‌کنند. هیچ نگفتم تا جنازه را به صحن مطهر رسانیدند. همین که خواستند تابوت را برای طواف داخل صحن برند دیدم آن سگ از روی تابوت پائین پرید و در گوشه ای ایستاد تا آن که جنازه را طواف دادند. وقتی می‌خواستند از در صحن خارج شوند، دوباره آن سگ به روی جنازه پرید! (۱۳۳) معلوم است که صاحب آن جنازه مرد ظالم و متجاوز بوده که صورت ملکوتی او به شکل سگ مجسم شده است. (چون آن دکتر دارای صفای باطن بوده این معنی را ادراک می‌نموده و دیگران چیزی نمی‌

دیده اند.)

جنازه دولت مردی سگ شد!

شخصی نقل می کند: من با جماعتی همراه جنازه یکی از رجال دولت ((ناصر الدین شاه قاجار)) بودیم و به عتبات عالیات می رفتیم ، در یکی از منزل ها جنازه را نزدیک خود گذاشته و مشغول صحبت بودیم . ناگهان دیدیم آن تابوت به حرکت درآمد و سگی بد صورت از میان آن بیرون آمد! چون آن کیفیت را مشاهده کردیم تعجب نموده ! کنار تابوت آمدیم و نگاه کردیم چیزی در آن ندیدیم و کفن هم بدون جنازه بود! ما هم با چوب چیزی شبیه جنازه ترتیب دادیم و به صورت میتی در میان کفن پیچیده و در تابوت گذاشتیم ، اطراف آنرا با پارچه و شمع بستیم و به عتبات عالیات نقل دادیم و در مکان شریفی دفن کرده و مراجعت نمودیم . آن شخص می گوید: من او را می شناختم ولی برای احترام اسم او را نبردم . (۱۳۴)

اعمال خبیثه به قیافه سگ !

از شیخ بهایی نقل شده : ایشان روزی به قصد زیارت یکی از اهل حال که در مقبره تخت فولاد منزل داشت از اصفهان بیرون رفت . چون به خدمت آن شخص عارف رسید و مشغول صحبت شدند، مرد عارف برای شیخ نقل کرد: روز گذشته امر عجیبی در این جا واقع شد که من شاهد آن بودم ! قضیه چنین بود: دیدم جماعتی جنازه ای را آوردند و در فلان موضع دفن نمودند و رفتند، (موضع دفن را به شیخ بهایی نشان داد). می گوید: ساعتی نگذشت ناگاه بوی خوشی به مشام رسید که از بوهای عالم دنیا نبود! متحیر شدم و از چپ و راست در صدد بر آمدم که بدانم آن بو از کجا است . ناگهان جوان خوش صورتی را دیدم که در لباس سلاطین و صاحبان ثروت به جانب آن مقبره که تازه صاحب آن را دفن کرده بودند در حرکت است ، وقتی کنار قبر رسید ناگهان داخل آن شد! زمانی نگذشت که بوی زننده ای به مشام رسید که در تمام عمر خود بدتر و گندتر از آن ندیده بودم . به دنبال آن بر آمدم دیدم سگی سیاه و بدهیبتی به سوی همان قبر در حرکت است و داخل آن شد.

از این قضیه تعجب کردم !

در فکر فرو رفتم و متحیر بودم . ناگاه دیدم آن جوان که اول داخل قبر شده بود با لباسهای پاره پاره و بدن مجروح و خون آلود بیرون آمد! از همان راهی که آمده بود شروع به رفتن کرد. من از خود را به او رسانیدم درخواست و التماس نمودم که حقیقت این امر را برایم بیان کند. گفتم : تو کیستی ؟ آن سگ چه بود و چرا داخل قبر شدیدی؟ چرا بیرون آمدی و بدنت مجروح شده است ؟ در جواب گفت : من اعمال نیک این میت بودم ! ماءموریت داشتم با او رفاقت نمایم ، آن سگ سیاه و بدهیبت ، اعمال زشت و ناصالح او بود که وارد قبر شد! گفتم : این جا، جای من است ! تو از قبر بیرون برو. آن هم گفت : این جا، جای من است و تو بیرون برو! اما چون اعمال بد او بیشتر بود آن سگ غالب شد و مرا مجروح و لباسهایم را پاره کرد و با این وضع که می بینی از قبر بیرون نمود و خودش تا روز قیامت رفیق و همنشین او شد.(۱۳۵)

فصل دوم : سؤال قبر

سؤال در قبر، از ضروریات دین اسلام

که بر هر کسی واجب است به آن ایمان و اعتقاد داشته باشد، سؤال در قبر می باشد و منکر آن کافر است . امام صادق علیه السلام

فرمود: از شیعیان ما نیست کسی که یکی از این سه چیز را منکر باشد. یکی معراج حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم دیگری سؤال قبر. سوم شفاعت در قیامت را. (۱۳۶) درباره سؤال قبر کیفیت آن چند قول وارد شده است: بعضی گفته اند: روح وارد جسد می شود همان طور که در دنیا بوده، او را می نشانند و از او سؤال می کنند. عده ای گفته اند: روح تا سینه داخل بدن می شود و از او سؤال می نمایند. قول سوم این که: سؤال قبر از روح است نه از جسم. قول چهارم این که: روح بین جسد و کفن واقع می شود در این حال از او سؤال می کنند. در میان این چهار قول به نظر می رسد قول سوم از همه صحیح تر باشد و بعد از آن قول چهارم اما قول اول و دوم نه با عقل می سازد نه با منطق. وقتی انسان را داخل قبر گذاشتند قبل از نکیر و منکر فرشته ای به نام ((رومان)) داخل می شود و از اعمال و کردار او سؤال می کند. بعد از او نکیر و منکر داخل می شوند و از اعتقادات او می پرسند. از حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم از اول ملکی که قبل از نکیر و منکر داخل قبر می شود سؤال کردند. فرمود: ملکی است به نام ((رومان)) صورت او مانند خورشید می درخشد. به میت می گوید: تمام اعمال خود را از خوب و بد بنویسد. می گوید: نه قلم و دواتی دارم نه کاغذ و مرکب. می گوید: ((همه چیز آماده است)) آب دهانت مرکب و انگشتت قلم تو است. می گوید: کاغذی ندارم. ملک می گوید: کاغذت کفن تو است! شروع به نوشتن کن. میت همه اعمال نیکی را که در دنیا انجام داده است می نویسد. هنگامی که به گناهان و کارهای زشتش می رسد خجالت می کشد و دست از نوشتن باز می دارد. ملک می گوید: ای خطاکار و ای خیانت پیشه! وقتی در دنیا می خواستی اعمال زشت را مرتکب شوی خجالت نکشیدی و از خدای خود شرم نکردی، ولی الان داخل قبر برای نوشتن آن ها خجالت می کشی؟ بعد از آن، عمود آتشین را بالا می برد که ضربتی بر او زند. می گوید: عمود را بر من فرود نیاور، همه را می نویسم. بنده خدا هر چه در دنیا از اعمال خیر و شر انجام داده همه را می نویسد، فرشته می گوید: آن را مهر کن. عرض می کند: مهر ندارم. می گوید: انگشتت مهر تو است! وقتی مهر کرد پرونده را می پیچد و تا روز قیامت به گردن او می اندازد. (۱۳۷) قرآن در این باره می فرماید: عجع و کل انسان الزمانه طائره فی عنقه و نخرج له یوم القیامه کتابا یلقاه منشورا (۱۳۸) ((اعمال هر انسانی را به گردنش قرار دادیم و روز قیامت کتابی برای او بیرون می آوریم که آن را در برابر خود گشوده می بیند)). بلی آدمی آخر سرنوشت هر آن کار کردست از نیک و زشت به هنگام حشر و درو گردنش چو طوقی بیفتد بر گردنش کتاب عمل را برون آوریم به پیش دو چشمش فرو گستریم بود نامه ها باز، در یک زمان توانند بینند اوراق آن پس آن گاه آید بر انسان خطاب که اکنون تو، بر خوان خودت این کتاب نظاره گری نیست غیر از تو کس حساب خودت را برو خود برس

داخل شدن نکیر و منکر در قبر

بعد از آن که ملک ((رومان)) برای میت پرونده ای تشکیل داد و از قبر او خارج شد، به نکیر و منکر خبر می دهد که: این بنده پرونده اعمالش خوب است با او مدارا کنید یا بد است با او سخت برخورد نمایید. در این هنگام دو ملک دیگر به نام ((نکیر و منکر)) یکی از طرف راست و دیگری از طرف چپ وارد قبر می شوند، در حالی که موهای آنان روی زمین می کشد و زمین را به ناخن های خود می کنند! صدای آنها مانند صدای آسمانی است و چشم های آن ها مانند برق می درخشد. وقتی آنها داخل قبر شدند. به میت می گویند: پیامبر تو کیست؟ دین و قبله تو چیست؟ امام تو چه کسی است؟ اگر میت از اهل ایمان باشد در جواب گوید: خدای من ((الله)) و پیامبرم ((محمد بن عبدالله صلی الله علیه و آله و سلم، امام و پیشوایانم)) (امیر المؤمنین علیه السلام و یازده فرزندش می باشند، دین من ((اسلام)) و قبله ام ((کعبه)) است. آن دو ملک گویند: خدا ترا بر آن چیزهایی که دوست می داری ثابت قدم بدارد. خوش بخواب که ناراحتی در آن نباشد، بخواب خوابیدن عروس. (بدون غم و غصه) سپس دری از قبرش باز می شود و از آن، بوی خوش گل ها و نسیم عطرها بهشت بر او می وزد، نور و روشنی بر قبرش می تابد، جای خوابیدنش به

اندازه ای که چشم انسان کار می کند وسیع می شود. میت مؤ من می گوید: خدایا! در بر پا شدن قیامت تعجیل کن ، من زودتر به اهل و عیالم برسم . (۱۳۹) و اگر میت از اهل ایمان نباشد، وقتی آن دو ملک از او می پرسند: خدای تو کیست و پیامبر و امامت چه کسی است . می گوید: نمی دانم . ملائکه گویند: نمی دانی ؟ خدا ترا هدایت نکند. سپس گریزی بر سر او می زنند که تمام موجودات صدای آن را می شنوند و به وحشت می آیند، مگر جن و انس . بعد از آن دری از قبرش به سوی جهنم باز می شود. به او می گویند: به خواب با بدترین حال و ناراحتی و قبر او چنان تنگ می شود مانند نیزه ای که در جای خود قرار می گیرد، قبرش چنان او را فشار می دهد که مغز سرش از دماغش بیرون می آید. خداوند مارها و عقرب ها و حیوانات زمینی را بر او مسلط می کند که او را نیش بزنند تا وقتی که زنده شود و از قبر بیرون آید. (۱۴۰) باید توجه داشت که سؤال قبر برای همه مردم نیست . فقط برای مؤ منان مخلص و کفار و مشرکان و بقیه مردم تا روز قیامت در بی خبری به سر می برند. امام صادق علیه السلام فرمود: در قبر سؤال نمی شود مگر از کسی که ایمانش را کاملاً- نموده یا آن که کفر خود را کاملاً- خالص کرده باشد، امام از سؤال قبر بقیه مردم تا روز قیامت صرف نظر می شود. (۱۴۱)

درباره پیامبر هم سؤال می کنند

از امام صادق علیه السلام نقل شده : وقتی انسان را داخل قبر کردند، نکیر و منکر، اول از توحید و خداشناسی از او سؤال می کنند: اگر میت از مؤ منان باشد پاسخ صحیح می دهد. در این هنگام حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم در مقابل میت مؤ من مجسم می شود. آن دو فرشته از او سؤال می کنند: ای بنده خدا! درباره این مردی که در کنار تو قرار دارد چه می گویی ؟ در جواب می گوید: آیا از حضرت محمد رسول خدا صلی الله علیه و آله و مسلم پرسش می کنید؟ (او را از قبل شناخته ام و به دستوراتش عمل کرده ام) می گویند: آیا گواهی می دهی که او رسول خدا بوده و از جانب او فرستاده شده است . می گوید: بلی ، گواهی می دهم که ایشان رسول خدا هستند و از جانب خداوند برای هدایت خلق فرستاده شده است . آن دو فرشته می گویند: بخواب ، خواب خوش و راحت ، خوابی که خستگی ندارد و اضطراب فکری در آن نباشد، و قبر او را به قدر نه ذراع می گشایند و دری از آن به سوی بهشت باز می کنند به طوری که میت محل و منزل خود را در آن می بیند و لذت می برد. امام اگر میت از کفار باشد، آن دو فرشته بر او وارد می شوند در حالی که شیطان مقابل او ایستاده است ، چشم های او مانند دو کاسه مس می درخشند. فرشتگان می گویند: پروردگارت کیست ؟ دینت چیست ؟ درباره این مردی که بین شما ظهور کرده است عقیده ات چیست ؟ می گوید: نمی دانم ؟ در این حال او را با شیطان رها می کنند و در قبرش نود و نه مار گزنده پیدا می شود. مارهایی که اگر یکی از آن ها به روی زمین بدمد دیگر درخت و گیاه از زمین رویده نمی شود! و دری از قبرش به سوی جهنم می گشایند به طوری که محل و منزل خود را در آتش می بیند. قرآن در این باره می فرماید: و من یعش عن ذکر الرحمن نقیض له شیطانا فهو له قرین (۱۴۲) ((و کسی که از یاد خداوند رحمان اعراض کند، می گماریم بر او شیطانی را که پیوسته با او قرین و ملازم است .)) این شیطان در حقیقت ظهور و بروز نفس اماره اوست که در دنیا به واسطه پرده حجاب دیده نمی شد و اینکه که حجابها کنار رفته است مشاهده می شود و انسان آرزوی دوری از آن را می کند. هر آن کس که از راه رحمان خدا بتابیده رخ بر طریق خطا برانگیزد ابلیس را از کمین که گردد همیشه ورا هم نشین که آن غافلان را به کار گناه کند نهی از راه یکتا اله به ذلت در افتاده بنشسته اند گمان می نمایند ره جسته اند یکی روز آید که بر سوی ما نمایند رجعت ز دار الفناء پشیمان بخواهد گفتن سخن که ای کاش در بین شیطان و من بدی راه از شرق تا باختر که او، هم نشین رابدی ، سخت شر در آن روز این گفت و گو و شنود ندارد به حال شما هیچ سود که آنکه که بودید اندر جهان ستم ها نمودید ((فاش و نهان)) پس امروز با این شیاطین پست شریکید اندر عذابی که

از ولایت علی هم سؤال می‌کنند

این طور نیست که نکیر و منکر فقط از خدا و پیامبر و دین سؤال کنند. بلکه از امامت و ولایت معصومین علیهم السلام هم سؤال می‌کنند. اگر کس نتواند جواب دهد با گرز آتشین بر مغزش می‌زنند که در اثر آن، قبرش پر از آتش می‌شود. در این باره داستانی که مرحوم علامه طباطبایی ره از مرحوم آقای حاج میرزا علی آقا قاضی نقل کرده است را می‌آوریم تا مطلب بهتر معلوم شود. ایشان نقل کرده است: در نجف اشرف، نزدیک منزل ما، مادر یکی از دخترهای افندی ها فوت کرد. (۱۴۳) این دختر در مرگ مادر بسیار ضجه و ناله می‌کرد و جدا ناراحت بود، او با تشیع کنندگان تا کنار قبر مادر آمد، آن قدر ناله کرد که تمام جمعیت و تشیع کنندگان را منقلب نمود. وقتی قبر را آماده کردند و خواستند مادر را در قبر گذارند، آن دختر فریاد زد: از مادرم جدا نمی‌شوم؟! هر چه خواستند او را آرام کنند نتوانستند. دیدند اگر بخواهند با اجبار دختر را از مادر جدا کنند بدون شک او جان می‌دهد و از دار دنیا می‌رود. بالاخره بنا شد مادر را در قبر بخوابانند و دختر هوم پهلوی مادر بماند و قبر را به وسیله تخته‌ای بپوشانند و سوراخی هم بگذارند تا دختر نمیرد و هر وقت خواست، از این دریچه بیرون آید. دختر در شب اول قبر، پهلوی مادر خود خوابید، وقتی آمدند و سرپوش را برداشتند که ببینند چه بر سر دختر آمده است؟ دیدند تمام موهای سر دختر سفید شده است؟! گفتند: چرا این طور شده ای؟ در جواب گفت: دیشب پهلوی مادرم خوابیدم، دیدم دو نفر از ملائکه آمدند و در دو طرف او ایستادند، شخص محترمی هم آمد و در وسط ایستاد. فرشتگان مشغول سؤال از عقائد مادرم شدند و او جواب می‌داد: سؤال از توحید نمودند. جواب داد: خدای من واحد است. سؤال از نبوت کردند. گفت: پیغمبر من حضرت ((محمد)) است. سؤال از امامت کردند. آن مرد محترم که در وسط ایستاده بود فرمود: من امام او نیستم. در این حال آن دو فرشته چنان گریزی بر سر مادرم زدند که آتش به آسمان زبانه کشید! من از وحشت آن واقعه به این حال که می‌بینید در آمده‌ام. مرحوم قاضی نقل کرده: چون تمام طایفه دختر سنی مذهب بودند و این واقع طبق عقیده شیعه واقع شده است، آن دختر شیعه شد و تمام طایفه او که از افندی‌ها بودند به برکت این دختر شیعه شدند. (۱۴۴)

منکر ولایت را تازیانه زدند

نه تنها حضرت علی علیه السلام بالین محتضر حاضر می‌شود و شهادت می‌دهد که آیا این شخص از شیعیان و دوستان من هست یا نه. بلکه موقع سؤال نکیر و منکر هم، حاضر می‌شود و همان شهادت را می‌دهد: اگر میت از شیعیان او باشد او را نجات می‌دهد و اگر از معاندین و دشمنان آن حضرت یا از کسانی که معتقد به امامت ایشان نیستند باشد او را شفاعت نمی‌کند و دستور می‌دهد که او را تازیانه زنند. سید حسین پسر حسن طالقانی نقل کرده: شخصی مورد اعتماد به من گفت: زن جوانی را دیدم که تمام موی سرش سفید شده بود. از علت سفید شدن موی او در جوانی از ایشان سؤال کردم؟ گفت: من و برادرم هر دو ناصبی و دشمن علی بودیم، من خیلی به برادرم علاقه داشتم و وقتی برادرم فوت شد و می‌خواستند او را دفن کنند. از شدت علاقه ای که به او داشتم با اصرار گفتم: مرا هم با او دفن کنید؟ آخر الامر قرار شد که او را در سردابه گذارند و روزنه ای در آن قرار دهند که من نمیرم و اگر هم خواستم خارج شوم بتوانم و مرا هم داخل آن سردابه کنار برادرم گذاشتند. بعد از برگشتن آن جماعت، دیدم کرسی گذاشتند و مردی خوش سیما و خوش صورتی آمد و بر آن نشست. در این حال دیدم نکیر و منکر به صورت و هیئت ترس‌ناکی وارد شدند در حالی که به دست هر کدام از آنان تازیانه ای بود. ایشان کنار برادرم قرار گرفتند و از او سئوالاتی کردند: از جمله، از پروردگارش سؤال کردند. جواب نداد. آن شخص نورانی که بر کرسی نشسته بود به او فرمود: بگو خدای من پروردگار من است. برادرم همان را گفت: بعد از پیغمبرش سؤال کردند: باز جواب نداد. همان شخص فرمود: بگو محمد صلی الله علیه و آله و

سلم رسول خدا است . پس از آن از امامش سؤال کردند؟ نتوانست جواب دهد و ساکت ماند. آن شخص به یکی از آن دو ملک فرمود: سینه او را بو کن بین آیا چیزی از محبت ما در آن هست یا نه؟ وقتی بو کرد. عرض نمود: نه ، چیزی از محبت شما در آن نیست . فرمود: او را با تازیانه بزن آن ملک اطاعت کرد و او را زد. عرض کردم : کیستی؟ فرمود: علی بن ابی طالبم . عرض کردم : علت چه بود که دو سؤال را به او تلقین کردی اما سؤال سوم را تلقین نفرمودی؟ فرمود: چون به آن معتقد نبود و مرا به عنوان امام قبول نداشت . (در این حال من متنبه شدم و خواستم که مرا تعلیم امامت دهد و دستورات مذهب را به من بیاموزد. فرمود: آن ها را از عمه ات از شیعیان ماست سؤال کن ! (عمه من شیعه بود ولی مذهب خود را کتمان می کرد) بعد آن دو ملک چنان صیحه ای بر من زدند گفتند: از این جا بیرون رو، وقتی مرا بیرون آوردند دیدم در اثر ترس و وحشت از صیحه آنان تمام موهای سرم سفید شده است . (۱۴۵)

عده ای منکر سؤال قبراند

عده ای از معتزله و ضرار بن عمر (۱۴۶) که خود را وابسته به اسلام می دانند منکر سؤال قبراند! دلیل آنها این است . می گویند: اگر میت را که می خواهند دفع کنند دهان او را پر از گچ یا آرد نمایند و او را داخل قبر سپارند و روز دیگر نبش قبر کنند می بینند که گچ ها نریخته است . پس اگر در قبر سؤال و حساب باشد باید حال میت تغییر کرده و دهان او باز شده و گچ ها ریخته باشد. دیگر این که اگر عذاب و فشار قبر وجود داشته باشد ما باید صدای آن را می شنیدیم و همین نشنیدن صدا، دلیل است که عذاب قبر وجود ندارد. جواب آن ها این است که : چشم و گوش ما مادی و عذاب قبر از امور ملکوتیه است و چشم و گوش مادی نمی توانند امور ملکوتی را درک کنند. از باب نمونه : هنگامی که جبرئیل بر پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم نازل می شد و خبرهایی به آن حضرت می داد اصحاب درو آن حضرت نشسته بودند، اما جبرئیل را نمی دیدند و صدای او را نمی شنیدند، ولی پیامبر اسلام ، هم جبرئیل را می دید و هم صدای او را می شنید و با او گفت و گو می کرد. همین طور مردم نمی توانند آن دو ملک را ببینند و سؤالهای آن ها را که از میت می کنند بشنوند و جواب میت را نیز متوجه شوند. نیز نمی شود مارها و عقرب های ملکوتی که در قبر میت را نیش می زنند با این چشم های مادی دید؛ زیرا آنها از جنس مارها و عقرب های مادی این عالم نیستند که بشود آنها را مشاهده کرد. توضیح : انسان خواب ، گاهی مشاهده می کند که مارها و عقرب ها و حیوانات درنده دیگر به او حمله می کنند، او را نیش می زنند و مجروحش می نمایند، او هم درد و ناراحتی را احساس می کند و برای نجات خود کوشش و فعالیت می نماید به طوری که پیشانیش عرق می کند. گاهی از درد و ناراحتی فریاد می زند. اما کسانی که اطراف او نشسته اند آن ها را نمی بیند و فریاد او را نمی شنوند.

علت خواب دیدن

خواب دیدن برای این جهت حادث شده است که مردم بتوانند پی به ملکوت اشیاء برند. از موسی بن جعفر علیه السلام نقل شده است : در زمان سابق مردم خواب نمی دیدند. وقتی خداوند پیامبری مبعوث کرد او مردم را به اطاعت از خدا دعوت فرمود. مردم گفتند: اگر از خدا اطاعت کنیم چه چیز برای ما خواهد بود. فرمود: شما را داخل بهشت می کند و اگر با او مخالفت کنید شما را داخل آتش می نماید. عرض کردند: بهشت و جهنم را برای ما توصیف کن . وقتی توصیف نمود. گفتند: کی داخل آن ها می شویم؟ فرمود: وقتی از دنیا رفتیم . گفتند: (بعد از مردن خبری نیست)؛ زیرا ما مرده ها را می بینیم که پوسیده می شوند و از بین می روند. خداوند خواب دیدن را برای آن ها به وجود آورد و آنان چیزهای خوب و بد را در خواب دیدند. آمدند خدمت پیامبر و قضیه را برای او عرض کردند: فرمود: خدا بر شما احتجاج کرد و می خواست بدانید که روح شما بعد از مردن به ثواب و عقاب می

رسد در حالی که بدن های شما پوسیده شده است. (۱۴۷)

فصل سوم: فشار قبر

مقدمه

یکی از چیزهایی که مسلمانان باید به آن معتقد باشند عذاب و فشار قبر است. گرچه حقیقت فشار قبر به خوبی برای ما روشن نیست، ولی دور نمایی از آن را بیان می کنیم و آن عبارت است از آن که وقتی جنازه میتی را در میان قبر می گذارند، آن میت خود را در تنگ نای تاریک و وحشت ناک قبر می نگرد و در فشار بسیار سختی قرار می گیرد. حال باید بدانیم، آیا روح میت در فشار قرار می گیرند؟ (مانند شخصی که حکم اعدامش صادر شده باشد) و او شب آخر عمر خود را در فشار سخت روحی می بیند، یا قالب مثالی که همان روح و جسم لطیف اوست (شبهه عالم خواب) در فشار قرار می گیرد؟ ای این که روح با همین جسد خاکی دنیایی رابطه برقرار می کند و خود را در فشار می نگرد. آن چه از روایات به دست می آید: فشار قبر به بدن اصلی وارد می شود، اما برای افراد در شدت و ضعف فرق می کند؛ زیرا هر کس گناهش بیشتر باشد در قبر فشارش بیشتر است. عذاب قبر برای گناه کاران حتمی است. اما برای مؤمنان، امکان دارد واقع شود و امکان دارد واقع نشود. در این رابطه به چند روایت توجه کنید.

۱- از حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم روایت شده که فرمود: فشار قبر برای مؤمن از دو جهت است. یا برای کفاره و از بین بردن گناهان او است، یا برای نعمت هایی که در دنیا ضایع کرده و توجه به آن ها نداشته است. (۱۴۸) ۲- ابی بصیر از امام صادق علیه السلام پرسید: آیا کسی از فشار قبر نجات می یابد؟ فرمود: پناه می برم به خدا از آن، چه بسیار کم است کسی که از عذاب قبر رهایی یابد، به درستی که برای گناه کاران عذاب و فشار قبر حتمی است. ۳- وقتی که عثمان بن عفان در اثر ضرب و کتک روجه خود ((رقیه)) دختر حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم را به شهادت رسانید و او را دفن کردند، آن حضرت در برابر قبر او ایستاد و سر به جانب آسمان بلند کرد در حالی که اشک از چشمانش می ریخت. به مردم فرمود: به یاد آورم آن چه بر این مظلومه واقع شد (از شکنجه کردن عثمان او را). برایش دل سوزی کردم و از خداوند رحیم خواستم که او را به من ببخشد و فشار قبر به او نرسد. پس از آن عرض کرد: خداوند!! ((رقیه)) را به من ببخش و او را در قبر عذاب نکن. خداوند آن مظلومه را به آن حضرت بخشید و از عذاب قبر نجات داد. (۱۴۹) ۴- وقتی سعد بن معاذ از دنیا رفت بعد از غسل و کفن، او را داخل قبر کردند و آن را پوشیدند. مادرش گفت: ای سعد! گوارا باد بر تو بهشتی که داخل آن شوی. رسول خدا فرمود: ای مادر سعد! به طور جزم بر خدا حکم نکن، اینک فشار قبر سعد را فرا گرفت. عرض کرد: چرا یا رسول الله؟ فرمود: چون داخل خانه بد اخلاق بوده است. (۱۵۰) ۵- حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: قبل از نبوت، وقتی شتران و گوسفندان را می چرانیدم عادت داشتم موقع چریدن به آنها نظر کنم. (۱۵۱) بعضی اوقات بدون این که چیزی آنها را بترساند ناگهان از جای خود جستن می کردند و دور هم جمع می شدند. تعجب می کردم و در شگفت می ماندم تا این که بعد از مبعوث شدن به رسالت جبرئیل به من چنین گفت: وقتی کافر از دنیا می رود و او را داخل قبر می کنند، ملائکه ضربه ای به او می زنند به طوری که تمام مخلوقات از آن به وحشت می آیند مگر جن و انس. بعد از آن فهمیدم، وحشت و هراسی که شتران و گوسفندان پیدا می کردند، در اثر همان ضربه بوده است. بعد از آن خبری که جبرئیل به من داد از عذاب و فشار قبر به خدا پناه می بردم.

از فشار قبر خبر می دهد

۶- حضرت امیر مؤمنان علیه السلام در نامه ای که برای محمد بن ابابکر نوشته بود چنین آمده است: ای بندگان! برای کسانی که

خدا او را نیامرزد، آن چه پس از مرگ می باشد سخت تر از مرگ است . پس از تنگی و سختی و تنهایی قبر بر حذر باشید. قبر هر روز می گوید: من خانه غربتم ، من خانه وحشتم ، من خانه کرم هایم . قبر بوستانی را بوستان های بهشت یا گودالی از گودال های جهنم است . وقتی بنده مؤمن از دنیا رود و او را دفن کنند، زمین به او گوید: خوش آمدی ، از کسانی بودی که دوست داشتم بر روی من راه بروی اکنون که به من سپرده شده ای خواهی دید چگونه با تو رفتار می کنم ، سپس قبرش به قدر دید چشم وسعت می یابد. و هرگاه کافر دفن گردد، زمین به او گوید: خوش نیامدی و اهلیت نداری . از کسانی بودی که دوست نداشتم بر رویم راه بروی خواهی دید چگونه با تو رفتار می کنم ، پس او چنان فشار می دهد که دنده هایش می شکند و در هم فرو می رود، به درستی که همانا زندگی سختی دشمنانش را از آن بر حذر داشته ، عذاب قبر است . خداوند نود و نه افعی را در قبر مسلط بر کافر می کند که گوشهش را پاره کنند و استخوان هایش را در هم شکنند و تا روز قیامت با او همنشین شوند. اگر یکی از آن ها در زمین بدمد، در اثر حرارت و آتش دهانش دیگر گیاهی روی زمین نخواهد رویید. پس ای بندگان خدا! جان های ناتوان شما و بدن های لطیف و نرمتان که با کم ترین عذاب از پا در می آید توان تحمل این همه عذاب را ندارد، اگر توانایی دارید که جان و تن خود را از آنچه آن را ندارید برهانید، عمل کنید به آنچه خدا دوست دارد و واگذارید آنچه را که او دوست ندارد. (۱۵۲) نیز آن حضرت در ضمن حدیثی می فرماید: زمانی که یکی از دشمنان خدا بمیرد کسی به نزد او آید که لباسش از تمام مردم زنده تر و بوی بدنش از همه متعفن تر است . به آن میت گوید: بشارت باد ترا به آشامیدنی هایی که چون فلز گداخته بر حرارت است و بشارت باد ترا به نزدیک شدن آتش دوزخ ، آن میت در حالی که غسل دهنده خود را می شناسد، افرادی که جنازه او را به قبرستان می برند سوگند می دهد و می گوید: قدری صبر کنید و از بردن من ، خودداری نمایید. چون میت را وارد قبر کنند، دو فرشته داخل شوند و بندهای کفن او را گشایند و به او گویند: پروردگار تو کیست ؟ پیغمبر تو چه کسی است ؟ دین تو کدام است ؟ در جواب گوید: نمی دانم و می شناسم . فرشتگان گویند: ندانستی و در راه هدایت قوم نهدادی و چنان با گرز آتشین ضربه ای به او زدند که تمام جنبندگان غیر از جن و انس از آن ضربه وحشت می کنند و درمی از جهنم به روی او باز می نمایند. پس به او می گویند: بخواب به بدترین حالات ! بعد از آن ، قبر برای او تنگ می شود و او را فشار می دهد مانند تنگی و فشاری که سر نیزه در پیکان سر خود دارد، قبر به قدری او را فشار می دهد که مغز سر او از میان ناخن ها و گوش هایش خارج شود. در این حال مارها، عقرب ها و سایر گزندگان بر او حمله کرده و پیوسته او را می گزند تا موقعی که خدا او را از قبر خارج کند و برای حساب و کتاب در صحراهای قیامت محشور و مبعوث گرداند و او دائما تمنا می کند که زودتر قیامت بر پا شود و از شدت گرفتاری او کم گردد. بیچاره خیال می کند با بر پا شدن قیامت عذاب او کم خواهد شد. (۱۵۳) ۷- در حدیثی وارد شده است : کسی نیست که از قبرستانی عبور کند مگر این که اهل قبرستان می گویند: ای غافل ! اگر می دانستی آنچه را ما می دانیم (عذاب قبر و فشار آن) هر آینه گوشت بر بدنت آب می شد. ۸- از شبیر نبال نقل شده است : امام صادق فرمود: (وقتی سعد از دنیا رفت و او را دفن کردند) حضرت رسول قبر او را در بر گرفت در حالی که با دست خود قبر را مس می کرد و ما بین کتف حضرت حرکت می نمود. عرض کردند: یا رسول الله ! (چرا) قبر سعد را در بر گرفتید و ما بین کتف شما به حرکت آمد؟ فرمود: هیچ مؤمنی نیست مگر این که برای او فشار و عذاب قبر است . (۱۵۴) ۹- وقتی فاطمه بنت اسد، مادر امیر المؤمنین علیه السلام از دنیا رفت و او را غسل دادند و کفن کردند. حضرت رسول علیه السلام داخل قبر شد، مقداری خوابید و دعا کرد: بعد از دفن فاطمه ، علت خوابیدن داخل قبر را از آن حضرت سؤال کردند. فرمود: روزی صحبت از فشار قبر شد او ترسید و ناله کرد. این بود که مقداری در قبرش خوابیدم و دعا کردم تا خدا او را از عذاب و فشار قبر در امان بدارد. ۱۰- زید ابن ثابت می گوید: روزی رسول اکرم علیه السلام از باغ بنی نجار عبور می فرمود در حالی که بر اشتر سوار بود. ناگاه شتر آن حضرت رم کرد به طوری که نزدیک بود ایشان را بر زمین اندازد. در این اثنا نظر ما بر قبرهایی افتاد که عدد آن ها پنج یا شش بود. حضرت از صاحبان آن قبرها سؤال کرد و فرمود: کسی هست که

صاحبان این قبرها را بشناسد. مردی گفت: من ایشان را می‌شناسم. پرسید: ایشان در چه زمانی از دنیا رفته‌اند؟ عرض کرد: در زمان جاهلیت. فرمود: صاحبان این قبرها مبتلا به عذاب می‌باشند و اگر ترس از این نبود که شما مرده‌های خود را دفن نکنید و به سوزانید یا به دریا اندازید یا به حیوانات دهید، و اگر از ترس این نبود که هم دیگر را سرزنش و توبیخ کنید که پدر فلانی به جهت فلان گناه مبتلا به فلان عذاب شده است الان به درگاه خداوند دعا می‌کردم که بشنوند به شما عذاب قبری که من می‌شنوم؛ زیرا حضرت شنیده بود صدای عذاب آن‌ها را. (۱۵۵)

فریاد جنازه‌ای را شنید

بعضی افراد مجرم قبل از آنکه داخل قبر شوند و آن‌ها را عذاب کنند. عذاب برزخی آنان شروع شده و ناله و فریادشان بلند است. بعضی از سالکین و خود ساختگان، ناله برزخی بعضی را شنیده‌اند. از مرحوم محدث قمی نقل شده که می‌فرمود: روزی در ((وادی السلام نجف اشرف))، برای زیارت اهل قبور مؤمنان رفته بودم. ناگهان صدایی مانند صدای شتری که می‌خواهند او را داغ کنند بلند شد، صیحه می‌کشید و ناله می‌کرد، به طوری که گویی تمام زمین ((وادی السلام)) از صدای نعره او متزلزل شده بود. با سرعت برای خلاصی آن شتر بدان سمت رفتم، چون نزدیک شدم دیدم آن شتر نیست، بلکه جنازه‌ای را برای دفن آورده‌اند و این فریاد از آن بلند است. افرادی که متصدی دفن او بودند ابدا اطلاعی نداشته و چیزی نمی‌شنیدند و با کمال خون سردی و آرامش مشغول کار خود بودند. شاید این جنازه از مرد ظالمی بوده که در اولین وهله به چنین عقوبتی دچار شده و از دیدن صورت‌های برزخی، وحشت ناک گردیده و فریاد بر آورده است. (۱۵۶)

گرزهای آتشین بر سر مینی

محرورم آیه اله سید جمال الدین گلپایگانی نقل کرده است: در دوران جوانی که در اصفهان مشغول تحصیل بودم، نزد دو استاد بزرگ، مرحوم آخوند کاشی و جهانگیر خان درس اخلاق و سیر و سلوک می‌آموختم، و آن‌ها مربی من بودند. ایشان دستور داده بودند: شب‌های پنج‌شنبه و جمعه بروم در تخت فولاد (۱۵۷) و قبرستان و قدری در عالم مرگ و ارواح تفکر کنم و مقداری هم عبادت کرده و صبح برگردم. عادت من این بود که شب پنجشنبه و جمعه یکی دو ساعت بین قبرها حرکت می‌کردم و تفکر می‌نمودم، بعد چند ساعت استراحت نموده و سپس نماز شب و مناجات بر می‌خواستم و نماز صبح را می‌خواندم و پس از آن به اصفهان می‌آمدم. شبی از شب‌های زمستان، هوا بسیار سرد بود و برف هم می‌آمد. برای تفکر در عالم ارواح و ساکنان آن وادی از اصفهان حرکت کردم و به تخت فولاد (قبرستان بزرگ اصفهان) آمدم در یکی از حجره‌ها رفتم، خواستم دستمال خود را باز کنم و چند لقمه غذا بخورم و بعد از آن بخوابم تا در حدود نیمه شب بیدار شوم و مشغول عبادت گردم. در این حال در مقبره‌ها زدن تا جنازه‌ای را که از ارحام و بستگان صاحب مقبره بود آن‌جا بگذارند و قاری که متصدی مقبره بود مشغول تلاوت قرآن شود و آن‌ها صبح بیایند و جنازه را دفن کنند. آن جماعت جنازه را داخل حجره گذاشتند (و دستورات لازم را دادند) و رفتند قاری هم مشغول خواندن قرآن شد. ناگاه دیدم ملائکه عذاب آمدند و مشغول عذاب کردن جنازه شدند. می‌گوید: چنان گرزهای آتشین را بر سر او می‌زدند که آتش آن به آسمان زبانه می‌کشید و فریادهایی از این جنازه بر می‌خواست که گویی تمام این قبرستان بزرگ را متزلزل می‌کرد. نمی‌دانم اهل چه معصیتی بود؟ (شاید) از حاکمان جائر و ظالم بوده که این طور مستحق عذاب شده است، قاری قرآن اطلاعی از آن وضع نداشت، آرام بر سر جنازه نشسته و به تلاوت قرآن مشغول بود. از مشاهده این منظره از حال رفتم، بدنم لرزید، رنگم پرید، اشاره به صاحب مقبره کردم که در را باز کن می‌خواهم بروم. او نمی‌فهمد، هر چه می‌خواستم بگویم زبانه قفل شده بود و حرکت نمی‌کرد. بالاخره به او فهماندم: که در را باز کن، می‌خواهم بروم. گفت: ای آقا!

هوا سرد است ، برف روی زمین را پوشانیده و در راه گرگ است ، ترا می درد. هر چه می خواستم به صاحب مقبره بفهمانم که طاقت ندارم ، (من چیزهایی را می بینم که تو نمی بینی) او متوجه نبود و چیزی را درک نمی کرد. به ناچار خود را به در اطاق کشاندم ، او در را باز کرد، خارج شدم و تا اصفهان با آن که مسافت زیادی نیست به سختی آمدم و چندین بار به زمین خوردم ، آمدم در حجره و یک هفته مریض بودم . مرحوم آخوند کاشی و جهانگیر خان ، آن دو استاد بزرگ از من پرستاری می کردند و دوا می دادند تا کم کم حالم بهتر شد.(۱۵۸)

لباسشان پاره و کثیف است

نیز مرحوم سید جمال الدین گلپایگانی نقل کرد: (بعد از آن که برای ادامه تحصیل به حوزه علمیه نجف اشرف رفتم) یک روز به ((وادی السلام)) برای فاتحه اهل قبور و زیارت ارواح مؤمنان رفتم . هوا بسیار گرم بود، در زیر سقفی که بر روی قبوری زده بودند، نشستم ، عمامه خود را برداشته و عبا را کنار زدم که قدری استراحت کنم و برگردم . در این حمال دیدم جماعتی از مردگان با لباس های پاره و کهنه و وضعی بسیار کثیف به سوی من آمدند و طلب شفاعت کردند، گفتند: وضع ما بسیار بد است ، از خدا به خواه ما را عفو کند. به ایشان پرخاش کردم و گفتم : هر چه در دنیا به شما گفتند گوش نکردید و حالا که کار از کار گذشته است طلب عفو می کنید، ای مستکبران ! بروید به جای خود ایشان می فرمود: این مردگان ، افراد پول داری از عرب بودند که در دنیا مستکبران زندگی می کردند و قبرهایشان در اطراف همان قبوری بود که من روی آن نشسته بودم .(۱۵۹)

فشار قبر همه جا ممکن است

فشار قبر تابع گناه است هر چه گناه بیشتر باشد فشار و عذاب قبر بیشتر است . کم اتفاق می افتد کسی بدون گناه بوده و فشار قبر نداشته باشد. یک مطلب باقی می ماند و آن این که : اگر کسی در دریا غرق شود یا حیوان او را بخورد یا بالای دارش بکشند آیا فشار قبر دارد یا نه ؟ درباره کسی که او را بدار کشیده اند از امام رضا علیه سوال کردند: آیا عذاب و فشار قبر به او می رسد یا نه ؟ امام در جواب فرمود: بلی ، خدا هوا را امر می کند که او را فشار دهد و عذاب نماید.(۱۶۰) در رابطه با کسی که او را به دار آمیخته اند نیز از امام صادق علیه السلام سوال شد: آیا عذاب قبر به او می رسد؟ فرمود: خدای زمین همان خدای هوا است . به هوا وحی می کند که او را فشار دهد، هوا هم او را سخت تر از قبر فشار می دهد.(۱۶۱) هم چنین کسی که به دریا غرق می شود خداوند به دریا امر می کند او را فشار دهد. پس فشار منحصر به قبر نیست ، انسان هر کجا باشد فشار شب اول قبر را خواهد دید.

فشار قبر کفار گناهان است

چون فشار قبر تابع گناهان است برای مؤمنان وجود دارد؛ زیرا آن ها هم ممکن است مرتکب گناه شوند. مؤمنان و نیکان نیز به اندازه گناهانی که از آن ها سر زده است کیفر می شوند. اما عذاب قبر مؤمنان با کفار و مشرکان فرق می کند. جنایت کاران ، قاتلین و حرام خواران ، عذاب قبرشان تا قیامت ادامه دارد و در قیامت هم عذابی سخت تر خواهند داشت . مؤمنان عذاب قبرشان موقت است عذاب آن ها بستگی به میزان گناهان ایشان دارد (ممکن است برخی یک لحظه و برخی یک روز و عده ای یک هفته و بعضی دیگر یک سال و چند سال در رنج و عذاب و ناراحتی به سر می برند، آنان وقتی به اندازه گناهانشان عذاب شدند آزاد می شوند.) امام رضا علیه السلام فرمود: کسی که معتقد به حق بوده است ، سپس گنه کار شود و پیش از مرگ توبه نکند، در جهان برزخ به اندازه گناهانش او را عذاب کنند، تا این که در قیامت گناهی به گردن او نباشد.(۱۶۲)

عذاب برای جسم است یا روح؟

معلوم شد که فشار و عذاب قبر حتمی است و هر کسی باید در عالم برزخ و قیامت، به اندازه گناهان خود عذاب شود. حال بینیم عذاب برای جسم است یا روح و یا برای هر دوی آنها؟ از آیات و اخبار این طور به دست می‌آید که: برای هر دوی آنها است؛ چون جسم و جان هیچ کدام مستقلاً نمی‌توانند عملی انجام دهند. در این جا لازم است مناظره و مشاجره‌ای را که در برزخ و قیامت بین جسم و روح واقع می‌شود بیان کنیم تا حقیقت مطلب برای همگان معلوم شود. زمان صدور کیفر اعمال و افعال بد و زشت، بین جسم و جان نزاع واقع می‌شود و هر کدام صدور افعال را به گردن دیگری می‌اندازد و خود را از تبعات وارده بر آن، بری می‌داند. ابوبکر خوارزمی از این عباس نقل کرده است: ((جسد)) میت در پیشگاه الهی در مقام مناظره و مخاصمه با ((روح)) عرض می‌کند: پروردگارا! مرا خلق فرمودی در حالی که مانند مار هستم. نه دستی دارم که با آن چیزی را بگیرم و بدهم و عملی انجام دهم، نه پایی دارم که به واسطه آن، آمد و شد کنم، نه چشمی دارم که با آن اشیاء را بینم، نه گوشی دارم که با آن صداها را بشنوم مگر این که ((روح)) داخل من شود. چون روح داخل شد زبانم گویا، گوشم شنوا، چشمم بینا، دستم گیرا، و پایم پویا گردید. بار خدایا! عذاب را حواله ((روح)) کن و مرا از آن خلاصی ده. بعد از آن روح ((عرضه)) می‌دارد: بار خدایا! مرا خلق کردی در حالی که مانند باد بودم. برای من دست و پا و چشم و گوش قرار ندادی. حرکت نکنم مگر به واسطه آلات و اجزایی که در بدن است و سکونت نیابم مگر به واسطه تسکین آنها، پس جرم من کدام است و جنایت من چیست؟ خدایا! عذاب را حواله جسد قرار ده و مرا رهایی بخش. از این حدیث به دست می‌آید که عذاب قبر، هم متوجه جسم است و هم متوجه روح، مانند انسان خواب، که خواب وحشتناک ببیند ناراحتی آن، هم در جسم او اثر می‌گذارد و هم در روح او.

مثال انسان نابینا و زمین گیر

در رابطه با مجرم بودن جسم و جان و عذاب برزخی و این که اعمال از کدامیک از آن صادر شده است مثالی را بیان می‌کنم که هر دو را مقصر و مجرم می‌داند. مثل روح و جسم مثل شخص نابینا و انسان زمین گیر است که اعضاء و جوارح او از کار افتاده باشد. این دو نفر با هم دیگر رفاقت می‌کنند و به هم دیگر کمک می‌نمایند تا به باغی می‌رسند که انواع و اقسام میوه‌ها از درختان آن باغ آویزان شده است. آنان با هم دیگر مشورت کرده چه حيله کنند تا از آن میوه‌ها چیده و بخورند. فکرشان به این جا منتهی شد که شخص کور به واسطه این که قدرت بر راه رفتن دارد، شخص زمین گیر مفلوج را بر دوش گرفته و به نزد درخت برساند و زمین گیر به واسطه دیدن درخت و میوه‌های آن، میوه را از درخت چیده تا هر دو تناول کنند. پس ملاحظه کنید که چگونه آن دو نفر، هر کدام به رفیق خود محتاج است. آیا انسان نابینا می‌تواند بگوید، ای زمین گیر مفلوج! اگر تو نبودی من میوه‌ای از این باغ نمی‌خورم و آن زمین گیر بگوید، ای نابینا اگر تو نبودی من هم نمی‌توانستم از این باغ میوه بخورم؟ (خیر هر دوی آنها مجرم هستند و هر کدام با کمک هم دیگر داخل باغ شده‌اند و از میوه‌ها استفاده کرده‌اند). چنین است حال روح جسد! صادر شدن اعمال و افعال از آن دو هر کدام محتاج به دیگری است، اگر روح نبود جسد مانند چوب خشک روی زمین افتاده بود و اگر قالب و بدن نبود عملی از روح تنها صادر نمی‌شد. پس هر یک نسبت به عملی که انجام داده از جهتی عامل و فاعل می‌باشد. از این جهت خطاب و ثواب و عقاب هم برای جسم است و هم برای روح این طور نیست که منحصر به یکی باشد بدون دیگری. با این مثال می‌توان معاد جسمانی را هم، ثابت کرد و این داستان رد بر کسانی است که می‌گویند معاد، روحانی است نه جسمانی. (۱۶۳)

چیزهایی که باعث عذاب قبر می‌شود

در این جا لازم است بدانیم چیزهایی که باعث عذاب قبر می شود چیست و چیزهایی که عذاب قبر را زیاد می کند کدام است ؟

نماز بدون وضو

جایی که انسان برای نماز باید غسل کند اگر بدون غسل و تیمم نماز بخواند یا جایی که باید وضو بگیرد اگر بدون وضو نماز بخواند، موجب عذاب قبر می شود. صفوان بن مهران از امام صادق علیه السلام روایت کرده است که آن حضرت فرمود: شخص مؤمنی از دنیا رفت . بعد از دفنش ، ملائکه او را در قبرش نشانند و گفتند: ماء موریت داریم که صد تازیانه به تو بزیم . مؤمن گفت : طاقت ندارم . گفتند: پنجاه ضربه شلاق می زنیم . گفت : طاقت ندارم . گفتند: ده ضربه . گفت : طاقت ندارم تا رسید به یک ضربه . گفتند: چاره ای نیست باید یک ضربه را به تو بزیم . مؤمن گفت : چرا و به چه علت باید یک ضربه شلاق به من بزیند؟ گفتند: برای اینکه روزی نماز بدون وضو خواندی و دیگر این که بر ضعیفی گذشتی ، در حالی که (قادر بر یاریش بودی اما) او را یاری نکردی ، پس او را تازیانه ای زدند که در اثر آن قبرش پر از آتش شد.(۱۶۴)

سخن چینی

از جمله چیزهایی که باعث عذاب قبر می شود سخن چینی و حرف مردم را به دیگران رساند است ولو این که آن حرف راست باشد. حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: عذاب قبر به جهت سخن چینی و نمایی به وجود می آید.(۱۶۵) از ابن عباس نقل شده :۱۳ عذاب قبر جهت نمایی است .(۱۶۶) در وصیت های حضرت رسول صلی الله علیه و آله به علی آمده است که فرمود: یا علی ! از نمایی بپرهیز؛ زیرا آن باعث عذاب قبر می شود.(۱۶۷) از جمله عذاب های قبر برای تمام این است که : او در عالم برزخ از قیافه انسان بیرون می رود و به شکل خوگ و الاغ در می آید. چنانچه از حضرت رسول صلی الله علیه و آله نقل شده که فرمود: شبی که مرا به آسمان ها بردند (در عالم برزخ) زنی را دیدم که سرش سر خوگ و بدنش مانند الاغ بود و با هزار هزار نوع عذاب ، او را مجازات می کردند. اصحاب عرض کردند: یا رسول الله ! صلی الله علیه و آله عمل او در دنیا چه بوده است ؟ فرمود: عمل او سخن چینی و دروغ گویی بوده است .(۱۶۸) نیز فرمود: هر کس به قصد سخن چینی و نمایی در میان دو نفر قدم بردارد، خداوند آتشی را بر او سلطه می سازد که از هنگام دفن تا روز قیامت او را بسوزاند و چون در قیامت از قبر خود بیرون آید ازدهایی را بر او مسلط می کند که پیوسته بدنش را نیش زند تا این که به دوزخ داخل شود.(۱۶۹)

غیبت

بدگویی کردن و غیبت نمودن از دیگران موجب عذاب قبر است . از ابن عباس نقل شده است : غیبت و بدگویی کردن از مردم ، عذاب قبر را فراهم می کند و یک سوم عذاب قبر به سبب غیبت است .(۱۷۰) از جمله عذاب های عالم قبر این است که غیبت کنندگان ، سینه و صورت های خود را با ناخنهای خود می خراشند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: در شب معراج به قومی برخورد کردم که ناخن های آنها از مس بود، آنان سینه و صورتهای خود را با آنها می خراشیدند. از جبرئیل پرسیدم : اینها چه کسانی هستند و عمل آنها چه بوده است ؟ گفت : اینها کسانی هستند که غیبت مردم را می کردند و گوشت آنان را به وسیله غیبت می خوردند و آبروی آنها را هتک می کردند.(۱۷۱)

اجتناب نکردن از بول

از حضرت علی علیه السلام روایت شده است : اجتناب نکردن از بول و ترشحات آن باعث عذاب و فشار قبر می شود. (مانند این

که انسان ایستاده یا روی زمین سخت بول کند به طوری که قطرات آن به بدن و لباسش ترشح نماید و بعدا بدن و لباس را برای نماز آب نکشد (۱۷۲) جابر بن عبدالله می گوید: همراه پیامبر صلی الله علیه و آله عبور می کردیم تا به کنار دو قبر رسیدیم . آن حضرت فرمود: صاحبان این دو قبر اکنون عذاب می شوند، عذاب یکی از اینها به این جهت است که در دنیا غیبت مردم را می کرد و عذاب دیگری به این علت بوده که از پاشیدن قطرات بول به بدنش پرهیز نداشته است. (۱۷۳)

دوری کردن از همسر

هم خوابی نکردن با زن (مقاربت و جماع نکردن با او و به خواسته طبیعی او توجه نکردن) موجب عذاب و فشار قبر می شود. چنانچه حضرت علی علیه السلام فرمود: دوری کردن مرد از همسر خود موجب عذاب قبر می شود. (۱۷۴)

حق الناس

از جمله اموری که در عالم برزخ بسیار خطرناک است و باعث عذاب های شدید می شود ((حق الناس)) است . البته هر گناهی در شب اول قبر دست و پاگ... انسان می شود اما ((حق الناس)) را عذابی است . مرحوم نوری در دارالسلام می فرماید: یکی از علما پس از مرگ پدرش ، او را به خواب دید در حالی که بسیار افسرده بود. از او پرسید: شما عالم خدمتگزار به اسلام بودی . چرا ناراحت و افسرده ای ؟ پدر گفت : مقام و جای من خوب است ولی وای از ((حق الناس))! من ده تومان به فلانی بدهکارم ، همین قرض مرا چنین ناراحت و آزرده خاطر کرده است . پسر گوید: رفتم و طلبکار را پیدا کردم . از او سؤال نمودم : آیا پدر من این مقدار به تو بدهکار است ؟ گفت : آری ، گفتم : چرا نیامدی تا طلب خود را وصول کنی ؟ گفت : ترسیدم مرا دروغ پنداری ، اما از دست پدر شما ناراحت بودم که چرا بدهی اش را در دفتری ننوشته است ! (۱۷۵)

یک سال عذاب قبر

برای ((حق الناس)) در عالم برزخ انسان را زندانی می کنند و او را نگاه می دارند تا حق مردم پرداخته شود. سلیمان دارایی را که یکی از زهاد و بندگان خاص خدا بود بعد از مرگش در خواب دیدند، احوالش را پرسیدند و گفتند: با تو چه کردند؟ در جواب گفت : یک سال است که در عالم برزخ مرا زندانی کرده اند (و عذاب می کنند). پرسیدند: برای چه ؟ گفت : روزی بار گاهی وارد شهر می شد، من بدون آنکه از صاحب آن اجازه بگیرم پر گاهی برداشتم که با آن خلال کنم و زیر دندانم نمایم . برای این عمل ، یک سال است که مرا نگاه داشته اند و مورد عتاب قرار گرفته ام که چرا بدون رضایت صاحبش در مال مردم تصرف کرده ام . (۱۷۶) عذاب برزخی تنها برای اموات نیست بلکه زنده ها هم ، گاهی عذاب برزخ را در همین دنیا مشاهده کرده اند و اثر درد و رنج آن تا آخر عمر در بدن آنها باقی مانده است . لازم می دانم در این جا داستانی را در این باره نقل کنم شاید هشدار باشد برای کسانی که ((حق الناس)) را مانند شیر مادر می خورند و در صدد جبران آن نیستند.

شاهزاده هندی

از عالم بزرگوار سید هاشم بحرانی نقل شده است : در نجف اشرف شخص ((عطاری)) بود که همه روزه پس از نماز ظهر در مغازه اش ، مردم را موعظه می کرد و هیچگاه دکانش از جمعیت خالی نبود. یکی از شاه زداگان هند که مقیم نجف شده بود برایش مسافرتی پیش آمد. جعبه ای که در آن گوهرهای نفیسی و جواهرات قیمتی بود نزد ((عطاری)) به امانت گذاشت و به مسافرت رفت . بعد از مراجعت ، نزد ((عطاری)) آمد و امانت خود را از او مطالبه کرد. ((عطاری)) منکر امانت شد و گفت : امانتی

پیش من نیست و ترا نمی شناسم . شاهزاده در کار خود بیچاره شد و پناهنده به قبر مطهر حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام گردید و گفت : یا علی ! برای اقامت در کنار قبر تو ترک وطن کردم و تمام دارایی خود را نزد مرد ((عطار)) که در کنار حرم تو مغازه دارد و مردم او را امین می دانند گذاشتم و به مسافرت رفتم . حال که برگشتم او منکر امانت شده است پول مرا نمی دهد . من هم ، نه مالی دارم که بتوانم با آن زندگی کنم و نه شاهی دارم برای اثبات حق خود و کسی غیر از حضرتت نیست که به داد من رسد . هنگام شب آن حضرت را در خواب دید که به او فرمود: اول صبح دروازه شهر باز می شود . بیرون برو . اول کسی را که دیدی امانت خود را از او مطالبه کن ، به تو می رساند . صبح از شهر خارج شد . اول کسی را که ملاقات کرد پیرمرد عابد و زاهدی بود که پشته هیزمی بر دوش داشت و می خواست آن را بفروشد (و پول آن را به مصرف زندگی خود و عیالش برساند) . هندی که وضع او را دید تعجب کرد و گفت : آیا این شخص می تواند حق مرا بگیرد؟ خجالت کشید که از او چیزی بخواهد و مطلب خود را با او در میان گذارد . دو مرتبه به حرم مطهر برگشت و عرض جمال نمود: شب دوم همان خواب را دید . باز فردا از شهر بیرون رفت و همان مرد را دید . باز چیزی نگفت و به حرم برگشت . شب سوم باز همان را شنید که شبهای قبل شنیده بود . روز سوم آن مرد شریف را دید و قضیه خود را برایش نقل کرد و مطالبه امانت خود را از او نمود . آن بزرگوار ساعتی فکر کرد و بعد از آن فرمود: فردا بعد از نماز ظهر در دکان ((عطار)) بیا تا امانت را به تو رسانم . شاهزاده هم ، هنگام اجتماع خلق ، در دکان ((عطار)) آمد آن مرد زاهد هیزم کش جلو آمد و به ((عطار)) فرمود: امروز موعظه و سخنرانی را به من واگذار کن . او هم قبول کرد . مرد عابد در مقابل مردمی که برای شنیدن موعظه اجتماع کرده بودند قرار گرفت و گفت : ای مردم ! من فلانی پسر فلان شخص هستم و از ((حق الناس)) سخت در هراسم و به توفیق خداوند دوستی مال دنیا در دلم نیست ، اهل قناعت و گوشه گیری هستم ، با این وصف پیش آمد ناگواری برآید واقع شده است . می خواهم امروز شما را از آن باخبر کنم و از سختی عذاب الهی و سوزش آتش عالم برزخ و جهنم بترسانم و بعضی گذارشات روز جزا را به گوش شما برسانم که خود شاهد آن بودم و شما هم می توانید آن را مشاهده کنید . ای مردم ! من محتاج قرض گرفتن شدم . از یک نفر یهودی ده قران (۱۷۷) گرفتم و شرط کردم که به مدت بیست روز ، روزی نیم قران به او پس دهم . تا ده روز نصف طلب او را دادم و دیگر او را ندیدم . احوالش را پرسیدم : گفتند: به بغداد رفته است . پس از مدتی شبی در خواب دیدم گویا قیامت برپا شده است ، من و مردم را برای حساب احضار کردند . به فضل الهی از آن موقف خلاص شدم و جزء نیکان به سوی بهشت حرکت کردم . وقتی به صراط رسیدم صدای نعره ای از جهنم شنیدم ، آن مرد طلبکار یهودی را دیدم که مانند شعله آتش از جهنم بیرون آمد . راه را بر من بست و گفت : پنج قران از تو طلب دارم ، طلبم را بده و از صراط رد شو . گفتم : مدتی در مقام جستجوی تو بودم ولی ترا ندیدم که طلبت را بدهم . گفت : تا طلب مرا ندهی نمی گذارم رد شوی . گفتم : این جا چیزی ندارم . گفت : پس بگذار تا انگشت خودم را بر بدنت گذارم . پذیرفتم . وقتی انگشتش را بر سینه ام گذاشت از سوزش آن جزع کرده و بیدار شدم ، دیدم جای انگشتش بر سینه ام زخم است و تا به حال مجروح می باشد و هر چه مداوا کردم فایده نبخشیده است ، پس سینه خود را گشود و به مردم نشان داد . وقتی مردم چنین دیدند صداها به گریه و ناله بلند کردند و ((عطار)) هم از عذاب الهی سخت در هراس شد و آن شخص هندی را به خانه خود برد و امانت او را پس داد و معذرت خواست . (۱۷۸)

مار، او را نیش می زد

از مولا مهدی نراقی که یکی از علمای بزرگ اسلام است نقل شده است : روزی ایشان برای زیارت اهل قبور به ((وادی السلام)) نجف اشرف می رود بعد از فاتحه و استغفار برای اهل قبور ، یک مرتبه پرده مادیت از جلوی چشمش عقب می رود ، دریچه ای را مشاهده می کند و داخل آن می شود . قصر با شکوهی را می بیند که شخصی باوقار و نوارانی در بالای آن نشسته است و افرادی

دور او را گرفته اند و از او سئوالاتی می کنند. مرحوم نراقی می گوید: من هم داخل آن قصر شدم و به حرفهای او گوش می دادم. قدری که گذشت ناگهان دیدم ماری از در وارد شد و مستقیم به سمت آن مرد که بالای قصر نشسته بود رفت و نیشی به او زد و برگشت از اطاق خارج شد. آن مرد از درد نیش مار، صورتش متغیر شد و قدری به خود پیچید تا کم کم حالش عادی شد و به حالت اولیه برگشت. سپس باز شروع به سخن گفتن کرد و از مردم احوال پرسی نمود و از گذارشات دنیا از آن مرد، می پرسیدند. ساعتی گذشت، برای مرتبه دوم دیدم که آن مار از در وارد شد و او را نیش زد و برگشت. آن مرد حالش مضطرب و رنگ چهره اش دگرگون شد و سپس به حالت عادی برگشت و باز شروع به سخن گفتن کرد. سؤال کردم: شما کیستید؟! این جا کجا است؟ این قصر متعلق به کیست؟ این مار چرا شما را نیش می زند؟ گفت: این قصر و درختان و جواهرات و مکانی که مشاهده می کنی بهشت برزخی و همه متعلق به من است. این افرادی هم که دور اطاق گرد آمده اند خویشان من هستند که جلوتر از دنیا رفته اند و احوال خویشان خود را در دنیا می پرسند و من جواب می دهم. گفتم: این مار چرا ترا نیش می زند؟ گفت: من مردی هستم مؤمن، اهل نماز و روزه و خمس و زکوة، هرچه فکر می کنم کار خلافی از من سر نزده است که مستحق چنین عقوبتی باشم و این باغ، با این خصوصیات نتیجه برزخی همان اعمال صالحه من است. فقط خلاف من این است که: یکروز در هوای گرم تابستان در میان کوچه حرکت می کردم. دیدم صاحب مغازه ای با یک مشتری گفت و گو و منازعه دارد، برای اصلاح امور آنها، نزدیک رفتم. صاحب مغازه می گفت: سیصد دینار (شش شاهی) از تو طلب دارم و مشتری می گفت: من پنج شاهی بدهکارم. به صاحب مغازه گفتم: تو از نیم شاهی بگذر و به مشتری گفتم: تو هم از نیم شاهی صرف نظر کن و مبلغ پنج شاهی و نیم به صاحب مغازه بده. صاحب مغازه ساکت شد، در حالیکه حق با او بود و من به قدر نیم شاهی در قضاوت خود که صاحب مغازه بر آن راضی نبود حق او را ضایع کردم. در کیفر این عمل خداوند، این مار را بر من مسلط کرده است که در هر ساعت مرا نیش زند تا در صور دمیده شود و خلائق برای حساب در محشر حاضر شوند و به برکت شفاعت محمد صلی الله علیه و آله و آتش نجات پیدا کنم. (۱۷۹)

مرا از گرفتاری نجات بده

شخص مؤمنی می گوید: مدتی از مرگ پدرم گذشته بود شبی او را خواب دیدم، در حالی که می دانستم مرده است. نزدیک من آمد و پس از سلام گفت: ای فرزند! من به فلانی پانصد تومان بدهکارم مرا نجات بده و از گرفتاری خلاصم کن. این شخص از خواب بیدار شد و آن را با بی تفاوتی تلقی کرد و در این رابطه اقدامی ننمود. پس از چندی دوباره پدر به خواب پسر آمد و خواسته خود را که قبلاً گفته بود تکرار کرد و از پسر گلایه نمود که: چرا به گفته ام ترتیب اثر ندادی. پسر که در عالم رؤیا می دانست پدرش مرده است به او گفت: برای این که مطمئن شوم این تو هستی که با من سخن می گویی، یک نشانی دیگر بگو. پدر گفت: یاد داری چند سال قبل سقف اطاقک روی چاه را کاه گل کردم پس از آن انگشترم گم شد و هر چه تفحص کردیم نیافتیم. گفتم: آری، به یاد دارم. پدر گفت: پس از آنکه انسان می میرد بسیاری از مسائل ناشناخته و مجهول برای او روشن می شود. بعد از مرگ فهیدم انگشترم لای کاه گل های سقف اطاقک مانده است؛ چون موقع کار، ((ماله)) در دست چپم بود و کاه گل را به دست راست می گرفتم در یکی از دفعات که به من گل دادی، وقتی خواستم آن را با ((ماله)) از کف دستم جدا کنم و به سقف بزنم انگشترم با فشار لب ((ماله)) از انگشتم بیرون آمده و با گل های آنرا به سقف زده ام و در آن موقع متوجه خارج شدن انگشتر نشده بودم. حال برای این که مطمئن شوی این منم که با تو سخن می گویم هر چه زودتر کاه گلها را از سقف جدا کرده و آنها را نرم کن و انگشترم را می یابی. پسر بدون آن که خواب را به کسی بگوید صبح همان شب، در اولین فرصت اقدام کرد. می گوید: روی چاه را پوشاندم کاه گل را از سقف جدا کردم در حیاط منزل روی هم انباشتم، بعداً آنها را نرم کردم و

انگشتر را یافتم . مبلغی را که پدرم گفته بود آماده کرده به بازار آمدم و نزد مردی که پدرم گفته بود رفتم . پس از سلام و احوال پرسی . سؤال کردم : آیا شما از مرحوم پدرم طلبی دارید؟ صاحب مغازه گفت : برای چه می پرسی ؟ گفتم : می خواستم بدانم . صاحب مغازه گفت : پانصد تومان طلب دارم . سؤال کردم : پدر من چگونه به شما مقروض شد . جواب داد: یک روز به حجره من آمد و پانصد تومان قرض خواست . من هم مبلغ را بدون آنکه از وی سفته و یا لاقط یادداشتی بگیرم به او دادم . طولی نکشید که او بر اثر سگته قلبی از دنیا رفت . پسر گفت : چرا برای وصول طلب خود مراجعه نکردی ؟ جواب داد: سندی در دست نداشتم و شایسته ندیدم مراجعه کنم ؛ زیرا ممکن بود گفته ام مورد قبول واقع نشود . پسر مبلغ را به صاحب مغازه داد و جریان را برای او نقل کرد . (و با پرداخت ((حق الناس)) پدر خود را از گرفتاری نجات داد.(۱۸۰)

یک سال عذاب برای حق الناس

مرحوم سید محمد (ره) که یکی از علمای بزرگ اصفهان بود نقل کرده است : یک سال از فوت پدرم گذشته بود . شبی او را در عالم خواب دیدم و احوالش را پرسیدم : گفت : تا کنون گرفتار بودم اما حالا راحت شدم . عرض کردم : سبب گرفتاری شما چه بود؟ فرمود: هیجده قران به مشهدی رضای ((سقا باشی)) ، بدهی داشتم و فراموش کردم که وصیت نمایم تا به او بدهند . از وقتی که مردم تا کنون گرفتار بوم ، ولی دیروز مشهدی رضا مرا حلال کرد و از گرفتاری برزخ نجات پیدا کردم . سید محمد وقتی این خواب را می بیند از نجف اشرف به برادرش که در اصفهان بود می نویسد: چنین خوابی دیدم . تحقیق کن اگر پدرم به کسی بدهی دارد بپردازید، برادرش دنبال ((سقا باشی)) می رود و قضیه را از او می پرسد: ((سقا باشی)) می گوید: آری ، من مبلغ هیجده قران از پدر شما طلب کار بوم ، پس از مرگ آن بزرگوار چون سندی در دست نداشتم مطالبه آن پول را نکردم ؛ زیرا بی فایده بود و اگر طلب می کردم آنها هم از من طلب سند می نمودند . تا این که یک سال از مرگ مرحوم پدرتان گذشت . با خود گفتم : هر چند سید کوتاهی کرد و سندی به من نداد وصیت هم نکرد ولی به خاطر جدش او را حلال می کنم تا گرفتار عذاب نباشد . فرزندان آن مرحوم ، هیجده قران را آماده می کنند که به آقای ((سقا باشی)) بپردازند . ولی ایشان قبول نمی کند و می گوید: من چیزی را که بخشیده ام دیگر نمی توانم پس بگیرم . (۱۸۱)

به اندازه یک گندم از حسناتم کم شد

وارد شده است : مرد فقیری از دنیا رفت ، اول صبح جنازه او را برداشتند و در اثر زیادی جمعیت ، دفن او تا شب طول کشید . بعد از دفن ، او را به خواب دیدند . به او گفتند: با این همه مقام و احترامی که از تو به عمل آمد خداوند با تو چه کرد؟ و چه عملی انجام داد؟ در جواب گفت : به حمدالله خدا مرا بخشید و احسان زیادی به من کرد، ولی روزی با حالت روزه به آسیاب دوستم که مشغول آرد کردن گندم های خود بود رفتم ، هنگام افطار بدون اجازه دوستم ، یک دانه گندم برداشتم به دو نیم کردم و باز گندم را میان گندمها انداختم . دوستم گفت : که اینها مال من نیست . وقتی از دنیا رفتم ، خداوند به حسابم رسیدگی کرد حتی از آن یک دانه گندم هم ، حساب به عمل آورد و از من مطالبه حق دوستم را نمود و از حسناتم به اندازه قیمت آن دانه گندم برداشته و به رفیقم دادند . از این جا معنی آیه فمن يعمل مثقال ذره خیرا یره و من يعمل مثقال ذره شرأ یره (۱۸۲) معلوم می شود . خداوند می فرماید: ((کسی که به اندازه ذره ای کار خیر انجام داده باشد آن را می بیند و کسی که به اندازه ذره ای شر و کار ناپسند انجام داده باشد آن را می بیند)). پس ای بندگان خدا! مواظب باشید ((حق الناس)) را ضایع نکنید، و تا فرصت دارید اگر حق کسی پیش شما است به صاحبش برسانید؛ زیرا در قیامت با دقت به حساب بندگان رسیدگی می شود . اگر بنا باشد برای یک درهم ناچیز شش صد نماز قبول شده بردارند (۱۸۳)!! چیزی برای انسان باقی نمی ماند مگر این که خداوند رحم کند .

بد اخلاقی

از جمله چیزهایی که باعث عذاب و فشار قبر می شود ((بداخلاقی)) است ، چه با مردم و چه با خانواده و دوست و رفیق . حتی اگر انسان از دوستان و اولیاء خدا هم بوده است و اخلاقیش بد باشد باز قبر به طوری او را فشار می دهد که استخوانهای او درهم شکسته می شود.

داستان سعد بن معاذ

در این جا لازم است سعد بن معاذ را بیان کنم که : او با آن همه ایمان و اعتقاد و با آن همه خدماتی که به اسلام و مسلمین کرده بود باز قبر او را فشار داد. او در جنگ های اسلامی مانند جنگ بدر، احد، خندق و... شکر داشت و در جنگ بدر پرچم دار طایفه ای بود. سعد یکی از اصحاب بزرگ پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم و از اهل مدینه بود. او رئیس انصار و فوق العاده نزد رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم و مسلمین محترم بود به طوری احترام داشت که وقتی سواره می آمد. رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم می فرمود: مسلمین به استقبالش روند و خود پیامبر هم هنگام ورودش تمام قامت در برابر او بر می خواست . در جنگ خندق از خود گذشتگی هایی نشان داد تا آن که تیری به دستش اصابت کرد و دچار خون ریزی شد. در این حالت گفت : خدایا! اگر از جنگ قریش ، چیزی باقی گذاشته ای مرا زنده بدار؛ چون من بیشتر از هر کس به جنگ با آنان علاقه مند هستم و اگر جنگ به پایان رسیده است همین تیر را وسیله شهادت من قرار ده و مرا نمیران تا. چشمم به خواری و نابودی یهودیان بنی قریظه روشن گردد. بعد از آن ، سعد محل زخم خود را محکم بست و از خون ریزی جلوگیری کرد. لکن دست او تورم نمود. به دستور پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم در مسجد، خیمه ای برافراشتند و سعد در آن خیمه ، تحت درمان قرار گرفت و خود پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم پرستاری او را عهده دار شد.(۱۸۴) و این دعا را در حق او می کرد. ((خدایا! سعد در راه تو جهاد کرد و پیامبرش را تصدیق نمود، روح او را به خوبی بپذیر.)) (۱۸۵) بعد از خاتمه جنگ خندق و محاصره قلعه بنی قریظه و در فشار قرار گرفتن آنان . حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم حکمیت جنگ با یهودیان را به او واگذار کرد و به آنان فرمود: آیا راضی هستید یکی از قبیله شما را حکم گردانم و به حکم او راضی شوید. گفتند: بلی ، آن مرد کیست ؟ فرمود: سعد بن معاذ است . یهود گفتند: به حکم او راضی شدیم . حضرت دستور داد: او را بر تختخوابی گذاشتند و پیش یهود آوردند. یهودیان بنی قریظه دور بستر او جمع شدند و می خواستند که او درباره آن ها نیکی کند. سعد گفت : آیا به حکم من راضی هستید! گفتند: آری ، والله راضی هستیم . گفت : هر حکمی درباره شما بکنم به آن راضی هستید. گفتند: بلی ، آن گاه متوجه حضرت شد و گفت : شما چه می فرمایید؟ حضرت فرمود: ای سعد! حکم کن در حق ایشان ، زیرا هر حکمی که تو در حق ایشان بکنی من راضی هستم . عرض کرد: یا رسول الله صلی الله علیه و آله و سلم ! مردان ایشان را بکش و زنان و اطفال آنان را اسیر کن و اموالشان را در میان مهاجر و انصار قسمت فرما. حضرت فرمود: حکمی کردی که خدا در بالای هفت آسمان چنین حکم کرده بود. بعد از آن جای زخم تیر، طبق خواسته خودش که از خدا درخواست کرده بود منفجر شد و شروع به خون ریزی نمود تا از دنیا رفت . (۱۸۶) صبح آن روزی که سعد از دنیا رفت . جبرئیل نازل شد و عرض کرد: یا رسول الله ! چه کسی از امت تو از دنیا رفته است ، که فرشتگان آسمان روح او را به یک دیگر مژده می دهند؟

خبر شهادت سعد به پیامبر رسید

حضرت صادق فرمود: عده ای به خدمت حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم آمدند و گفتند: یا رسول الله ! ((سعد بن معاذ))

رحلت کرده و به شهادت رسیده است. رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم وقتی خیر شهادت ((سعد)) را شنید همراه جماعتی از اصحاب خود، با عجله به طرف منزل ((سعد)) حرکت کردند و در حالی که تکیه به در داده و نشسته بود امر کرد تا ((سعد)) را غسل دهند، ناگهان دیدند آن حضرت زانوهای خود را جمع کرد، علتش را پرسیدند؟ فرمود: ((ده هزار فرشته برای تشییع جنازه او آمده اند، به آن ها جا دادم)). وقتی غسل به پایان رسید او را حنوط و کفن کرده و به سوی قبرستان بقیع حمل نمودند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم پا برهنه و بدون ردا، جنازه را تشییع می کرد، گاهی طرف راست و گاهی جانب چپ تابوت را می گرفت تا آن که جنازه سعد را کنار قبر بر زمین گذاشتند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم داخل قبر شد و برای سعد، لحد معین کرد و او را در لحد گذاشت. خشتها را یکی یکی پهلوی هم چید و فرمود: سنگ و گل بدهید و با آن ها میان خشت ها را پر کرد. رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم چون فارغ شد و خاک بر روی ((سعد ریختند و قبر را پر کردند. فرمود: می دانم که حرکت و تلاش ما به سوی دیار نیستی و قبر است و نیز می دانم که پوسیدگی به این قبر می رسد، لیکن پروردگار دوست دارد بنده خدا کاری را که انجام می دهد، در آن حکم کاری کند. چون از تسویه قبر فارغ شد و خاک به روی آن ریختند. مادر ((سعد)) گفت: گوارا باد بر تو ای ((سعد))! در این بهشتی که داخل می شوی. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: ای مادر سعد! به طور جزم بر خدا حکم نکن؛ چون الان قبر؛ بدن ((سعد)) را چنان فشاری داد. رسول خدا بعد از دفن ((سعد)) مراجعت کرد و مردم نیز مراجعت نمودند و عرض کردند: یا رسول الله! ما امروز کارهایی را درباره سعد از شما مشاهده کردیم که تا به حال درباره هیچ کس دیگر ندیده بودیم که انجام دهید، بدون ردا، و کفش به دنبال جنازه ((سعد)) حرکت کردید! فرمود: دیدم هفتاد هزار از فرشتگان آسمان بدون کفش و ردا، به تشییع جنازه ((سعد)) آمده اند، من هم به آن ها تاءسی نمودم. (۱۸۷) عرض کردند: شما گاهی جانب راست و گاهی جانب چپ سریر را می گرفتید! فرمود: دست راست من در دست جبرئیل بود او از هر جا شروع می کرد و می رفت من نیز از همان جا شروع می کردم و می رفتم. عرض کردند: شما دستور دادید که ((سعد)) را غسل دهند و خود بر جنازه اش نماز خواندید و برای او لحد قرار دادید و بعد از آن فرمودید که قبر، بدن سعد را فشار داد. فرمود: آری، چون ((سعد)) با اهل منزلش بد اخلاق بود و فشار قبر در اثر خلق بد او بوده است. (۱۸۸)

ضد ولایت

از جمله چیزهایی که عذاب قبر را به وجود می آورد اعتقاد نداشتن به ولایت امامان است. شخصی به نام ((علی بن ابی حمزه بطائنی از فرقه واقفیه)) که در سابق از نمایندگان حضرت موسی بن جعفر علیه السلام به حساب می آمد و در زندگانی و حیات آن حضرت مبلغ سی هزار دینار بابت وجوهات از مردم گرفته و پیش خود نگاه داشته بود (چون آن حضرت داخل زندان به شهادت رسید پولها را به فرزندش ((علی بن موسی الرضا)) تحویل نداد) و گفت: موسی بن جعفر در زندان از دنیا رفته است و کسی را بعد از خودش تعیین نکرده بود که وجوهات را به او تحویل دهم. این شخص امامت علی بن موسی الرضا علیه السلام را انکار کرد و با آن حضرت دشمنی ورزید. پس از مرگش حال او را از امام رضا علیه السلام پرسیدند؟ آن حضرت فرمود: ملائکه در شب اول قبرش در مورد امامان از او پرسیدند: همه را جواب داد تا وقتی نوبت به من رسید، امامت مرا منکر شد، پس ملائکه ضربه ای بر او زدند که آتش از قبرش زبانه کشید و او را سوزاند! (۱۸۹)

حرام خوردن

حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: شبی که مرا به معراج بردند، قومی را دیدم که قلاب های آتشین در بینی های آن فرو برده و در میان جهنم معلق بودند. از جبرئیل پرسیدم: این ها چه کسانی هستند؟ عرض کرد: رسول علیه السلام فرمود: شبی که مرا به

معراج بردند قومی را دیدم که قلب های آتشین در بینی های آن ها فرو برده و در میان جهنم معلق بودند. از جبرئیل پرسیدم: این ها چه کسانی هستند؟ عرض کرد: یا رسول الله! کسانی هستند که خداوند متعال مال حلال روزی آنان کرده است ولی ایشان دنبال حرام رفته و حرام می خوردند. نیز فرمود: به قومی گذشتم، دیدم سفره ای جلوی آنها گسترده شده و در آن گوشت های پاک و پاکیزه موحد است که در طرف دیگر آن، گوشت های کثیف و گندیده قرار داشت. ولی آنها گوشت های پاک و پاکیزه را رها کرده و از گوشت های گندیده می خوردند. گفتم: ای جبرئیل! اینها چه کسانی هستند؟ عرض کرد: کسانی هستند که در دنیا غذای حلال را رها کرده و حرام می خوردند؟! یا رسول الله! اینها که مشاهده می کنی از امت تو هستند. (۱۹۰)

ترک نماز عشاء

و فرمود: پس از آن، بر جمعیتی گذشتم که سر و صورت هایشان را با سنگ، شکسته و له می کردند. از جبرئیل پرسیدم: اینها چه کسانی هستند؟! عرض کرد: جمعیتی از امت تو هستند که نماز عشاء را نخواندند و از روی غفلت و اهمیت ندادن به نماز آن را ترک کرده اند.

ضایع کردن مال یتیم

و فرمود: جمعیتی را دیدم که آتش از دهان و پشتشان شعله ور بود. پرسیدم: اینان کیستند و کارشان چه بوده است؟! جبرئیل عرض کرد: یا رسول الله! اینها ستمکارانی بودند که مال و دارایی یتیمان را به هر عنوان می بردند و آنها را از حقشان محروم و بی نصیب می کردند. (نیز فرمود: در جهنم قومی را مشاهده کردم که لبهای آنان مانند لبهای شتر بود و جماعتی را بر آنها موکل کرده بودند که لبهایشان را می بریدند و سنگهایی از آتش را در دهانشان می گذاشتند و آن سنگها از زیر آنان بیرون می آمد. گفتم: ای جبرئیل! اینها چه کسانی هستند؟ جواب داد: کسانی که اموال اطفال یتیم را از روی ظلم و ستم می خوردند.

ربا خوردن

سپس فرمود: بر عده ای گذشتم. شکمهایشان به قدری بزرگ بود که نمی توانستند از جای خود برخیزند! از جبرئیل پرسیدم: اینان کیانند؟ گفت: اینها ربا خواران امت تو هستند که هرگاه عزم بر خواستن می کنند، شیطان مزاحم آنها می شود و همواره آنان را می آزارد. سرنوشت اینان، همچون سرنوشت آل فرعون است که شب و روز بر آتش عرضه می شوند و آتش را بر آنان می نمایانند و دائما فریادشان بلند است و می گویند: قیامت کی برپا می شود؟ (۱۹۱) و نیز فرمود: در شب معراج مردانی را دیدم که شکمهای آنان مانند خانه های بزرگ بود و داخل آنها پر از مار و عقرب بود و از خارج شکمشان، داخل آنها دیده می شد! گفتم: ای جبرئیل! اینها چه کسانی هستند؟ گفت: یا رسول الله! اینها رباخواران از امت تو هستند.

عیب جویی از مردم

بعد از آن فرمود: قومی را دیدم که لبهای آنان مانند لبهای شتر بود و گوشت های پهلوهای خود را با قیچی مقراض می کنند و در دهان خود می گذارند و می خوردند. گفتم: برادر جبرئیل، اینها چه کسانی هستند؟ جواب داد: کسانی از مردم عیب جویی می کنند و آنها را با گوشه های چشمهایشان و با اشاره سر و ابرو و دستهایشان مسخره می کنند و غیبت می نمایند و باز بان به عیب ظاهر و باطن مردم می پردازند.

مال شوهر را به اولاد شوهر قبل دادن

سپس فرمود: شب معراج در سیر خود به زنانی رسیدم که به پستانهایشان آویزان بودند. از جبرئیل پرسیدم: اینها چه طایفه‌ای هستند؟ گفت: زنانی می‌باشند که مال شوهران خود را به اولادانی که از شوهر قبلی خود پیدا کرده‌اند می‌دادند. بعد از آن فرمود: غضب خدا بر زنانی است که در قوم و جمعیتی داخل کنند کسانی را که داخل آن قوم و جمعیت نیستند و آنها را بر اسرار آن قوم آگاه نمایند و اموال و سرمایه آنها را به ایشان بخورانند و آنان را صاحب حق بدانند. (۱۹۲)

امر به معروف و خود عمل نکردن

فرمود: آن شبی که مرا به آسمانها سیر دادند به عده‌ای برخوردیم که لبهای خود را با قیچی‌های آتشین مقراض می‌کردند، گفتم: ای جبرئیل! اینها چه کسانی هستند گفت: خطبا و سخن‌گویان در دنیا هستند که مردم را امر به معروف می‌کردند و خود عمل نمی‌کردند (۱۹۳)

عذابهای بعضی اضافه می‌شود

همین طور که در عالم برزخ به نعمت‌ها و ثواب‌های بعضی از مردم که مؤسسات خیریه بنا نهاده و باقیات الصالحات از خود باقی گذاشته‌اند اضافه می‌شد و در پرونده نیک آنها ثبت می‌گردد، بعضی از مجرمان و خیانتکارانی هم هستند که بعد از مرگشان بر اعمال زشت آنها اضافه می‌شود و عذابشان بیشتر می‌گردد. از باب مثال، کسی که کارخانه مشروب سازی یا مرکز فساد و فحشاء برای به انحراف کشاندن جوانان تهیه کند و عده‌ای از مردم مال دار وقتی بناهای فساد را دیدند آنها هم بروند و در مکان‌های دیگر همین بناها را آماده کنند طبق روایاتی که می‌فرمایند: کسی که سنت بدی را در جامعه بنیان نهد و سپس دیگران از او پیروی نمایند هر بار که آن سیره و روش، مورد عمل واقع شود در پرونده مؤسس آن، خواه زنده باشد یا مرده، گناه تازه‌ای ثبت می‌شود و مستحق کیفر جدیدی می‌گردد. امام باقر علیه السلام فرمود: هر بنده‌ای از بندگان خدا که روش گمراه‌کننده‌ای را بین مردم بنیان نهد برای او گناهی همانند گناه کسانی است که مرتکب آن عمل شده‌اند بدون آنکه از گناه عاملین آن کاسته شود. (۱۹۴)

فصل چهارم: چیزهایی که عذاب قبر را برطرف می‌کند

مقدمه

همین طور که گفته شد: بعضی از اعمال و کردار، باعث عذاب و فشار قبر می‌شود. بعضی از اعمال و کارها هم باعث برطرف شدن عذاب قبر می‌گردند. به طور کلی کارهای نیک نقش بسزایی در آرامش روح در عالم برزخ و رهایی از فشار قبر دارد، ولی مطابق روایات، بعضی از اعمال در این راستا نقش بیشتری دارند، و آنها از این قرارند.

جریدتین

گذشتن جریدتین زیر بغل میت (و آن دو چوب تر از نخل یا چیز دیگر است) عذاب قبر را برطرف می‌کند. زراه گوید: به امام باقر علیه السلام عرض کردم: وقتی انسان می‌میرد چرا ((جریدتین)) با او دفن می‌کنند؟ حضرت فرمود: برای این که تا زمانی که آن دو چوب تر باشند عذاب از میت برداشته می‌شود و حسابرسی از او نمی‌کنند؛ زیرا عذاب قبر و حساب در یک روز و یک

ساعت می باشد و آن هم از وقتی است که میت را داخل قبر می کنند تا موقعی که بستگان از سر قبر او برمی گردند. اما بعد از خشک شدن آن دو چوب، دیگر میت را عذاب نمی کنند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله به قبرستانی عبور کرد، دید صاحب قبری را عذاب می کنند فرمود: دو چوب تر بیاورید، وقتی آوردند یکی را بالای سر میت و دیگری را پائین پای میت دفن کرد. عرض کردند: یا رسول الله! چرا چنین کردید؟ فرمود: برای این که عذاب او تخفیف پیدا کند و تا وقتی این دو چوب تر باشد او را عذاب نمی کنند. (۱۹۵) نیز حضرت صادق علیه السلام فرمود: ((جریدتین)) که با انسان دفن می شوند، هم برای مؤمن نفع دارد و هم برای کافر (۱۹۶).

مرگ در شب و روز جمعه

ابان بن تغلب از حضرت صادق نقل کرده است که: آن حضرت فرمود: کسی که از ظهر پنج شنبه تا ظهر جمعه بمیرد خداوند عذاب و فشار قبر را از او برطرف می کند و برای او برات آزادی از فشار قبر را مقرر می گرداند. (۱۹۷) و از امام باقر علیه السلام نقل شده است: کسی که شب جمعه بمیرد خداوند نامه آزادی و برات از آتش را به او کرامتی فرماید و کسی که روز جمعه بمیرد از آتش جهنم نجات پیدا می کند و نیز فرمود: کسی که شب یا روز جمعه بمیرد عذاب قبر از او برداشته می شود. (۱۹۸)

تلقین

از جمله چیزهایی که عذاب قبر را برطرف می کند و حساب را آسان می گرداند تلقین است. مستحب است وقتی میت را داخل قبر گذاشتند قبل از آن که لحد را بپوشانند و خاک بر آن بریزند او را تلقین کنند: وقتی میت را تلقین کنند آن دو ملک که برای حسابرسی آمده اند یکی به دیگری می گوید: برگرد و داخل قبر نشو؛ زیرا او را تلقین کردند، و چیزهایی که می خواستیم از او سؤال کنیم به او یاد دادند و او را آگاه کردند. (۱۹۹)

ریختن آب بر قبر

از امام صادق علیه السلام نقل شده است: اگر آب روی قبر بپاشند تا زمانی که خاک قبر رطوبت داشته باشد صاحب آن را عذاب نمی کنند. بعید نیست آب پاشیدن بر روی قبر تا چهل روز یا چهل ماه مستحب باشد. (۲۰۰) پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله دستور می دادند، روی قبرها، آب بپاشند. و این سنت در زمان خود آن حضرت عملی شد. (۲۰۱) مرحوم حاج شیخ عباس قمی رحمه الله علیه (می گوید: پاشیدن آب، روی قبر در هر وقت و هر زمان باشد نیکو است. (۲۰۲)

قرآن خواندن

خداوند به واسطه خواندن قرآن ناراحتی های دنیا و آخرت را از انسان برطرف می کند و از جمله آنها، عذاب قبر است. امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: کسی که در هر روز یا هر شب جمعه، سوره ((نساء)) را بخواند، از فشار قبر در امان باشد. (۲۰۳) امام صادق علیه السلام فرمود: سوره ((یاسین)) قلب قرآن است، هر کس آن را قبل از خواب یا قبل از غروب آفتاب بخواند از فشار قبر در امان باشد. (۲۰۴) کسی که به خواندن سوره زخرف مداومت کند خداوند، او را از فشار قبر و جانوران زمین، ایمن گرداند. (۲۰۵) پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله فرمود: کسی که هنگام خواب سوره (الهاکم التکاثر) را بخواند، از سختی قبر ایمن گردد. (۲۰۶) امام صادق علیه السلام فرمود: کسی که سوره (نون و القلم) را در نماز واجب یا مستحب خود بخواند، خداوند او را از فشار قبر ایمن دارد (۲۰۷). خواندن سوره ((ملک)) بالای سر قبر میت، موجب رفع عذاب از میت می شود. (۲۰۸)

نماز وحشت

یکی از چیزهایی که عذاب قبر را برطرف می‌کند و هدیه برای میت می‌باشد، نماز وحشت است که در شب اول قبر خوانده می‌شود و آن دو رکعت است. در رکعت اول پس از خواندن حمد یک مرتبه ((آیه الکرسی)) و در رکعت دوم پس از حمد ده مرتبه سوره ((قدر)) خوانده می‌شود و پس از سلام می‌گوید: اللهم صل علی محمد و آل محمد و ابعث ثوابها الی قبر فلان ((یعنی خدایا! بر محمد و آل او درود و رحمت فهرست و ثواب این نماز را به قبر فلان شخص برسان)). سید علی بن طاووس از حدیث نقل کرده است که رسول خدا صلی الله علیه و آله فرمود: ((برای میت، ساعتی سخت تر از شب اول قبر نیست. پس با دادن صدقه به مردگان خود رحم کنید و اگر چیزی ندارید، هر یک از شما دو رکعت نماز برای میت بخوانید)). بعد از آن ساعت، خداوند هزار فرشته که با هر یک از آنها حله‌ای بهشتی است می‌فرستد و قبرش را تا روز قیامت توسعه می‌دهد و به تعداد آن چه خورشید بر آن طلوع می‌کند به نمازگذار حسنه می‌دهد و تا چهل درجه او را بالا می‌برد. (۲۰۹) از ملا فتحعلی سلطان آبادی (ره) نقل شده است که می‌گوید: عادت من این بود برای هر میتی که از مرگش آگاه می‌شدم، دو رکعت نماز شب اول قبر می‌خواندم و کسی از عمل من آگاه نبود، تا یکی از دوستانم داستان خوابی را که دیده بود برایم نقل کرد و گفت: دیشب دوستم فلانی را که دیروز از دنیا رفته است، خواب دیدم. احوالش را پرسیدم: خبر داد و گفت: از هنگام مرگ تا حال در شدت سختی و ناراحتی بودم تا این که شیخ ملا-فتحعلی برایم هدیه‌ای فرستاد و مرا از آن سختی و ناراحتی که داشتم نجات داد و هدیه اش دو رکعت نماز و دعای خیر و طلب رحمت و آمرزش برایم بود. ملا-فتحعلی می‌گوید: رفیقم از من پرسید: آن، چه نمازی بوده است؟ گفتم: با خود قرار گذاشته بودم هر کس می‌میرد، دو رکعت نماز وحشت برایش بخوانم. (۲۱۰)

نماز شب

حضرت امام رضا علیه السلام فرمود: کسی که نماز شب بخواند و در قنوت ((وتر)) هفتاد مرتبه استغفار کند، از عذاب قبر، نجات پیدا می‌کند. (۲۱۱)

نماز خواندن

حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: اگر مالی برای صدقه دادن برای اموات ندارید، لااقل دو رکعت نماز بخوانید و به روح آنان هدیه کنید. (۲۱۲) روزی آن حضرت از کناری قبری که روز قبل جنازه‌ای را در آن دفن کرده بودند عبور کرد، دید بستگانش در کنار قبر گریه می‌کنند. به آنها فرمود: دو رکعت نماز خفیف که شما آن را کوچک می‌شمارید، برای صاحب قبر با ارزش تر از همه دنیا است. (۲۱۳) عمر بن یزید از امام صادق پرسید: آیا می‌توان برای میت نماز خواند؟ فرمود: بله، گاهی میت در فشار و عذاب قبر است و به خاطر نمازی که شما برای او هدیه می‌کنید در رفاه و امنیت قرار می‌گیرد و به او گفته می‌شود: این تخفیف عذاب و رفاه به جهت نمازی است که فلان برادر ایمانی، برای تو هدیه کرد. عرض کرد: یا بن رسول الله! می‌شود دو رکعت نماز برای دو میت خواند؟ فرمود: بلی، همانگونه که زنده‌ها با هدیه شاد می‌شوند اهل قبرستان و برزخیان با ترحم و استغفاری که نسبت به آنان می‌شود شاد می‌شوند. (۲۱۴)

رکوع صحیح

امام باقر فرمود: هر که رکوع نمازش را درست و صحیح انجام دهد و در آن عجله نکند، و توجه قلبی به آن داشته باشد خداوند او

را از وحشت و عذاب قبر دور می‌دارد. (۲۱۵)

آگاهی به مردم دادن

حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: کسی که افراد مستضعف فکری و دینی را تقویت کند و آنها را در برابر مخالفان ما عالم و آگاه گرداند، در عالم برزخ مورد لطف و رحمت خداوند قرار می‌گیرد و عقاید حقه را به او تلقین می‌کنند و قبر او را به صورت بهترین باغهای بهشت در می‌آورد و عذاب قبر را از او برطرف می‌نماید. (۲۱۶)

با فقر ساختن

از جمله چیزهایی که انسان را از فشار قبر رهایی می‌بخشد با فقر ساختن و با رفیق بد اخلاق به سر بردن است. حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: سه طایفه از زنان امت من عذاب و فشار قبر ندارند و در قیامت هم با حضرت فاطمه (س) محشور می‌شوند. طایفه اول: زنی که با فقر و تنگدستی شوهر خود بسازد و توقع بیجا از او نداشته باشد. طایفه دوم: زنی که با تندگی و بد اخلاقی شوهر خود صبر کند و بردباری خود را از دست ندهد. طایفه سوم: زنی که برای رضای خدا مهریه خود را به شوهر ببخشد. (۲۱۷)

حج خانه خدا

حج انجام دادن، عذاب قبر را برطرف می‌کند. امام صادق علیه السلام فرمود: کسی که چهار مرتبه (یا بیشتر) حج انجام دهد، هرگز فشار قبر به او نرسد. (۲۱۸)

صبر بر مشکلات

از جمله مواردی که باعث می‌شود فشار قبر از میت برداشته شود صبر کردن بر مشکلات زندگی است، صبر نمودن بر معصیتها و سختیهای دنیا در عالم برزخ نفعش به انسان می‌رسد. نقل شده است: وقتی بنده ای از دنیا رفت و او را داخل قبر گذاشتند و روی او را پوشاندند، اعمالش (از قبیل نماز، روزه، خمس، حج، صبر و خویهایی که به مردم کرده است) به سراغش می‌آیند. صبر در گوشه ای می‌ایستد و به دیگران نظر می‌کند که ببیند برای میت چه کارهایی را انجام می‌دهند، آیا می‌توانند او را نجات دهند؟ صبر به نماز و دیگر اعمال گوید: این میت را به خودتان می‌سپارم، او را حفظ کنید و اگر نتوانستید، من او را نگاه می‌دارم. صبر بر سه قسم است. صبر بر معصیت و صبر در عبادت. اما آنچه بیش از همه در عالم برزخ به کار انسان می‌آید صبر بر معصیت است. (یعنی) مقدمات گناه فراهم باشد و انسان صبر کند و مرتکب آن نگردد و پناه به خدا برد، این صبر فشار قبر را برطرف می‌کند.

صدقه

از جمله چیزهایی که عذاب و فشار قبر را از میت برطرف می‌کند و نفع آن، زود عاید او می‌شود صدقه و هدیه دادن برای میت است. چه آن هدیه، صدقه باشد یا دعا و استغفار و چه کارهای نیک دیگر. پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله فرمود: میت در قبر، هم چون انسانی است که در حال غرق شدن می‌باشد که در هر لحظه منتظر رسیدن کمکی به او است. میت چشم به صدقه و دعای زنده‌ها دارد. همینکه می‌بیند شخصی برای نجات او دعای خیر و استغفار کرد یا صدقه داد شادتر و خوشحالت‌تر می‌شود از اینکه تمام دنیا را به او دهند. و فرمود: برای میت هیچ وقت سخت‌تر از شب اول قبر نیست. پس از مردگان خود را به واسطه صدقه دادن و هدیه فرستادن از برای آنها رحم کنید. (۲۱۹) نیز فرمود: اگر کسی برای میت صدقه دهد، خداوند به جبرئیل امر کند: با

هفتاد هزار فرشته که به دست هر کدام از آنان طبقی از نور باشد بر قبر میت وارد شوند و گویند: سلام و درود بر تو ای دوست خدا! این هدیه ای از فلان شخص به سوی تو است (و بعد از تحویل گرفتن میت) قبر او پر نور می شود. همچنین فرمود: صدقه ای که انسان برای اموات می دهد ملکی از جانب خدا آن را می گیرد و در طبقی از نور می گذارد، کنار قبرستان می آید و فریاد می زند، سلام بر شما بازماندگان هدیه ای برایتان فرستاده اند، اموات هم (با خوشحالی) آن طبق را می گیرند و داخل قبر خود می کنند و به این وسیله قبرشان وسیع و پر نور می شود. از حضرت رسول صلی الله علیه و آله روایت شده است که آن حضرت فرمود: ارواح مؤمنان هر شب جمعه، در اطراف خانه های خود آیند و با هزار حسرت و اندوه فرزندان و خویشان خود را بخوانند و گویند: ای فرزندان و عزیزان! ای دوستان و خویشان! بر ما شفقت و رحمت کنید؛ زیرا ما در زندان محکم (قبر و عالم برزخ) استوار و در غم و محنت، سخت گرفتاریم، اگر می توانید برای ما هدیه ای فرستید و صدقه ای زیبا دهید. آنچه اکنون به دست شماست پیش از این در دست ما بوده است، ما بر خویشتن رحم نکردیم و از برای درماندگی خود چیزی از پیش نفرستادیم و الان محتاج شما شده ایم. ما را ناامید نکنید تا خداوند شما را از رحمت خود محروم نفرماید. اگر کسی برای ایشان خیرات و صدقات فرستد خوشحال می شوند و اگر توجهی به آنها ننماید با ناامیدی و حسرت باز می گردند. (۲۲۰) ای بازماندگان اموات! از برای پدر و مادر و خویشان و دوستان خود خیراتی بفرستید و صدقه ای بدهید و دعای خیر و استغفار برایشان کنید، زیرا آنها از عمل خیر بازمانده اند و عاجز و درمانده شده اند و الحال محتاج به صدقات و خیرات و دعا و استغفار شما هستند. در این جا مناسب است برای عبرت گرفتن و به فکر اموات بودن و فراموش نکردن آنها به چند داستان توجه کنیم.

با لباس کهنه از قبر بیرون آمد

صالح مری: از جمله زاهدان و عبادت کنندگان بصره است. گوید: شب جمعه ای به سوی مسجد جامع رفتم در بین راه به قبرستانی گذشتم. در وسط آن نشستم تا خوابم برد. در عالم خواب دیدم قبرها شکافته شد و از هر قبری شخصی بیرون آمد و برای هر صاحب قبری طبقی از نور فرود آمد، هر کدام از آنان طبق خود را گرفتند و داخل قبر خود شدند. در این بین جوانی را دیدم که با لباس کهنه از قبر بیرون آمده و از برای او طبقی فرود نیامد، خواست با ناامیدی برگردد. به او گفتم: ای جوان! این طبق ها چه بود، چه چیز داخل آنها بود؟ چرا برای تو از این طبقها نیامد؟ گفتم: اینها خیرات و صدقاتی بود که زندگان برای اموات خود می فرستند. حق تعالی شبهای جمعه ثواب آنها را به ایشان می رساند، اما من کسی را ندارم که برایم خیرات دهد و ثواب آن را به من هدیه کند، لذا طبقی برای من نیامد. گفتم: آیا در دنیا کسی را داری؟ گفتم: فقط مادری دارم که با او هم به حج می رفتم. چون به اینجا رسیدم از دنیا رفتم و در این قبرستان دفن شدم. بعد از آن مادرم شوهر کرد و مشغول کار خود شد و از من یاد نمی کند و صدقه ای از برایم نمی دهد. گفتم: مادرت کجا است؟ گفتم: در فلان محله از شهر. مرد صالح می گوید: وقتی صبح شد به آن محله رفتم و مادر آن جوان را پیدا کردم و آنچه دیده بودم برای او نقل کردم: پیر زن بگریست و رفت داخل خانه کیسه طلایی آورد به من داد و گفتم: این کیسه را از برای فرزندم صدقه بده. من هم قبول کردم که شبهای جمعه از برای او صدقه دهم و همان وقت مقداری از طلاها را برای او صدقه دادم. شب جمعه دیگر که به مسجد می رفتم چون به میان قبرستان رسیدم نشسته باز خوابم برد. در عالم خواب دیدم قبرها شکافته شد، از هر قبری شخصی بیرون آمد و از آسمان طبقهایی از نور فرود آمد و هر کس طبق خود را گرفت و داخل قبر شد. باز آن جوان را دیدم که جامه زیبا و سفید پوشیده است و طبقی را در دست دارد. رو به من کرد و گفت: ای مرد! خدا از تو خشنود شود همچنان که من از تو خشنودم، تو باعث خوشحالی من شدی، این را گفت و به قبر خود داخل شد. (۲۲۱)

از ابی قلابه نقل شد که: ایشان در خواب دید، داخل قبرستانی شده است و مثل این که همه قبرها شکافته شده و مردگان از آن‌ها بیرون آمده و در کنار آنها نشسته و در مقابل هر کدام طبقی از نور گذاشته‌اند. در میان آن‌ها فقط همسایه او که آن‌ها هم از دنیا رفته بود هدیه و طبق نور ندارد. در میان اموات خجالت زده و سر خود را به زیر انداخته است. از او سؤال کرد: چرا برای تو طبق نوری نیامده است. گفت: ای ابی قلابه! هر کدام از آن‌ها اولادان صالحی، دوستان با وفایی، اقوام دلسوز و مهربانی دارند که برای ایشان دعا می‌کنند، صدقه می‌دهند و به فکر آنان می‌باشند. این طبق‌های نور از طرف آنها برای اموات فرستاده می‌شود، اما من یک اولاد غیر صالح و ناخلف دارم که به فکرم نیست، هدیه و صدقه ای برایم نمی‌فرستد، از این جهت طبقی از نور ندارم و در میان اموات و همسایگانم خجالت زده و شرمندم. ابی قلابه گوید: وقتی از خواب بیدارم شدم، پیش فرزندش رفتم و داستان را برایش نقل کردم: وقتی پسر از قضیه پدر آگاه شد. گفت: ابی قلابه! به دست تو، توبه می‌کنم و دست از گناه و معصیت می‌کشم و بعد از آن روز، مشغول عبادت و بندگی خداوند شد و دائماً برای پدرش خیرات و صدقات می‌داد و برای او دعا می‌کرد. ابی قلابه گوید: بعد از مدتی باز همان خواب را دیدم که همه اموات در مقابلشان طبق‌هایی از نور است اما طبقی که در مقابل همسایه ام می‌باشد از همه بهتر و نورش بیشتر و مثل خورشید همه جا را روشن کرده است. وقتی چشمش به من افتاد گفت: ای ابی قلابه! خداوند به تو جزای خیر عنایت فرماید که باعث شدی فرزند من عوض شود و دیگر گناه نکند و برای من صدقه و خیرات دهد و به واسطه همین‌ها من از آتش نجات پیدا کنم و از خجالت دوستان و همسایگان بیرون آیم. (۲۲۲)

برای ما خربوزه فرستادی

در شهر سمرقند، یکی از مسلمانان، بیمار شد. نذر کرد که اگر سلامتی خود را باز یابد مزدکار روزهای جمعه خود را به نیت پدر و مادرش که از دنیا رفته‌اند صدقه دهد. او پس از مدتی سلامتی خود را باز یافت و به نذر خود وفا کرد و مزدکار روز جمعه خود را، به نیت پدر و مادرش صدقه می‌داد تا این که در یکی از روزهای جمعه، هر چه کوشش کرد کاری پیدا نکرد. آن روز مزدی به دست نیاورد تا به نیت پدر و مادرش صدقه دهد. نزد یکی از علما عصر خود رفت و پرسید: این جمعه کاری برایم پیدا نشد تا مزدش را برای پدر و مادرم صدقه دهم، اکنون چکنم؟ عالم به او گفت: از خانه بیرون برو و پوست خربوزه‌ها را جمع کن و آن‌ها را تمیز بشوی و بیرون دروازه، سر راه دهقانان که از صحرا باز می‌گردند بایست و پوسته‌ها را پیش‌الاغ آنها بینداز و ثوابش را به روح پدر و مادرت نثار کن. او به این دستور عمل کرد، شب شنبه والدین خود را در خواب دید که با شادمانی بسیار او را در آغوش محبت خود گرفتند و گفتند: ای فرزند! برای ما آنچه لازم بود پاداش فرستادی، تا این که ما به خربوزه میل زیاد داشتیم، آن را نیز برای ما فرستادی، ما را خوشنود ساختی، خدا ترا خوشنود کند. (۲۲۳)

شهادت به نفع میت

در اخبار وارد شده است که: اگر عده‌ای به نفع میتی شهادت دهند، خداوند شهادت آنان را درباره آن میت قبول می‌کند و لو این که میت نزد خدا از گناه کاران باشد. امام صادق فرمود: اگر چهل نفر بر جنازه‌ای وارد شوند و بگویند: ((اللهم انا لا نعلم منه الا خیرا)) خدایا! ما از این بنده تو غیر از خوبی چیز دیگر نمی‌دانیم. خداوند در جواب می‌فرماید: شهادت شما را درباره بنده خود قبول کردم و آن چه که خود درباره گناهان او می‌دانستم همه را بخشیدم و او را عفو کردم. (۲۲۴) چند حکایت در این باره می‌آوریم. از جمله:

عده‌ای به نفع او شهادت دادند

از امام جعفر صادق علیه السلام روایت شده است: در بنی اسرائیل عابدی بود از شدت عبادت او حضرت داود تعجب می کرد. خداوند وحی نمود: ای داود! از زیادی عبادت او تعجب نکن؛ چون عبادت او خالص نیست و از روی ریا و خودنمایی می باشد. بعد از مدتی عابد از دنیا رفت. به داود خبر دادند که: عابد از دنیا رفت. فرمود: بروید او را دفن کنید و به خاک سپارید. مردم از شکر نکردن داود علیه السلام ناراحت شدند که چرا باید در تشییع جنازه عابد شرکت نکند؟ وقتی او را غسل دادند. پنجاه نفر از جای خود بلند شدند و شهادت دادند که خدایا! غیر از خیر و خوبی از این شخص چیز دیگری ندیدیم و بعد از آن بر او نماز خواندند. پنجاه نفر دیگر شهادت دادند و گفتند: خدایا! غیر از خوبی و نیکی از او چیزی ندیده ایم، بعد از دفن هم پنجاه نفر دیگر همین شهادت را دادند. خداوند به داود علیه السلام وحی کرد: چه چیز باعث شد که در تشییع جنازه عابد شرکت نکردی؟ عرض کرد: خدایا! به واسطه همان چیزی که به من اطلاع دادی و گفתי او ریاکار است. وحی شد: درست است که عملش برای خدا نبود ولیکن عده ای از مؤمنان به نفع او شهادت دادند، من هم شهادت آن ها را درباره او قبول کردم و او را عفو نمودم. (۲۲۵)

نامه را در کفش گذاشت

نقل شده است: سید فقیری نزد ((مقدس)) اردبیلی رفت و گفت: سفارش مرا به شاه طهماسب بکن و مشکل مرا به او برسان. ((مقدس)) اردبیلی نامه ای به شاه نوشت و سفارش سید را به او کرد. در اول نامه نوشته بود. ای برادر! مشکل این سید را حل کن و نامه را به دست سید داد که خود او به شاه رساند. وقتی سید نامه را به شاه رسانید و او فهمید از طرف ((مقدس)) اردبیلی است، برای احترام از جا بلند شد و تعظیم کرد. بعد از آن که نامه را خواند دید نوشته است: ای برادر! شاه به غلام خود دستور داد: کفن مرا بیاور، غلام هم اطاعت کرد. او نامه ((مقدس)) را داخل کفن نهاد و به خاصان خود گفت: وقتی من از دنیا رفتم و دفن کردید، این نامه را بالای سرم بگذارید تا به واسطه آن بر نکیر و منکر شاهد بیاورم و بگویم من کسی هستم که ((مقدس)) اردبیلی، این مرد با تقوا و مجتهد اهل زمان، مرا به عنوان برادری قبول کرده و این هم خط و مهر او است. (آن ها هم بعد از مرگش چنین کردند). بعد حاجات آن سید را برآورد و مشکلات او را حل کرد. (۲۲۶)

اولاد صالح

یکی دیگر از چیزهایی که باعث می شود عذاب قبر از انسان برداشته شود اولاد صالح است که بعد از مرگ پدر و مادر برای آن ها طلب مغفرت کند و از خداوند متعال بخواهد گناهان آن ها را عفو نماید و با اعمال صالحی که انجام می دهد سهمی برای والدین قرار می دهد. امام صادق علیه السلام از پدران خود نقل می کند: حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: عیسی بن مریم به قبری گذشتند که صاحب آن را عذاب می کردند. سال بعد از که برگشتند و به آن قبر رسیدند دیدند، عذاب از آن قبر برداشته شده است. عرض کرد: پروردگارا! سال قبل رسیدند که بر این قبر گذشتم دیدم صاحب آن را عذاب می کردند، ولی الان که برگشتم مشاهده می کنم عذاب از آن برداشته شده است. علت چیست؟ وحی شد: ای عیسی! اولاد صالحی از او باقی مانده بود. امسال او بزرگ شده و جاده ای را اصلاح و عمیر کرده و یتیمی را پناه داده است. خداوند گناهان پدر او را به واسطه اعمال صالح فرزندش که انجام داده بود او را بخشید و عفو نمود. (۲۲۷) هم چنین نقل شده است: حضرت عیسی علیه السلام به قبری عبور کرد، دید ملائکه عذاب، صاحب آن را عذاب می کنند، بعد از آن که کار خود را انجام داد و برگشت. باز به همان قبر رسید. دید ملائکه رحمت با طبق هایی از نور کنار قبر او هستند عیسی علیه السلام تعجب کرد و عوض نمود: خدایا! علت چه بود که اول او را عذاب می کردند و الان با طبق هایی از نور در کنار او هستند؟ خداوند به او وحی است: ای عیسی! این بنده یکی از گناه کاران

بود. وقتی از دنیا رفت زن او آبستن بود بعد از آن که طفل به دنیا آمد او را خوب تربیت کرد تا بزرگ شد، مادر او را نزد معلم برد تا به او علم خداشناسی بیاموزد. وقتی معلم ((بسم الله)) را به آن طفل یاد داد، دیگر خجالت کشیدم او را عذاب کنم در حالی فرزندش روی زمین اسم مرا به زبان جاری کرده است. (۲۲۸)

پدری از عذاب نجات یافت

مانند داستان فوق قضیه ای در زمان حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم واقع شده است. روزی آن حضرت در قبرستان بقیع با اصحاب خود رد حرکت بودند تا به قبری نزدیک شدند. به اصحاب فرمود: سرعت کنید و هر چه زودتر از این قبر عبور نمایید، همه با عجله و سرعت گذشتند. وقت مراجعت باز به همان قبر رسیدند و می خواستند که با سرعت رد شوند. حضرت فرمود: لازم نیست ، عجله نکنید. عرض کردند: یا رسول الله! وقت رفتن فرمودید عجله کنیم و با سرعت رد شویم ولی الان می فرمایید عجله لازم نیست؟ فرمود: وقت رفتن ملائکه صاحب قبر را عذاب می کردند در حالی او فریاد می زد و من طاقت شنیدن ناله و ضجه او را نداشتم. ولی الان خدا او را مورد رحمت و مغفرت خود قرار داده و عذاب را از او بر طرف کرده است. اصحاب علت را پرسیدند؟ فرمود: این مرد فاسق بوده و با حال فسق از دنیا رفته است، به این جهت او را تا حال عذاب می کردند، ولی طفل صغیری داشت که او را نزد معلم بردند او هم ((بسم الله)) به او تعلیم کرد. وقتی آن طفل ((بسم الله)) را به زبان جاری نمود، خداوند به ملائکه که او را عذاب می کردند دستور داد: دیگر او را عذاب نکنید؛ زیرا سزاوار نیست شخصی که فرزندش نام مرا می برد عذاب کنم. (۲۲۹)

زیارت امام حسین علیه السلام

از جمله پاداش هایی که خداوند به زائرین قبر امام حسین علیه السلام می دهد آن است که از عذاب و فشارهای قبر، آنها را نجات می دهد. مناسب است در این جا داستانی مربوط به زیارت عاشورا که به واسطه آن، عذاب را از قبرستان برداشتند نقل کنم. حاج محمد علی یزدی، مرد فاضل و صالحی که دائما مشغول اصلاح امر آخرت خود بود و شب ها در مقبره خارج شهر که جماعتی از مؤمنان در آن دفن شده بودند به سر می برد، او را همسایه بود که در کودکی با هم بزرگ شده و نزد معلم درس می خواندند تا آن که بزرگ شد و شغل عشاری (۲۳۰) را پیش گرفت. وقتی از دنیا رفت در همان مقبره، نزدیک محلی که آن مرد صالح به سر می برد دفن کردند. هنوز از مرگ آن مرد ظالم، یک ماهی نگذشته بود که ((حاج محمد علی)) او را به خواب دید که در هیئت نیکویی است. به نزد او رفت و گفت: من از اول تا آخر کار و ظاهر و باطن ترا می دانم. از جمله کسانی نبودی که احتمال نیکی درباره تو رود، شغل تو شغلی بود که غیر از عذاب چیز دیگر در بر نداشت. با کدام عمل به این مقام رسیدی. در جواب گفت: همین طور است که گفتم، وقتی من از دنیا رفتم و مرا دفن کردند. در شدت عذاب بودم تا دیروز که عذاب را موقتا از من برداشتند. علت را از او پرسیدم. گفت: دیروز، زن استاد اشرف حداد (۲۳۱) فوت شد، او را در این مکان دفن کردند. (اشاره نمود به موضعی که قریب صد زرع از او دور بود) در شب وفات او حضرت امام حسین علیه السلام سه مرتبه به زیارتش آمد. در مرتبه سوم امر فرمود: عذاب را از مقبره بردارند. از آن وقت حال ما خوب شد و عذاب را از ما برداشتند و در ناز و نعمت قرار گرفتیم. ((حاج محمد علی)) می گوید: متحیرانه از خواب بیدار شدم در حالی که استاد اشرف حداد را نمی شناختم و محله او را نمی دانستم. رفتم در بازار آهنگران و جستجو کردم تا او را پیدا کردم. از او پرسیدم: زوجه، تو مرده است. گفت: آری، دیروز مرد و او را در فلان مکان (همان جا را که آن مرد ظالم نام برده بود) دفن کردم. گفتم: آیا او به زیارت امام حسین علیه السلام رفته بود؟ گفت: نه، گفتم: آیا ذکر مصیبت او می کرد؟ گفت: نه، گفتم: مجلس عزا و تعزیه داری داشت؟ جواب داد: نه، بعد گفت: ای مرد! برای چه این قدر تحقیق می کنی و از احوال او می پرسی. خواب خود را برای او نقل کردم. گفت: بلی، زن من

هر روز مشغول خواندن زیارت عاشورا بود. (۲۳۲) ((حاج محمد علی)) می گوید: تازه متوجه شدم که چرا امام حسین در یک شب سه مرتبه به زیارت او رفته است و در نتیجه عذاب را از اهل مقبره برداشتند.

محبت اهل بیت

از جمله چیزهای دیگری که انسان را از عذاب قبر و ناراحتی آن نجات می دهد و از همه اعمال کارسازتر است ، محبت داشتن به اهل بیت عصمت و طهارت می باشد. حضرت امام رضا علیه السلام فرمود: از جمله مواردی که من به زیارت زائر می آیم شب اول قبر است . (که اولین و خطرناک ترین منزل آخرت است .) حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: محبت و علاقه به من و اهل بیتم در هفت مورد بسیار هول ناک کار ساز و نجات بخش است . ۱- هنگام مرگ و حضور فرشته ماءمور قبض روح . ۲- هنگام بازجویی در برابر فرشتگان مسئول برزخ در شب اول قبر . ۳- هنگام زنده (و بیدار) شدن مردگان در قیامت ۴- هنگام باز شدن پرونده عمل در برابر انسان در قیامت ، و یا زمانی که پرونده عمل هر شخصی را به دستش می دهند . ۵- هنگام حساب و حضور در دادگاه عدل الهی . ۶- هنگام سنجش افکار و اعمال انسان با معیارهای حق و الگویی که در آن روز است . ۷- هنگام عبور از صراط و پلی که بر روح دوزخ نهاده شده است . (۲۳۳) عبید بن کعب گوید: بر رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم وارد شدم ، دیدم حسین علیه السلام در دامنش نشسته است و آن حضرت او را می بوسد و می بوید . گفتم : یا رسول الله ! حسین را خیلی دوست داری ؟ فرمود: اهل آسمان حسین علیه السلام را بیش از اهل زمین دوست دارند، در عالم قبر و برزخ و قیامت عظمت و شائن حسین آشکار می گردد، عزت حسین و نفوذ و سلطنت او و سایر ائمه آن جا ظاهر می شود. (۲۳۴)

صلوات بر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم

حضرت رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: بر من زیاد صلوات بفرستید، زیرا صلوات فرستادن بر من سبب نور در قبر و صراط و نور در بهشت می شود. (۲۳۵) افرادی بودند که به واسطه صلوات فرستادن از عذاب و فشار قبر نجات پیدا کردند. در این رابطه به دو داستان توجه فرمایید.

عذاب از قبرستان بر داشته شد

۱- نقل شده از: زنی دختر خود را بعد مرگ در خواب دید که به عذاب شدید گرفتار است . وقتی بیدار شد شروع به گریه کرد و از خدا می خواست که عذاب را از او بر طرف گرداند. بعد از یک شبانه روز بار دیگر او را به خواب دید که خوشحال و مسرور است و در باغ های بهشت به سر می برد. از او سؤال نمود: ای دختر! دیروز در عذاب بودی ولی امروز ترا در بهشت می بینم ؟ جواب داد: ای مادر! من به واسطه گناه و معصیت در عذاب بودم . اما امروز شخصی از این قبرستان گذشت و چند نوبت صلوات فرستاد و ثواب آن ها را بر اهل قبرستان هدیه کرد. خداوند، به برکت آن ها عذاب را از اهل قبرستان برداشت و به جای آن از باغ ها و نعمت های بهشت عنایت فرمود.

صورتش عوض شد

۲- گویند: شخصی در طواف خانه خدا غیر از ((صلوات)) ذکر دیگری نمی گفت (در حالی که در هر دور از طواف ذکر مخصوص دارد). به او گفتند: چرا ذکر می که وارد شده نمی گویی ؟ در جواب گفت : با خدا عهد کردم به غیر از ((صلوات)) ذکر دیگری نگویم ؛ زیرا وقتی پدرم از دنیا رفت بعد از مرگش دیدم روی او مانند صورت الاغ شده است . از دیدن این قضیه ناراحت

شدم. وقتی خوابیدم حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم را در خواب دیدم. دامن آن حضرت را گرفتم و التماس کردم و خواستم: پدرم را شفاعت کند و از تغییر صورت او سؤال کردم. حضرت فرمود: پدرت ربا خوار بود و خاصیت ربا خواری این است که ربا خوار هنگام مرگ به صورت الاغ در آید. لکن پدر تو هر شب در وقت خواب صد مرتبه ((صلوات می فرستاد. من هم به واسطه این عملش شفاعت تو را درباره او قبول کردم و صورت او را به حالت اول بر می گردانم. از خواب بیدار شدم. وقتی به صورت پدرم نگاه کردم دیدم صورتش مانند ماه درخشنده است. پس او را دفن کردم. بعد از دفن شنیدم هاتفی می گفت: به سبب ((صلواتی)) که پدرت برای حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم می فرستاد او را آمرزیدم و از گناهان او گذاشتم.

دفن در نجف

در حدیث آمده است: دفن کردن میت در نجف اشرف و همسایگی امیر المؤمنین علیه السلام عذاب قبر و سؤال نکیر و منکر را از او بر می دارد. از امام صادق علیه السلام روایت شده است: نجف، قطعه کوه منزّه ای است که خداوند در آن، با موسی سخن می گفت و حضرت ابراهیم را در آن جا خلیل و حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم را حبیب خود برگزید و آن را جایگاه پیامبران قرار داده است. (۲۳۶) روایت شده است. روزی امیر المؤمنین علیه السلام به وادی السلام نگاه کرد و فرمود: چه نیکو است منظره ات و چه خوشبو است درون تو خدایا! قبر مرا در آن جا قرار بده. (۲۳۷) از قاضی ابی بدر که از قبیله همدان و اهل کوفه و مرد درستکار و عابدی بود. نقل شده است: در یک شب بارانی در مسجد کوفه بودم. دری که طرف حرم حضرت مسلم به عقیل است زده است. پس از باز شدن، گروهی همراه با یک جنازه وارد مسجد شدند و جنازه را روی یک بلندی که مقابل همان در بود گذاشتند. یکی از افرادی که همراه جنازه بود خوابید، در خواب دید که شخصی به دیگری می گوید: صورت این میت را باز کنیم تا ببینیم با او حسابی داریم یا نه. وقتی صورت میت را باز کردند. به ریفقش گفت: آری، با او حساب داریم و باید قبل از این که جنازه را حرکت دهند و از رصافه (۲۳۸) بگذرد، هر چه زودتر حساب او را تسویه کرد، در غیر این صورت دیگر دسترسی به او نخواهیم داشت؛ ناگهان آن شخص از خواب بیدار شد و خواب خود را برای دوستان باز گو کرد و به همراهان گفت: جنازه را زودتر حرکت دهید. آن ها هم جنازه را برداشته و فوراً به طرف نجف اشرف حرکت کردند. (۲۳۹) شاعر عرب اشعاری را درباره دفن در نجف، کنار امیر المؤمنین علیه السلام سروده که معنی فارسی آن ها چنین است. وقتی از دنیا رفتم، مرا در کنار پدر گرامی حسن و حسین علیه السلام دفن کنید. چون در همسایگی آن حضرت از آتش (جهنم) نمی ترسم و پروایی از (سؤال) نکیر و منکر ندارم. همانا بر پناه دهنده بی پناهان ننگ است با بودن او، در بیابان زانو بند شتری گم شود. بار الها! شیعیان علی علیه السلام را از همسایگان او قرار ده و ما را بر ولایت و دوستی فرزندان ثابت بدار و بمیران. انسان باید اشعاری را که حضرت علی علیه السلام بر کفن سلمان نوشت بر کفن خود بنویسد و آن ها از این قراراند. وفدت علی الکریم بغیر زاد من الحسنات و القلب السلیم و حمل الزاد اقیح کل شیء اذا کان الوفود علی الکریم بر شخص بسیار بخشنده ای بدون توشه و بدون نیکی و سلامت قلب وارد شدم. زاد و توشه همراه بردن کاری ناروا است هرگاه مهماندار شخص بخشنده ای باشد.

توبه از گناهان

یکی دیگر از چیزهایی که عذاب قبر را بر طرف می کند، توبه کردن از گناهان است. سابقاً بیان شد: فشار و عذاب قبر تابع گناه است. اگر گناه زیاد باشد عذاب قبر هم زیاد است و اگر گناه کم باشد عذاب هم کم است و اگر اصلاً گناه نباشد عذاب قبر هم وجود ندارد. وارد شده است: در زمان حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم پیرزنی خدمت آن حضرت رسید و عرض کرد: یا رسول الله! احوال ما در قبر چگونه خواهد بود؟ از کثرت گناه چه خواهیم کرد؟ (و برای نجات از عذاب قبر چه عملی انجام دهیم).

فرمود: بازگشت از گناه و به سوی خدا روی آوردن است؛ زیرا به این وسیله خداوند انسان را می‌آموزد و از خطای او صرف نظر می‌کند و از عذاب قبر نجات می‌دهد. قرآن در این باره می‌فرماید: و من تاب و عمل صالحا فانه يتوب الي الله متابا (۲۴۰) ((و کسانی که از گناهان خود توبه کنند و اعمال صالح انجام دهند خداوند متعال توبه ایشان را قبول می‌کند و از گناهان آنان صرف نظر می‌نماید)). پیرزن عرض کرد: یا رسول الله! چکنم؟ گناهان مرا در نامه اعمالم نوشته و ثبت کرده اند و راه فراری از آن‌ها را ندارم. حضرت فرمود: ناراحت مباش، خداوند آن‌ها را محو و نابود می‌کند. قرآن در این باره می‌فرماید: يمحو الله ما يشاء و يثبت و عنده ام الكتاب (۲۴۱) ((خداوند هر چه را بخواهد محو (و نابود) و هر چه را بخواهد ثبت می‌کند، و اصل کتاب آفرینش (لوح محفوظ) نزد او و با مشیت او است.)) عرض کرد: یا رسول الله! مکانی که در آن معصیت کرده ام فردای قیامت علیه من گواهی می‌دهد، آن را چه کنم؟ فرمود: زمین را به زمین دیگر بدل کنند. خداوند در این باره می‌فرماید: يوم تبدل الارض غير الارض (۲۴۲) ((روزی که به امر خداوند زمین را به غیر این زمین مبدل کنند و هم چنین آسمان را دگرگون سازند. عرض کرد: یا رسول الله! چه کنم؟ آسمانی که بر سرم سایه انداخته است فردای قیامت در حق من و علیه من شهادت می‌دهد. فرمود: فردای قیامت آسمان را مثل طومار می‌پیچند. قرآن در این رابطه می‌فرماید: يوم نظوى السماع كطى السجل للكتب (۲۴۳) ((روزی که آسمان را مانند طوماری در هم پیچیم و به حال اول در آوریم)). پیرزن عرض کرد: با شرم و حیای که در چشم من باشد چکنم که از عهده آن نمی‌توانم بر آیم؟ وقتی حضرت این سخن را شنید گریست و فرمود: واقعا حیاء از خداوند حیاء است، پیرزن هم گریست. (۲۴۴) با خود همه روزه در نبردم چکنم؟ از کرده خویشتن به دردم چکنم؟ گیرم که ز کرده‌های من در گذری وین شرم که پیش دیده کردم چکنم؟

انسان را از عذاب می‌رهاند

بعضی از اعمال هستند اگر انسان آن‌ها را در دنیا انجام دهد، در عالم برزخ و هنگام عذاب به فریاد او می‌رسند و از عذاب نجاتش می‌دهند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم آن‌ها را در شب معراج دید و در صبح آن هنگامی که از معراج برگشت برای مردم بیان فرمود. آن‌ها از این قراراند. عبدالله سمره می‌گوید: روزی در خدمت حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم بودیم، آن حضرت فرمود: دیشب عجایبی و عذاب‌های گوناگونی که اتمم به آن‌ها مبتلا بودند را مشاهده کردم. دیدم اعمال نیک و پسندیده آن‌ها آمدند و آنان را از عذاب‌ها رهانیدند و نجات دادند. عرض کردیم: یا رسول الله! دیشب چه چیزهای عجیبی مشاهده کردید؟ آنها را برای ما بیان فرمایید. آن حضرت چنین شرح دادند.

نیکی به پدر و مادر

فرمود مردی از امت خود را دیدم (که موقع جان دادن او بود) و ملك الموت برای قبض روح او آمده در این بین ((نیکی)) به والدین او. آمد و ملك الموت را از قبض روحش منع کرد.

وضو

مردی از امتم را دیدم که عذاب قبر، او را فرا گرفته بود پس ((وضوی)) (نیکویی که در دنیا برای نماز و کارهای دیگر گرفته بود) آمد و عذاب را از او بر طرف کرد.

ذکر خدا

مردی از امت خود را دیدم که شیاطین اطراف او را احاطه کرده بودند، و او در محاصره شیاطین قرار داشت. در این میان ((ذکرهای)) او که در دنیا گفته و خدا را با آن‌ها خوانده بود آمدند و او را از بین شیاطین نجات دادند و آزادش کردند.

نماز

مردی از امتم را دیدم که ملائکه عذاب او را بر گرفته (عذاب و شکنجه می کردند). ((نماز صحیح)) او آمد و ملائکه را از عذاب کردن او منع کرد. در حدیثی وارد شده است که حضرت صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: وقتی میت را دفن کردند نماز او به صورت شخصی نورانی داخل قبر رفیق و مونس او می شود، ترس و سختی های عالم برزخ را از او دفع می کند. (۲۴۵)

روزه

مردی از امتم را دیدم که در اثر تشنگی زبانش از دهانش بیرون آمده بود و هر وقت می خواست وارد حوض شود و آب بیاشامد او را می راندند و دور می کردند. سپس ((روزه)) ماه مبارک رمضان آمد و او را سیر آب نمود و از تشنگی نجاتش داد.

غسل جنایت

مردی از امتم را بودم در حالی که پیامبران حلقه حلقه دور هم نشسته بودند می خواست در میان آن‌ها داخل شود ولی آنان او را می راندند و طرد می کردند. پس ((غسل جنابت)) او آمد دست او را گرفت و پهلوی من نشاند (و از حیرانی و سرگردانی نجاتش داد).

حج و عمره

مردی را دیدم که تاریکی اطراف او را گرفته و در میان آن غرق شده بود (و نوری را مشاهده نمی کرد که راه را به وسیله آن پیدا کند). ناگهان ((حج و عمره)) او آمدند و او را از ظلمت و تاریکی خارج کردند و داخل دریاها نور کردند.

صله رحم

مردی از امتم را دیدم که با همه مردم تکلم می کرد ولی هیچ کس او را تحویل نمی گرفت و با او صحبت نمی کرد. پس ((صله رحمی)) که در دنیا انجام داده بود آمد و با فریاد گفت: ای مؤمنان! با او حرف بزنید و گفتگو کنید؛ زیرا او از کسانی است که در دنیا ((صله رحم)) می کرد و بدیدن اقوام و نزدیکان خود می رفت و از آنان دل جویی می نمود. پس از آن، مؤمنان با او تکلم کردند و با هم مصافحه نمودند و جزو آنان قرار گرفت.

صدقه

مردی از امتم را دیدم که شعله و حرارت آتش به او نزدیک می شد، آن مرد با دست صورت خود را می گرفت که آتش و حرارت او را اذیت نکند. در این بین ((صدقه هایی)) که در دنیا داده بود آمدند، سایه ای بر سرش و حجابی در مقابل صورتش شدند.

امر به معروف

مردی از اتمم را دیدم که شعله‌ها و زبانیه‌های آتش او را فرا گرفته و از هر طرف به او حمله ور بود. در این میان ((امر به معروف و نهی از منکر)) که در دنیا کرده بود آمدند و او را از میان شعله‌های آتش خلاص کردند و در میان ملائکه رحمة قرارش دادند.

حسن خلق

مردی از اتمم را دیدم که بر روی دو زانوی خود قرار گرفته بود و بین او و رحمت خدا حجابی قرار داشت. پس اخلاق نیکوی او آمد، دست او را گرفت و داخل در ((رحمت)) خدا قرار داد.

خوف از خدا

شخصی را دیدم که پرونده اعمالش از طرف چپش سرازیر بود، ناگهان ترس و خوف را خدایش آمد و آن پرونده عمل را گرفت و در طرف راست او قرار داد.

سبقت در کار خیر

کسی از اتمم را دیدم که میزان اعمالش سبک بود. در این هنگام کارهای خوبی که به آن‌ها سبقت گرفته بود آمدند و در میزان اعمالش قرار گرفتند و میزانش سنگین شد.

امید داشتن به خدا

مردی را دیدم که در کنار جهنم قرار داشت و نزدیک بود داخل آتش افتد. در این حال امید به خدا داشتش آمد را گرفت و از پرتگاه جهنم نجاتش داد.

گریه از ترس خدا

مردی را دیدم که او را داخل آتش پرت کردند. ناگهان ((گریه)) و اشکی که از ترس خدا ریخته بود، آمد او را گرفت و از آتش بیرون آورد و داخل بهشتش کرد.

حسن ظن به خدا

مردی از اتمم را دیدم که بر روی پل صراط می‌لرزید، مانند لرزیدن شاخه درخت خرما در روزی که باد سختی می‌وزد. پس ((حسن ظنی)) که به خدا داشت آمد و او را از ((لرزیدن)) باز داشت و از صراط گذراند و داخل بهشتش گردانید.

صلوات بر پیامبر صلی الله علیه و آله و سلم

مردی از دیدم که بر روی صراط گاهی می‌نشست و گاهی دو زانو می‌رفت، گاهی خود را آویزان می‌کرد و گاهی با دست و پا راه می‌رفت. در این بین ((صلوات)) فرستادن او بر من آمده او را گرفت و بر روی دو پای خود قرارش داد و از صراط گذشت و به آسانی داخل بهشت شد.

شهادت به یگانی خدا

مردی از از اتم را دیدم که بر در بهشت رسیده بود. هر وقت می خواست داخل آن شود در را قفل می کردند و او پشت در می ماند، ناگهان شهادت به ((لا اله الا الله)) او آمد و در را باز کرد و او را داخل بهشت نمود. (۲۴۶)

نعمت ها افزایش می یابد

دنیا دار تکلیف ، برزخ و قیامت ، دار پاداش و کیفر، و مرگ حد فاصل بین این دو است . با فرا رسیدن مرگ ، مرحله سعی و کوشش و عمل پایان می یابد. آدمی بعد از مرگ از کار و کوشش باز می ماند و قدرت فعالیت های خوب و بد از وی سلب می شود. از این رو پس از مرگ ، هیچ کس قادر نیست عملاً-وضع موجود خویش را دگرگون سازد و در پرونده اعمال خود تغییر و تحولی به وجود آورد. حضرت علی علیه السلام می فرماید: کسانی که از دنیا رفته ام ، نه قادراند. هیچ یک از زشتی هایی را که مرتکب شده اند از خود بگردانند و نه می توانند به اعمال نیک خویش فزونی بخشند. (۲۴۷) ولی تا هنگامی که قیامت بر پا نشده است رابطه برزخیان کم و بیش با کسانی که در دنیا هستند برقرار می باشد. ممکن است بر اثر پاره ای از عوامل و شرائط نعمت های بعضی از افراد متنعم ، در عالم برزخ افزایش یابد یا به مقامات بالاتری نائل گردد. از باب نمونه ، شخص بزرگ و خیر خواهی تصمیم می گیرد برای بیماران و معرواحان و مصدومان و برای معالجه آنان بیمارستانی بسازد و مقداری از مال خود یا همه آن را در این راه صرف کند، بیماران به آن بیمارستان مراجعه می کنند و معالجه می شوند. ممکن است این عمل دهان به دهان به شهرهای دیگر برسد و افراد خیر خواه دیگری هم ، چنین کاری را انجام دهند و در هر شهری بیمارستانی ساخته شود و صدها و هزاران بیمار در آن ها معالجه شوند و از مرگ نجات پیدا کند و صدها سال آن بیمارستان ها بر پا باشد. به موجب روایاتی که از اولیاء خدا رسیده است . هر کسی که سنت خوبی را در جامعه پایه گذاری کند سپس دیگران از وی پیروی نمایند هر بار که آن سیره و سنت ، مورد عمل پیروان قرار گیرد مؤسس و پایه گذار آن ، خواه مرده باشد یا زنده ، در پیشگاه الهی از پاداش برخوردار می گردد و به نعمت جدیدی دست می یابد و ثواب ساختن بیمارستان ها و مراجعین به آنها، لحظه به لحظه در نامه اعمال آن ها نوشته می شود. حضرت امام حسین علیه السلام از جدش نبی اکرم اسلام صلی الله علیه و آله و سلم نقل کرده است که فرمود: هر کس سیره و روش خوبی را در جامعه بنیان گذارد، اجر آن و اجر کسانی که تا قیامت به آن سیره عمل می کنند برای او خواهد بود بدون آنکه از اجر عاملین به آن ، چیزی کاسته شود. (۲۴۸) و حضرت امام صادق علیه السلام فرموده است : پس از آن که آدمی از دنیا می رود، اجری عابدش نمی گردد مگر از سه راه ، صدقه ای که آن را در ایام حیات خود، به جریان انداخته ، پس از مرگش تا قیامت باقی باشد. مانند (موقوفاتی که ارث بوده نمی شود). یا سنت خوبی که پایه گذاری نموده و بعد از او مورد عمل دیگران قرار گیرد یا فرزند صالحی که وی را به شایستگی تربیت کرده و باری او استغفار نماید. (۲۴۹)

فصل پنجم : عذاب های برزخی مجرمان

مقدمه

تذکر این مطلب است که غیر از امام معصوم تمام انسان ها مرتکب گناه می شوند بعضی کم گناه می کنند و بعضی زیاد، بعضی از گناهان کبیره است ، و بعضی صغیره ، بعضی در همین دنیا قابل عفو و بخشش است و بعضی در آخرت ، کیفر گناهکاران گاهی موقت است و گاهی دائم . عذاب افراد مجرم و گناهکار در دو مرحله انجام می گیرد، یک مرحله در عالم برزخ است و مرحله دیگر در قیامت . چون بحث در رابطه با عالم برزخ است از عذاب های آخرتی صرف نظر می کنیم و به عذاب های مجرمان در عالم برزخ می پردازیم . شاید برای جنایت کاران عبرتی باشد. عذاب برزخی بعضی از افراد مجرم و گنهکار از این قرار است .

عذاب برزخی قایل

قایل یکی از فرزندان آدم و اولین قاتل روی زمین است. او در برابر گناہانی که انجام داده است هم در برزخ و هم در قیامت عذاب می شود در این جا یکی از عذاب های برزخی او را بیان می کنم. وارد شده است: روزی مردی وارد مجلس حضرت خاتم الانبیاء صلی الله علیه و آله و سلم شد و اظهار وحشت کرد که چیز عجیبی دیده ام. حضرت فرمود: چه دیده ای؟ عرض کرد: زخم سخت مریض شد. گفتند: اگر از چاهی که در ((برهوت)) است آب بیاوری و او استفاده کند خوب می شود (بعضی امراض جلدی با آب معدنی معالجه می شوند و آن چاهی هم که در آن جا بوده آب معدنی داشته است). با خودم مشک و قدحی برداشتم که از قدح آب در مشک بریزم. در آن سرزمین رفتم صحرای وحشت ناکی را دیدم، با این که خیلی ترسیدم ولی مقاومت کردم و برای آوردن آب در جستجوی چاه بودم. ناگهان از سمت بالا چیزی مانند زنجیر صدا کرد و پائین آمد. وقتی توجه کردم دیدم شخصی می گوید: مرا سیراب کن و هلاک شدم. وقتی سر خود را بلند کردم که قدح آب را به او بدهم، دیدم مردی است که زنجیری به گردن او بسته است. وقتی خواستم آبش دهم او را به طرف بالا تا نزدیک خورشید کشانند. دو مرتبه خواستم مشک را آب کنم دیدم پائین آمد و اظهار عطش می کرد. خواستم ظرف آبی به او دهم باز او را به طرف بالا کشیدند و تا نزدیک خورشید بردند. باز پائین آمد و آب خواست. هنوز آب را به او نداده بودم که مرتبه سوم هم، او را به طرف آسمان کشیدند. از این قضیه ترسیدم و بعد از آن سر مشک را بستم و به او آب ندادم. اکنون خدمت شما آمدم بینم آن مرد چه کسی بوده است و داستان او چیست؟ حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرموده: آن بدبخت قایل بود که برادرش هایل را (به جهت زن یا خلافت و جانشینی پدر) گشت و او تا روز قیامت همین جا و به همین طریق در عذاب است تا در آخرت به جهنم و عذاب دائمی خود برسد. قرآن مجید، درباره آن جنایت کار بزرگ و بیدادگری که از نفس سرکش و چموش او سرچشمه گرفته و عذاب وجدان و مجازات الهی و نام ننگین که تا روز قیامت برای او باقی مانده است چنین می فرماید: فطوعت له نفسه قتل اخیه فاصبح من الخاسرین (۲۵۰) ((نفس سرکش (قایل) تدریجا او را مصمم به کشتن برادر کرد، او را کشت و از زیانکاران شد)). چه زیانی از این بالاتر که در سه زمان سه عذاب بر او وارد شود، یکی عذاب وجدان. دوم عذاب برزخی. سوم عذاب ها و مجازات های الهی که از روز قیامت شروع می شود و هیچ وقت تخفیف پیدا نمی کند و در حالی که عذاب آخرتی او چندین برابر عذاب برزخی خواهد بود.

عذاب برزخی قاضی

از جمله کسانی بعد از مرگ عذاب برزخی خود را می بینند قاضیانی هستند که خیانت می کنند و حق را به حق دار نمی دهند یا مایل نیستند حق به حق دار برسد به یک نمونه از آن توجه کنید. امام باقر علیه السلام فرمود: در بنی اسرائیل یک نفر قاضی که بر اساس حق بین مردم قضاوت می کرد، لحظات پایان عمرش فرا رسید. به همسرش گفت: ((وقتی از دنیا رفتم مرا غسل بده و کفن کن و جنازه ام را بر روی تابوت بگذار و چهره ام را بپوشان)) (تا مردم باخبر شوند و جنازه ام را به خاک سپارند). وقتی قاضی از دنیا رفت، همسرش طبق وصیت او عمل کرد، پس از مدتی روپوش را از چهره قاضی عقب زد تا به صورت او نگاه کند، ناگاه دید کرمی بینی شوهرش را مانند قیچی پاره کرد (و خورده است) با دیدن این منظره بسیار وحشت کرد و از این پیش آمد تعجب نمود؟! هنگامی که شب فرا رسید، زن در بستر خود خوابید. قاضی در عالم خواب نزد همسرش آمد و گفت: ((با دیدن آن منظره وحشت کردی و ناراحت شدی؟)) گفت: آری. قاضی گفت: موقعی که زنده بودم روزی بر مسند قضاوت نشسته بودم، دیدم برادرت با یک نفر برای مرافعه به سوی من می آیند (در قلبم) گفتم: خدایا! حق را با برادر زخم قرار بده تا در این دادگاه طرف مرافعه اش محکوم گردد و من در مقابل او شرمند نشوم. آن دو نفر آمدند و در محکمه کنار من نشستند و مشغول مرافعه شدند، حرف های خود را مطرح کردند و من گوش می دادم. بعد از شنیدن حرف های طرفین به یقین دریافتم که حق با برادر تو است.

من هم به نفع برادرت قضاوت کردم و حق را به او دادم. آن کرمی را که دیدی بینی مرا پاره کرده و خورده است (گوشه ای از عذاب برزخی می باشد که به چشم تو آمد) علتش این بود که مایل بودم حق با برادرت باشد. گرچه حق با او بود، ولی نباید قبل از ثابت شدن حق، چیزی فکری را در مغز خود راه می دادم. آن چه را که دیدی مربوط به برادرت و تمایل من نسبت به حاکمیت او و محکوم بودن طرفش بود. (۲۵۱) (وای به حال آن قاضی هایی که حق را می دانند و برای غرض های شخصی یا غیر شخصی به خلاف حق قضاوت می کنند و با علم به آن، صاحب حق را محکوم و ناحق را حاکم می گردانند، آنان در عالم برزخ و قیامت به چه عذابی گرفتار شوند خدا می داد).

عذاب برزخی خسروپرویز

یکی از پادشاهان ظالمی که در برابر ظلم ها و بی عدالتی هایی که در دنیا انجام داده بود به عذاب برزخی خود رسید خسروپرویز است. ابورواحه انصاری از مغزی نقل کرده است که او گفت: در جنگ نهروان در رکاب امیر المؤمنین علیه السلام بودم. بعد از پایان جنگ جمجمه پوسیده ای را مشاهده کردیم حضرت با تازیانه خود آن را حرکت داد و فرمود: او را بیاورید. سپس به او فرمود: چه کسی هستی؟ با فقرایی یا از اغنیاء؟ از سعادت مندانی یا از شقاوت مندان؟ جمجمه با زبان فصیح گفت: پادشاه ظالم، خسرو پرویز هستم که شرق و غرب عالم را متصرف شدم. هزار پادشاه را به قتل رساندم و مملکت آن ها را تصرف کردم، به مردم مظلوم و بی پناه آن کشورها ظلم و ستم نمودم، پنجاه شهر بنا کردم و هزار غلام ترکی و ارمنی خریدم، دختران زیادی را بی آبرو نمودم و دختران پادشاهان را به ازدواج خود در آوردم. وقتی عمرم به پایان رسید و ملک الموت برای قبض روح من آمد گفت: ای ظالم و ای طاغی! با خدای خود مخالفت کردی. در این بین تمام اعضاء و جوارح من لرزید. وقتی مرا قبض روح کرد تمام روی زمین از ظلم من راحت شدند، ولی من تا روز قیامت در عذاب هستم و خداوند هزاران ملائکه غضب را بر من موکل کرده که به دست هر کدام گرزهای آتشی است. اگر یکی از آن ها با بر کوه های عالم بزنند تمام از هم می پاشند و آب می شوند. هر وقت یکی از آن ها را بر من می زنند قبرم آتش می گیرد. خداوند مرا به واسطه ظلمی که بر بندگان خدا کرده ام تا روز قیامت عذاب می کند و به عدد هر موئی که در بدن دارم مارها و عقربها بر من مسلط شده اند و مرا نیش می زنند و می گویند. این جزای ظلمی است که کرده ای. بعد از آن جمجمه ساکت شد و تمام لشکریان علی گریه کردند و بر سر خود می زدند. (۲۵۲)

عذاب برزخی ابابکر و عمر

کسانی که اولین بار به اهل بیت پیامبر اسلام علیه السلام ظلم کردند و به عذاب برزخی دچار شدند ابابکر و عمر بودند. عبدالله بن بکر جانی گفت: روزی با امام صادق علیه السلام از مدینه به سوی مکه می رفتیم، در مکانی که او را ((عسفان)) می نامیدند پیاده شد و بعد از آن به سوی کوه سیاهی که در جانب چپ قرار داشت رفتیم و آن کوهی هول ناک بود. عرض کردم: یا بن رسول الله علیه السلام این کوه چقدر وحشت ناک است. در مسیر این راه کوهی بیمناک تر و پر وحشت تر از آن ندیدم. حضرت فرمود: ای پسر بکر! آیا می دانی این چه کوهی می باشد؟ این کوهی است که آن را ((کمد)) گویند و بر یکی از وادی های دوزخ قرار گرفته است که خداوند (ارواح) قاتلین پدرم حسین علیه السلام را در آن زندانی کرده است و از زیر آن چندین آب خارج می شود، چرکابی از غسلین (کثافات) و از صدید (خوناب)، از حمیم (آب های تیره و آلوده جوشان) و آن چه از طینت خبال (آبی که از قرجهای زنان بدکاره) بیرون آید و آن چه از لظی (زبان های آتش) خارج شود و از حطمه (آتش های در هم شکننده) و از سقر که یکی از بدترین درکات جهنم است و از جهیم که آن آتش گداخته است و از هاویه که نام درکی از درکات دوزخ است و از سعیر که آن آتش افروخته ای است، این ها همه از زیر این کوه بیرون می آید که نصیب ظالمان و قاتلان حسین علیه السلام است.

بعد فرمود: تاکنون در این راه بدین کوه گذر نکرده ام و نه ایستاده ام جز این که دیدم آن دو تن (ابابکر و عمر) استغانه و زاری می کنند و من به کشندگان پدرم حسین نظر می افکنم و به این دو نفر می گویم: مردم در روز عاشورا به این کار اقدام نکردند مگر بر اساس کاری که به دست شما تأسیس گردید. چون (خلافت را غضب نمودید) رحم نکردید، ما را کشتید و محروم ساختید و حقوقمان را پایمال نمودید، استبداد. به خرج دادید در حالی که ما به انجام وظیفه خود آشنا بودیم ولی شما به ما راه ندادید. خدا رحم نکند کسی را که بر شما رحم کند، بچشید عقوبت آن چه را که انجام داده اید، و خداوند بر بندگانش ستم نخواهد کرد. (۲۵۳)

عذاب برزخی عمر

اصبغ بن نباته که یکی از شیعیان علی علیه السلام بوده نقل می کند: روزی در خدمت مولایم امیر المؤمنین علیه السلام بودم که عده ای از اصحاب، از جمله ابوموسی اشعری و عبدالله بن مسعود و انس بن مالک و ابوهریره و معیره بن شعبه و خذیفه یمانی داخل شدند و عرض کردند: یا امیر المؤمنین! از معجزاتی که خداوند مخصوص تو قرار داده است بعضی از آن را به ما هم نشان بده. فرمود: قصد شما دیدن معجزه نیست و نمی خواهید حقیقت برایتان آشکارا شود. ولی برای این که امام حجت باشد و در قیامت عذری برای عذاب خود نداشته باشید چند معجزه را به شما نشان می دهم. سپس فرمود: به نام خدا و برکات او بلند شوید و حرکت کنید. همه با آن حضرت حرکت کردند تا به صحرا، و آن جایی که قصدشان بود رسیدند. بعد فرمود: ای ملائکه خدا! همین الان رئیس شیاطین و فرعون فرعون ها (عمر را) پیش من آورید. اصبغ گفت: به خدا قسم! به کمتر از چشم بهم زدنی او را حاضر کردند و صدای غل و زنجیری را که روی زمین می کشید با گوش خود شنیدیم در حالی که چشم ما طاقت دیدن ملائکه و گوش ما طاقت شنیدن صدای غل و زنجیری که بهم می خورد و روی زمین می کشید رانداشت. در این هنگام باد عظیمی وزید که همه ما وحشت کردیم. ملائکه عرض کردند: یا امیر المؤمنین! و ای خلیفه خدا! لعن و عذاب او را زیاد گردان. بعد او را کشان کشان آوردند و در پیش روی آن حضرت قرار دادند. فرمود: و اوایلا از آن ظلمی که به آل محمد روا داشتی، و اوایلا از آن جرئت و جسارتی که به آنان کردی. عرض کرد: ای مولا من! بر من رحم کن؛ زیرا طاقت این همه عذاب و شکنجه را ندارم (در حالی که هر روز هم به آن اضافه می شود). حضرت علی فرمود: خدا ترا رحم نکند و از گناه و کردار زشت تو در نگذرد. ای شخص پلید، ای خبیث تر از همه خبیثان، ای شیطان پست. بعد از آن متوجه ما شد و فرمود: آیا او را شناختید؟ قیافه و اسم او را دانستید؟ عرض کردیم: بلی، یا امیر المؤمنین. فرمود: شما هم از او سؤال کنید تا خود را بهتر معرفی کند. گفتیم: چه کسی هستی؟ در جواب گفت: ابلیس ابلیسان و رئیس شیطان ها و فرعون این امت (عمر) هستم، کسی که حق علی را منکر شدم، کسی که به او و اهل بیتش ظلم و ستم روا داشتم، کسی که آیات و معجزات او را دیدم و انکار کردم. سپس آن حضرت فرمود: ای جمعیت! چشم های خود را ببندید. وقتی چشم های خود را بستیم آن حضرت آهسته کلامی فرمود. آن را نفهمیدیم ناگهان متوجه شدیم مکه در جای اولیه خود می باشیم. (۲۵۴) نیز از سلمان فارسی نقل شده است: روزی امیر المؤمنین علیه السلام به من فرمود: ای سلمان! آیا دوست داری رفیقت را ببینی؟ عرض کردم: بلی یا امیر المؤمنین! آن حضرت لب های خود را حرکت داد ناگهان دیدم ملائکه غلاظ و شداد فردی را می آوردند در حالی که زنجیرهایی از آن در گردنش بود و آتش از بینی او بیرون می آمد و سرش به سوی آسمان بلند و دود او را احاطه کرده بود. با این حال ملائکه او را از عقب می زدند و زبانش در اثر شدت تشنگی از پشت سرش بیرون آمده بود. وقتی نزدیک ما آمدند به من فرمود: ای سلمان! آیا او را می شناسی؟ نظر کردم دیدم ((عمر)) است. فریاد می زد و می گفت: یا امیر المؤمنین! به فریادم برس، معذب و تشنه ام. فرمود: ای ملائکه! عذاب او را زیاد کنید. سلمان گفت: دیدم زنجیرها اضافه شد و ملائکه او را با خواری و ذلت گرفتند و مشغول عذاب او شدند. سپس فرمود: ای سلمان! این

شخص عمر بن خطاب است ، از وقتی که از دنیا رفته است روزی نشده که بر عذاب او افزوده نشود، هر روز او را به من عرضه می دارند. به آنها می گویم عذاب او را زیاد کنید، آن ها هم عذابش را تا روز قیامت زیاد می کنند. (۲۵۵)

عذاب برزخی ابن ملجم

یکی از شقاوت مندترین عالم که امام بر حق خود را به شهادت رساند و در برابر اعمال ننگینش به عذاب های گوناگون برزخی رسید عبدالرحمان بن ملجم مرادی است . از ابوالقاسم بن محمد روایت شده است که گفت : در مسجد الحرام جماعتی را در مقابل مقام ابراهیم دیدم اجتماع کرده اند. گفتم : این اجتماع برای چیست ؟ در جواب گفتند: راهبی مسلمان شده است ، به مکه آمده و از داستان عجیبی خبر می دهد. پیش رفتم پیرمردی عظیم الجثه و بزرگ ، پشمینه پوش با کلاهی از پشم را دیدم نشسته بود و می گفت : کنار دریا میان صومه خود مشغول عبادت بودم . روزی به دریا نگاه کردم دیدم ، مرغی بزرگ مانند کرکس آمد و بر فراز سنگی نشست و یک چهارم از بدن مردی را قی کرد و رفت . باز آمد و یک چهارم دیگر او را قی کرد تا چهار مرتبه اعضای آن مرد را قی کرد. پس آن مرد، انسان کاملی شد و برخاست . من از دیدن این قضیه در تعجب شدم ! باز دیدم همان مرغ آمد و یک ربع او را بلعید و رفت و بدین طریق در چهار مرتبه او را بلعید و رفت ؟! در حیرت شدم که این چیست و این مرد کیست ؟ اعمال و افعال او چه بوده است ؟ تاسف خوردم که چرا از وی نپرسیدم و از قضیه او سؤال نکردم . روز دوم نیز آمد و در چهار مرتبه هر دفعه یک چهارم او را قی کرد. در این مرتبه وقتی اعضای او کامل شد. از صومعه بیرون دویدم و او را به خدا سوگند دادم و گفتم : ای مرد! کیستی ؟ جوابم را نداد. باز گفتم : به حق آن کسی که تو را آفریده است سوگند می دهم بگو چه کسی هستی و چه کاره بوده ای ؟ قضیه تو با این مرغ چیست ؟ در جواب گفت : ((عبدالرحمان بن ملجم مرادی)) هستم و علی بن ابیطالب علیه السلام را کشته ام . خداوند این مرغ را بر من گماشته است که هر روز مرا بدین گونه که دیدی عذاب کند. از او پرسیدم : علی بن ابیطالب کیست ؟ گفت : پسر عموی حضرت محمد علیه السلام و وصی اوست . وقتی آن ها را شناختم مسلمان شدم و اکنون به حج خانه خدا و زیارت حضرت رسول علیه السلام مشرف شده ام . (۲۵۶) در احوال حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام نقل شده است : اهل کوفه بعد از به درک فرستادن ابن ملجم مرادی استخوانهای او را در گودالی انداختند. تا مدتی مردم صدای ضجه و ناله از استخوانهای او را می شنیدند. (۲۵۷) چرا چنین نباشد؟ آن شقی و بدبخت ، بزرگترین جنایت را مرتکب شد و جزای خود را هم دید. او هنوز به درک واصل نشده بود که به آتش قهر و غضب مردم سوخت . نقل شده است بعد از شهادت علی علیه السلام : عبدالله بن جعفر گفت : ابن ملجم را به من واگذارید. سپس دستور داد میخی را داخل آتش گذاشتند، وقتی سرخ شد به داخل چشمهای او کشیدند و با آن میخ سرخ شده چشمهای او را سرمه کردند، بعد از آن دست و پای او را قطع کردند، سپس زبانش را بریدند و او را به آتش سوزاندند. این عذاب دنیایی او بود و عذاب برزخی او را هم شنیدی ، عذاب آخرتی را هم خدا می داند که چگونه باید او را در آتش قهر و غضب خود بسوزاند.

عذاب برزخی منکرین ولایت

کسانی که منکر ولایت و امانت امیرالمؤمنین علیه السلام و اولادش باشند، هم در دنیا و هم در عالم برزخ و هم در قیامت مسخ می شوند و به صورت ((سوسمار)) و ((ماهی جری)) در می آیند. چند نمونه از آنها را متذکر می شویم . ۱- اصبع بن نباته روایت کرده است : جمعی از منافقین نزد حضرت علی علیه السلام آمدند و عرض کردند: شما می گوئید: ((ماهی جری)) مسخ شده و حرام است ؟ فرمود: آری . عرض کردند: دلیلش را برای ما بیان کن . آن حضرت (در حالی که جمعیت با ایشان بودند) نزد فرات آمد و صدا زد اناس ، اناس ، ((جری ماهی)) از داخل آب جواب داد: ((لیک)) . فرمود: کیستی ؟ گفت : از اشخاص هستم که

ولایت ترا بر ما عرضه کردند نپذیرفتم و مسخ شدیم . بعد گفت : یا علی ! در میان کسانی که الان با شما هستند اشخاصی می باشند که مانند ما مسخ می شوند و به سرنوشت ما مبتلا می گردند. سپس گفت : ما اهل قریه ای در کنار دریا بودیم . خداوند، ولایت ترا بر ما عرضه داشت نپذیرفتم و به این علت مسخمان کرد. بعضی در دریا و بعضی در خشکی به سر می بریم . آنها که در خشکی هستند به شکل ((سوسمار و موش صحرائی)) هستند. حضرت فرمود: گفتار او را شنیدید، به خدا قسم اینها مانند زنان شما حیض می شوند. ۲- در روایت دیگری آمده است : مردی از خوارج با امیرالمؤمنین برخورد کرد در حالی که دو ((ماهی جری)) به همراه خود داشت و آنها را با جامه اش پوشانده بود. حضرت فرمود: ای مرد! پدر و مادرت را از بنی اسرائیل به چند خریده ای؟ مرد گفت : چه بسیار ادعای علم غیب می کنی ! فرمود: آنها را بیرون آور. وقتی بیرون آورد حضرت فرمود: چه کسانی هستید؟ یکی گفت : پدر این شخص و دیگری گفت : مادر او می باشم؟ (۲۵۸) ۳- امام صادق علیه السلام فرمود: روزی ، پدرم امام محمد باقر ((ع)) در کنار کعبه با مردی گفتگو می کرد. ناگهان دید جانوری شبیه ((سوسمار)) می جنبد و دهانش حرکت می کند. پدرم به آن مرد فرمود: آیا می دانی این جانور چه می گوید و منطقش چیست؟ عرض کرد: خیر نمی دانم . فرمود (این گوشه ای از عالم برزخ است یک نفر از بنی امیه مرده به این صورت در آمده است) و می گوید: اگر عثمان را به بدی یاد کنی ، حتما به علی ناسزا می گویم . (۲۵۹)

عذاب برزخی دشمنان امیرالمؤمنین

عذاب برزخی دشمنان امیرالمؤمنین علیه السلام و اهل بیت پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله بسیار مشکل است و تا روز قیامت ادامه دارد. داود رقی گفت : خدمت امام صادق علیه السلام عرض کردم : یا بن رسول الله ! از وضعیت دشمنان حضرت علی علیه السلام و اهل بیت پیامبر صلی الله علیه و آله اسلام برایم بگو. فرمود: از عذابشان سخن بگویم و بیان کنم که چگونه است؟ یا عذاب برزخی ایشان را به تو نشان دهم . کدام برای تو بهتر است؟ عرض کردم : دیدن عذاب برزخی برای من بهتر است . به فرزند خود موسی بن جعفر فرمود: برو و چوب قضیب مرا بیاور. موسی بن جعفر علیه السلام رفت چوب و عصای آن حضرت را آورد. فرمود: ای موسی ! عصا را به زمین بزن . وقتی زد زمین شکافته شد و دریای سیاهی ظاهر گشت . باز عصا را به دریا زد آن هم شکافته شد و سنگی بزرگ نمایان گردید. مرتبه سوم عصا را به سنگ زد دریا از آن باز شد. جمع زیادی مشاهده شدند که صورتهایشان سیاه و ارزق چشم بودند در حالی که کند و زنجیر به دست و پایشان بود (و با بدترین وضعی در عذاب و شکنجه به سر می بردند. دائما فریاد می زدند و می گفتند: یا محمد یا محمد! ماء مورین عذاب ، با تازیانه بر سر و صورت آنها می زدند و به ایشان می گفتند: ای دروغ گویان ! دروغ می گوید، نه شما کاری به محمد دارید و نه آن حضرت کاری با شما دارد. داود رقی گوید: عرض کردم : ایشان چه کسانی هستند که به این وضع عذاب می شوند و در غل و زنجیر به سر می برند؟ فرمود: اولی و دومی و سومی ، ابوسفیان و معاویه و یک یک را نام برد تا اهل سقیفه و اصحاب فتنه که ((همان صلحه و زبیر)) باشند و بنی امیه و عده ای از انصار و جماعات مختلف دیگری که همه از مخالفان و دشمنان امیرالمؤمنین علیه السلام بودند که خداوند هر صبح و شام بر عذاب آنها بیفزاید و عذاب های تازه تری به آنها بیچشاند. وقتی همه حاضرین ، صاحبان عذاب را دیدند و ایشان را شناختند، امام صادق علیه السلام به آن سنگ خطاب کرد و فرمود: ای سنگ ! تا موقع قیامت بهم آی و آنان را بپوشان . (۲۶۰)

عذاب برزخی معاویه

معاویه بن ابوسفیان هم ، در اثر ظلم و ستم هایی که در دنیا مرتکب شده و حق کشیهایی که در طول عمر خود انجام داده است از عذاب برزخی مصون نمی باشد و او را در برزخ با بدترین شکنجه ها تا روز قیامت عذاب می کنند. امام صادق علیه السلام فرمود:

وقتی با پدرم عازم تشریف به خانه خدا بودیم، پدرم از جلو و من از عقب سر او حرکت می‌کردیم تا به موضعی رسیدیم که آن را ((ضجنان)) می‌گویند. ناگهان مردی پدیدار شد، به گردش زنجیرهایی بود که آن را با خود حمل می‌کرد و آنها روی زمین می‌کشید. رو به من آورد و گفت: مرا آب دهید، (که الان از تشنگی هلاک می‌شوم!) پدرم متوجه من شد و فریاد زد: ای فرزند! آبش نده، خداوند او را آب ندهد! (این معاویه بن ابی سفیان است). و مرد دیگری پیوسته دنبالش در حرکت بود و زنجیرش را دست داشت و با آن، او را در پایین‌ترین نقطه از نقاط آتش انداخت (و حال او تا روز قیامت چنین خواهد بود). (۲۶۱) در روایتی دیگر عذاب او را چنین نقل می‌کند: روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله در خانه دختر عموی خود ((ام هانی)) خواهر امیرالمؤمنین علیه السلام خوابیده بود. ناگهان وحشت زده از خواب بیدار شد. ((ام هانی)) سؤال کرد: چرا ناراحتید؟! فرمود: ای ام هانی! الان که خواب بودم خداوند متعال قیامت و سختی‌های، جهنم و عذابهای آن را به من نشان داد. در جهنم به معاویه و عمروعاص برخوردیم، دیدم هر دو در وسط آتش سوزان جهنم ایستاده بودند و مالکین جهنم سرهای آنان را با سنگهای آتشین می‌کوبیدند و به آنان می‌گفتند: آیا به ولایت و امامت علی بن ابی طالب ایمان آوردید؟! ابن عباس می‌گوید: (روز قیامت) علی علیه السلام از حجاب عظمت خارج می‌شود در حالی که خوشحال و خندان است. فریاد می‌زند و می‌گوید: به خدای کعبه، خدا درباره من حکم کرد. در این هنگام، خداوند معاویه را به سوی آتش روانه می‌کند و علی در کنار پل صراط می‌ایستد و درباره اصحاب و شیعیان و اهل بیت خود شفاعت می‌نماید. (۲۶۲)

عذاب برزخی یزید

حال که عذاب برزخی معاویه را خواندید و از آن اطلاع پیدا کردید. عذاب برزخی یزید فرزند خلف آن را هم بخوانید. ابتدا به هلاکت رسیدن یزید و بعد از آن عذاب برزخی او را بیان می‌کنیم. یزید بن معاویه بن ابی سفیان، بعد از قضیه خونین کربلا و به شهادت رساندن اهل بیت پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله در صحرای سوزان نینوا، در سال ۶۱ هجری قمری، خودش هم در اثر ظلم و جنایاتی که درباره مردم به خصوص مردم مدینه و مکه روا داشت در سال ۶۳ هجری با طرز عبرت‌انگیزی در کاخ شخصی خودش به هلاکت رسید و به زندگی سراسر ننگ و پرماجرایی او خاتمه داده شد و بدن خبیث او را در کنار قبرستان باب الصغیر (قبرستان عمومی شام) به گودالی از گودالهای جهنم به نام ((قبر)) فرو بردند. در سال ۶۶ وقتی مختار بن ابی عبیده ثقفی قیام کرد و توابین اطراف او را گرفتند و به خون خواهی امام حسین علیه السلام و یارانش بلند شدند. اول، کسانی را که در قتل و کشتار کربلا شرکت داشتند به هلاکت رساندند و بدن بعضی از آنان را در آتش قهر خود سوزاندند و دل اهل بیت را شفا دادند. بعد از به هلاکت رساندن آنها، کسانی که جلوتر به درک واصل شده بودند قبرهایشان را شکافتند و بدن خبیثشان را بیرون آوردند و آتش زدند. وقتی به قبر یزید رسیدند، او را شکافتند که بدنش را آتش زند، دیدند چیزی در قبر نیست. فقط به اندازه قامت یک انسان، داخل قبر خاکستر است. معلوم شد آتش قهر و غضب الهی جلوتر او را سوزانده است (علیه و علی آبائه اللعنت و العذاب) نقل شده است: آن ملعون را در بعضی از جزیره‌ها دیده‌اند که او را سرنگون در مقابل آبی آویخته‌اند و آن شقی و بدبخت پیوسته از تشنگی در برابر آب فریاد و ناله می‌کند، اما کسی به او آب نمی‌دهد. نیز نقل شده است: وقتی یزید بن معاویه هلاک شد بعد از آن به صورت سگی در آمده و با نهایت تشنگی در بیابانها سرگردان است و دائما از دور سراب به شکل آب در چشمش ظاهر می‌شود. وقتی به آن می‌رسد، چیزی غیر از سراب وجود ندارد. (۲۶۳)

عذاب برزخی عبیداله

عذاب برزخی طبق قانون تجسم اعمال گریبان عبیدالله بن زیاد را در همین دنیا گرفت. در ماجرای قیام مختار که در سال ۶۶ و ۶۷

هجری قمری واقع شد، ((عبیداله بن زیاد)) در کنار موصل به دست ابراهیم پسر ((مالک اشتر))، کشته شد، ابراهیم سرهای بریده ابن زیاد و دشمنان را برای مختار فرستاد در حالی که او مشغول غذا خوردن بود. وقتی مختار چشمش به سرهای قاتلین امام حسین علیه السلام افتاد. گفت: حمد و سپاس مخصوص خداوند است. سپس گفت: وقتی سر مقدس امام را نزد ((عبیدالله)) آوردند او مشغول غذا خوردن بود و اکنون که سر نحس آن ملعون را پیش من آوردند مشغول غذا خوردن ام. عمار بن عمیر گوید: بعد از آن که مختار قیام کرد و قاتلین کربلا را به هلاکت رسانید و سرهای خبیث آنها را از بدنشان جدا کرد. سر ((عبیدالله)) و اصحابش را در مکانی برای تماشا و عبرت گذاشته بود. من هم برای تماشای آنها رفته بودم. دیدم مردم فریاد می زنند: ((باز آمد)) وقتی توجه کردم دیدم مار سفید و بزرگی آمد از تمام سرها گذشت تا به سر ((عبیداله)) رسید، از بینی او داخل شد و از گوشش بیرون آمد، از گوش او داخل شد و از بینی اش بیرون آمد و این کار ادامه داشت (تا روز قیامت هم ادامه خواهد داشت). بعد از آن مختار سرهای نحس دشمنان را با نامه ای به مکه، پیش محمد بن حنیفه فرستاد، هنگامی که سرهای را نزد محمد بن حنیفه بردند او هم مشغول غذا خوردن بود. محمد بن حنیفه می گوید: در این هنگام عرض کردم: خدایا! مرا نمیران تا این که سر بریده ((عبیدالله)) را کناره سفره ام بنگرم. ((الحمد لله)) خدا دعایم را اجابت رسانید. بعد، سر آن ملعون را پیش عبدالله بن زبیر بردند، او هم دستور داد سر را بالای نیزه زدند. ناگهان بادی آمد و آن را به زمین انداخت، در این هنگام ماری آمد و داخل بینی او شد. باز آن را بالای نیزه زدند. دو مرتبه باد آن را انداخت و ماری داخل بینی او رفت. این عمل سه مرتبه تکرار شد. عبدالله بن زبیر دستور داد سر را دره ای از دره های مکه انداختند. (۲۶۴) شیخ عباس قمی می نویسد: وقتی سر مبارک امام حسین علیه السلام را در مجلس ((عبیدالله)) مقابل او قرار دادند. آن ملعون، با چوب خیزران مکرر بر لب و دندان امام علیه السلام می زد. شاید بر اساس ((تجسم اعمال)) همان چوب (در عالم برزخ) به صورت مار درآمده و مکرر از بینی آن وارد می شد و از گوشش بیرون می آمده، تا مردم در همین دنیا مجازات ننگین او را ببینند. (۲۶۵)

عذاب برزخی مروان و عبدالملک

عذاب برزخی عده ای از مجرمان مسخ شدن و به شکل حیوانات در آمدن است. از جمله آنها مروان حکم و فرزندش عبدالملک است. بنی امیه هنگام مرگ به صورت سوسمار مسخ می شدند و شکل و قیافه انسانی را از دست می دادند. حتی فرزندان آنان مسخ شدن ایشان را می دیدند. از جمله مروان حکم (که یکی از خلفای بنی امیه است می باشد). همان مروانی که سخت ترین دشمن پیامبر صلی الله علیه و آله و اهل بیت است و حضرت رسول صلی الله علیه و آله در زمان حیات خود او را از مدینه بیرون کرد و عثمان در زمان خلافت خود با پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله مخالفت کرد و او را به مدینه برگردانید. همان مروانی که بعد از شهادت امام حسن آن جنایت بزرگ را انجام داد و به عایشه خبر داد که: بنی هاشم قصد دارند جنازه امام حسن علیه السلام را کنار قبر جدش دفن کنند و آن زن را سوار بر قاطر کرد و کنار حرم پیغمبر آورد و او هم دستور تیرباران کردن جنازه امام علیه السلام را صادر کرد و ناچار آن حضرت را مظلومانه در بقیع دفن کردند. همان مروانی که به ولید، فرماندار مدینه پیشنهاد قتل امام حسین علیه السلام را می دهد و بعد هم به امام حسین علیه السلام می گوید: اگر با یزید بیعت کنی سعادت دنیا و آخرت را خواهی داشت همان پیر ملحد و کافری که بعد از معاویه صغیر ((پسر یزید)) به خلافت رسید و غاصبانه آن را به چنگ آورد و مدتی خلافت کرد. از جمله پسرش عبدالملک (پنجمین خلیفه اموی) موقع مرگ، در حالی که فرزندانش اطراف او بودند، دیدند قیافه او عوض شد و از شکل انسانیت خارج گردید و به شکل سوسماری در آمد. فرزندانش متعجب شدند و حیران ماندند که او را چه کنند؟ ناگهان دیدند آن قیافه مسخ شده ناپدید شد آنها (جهت حفظ آبرویشان) تنه درخت بزرگی را آوردند و خارج از دید مردم آن را به صورت ظاهر کفن کردند و تشییع و دفن نمودند تا مردم خبردار نشوند (۲۶۶).

عذاب برزخی دوستداران بنی امیه

ابو عیینه می گوید: در خدمت امام محمد باقر علیه السلام بودم که مردی وارد شد و گفت: یا بن رسول الله! من از اهل شام هستم، شما را دوست دارم و از دشمنان شما بیزاری می جویم. پدری داشتم از دوستداران بنی امیه که دارای مال و ثروتی زیاد بود. به غیر از من هم فرزند دیگری نداشت، منزل او در رمله بود و باغی داشت که فقط خودش در آن رفت و آمد می کرد. وقتی از دنیا رفت در صد پدید آمدن مال پدرم برآمدم ولی آنرا پیدا نکردم. یقین دارم پدرم آن مال را مخفی کرده است؛ زیرا من شیعه و از پیروان شما بودم و او با من عداوت و دشمنی داشت امام باقر علیه السلام فرمود: آیا دوست داری که پدرت را ببینی و از مخفی گاه مال از او بپرسی و پدرت جای آن را بتو نشان دهد؟ عرض کرد: آری، قسم به خدا که محتاج و مسمندم. حضرت نامه ای نوشت و آن را مهر کرد و به مرد شامی داد و فرمود: این نوشته را به جانب بقیع ببر و در وسط قبرستان بایست و به آواز بلند ندا کن و بگو: ((یا درجان)) پس شخصی که عمامه بر سر دارد نزد تو حاضر می شود. نوشته را به او بده و بگو: من فرستاده محمد بن علی علیه السلام هستم و هر چه می خواهی از او باز پرس، آن مرد هم نوشته را گرفت و رفت. ابو عیینه می گوید: چون روز دیگر شد، خدمت امام باقر علیه السلام رفتم تا از قضیه اطلاع حاصل کنم. دیدم آن مرد هم، در خانه امام علیه السلام منتظر اذن دخول است. وقتی اجازه دادند همگی داخل خانه شدیم. مرد شامی عرض کرد: خدا بهتر می داند که علم خود را در کجا قرار دهد. بعد عرض کرد: شب گذشته به قبرستان بقیع رفتم. و به دستور شما عمل کردم. همان ساعت شخصی پیش آمد و من مطلب خود را بیان کردم. گفت: از این جا حرکت نکن تا پدرت را حاضر کنم. آن شخص رفت و با مردی سیاه حاضر شد و گفت: ای مرد! این پدر تو است هر چه خواهی از او بپرس. گفتم: پدر من نیست. جواب داد: چرا او پدر تو است، لکن شراره آتش و دود جهنم او را به این حالت در آورده است. گفتم: پدر من هستی؟ جواب داد: بلی. گفتم: این چه حالت است که در تو می بینم؟ گفت: ای فرزند! من از دوست داران بنی امیه بودم و آنان را بر اهل بیت پیامبر صلی الله علیه و آله برجیح می دادم. از این رو خداوند متعال مرا به این حالت در آورد و به عذاب مبتلا کرد. چون از دوستداران اهل بیت بودی با تو دشمن بودم، از این روی ترا از مال خود محروم کردم و امروز پشیمانم. بعد گفت: ای فرزند! به جانب آن باغ برو و زیر فلان درخت زیتون را حفر کن پولها آنجاست آن را که صد هزار درهم می باشد بردار. پنجاه هزار درهم را به حضرت امام باقر علیه السلام تقدیم کن و بقیه آن، مال خودت باشد. سپس آن مرد گفت: الان می روم مال را پیدا می کنم و حق شما را می آورم. ابو عیینه می گوید: سال بعد از حضرت سؤال کردم: آن مرد شامی چه کرد؟ فرمود: او پنجاه هزار درهم را نزد من آورد، با آن دین خود را پرداختم و زمینی خریدم و مقداری را به حاجتمندان اهل بیت دادم. (۲۶۷)

عذاب برزخی حجاج بن یوسف

یکی از کسانی که جزای اعمال ننگین خود را، هم در دنیا و هم عالم برزخ دید و سخت تر از آن را در قیامت خواهد دید حجاج بن یوسف ثقفی فرماندار عبدالملک مروان در عراق است. حجاج در مدت فرمانداریش صد و پنجاه هزار نفر از شیعیان و اولادان امیرالمؤمنین علیه السلام را به شهادت رسانید و همین مقدار در زندان او شکنجه می شدند. همان جنایت کاری که دستور می داد موقع غذا خوردن شیعیان را در کنار سفره او، مقابل چشمش سر ببرند و آهن قرمز شده ای را به جای رگهای بریده گردن آنها گذارند تا خون قطع شود و بدن آنها در اثر قطع شدن خون بالا و پایین روند و آن ملعون غذا بخورد و لذت ببرد. آخرین کسی که به دست آن خون آشام روزگار به شهادت رسید ((سعید بن جبیر)) که یکی از شیعیان و علمای برجسته و شاگردان ممتاز امام سجاد علیه السلام و از مفسران بزرگ قرآن بود. حجاج به دژخیمان و جلادان خود دستور داده بود هر کجا ((سعید)) را بباید دستگیر

کنید و نزد من آورید. بعد از دستگیری ((سعید)) و گفت و گوهای تندی که بین او و حجاج رد و بدل شد، حجاج دستور داد: سر از بدن ((سعید)) جدا کنند و او را در ماه شعبان ۹۵ در سن ۹۴ سالگی به شهادت رسانید. ((سعید)) در آخرین لحظات عمر خود، او را نفرین کرد و چنین گفت: ((خدایا! حجاج را بعد از من بر هیچ کس مسلط نکن.)) خداوند هم دعای او را به اجابت رسانید و پانزده روز بیشتر از شهادت ((سعید)) نگذشته بود که حجاج بر اثر بیماری سختی در بستر مرگ افتاد. در مدت مرضش، گاهی بی هوش می شد و گاهی به هوش می آمد. هنگام به هوش آمدن می گفت: ((مرا با سعید بن جیر چه کار؟ در این مدت هر وقت به خواب می رفت و بی هوش می شد می دید ((سعید)) نزد او می آید و لباس او را می گیرد و می گوید: ((ای دشمن خدا! به چه جرم و گناهی مرا کشتی))؟ در اثر ناراحتی و شکنجه روحی که در خواب به او هجوم می آورد، وحشت زده بیدار می شد و فریاد می زد. با این وضع بود تا به درک واصل شد. این عذاب دنیایی حجاج تا هنگام مرگ بود.

اما عذاب برزخی او

حجاج نه تنها عذاب روحی خود را در دنیا دید بلکه در عالم برزخ هم تا روز قیامت او را عذاب می کنند و عذابهای برزخی او متفاوت است. به چند نمونه از آنها توجه کنید. اشعث جدانی نقل می کند: شبی حجاج را با بدترین حال در خواب دیدم. از او پرسیدم: خداوند در مقابل آن همه کشتار و اعمال ننگین تو چه کرد؟ گفت: ((به ازای هر انسانی که کشته بودم یک مرتبه مرا کشتند. گفتم: دیگر چه؟ گفت: بعد از آن امر شد که مرا به آتش برند. گفتم: دیگر چه کردند؟ گفت: این شکنجه و عذاب تا روز قیامت ادامه خواهد داشت. (۲۶۸) نیز در این رابطه عمر بن عبدالعزیز می گوید: بعد از مرگ حجاج، او را در عالم خواب به صورت یک لاشه گندیده دیدم. به او گفتم: ((خدا با تو چه کرد؟)) گفت: خداوند، برای هر کسی که کشته بودم، یک بار مرا کشت، ولی در عوض قتل ((سعید بن جبیر)) هفتاد بار مرا به قتل رسانید. (۲۶۹) نوعی دیگر از عذاب برزخی حجاج که یکی از بندگان خالص خدا با چشم خود تماشا کرد و برای مردم بیان نموده است را نقل می کنیم: شخصی گوید: در مسجد الحرام طواف می کردم. چون به نماز می ایستادم غلامی را می دیدم که با حال خضوع نماز می خواند و با احدی سخن نمی گفت. با خود گفتم: از این غلام بوی آشنایی می آید. روزی به نزد او رفتم و گفتم: ای بنده خدا! لحظه ای توقف کن تا با تو سخن گویم. گفت: از مولای خود اجازه ندارم، امشب از او اذن می طلبم و فردا سخن ترا گوش می کنم. روز دیگر پیش او رفتم و گفتم: به این طریق که عبادت می کنی می دانم در نزد خداوند متعال قرب و منزلتی داری، آیا تا حال هیچ از خدای خود خواسته ای که برآورده شده باشد. گفت: آری، روزی در حال مناجات گفتم: ((خدایا! مردی از اهل آتش را به من بنما و نشان بده تا او را بینم)). ناگاه آوازی شنیدم که گفتند: ای فلان! به فلان وادی برو و مشاهده کن. چون به آنجا رسیدم شخصی را دیدم که همه اعضای او سیاه شده است و آتش در روی افتاده بود. مار عظیمی بر گردن او پیچیده است و هر لحظه او رانیش می زند. از او پرسیدم: ای بدبخت! کیستی و در دنیا چه کرده و چه عملی انجام داده ای که به این عذاب گرفتار شده ای؟ گفت من حجاج بن یوسف هستم. از برای ظلم و تعدی بسیار که بر مسلمانان کرده ام مرا عذاب می کنند، و آن نوع دیگر است. اما این عذابی که الحال مشاهده می کنی برای آن است که روزی به عالمی ظلم کردم و او را رنجانیدم. آن عالم دلش به درد آمد و مرا نفرین کرد و از نزد من آزرده خاطر بیرون رفت و این عذاب که می بینی در اثر آن عالم است. این نیز یک نمونه از عذاب دنیایی و برزخی در مورد یکی از ستمگران تاریخ است. که روایای صادقانه عمر بن عبدالعزیز و مشاهده غلام، نشان دهنده آن بود.

عذاب برزخی وزیر و خلیفه عباسی

یکی از وزیران خلیفه عباسی به عذاب برزخی گرفتار شد و عذابش آن قدر قوی بود که به بدن او هم سرایت کرده و آن را

سوزانده و شعله‌های آتش و دود آن از قبر بیرون آمده و فضا را آلوده کرده است. صاحب کشف الغمه در باب کرامات حضرت موسی ابن جعفر علیه السلام می نویسد: از بزرگان عراق شنیدم که یکی از خلفاء عباسی، وزیری داشت کبیرالشاء، دارای مال و منال و در اداره امور لشکری و کشوری کوشا و توانا و سخت مورد علاقه خلیفه بود. وقتی آن وزیر از دنیا رفت برای تلافی و جبران خدمتگزاریهای او دستور داد جنازه او را در حرم مطهر حضرت موسی بن جعفر علیه السلام مجاور ضریح مقدس دفن کردند. متولی حرم مطهر که مردی باتقوا و خدمت گزار به حرم بود، آن شب را در رواق ماند و همان جا به خواب رفت. در عالم خواب دید قبر وزیر شکافته شد و آتش از آن شعله ور گردید و از دودی که در آن بود بوی گند استخوان سوخته بلند است و به طوری شعله زیاد بود که حرم و صحن پر از دود و آتش شد. در این هنگام مشاهده می کند که امام هفتم علیه السلام ایستاده و با صدای بلند متولی را صدا می زند و می فرماید: ای متولی! برو و به خلیفه (نام خلیفه را می برد) بگو: بسبب دفن این ظالم و مجاورت او در کنار قبر من مرا اذیت و آزار رساندی و ناراحتم کردی. متولی ترسان و لرزان، به طوری که تمام اعضا و جوارح او را وحشت فرا گرفته بود از خواب بیدار می شود و فوراً آنچه را که در خواب دیده و واقع شده بود مفصل برای خلیفه می نویسد و به او گزارش می دهد. خلیفه هم، همان شب از بغداد به کاظمین می آید و حرم را خلوت می کند. دستور می دهد قبر وزیر را بشکافند و جسد خیسش را بیرون آورده و جای دیگر دفن کنند. وقتی قبر را در حضور خلیفه می شکافند مشاهده می کنند که در قبر جز خاکستر بدن سوخته شده چیز دیگری وجود ندارد و اثری از بدن و حتی استخوانهای وزیر نیست. (۲۷۰)

عذاب برزخی مأمون الرشید

مأمون الرشید عباسی در اثر ظلم و جنایتی که انجام داد و امام هشتم علیه السلام به شهادت رساند به عذاب برزخی دچار آمد و عذاب برزخی او چنین است. شیخ محمد باقر مکی از بعضی موثقین نقل می کند: وقتی به مسافرت می رفتم وسط دریا گشتی شکست و من به جزیره ای افتادم. در آن جزیره میمونی را دیدم که از چاهی آب می کشید و در حوضی که آنجا بود می ریخت! در این حال مشاهده کردم، فیلی از دور پیدا شد و تا کنار چاه آمد و آن میمون را باز جر و عذاب کشت و به زیر پاهای خود نرم کرد و تمام آبهای حوض را خورد و رفت. طولی نکشید دیدم آن میمون زنده شد و شروع به آب کشیدن کرد و داخل آن حوض می ریخت. روز بعد دیدم همان فیل آمد میمون را کشت و به زیر دست و پای خود نرم کرد و آبهای حوض را خورد و رفت. باز میمون زنده شد و شروع به آب کشیدن کرد. می گوید: من از دیدن این امر عجیب بسیار متعجب شدم و در حیرت فرو رفتم. آن میمون گویا فهمید که من از این قضیه در تعجب هستم. نگاهی به من کرد و گفت: ای فلانی! مگر مرا نمی شناسی. گفتم: خیر، جواب گفت: خدا لعنت کند دشمنان آل محمد را. آیا تا حال اسم مأمون عباسی را شنیده ای؟ گفتم: بلی، گفت: من همان مأمون الرشید هستم. از وقتی مرده ام به سبب ظلمی که به حضرت امام رضا علیه السلام کرده ام خدای متعال، مرا به این عذاب گرفتار کرده است که هر روز آب بکشم و داخل این حوض بریزم، این فیل بیاید مرا با این نحو بکشد و آبهای حوض را بخرد و باز خدا مرا زنده کند. بدان که خوراک من در این جزیره از فضله های همین فیل است و کار من هم فقط آب کشیدن برای این فیل می باشد. (۲۷۱)

عذاب برزخی ظالم

ظالمان در عالم برزخ و قیامت به عذاب هایی مبتلا می باشند که دائماً آنها را رنج می دهد و راه نجات و خلاصی از برای آنان نیست و صحنه های عجیب و گوناگونی از برای ایشان خواهد بود که یکی از دیگری بدتر و خطرناکتر است و ظالمان با آنها دست بگریانند. قرآن یکی از آن صحنه ها و عذابها را بیان می کند می فرماید: یوم یعض الظالم علی یدیه (۲۷۲) (ای محمد به خاطر

بیاور) (روزی را که ظالم دستهای خود را از شدت حسرت و تأسف و پشیمانی به دندان می‌گزد و آنها را گاز می‌گیرد.) گاز گرفتن دستها با دندان، شاید به جهت این باشد، اشخاص ظالم هنگامی که گذشته خویش را می‌نگرند و ظلم‌هایی که درباره مردم انجام داده‌اند مشاهده می‌کنند، خود را مقصر و مجرم می‌دانند و تصمیم می‌گیرند از خویشتن انتقام بگیرند و این هم نوعی از انتقام است تا بتوانند در سایه آن کمی آرامش یابند و احساس راحتی کنند. حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام در این باره می‌فرماید: کسانی که در دنیا ظلم و ستم، به هم نوعان خود کرده‌اند فردا (در برزخ و قیامت) هر دو دست خود از ناراحتی و حسرت با دندان می‌گزند (و می‌گویند: چرا در دنیا بندگان خدا را ظلم و ستم نمودیم؟) (۲۷۳) حذر کن ز آنچه دشمن گوید آن کن که بر دندان گزی دست تغابن یکی دیگر از عذابهای برزخی و قیامتی ظالم این است که او دائما در تاریکی و ظلمت به سر می‌بر و قبر ایشان به جای این که نورانی و روش باشد تاریک و ظلمانی است؛ زیرا چهره ظلم و ستم، وقتی در عالم برزخ و قیامت ظاهر شود و بروز نماید، قیافه و تجسم به خود بگیرد غیر از ظلمت و تاریکی چیز دیگری نخواهد بود (۲۷۴). روایاتی در این باره وارد شد. از جمله: حضرت رسول صلی الله علیه و آله فرمود: پرهیزد از ظلم و ستم؛ زیرا ظلم باعث تاریکی (قبر) و قیامت می‌شود. (۲۷۵) نیز فرمود: بر شما باد که از ظلم دوری کنید؛ زیرا ظلم در پیشگاه خداوند موجب تاریکی و ظلمت روز قیامت است (۲۷۶). در حدیث دیگری است: شخصی آمد خدمت حضرت رسول صلی الله علیه و آله و عرض کرد: یا رسول الله! دوست دارم روز قیامت، در نور و روشنایی محشور شوم. فرمود: (در این صورت) به احدی ظلم و ستم نکن، تا روز قیامت در نور و روشنایی باشی (۲۷۷).

عذاب برزخی سلطان ظالم

به یکی از پادشاهان ظالمی که به واسطه ظلم بر رعیت و ریاست طلبی در عذاب برزخی واقع شد و عذاب آن هم کند و زنجیر و دود و آتش است توجه کنید. محمد شوشتری که در اثر تصادف با اتومبیل از بین می‌رود، به خواب یکی از دوستانش که از اهل علم و معرفت است می‌آید و در عالم خواب او را با خود به وادی ((برهوت)) و جایی که کفار و مشرکان را عذاب می‌کنند می‌برد و مقداری از عذاب و شکنجه کفار را به او نشان می‌دهد و صدای ضربات شلاق‌های آتشین و داد و فریاد آن‌ها را به او می‌شنواند. این عالم و دوست شوشتری می‌گوید: وقتی با آن مرحوم به وادی ((برهوت)) رسیدیم، عذاب و شکنجه اهل آن وادی را مشاهده کردیم. برای آن که بدانیم آن‌ها را چگونه و برای چه عذاب می‌کنند، درخواست کردیم یکی از کفار و دشمنان اولیاء خدا را نزد ما آوردند تا چند سؤال از او بکنیم. یکی از فرشتگان سر زنجیزی را کشید و یک نفر را در حالی که روی زمین کشیده می‌شد و داد و فریاد او بلند بود از میان دود و آتش بیرون آورد و به او گفت: هر چه ایشان می‌پرسند همه را جواب بده. ایشان نقل می‌کند: مرحوم شوشتری از او پرسید: چه کسی هستی؟ چگونه در دنیا عمل می‌کردی که مبتلا به این گونه عذاب‌ها شده‌ای؟ در جواب گفت: سلطان یکی از ممالک اسلامی بوده‌ام و در دنیا به خاطر ریاست طلبی، ظلم زیادی به مردم آن کشور کردم، صدها انسان بی‌گناه را در زندان‌ها و سیاه‌چالها، دور از خانواده‌هایشان شکنجه داده و آن‌ها را به بدترین عذاب‌ها مبتلا کرده‌ام. به علاوه، با اولیای خدا و اهل بیت عصمت و طهارت دشمنی می‌کردم و نسبت به آن‌ها حسادت می‌نمودم (و این عذاب‌ها برای آن‌ها است). لذا هر مقدار خدای تعالی مرا عذاب کند جا دارد و بیش از این مستحق عذاب می‌باشم. (۲۷۸)

عذاب برزخی یاران ظالم

تنها ظالمین گرفتار عذاب برزخی نمی‌شوند بلکه یاران، کمک‌سواران و دوستان آنان هم به عذاب دچار خواهند شد. مرحوم محمد شوشتری در عالم خواب به دوست خودش می‌گوید: وقتی از دنیا رفتم روح مرا در وادی ((السلام)) نجف پیش اولیاء اله بردند، یکی از علما که در دنیا با هم رفیق بودیم مرا به آن‌ها معرفی کرد. آن‌ها هم، دور مرا گرفتند و هر یک از احوال

دوستانشان می پرسیدند. یکی از ایشان از شخصی سؤال کرد. او مردی گناه کار و از اعوان و همکاران ظلمه و در رژیم طاغوت با آنان بود. گفتم: او چند سال است از دنیا رفته است. گفت: پس او نزد ما نیامده، حتما اعمال زشتش دامن گیرش شده است و او را حبس کرده اند. سؤال کردم او را در کجا حبس می کنند؟ گفت: معلوم نیست، زندان های متعددی هست ولی بیشتر احتمال دارد او را در میان قبرش زندانی کنند. گفتم: آیا می توانم با او ملاقات کنم؟ گفت: برای تو چه فایده دارد جز آن که ناراحت شوی و برای او هم نمی توانی کاری انجام دهی. گفتم: پس همراه تو می آیم شاید اگر قابل عفو باشد از حضرت مولا علی علیه السلام باری او تقاضای عفو کنیم. قبول کرده، با هم به قبرستان رفتیم. همان طوری که او گفته بود آن شخص را در قبرش ندان کرده بودند. از فرشتگان که موکل او بودند اجازه گرفتیم با او ملاقات کنیم و با هر زحمتی بود او را دیدیم. پرسیدیم: بعد از مرگ چه به سرت آمد؟ آهی کشید و گفت: حال مرا می بینید، چند سال است که از این سلول تاریک قبر بیرون نرفته ام. وقتی حضرت عزرائیل با من روبرو شد با تندی و بدخویی جان مرا گرفت. همه ملائکه با خشونت و تندی با من رفتار کردند. وقتی مرا در قبر گذاشتند ماند این بود که در گودالی از آتش گذاشته اند، می سوختم و در عذاب بودم. تا این که حضرت علی و ائمه علیه السلام را دیدم و از آن ها کمک خواستم. فرمودند: در دنیا ما را فراموش کردی و دوستان ما را اذیت نمودی. اکنون باید تا مدتی کفاره کنهانت را بپردازی. بالاخره اعتنایی نکردند و مرا این جا گذاشته اند. به ایشان گفتم: دستم به دامنتان، شما که آزادید به پسرم بگویید تا از مردم برای من طلب رضایت کند، و از مال خودم به فقرا خیرات نماید و پولی به کسانی بدهد که ده هزار صلوات بفرستند و ثوابش را به روح من نثار کنند شاید از این مهلکه نجات پیدا کنم. (۲۷۹)

عذاب برزخی زنان

در این جا به عذاب برزخی دسته ای از زنان مجرمی که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم در شب معراج آن ها را دید توجه فرمایید. حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: روزی من و فاطمه بر حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم وارد شدیم دیدیم آن حضرت به شدت گریه می کند. عرض کردم: یا رسول الله! پدر و مادرم به فدایت باد. چرا می گریید؟ فرمود: یا علی! شبی که مرا به معراج و آسمان ها بردند زنان امتم را در عذابی سخت دچار می دیدم، حال به فکر آن ها افتادم و از شدت عذابی که بر آن ها وارد می شد می گریم. زنی را دیدم که به موهای خود آویخته شده و مغز سر او در اثر حرارت و گرمی آتش به جوش آمده بود. او زنی بود که موهای خود را از نامحرم نمی پوشانید. زنی را دیدم که به زبان آویخته شده بود از آب سوزان جهنم در حلق او می ریختند. او زنی بود که با زبان، شوهر خود را اذیت می کرد. زنی را دیدم که به پستان های خود آویخته شده بود، و او زنی بود که شوهرش را به خود راه نمی داد و از رختخواب دور می کرد و مانع مقاربت او می شد. زنی را دیدم که گوشت بدن خود را می خورد و آتش از زیر او شعله می کشید. او زنی بود که برای غیر شوهر زینت می کرد. زنی را دیدم که پاهای او را به دست هایش محکم بسته اند و مارها و عقرب ها بر او مسلط بودند (و او را نیش می زدند). او زنی بود که بدن و لباسش دائما کثیف بود و از جنابت و حیض غسل نمی کرد و خود را تمیز و پاکیزه نگه نمی داشت، به نماز اهمیت نمی داد و برای آن وضو نمی گرفت. زنی را دیدم که در تنوری از آتش به پاهای خود آویخته شده (و سر او آویزان بود) او زنی بود که بدون اجازه شوهر از خانه بیرون می رفت. زنی را دیدم که کور و کر و گنگ بود و در تابوتی از آتش قرار داشت و مغز سرش از بینش خارج می شد و بدنش در اثر جذام و برص قطعه قطعه شده بود. او زنی بود که بچه از زنا به وجود می آورد و او را به گردن شوهر می انداخت. زنی را دیدم که گوشت های بدن خود را از جلو و عقب با قیچی هایی از آتش قیچی می کرد. او زنی بود که خود را به نامحرم عرضه می کرد و باکی از زنا دادن نداشت. زنی را دیدم که دست ها و صورت او آتش گرفته بود و روده ها و چیزهای اندرون خود را می خورد. او زنی بود قواده (زنی که دلال است، زنان را برای مردان بیاورد و واسطه زنا باشد). زنی را دیدم که صورتش مانند صورت سگ

بود و آتش از عقب او داخل می شد و از دهانش بیرون می آمد و ملائکه با گرزهای آتشین بر سر و بدن او می کوبیدند. او زن غنا خوان و آرایش گر و نوحه کننده و حسود بود. سپس آن حضرت فرمود: وای بر زنی که شوهر خود را به غضب آورد و او را ناراحت کند، خوشا به حال زنی که شوهرش از او راضی باشد. (۲۸۰)

اما عذاب زناکاران در عالم برزخ

روزی، حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: شب گذشته دو نفر پیش من آمدند و گفتند: با رسول الله! با ما حرکت کن. اطاعت کردم و با ایشان حرکت نمودم تا به سرزمین مقدسی رسیدیم. در آن جا به تنوری برخورد کردیم که از آن صدای ضجه و ناله و استغاثه بلند بود. موقعی که در آن نگاه کردیم، مردان و زنان عریانی را مشاهده نمودیم که از زیر پای آنان شعله های آتش بیرون می آمد و آن ها در اثر سوزش، ضجه و ناله می کردند. گفتم: ((سبحان الله)) این ها چه کسانی هستند؟ گفتند: ایشان مردان و زنانی هستند که در دنیا مرتکب عمل زنا بودند و آنان تا روز قیامت در میان این تنور و شعله های آتش خواهند بود و عذاب و جزای آنان ادامه خواهد داشت! (۲۸۱) نیز فرمود: هر کس با زن مسلمان یا یهودی و نصرانی و مجوسی یا کنیزی که آزاد باشد زنا کند و بدون توبه و با اصرار بر این گناه از دنیا برود، خداوند متعال سیصد در عذاب را در قبرش باز می کند که از هر دری مارها، عقرب ها، افعی ها و اژدهاهایی از آتش بیرون آیند و او را نیش زنند که در اثر آن، بدنش آتش گیرد و تا روز قیامت بسوزد. چون از قبرش بیرون آید، مردم از بوی زننده و گندش اذیت و ناراحت می شوند و با همان بو شناخته می شوند و همه اهل محشر می دانند او زنا کار است تا این که (خداوند) امر کند او را داخل آتش نمایند. (۲۸۲) نیز از آن حضرت نقل شده است که فرمود: شبی که مرا به آسمان بردند و در آن جا سیر دادند به زنانی برخورد کردم که به پستان های خود آویزان بودند. گفتم: ای جبرئیل! اینان چه کسانی هستند؟ عرض کرد: یا رسول الله! زنانی زناکار هستند که از راه زنا اولاد به هم رسانیدند و اموال شوهران را به ارث، به آن ها دادند. (و این فرزندان نامشروع را به گردن شوهران خود می انداختند). (۲۸۳) نیز آن حضرت فرمود: زن شوهر داری که در رختخواب غیر از شوهر خود بخوابد (کنایه از این که زناکار باشد) بر خداوند متعال حق است اول او را به قبر شکنجه و عذاب کند و بعد از آن در قیامت او را به آتش جهنم بسوزاند. (۲۸۴) اما عذاب آخرتی زناکاران، قرآن در این باره می فرماید: و لایزنون و من یفعل ذالک ینالک یلق اثاما (۲۸۵) (از جمله صفات نیک بندگان خدا این است که) ((آنان زنا نمی کنند، و هر کس چنین عمل زشتی انجام دهد عقوبت و مجازاتش را (در قیامت) خواهد دید.)) کلمه (اثاما) که در آیه آمده است مفسرین این طور معنی کرده اند: یکی از وادی های جهنم است و آن پر از مس مذاب و گداخته می باشد و سرچشمه آن از شکاف و گودالی در جهنم است. چند طایفه در آن جای دارند. ۱- کسانی که غیر از خدا را عبادت کنند. ۲- کسانی که آدم کش و قاتل باشند. ۳- زناکاران، که عذاب این طایفه در آن وادی دائما اضافه می شود. (۲۸۶) از امیرالمؤمنین علیه السلام نقل شده است که فرمود: وقتی قیامت بر پا شود خداوند متعال دستور دهد که بادی به وزد و بوی گندی که تمام اهل محشر را ناراحت و اذیت می کند به مشام آنان برساند. در این بین، منادی پروردگار ندا کند: این بوی فرج های زنان زناکار می باشد که همه اهل عرصات را ناراحت و اذیت کرده است. (۲۸۷)

قبر جنازه زناکار را قبول نکرد

طبق قاعده کلی، که تمام اشیاء عالم احساس و شعور دارند، زمین هم از این قاعده و قانون بیرون نیست. هم احساس و شعور دارد و هم افراد نیک و بد را می شناسد. به بعضی از جنازه ها ((مرحبا)) و خوش آمد و به بعضی دیگر ((لامرحبا)) و خوش نیامدی می گوید: بعضی را قبول می کند و بعضی را بیرون می اندازد. در این باره به داستانی که در ذیل آورده می شود توجه کنید. نقل شده

است: در زمان امام صادق علیه السلام زنی بود که زنا می داد و از راه زنا آستن می شد؛ چون وضع حمل می کرد از ترس این که مبدا خویشان و اقوامش از عمل او اطلاع پیدا کنند (فقط مادرش از عمل او اطلاع داشت) فرزندان خود را به آتش می سوزاند؟! وقتی از دنیا رفت او را دفن کردند و قبر او را قبول نکرد و جنازه را بیرون انداخت! قبر دیگری کردند و او را داخل آن کردند و سرش را پوشاندند باز قبر شکافته شد و جنازه را بیرون انداخت! خویشان او خدمت امام صادق علیه السلام آمدند و داستان را برای آن بزرگوار نقل کردند. فرمود: مادرش را خبر کنید بیاید. وقتی آمد از او پرسید: دختری در دنیا چه اعمال زشتی را مرتکب می شد؟ عرض کرد: دختر من زنا می کرد و بچه هایی که از زنا به وجود می آمدند به آتش می سوزاند تا کسی بر اعمال او آگاه نشود. حضرت فرمود: زمین جنازه این زن را قبول نمی کند؛ چون او خلق خدا را به عذابی که مخصوص خداوند است (یعنی به آتش سوزاندن) عذاب می کرد. پس از آن فرمود: قدری از تربت جدم حضرت سیدالشهداء، حسین علیه السلام را در قبرش بگذارید تا زمین او را قبول کند. خویشان او قدری تربت امام حسین علیه السلام را همراه او دفن کردند دیگر قبر او را بیرون نیانداخت. (۲۸۸) تنها آثار زنا در عالم قبر و قیامت ظاهر نمی شود بلکه در دنیا هم ظاهر خواهد شد. از جمله، هر کس با زن ها و دخترهای دیگران زنا کند، با زن یا دختر و خواهر او زنا خواهند کرد. روایات و داستان هایی در بحار و لئالی الاخبار و دیگر کتب وارد شده است که تذکر آن ها ما را از روش کتاب بیرون می برد طالبین می توانند به آن ها رجوع کنند.

عذاب برزخی سخن چینان

یکی از گناهان بزرگ که قرآن و احادیث از آن منع کرده و به انجام دهندگان آن وعده عذاب و آتش داده اند، سخن چینی و نمایی است که به وسیله آن بین زن و شوهر، بین دو دوست و دو برادر اختلاف و نزاع واقع می شود و به وسیله آن خون ها ریخته، خانه ها خراب و ویران می شود، اسرار نهانی و پشت پرده آشکار گشته و حیثیت ها و آبروها از بین رفته و هتک می شود و فتنها در عالم بر پا می گردد. برای سخن چین دو نوع عذاب است، یکی عذاب برزخی و دیگری عذاب آخرتی. در حالی که عذاب قیامت از عذاب برزخی سخت تر و مشکل تر است. عذاب برزخی سخن چین و نمایی طبق اخبار رسیده: عذاب و آتش در قبر است. وقتی سخن چین از دنیا رفت و او را داخل قبر کردند قبرش شعله ور می شود و او تا روز قیامت در میان آتش خواهد سوخت. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: کسی که کوشش کند میان دو نفر را با سخن چینی به هم بزند و آن ها را از هم جدا کند، وقتی از دنیا رفت خداوند آتشی را بر قبر او مسلط می کند که تا روز قیامت او را بسوزاند و مسلط می کند و بر او مارها و عقرب های سیاه را که او را نیش زنند تا وقتی که از قبر خارج شود، (طول نیش و دندان های مارها و عقرب هایی که افراد سخن چین را نیش می زنند صد و بیست زراع است). (۲۸۹) در حدیث معراجیه است که حضرت رسول فرمود: در شب معراج وقتی از جهنم عبور کردم بر جمعیتی برخوردیم که لب های آن ها مانند لب های شتر بود و ملائکه گوشت های پهلوهایشان را مقراض می کردند و در دهان آن ها می گذاشتند! گفتم: ای جبرئیل! این ها چه کسانی هستند؟ عرض کرد: افراد سخن چین و غیبت کننده در دنیا هستند. نیز از آن حضرت صلی الله علیه و آله و سلم نقل شده است که فرمود: شبی که مرا به آسمان بردند زنانی را دیدم که سرشان سرخوکه و بدنشان مانند بدن الاغ بود و آن ها را با هزار هزار نوع عذاب، مجازات می کردند. از جبرئیل سئوال کردم: عمل آن ها در دنیا چه بوده است؟ گفت: آنان زنان سخن چین و دروغ گو بوده اند. (۲۹۰) اما عذاب آخرتی سخن چینان از این قرار است: وقتی آن ها از قبرهایشان خارج می شوند مارها و عقرب هایی بر آن ها مسلطاند و آن ها را احاطه کرده اند تا وقتی که داخل جهنم شوند. (۲۹۱) سخن چین در قیامت داخل بهشت نمی شود و از نعمت های آن استفاده نمی کند. امام باقر علیه السلام فرمود: برای کسانی که جهت سخن چینی و نمایی و جدایی انداختن میان مردم رفت و آمد می کنند بهشت حرام است. (۲۹۲)

عذاب برزخی دروغ گویان

یکی از گناهانی که باعث عذاب می‌شود و مجازاتش، هم در دنیا هم در قبر و هم در قیامت گریبان انسان را می‌گیرد، دروغ‌گویی می‌باشد. چون بحث ما درباره عذاب برزخی است از عذاب دروغ‌گو در قیامت صرف نظر می‌کنیم. روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: شب گذشته شخصی پیش من آمد و گفت: برخیز، برواستم و با او روانه شدم تا به جایی رسیدیم. در آن جا دو نفر را مشاهده کردیم یکی ایستاده و دیگری نشسته بود، شخص ایستاده یک ((انبر)) بزرگ آهنی در دست داشت و به دهان شخص نشسته فرو می‌برد و یک طرف دهان او را با آن می‌گرفت و می‌کشید، به طوری که صورت و بینی و چشمان او به همان طرف بر می‌گشت و به هر طرف انبر را می‌کشید آن شخص نشسته هم به همان طرف خم می‌شد. تعجب کردم! و از آن شخص که مرا صدا زد. و از جای خود بلند نموده بود پرسیدم: این کیست و چه کاره است و این چه صحنه‌ای است؟ چرا چنین می‌کند؟ گفت: یا رسول الله! این شخص نشسته، کسی است که در دنیا دروغ می‌گفت (و بدون توبه از دنیا رفته است)! اکنون در عالم برزخ تا فرا رسیدن قیامت، همواره این گونه عذاب می‌شود و در قیامت عذابش سخت تر خواهد بود. (۲۹۳) مالک بن دینار می‌گوید: در کتابی خواندم: هیچ خطیب و گوینده‌ای نیست مگر این که گفتار او را با کردارش تطبیق می‌کنند. اگر مطابق باشد خوشا به احوالش و اگر مطابقت نداشته و گفتارش غیر از اعمالش باشد، دو لب او را با قیچی های آتشین قیچی می‌کنند. دو مرتبه لب‌ها بلافاصله سالم می‌شوند و این عمل تا روز قیامت ادامه دارد. (۲۹۴) انسان دروغ‌گو، چون با لب و دهان سخن دروغ می‌گوید، در این حدیث لب و دهان را عذاب می‌کنند و آن‌ها را با ((انبر)) به این طرف و آن می‌کشند و با قیچی می‌برند. آن قدر دروغ گفتن زشت و زننده است که خداوند، در قرآن به صاحب آن وعده عذاب داده است و ملائکه از بوی دهان دروغ‌گو اذیت می‌شوند.

عذاب برزخی مال یتیم خوران

تمام اعمال انسان علاوه بر چهره های ظاهری خود، چهره های واقعی نیز دارند که در این جهان از نظر ما پوشیده و پنهان اند چهره های واقعی اعمال در جهان دیگر ظاهر می‌شوند و مسئله تجسم اعمال را تشکیل می‌دهند. از جمله آن‌ها خوردن مال یتیم از روی ظلم و ستم است که جلوه مخصوص به خود دارد و آن جلوه در عالم برزخ و قیامت بروز و ظهور می‌کند و چهره و قیافه واقعی خود را آن جا نشان می‌دهد. گرچه چهره ظاهری خوردن مال یتیم بهره‌گیری و لذت بردن از غذاهای لذیذ و رنگین است، اما چهره واقعی و برزخی این غذاها و خوردن مال یتیم، آتش سوزان می‌باشد و همین چهره است که در عالم برزخ و قیامت بروز و ظهور می‌کند و آشکار می‌شود. قرآن در این باره می‌فرماید: عرع ان الذین یاء کلون اموال الیتامی ظلما انما یاء کلون فی بطونهم نارا و سیصلون سعیرا (۲۹۵) ((آن کسانی که اموال یتیمان را از روی ظلم و ستم می‌خورند (در واقع و حقیقت) تنها آتش می‌خوردند (و شکم خود را پر از آن می‌کنند) و به زودی در آتش سعیر (و آتش) سوزانی خواهند سوخت.)) این آیه با صراحت تمام: خوردن مال یتیم را از روی ظلم و ستم، به خوردن آتش تعبیر کرده است و می‌فرماید: آنان فقط آتش سوزان می‌خوردند و شکم‌های خود را از آن پر و انباشته می‌کنند. چه عمل زشتی بدتر از خوردن مال یتیم و تصرف ناروا در اموال ایشان است که قرآن با شدت از آن نهی کرده. هر آن کس که با ظلم و زور و ستم زمال یتیمان خورد بیش و کم همانا که آتش فرو می‌برد که از مال ایتام بر می‌خورد به زودی به جبران این زشت کا بیفتند در بطن سوزنده نار بلی، چهره واقعی هر عمل همیشه تناسب خاص با کیفیت ظاهری آن عمل دارد، همان گونه که خوردن مالی یتیم و غصب حقوق او، قلب او را می‌سوزاند و روح او را آزار می‌دهد، چهره واقعی این عمل، آتش سوزان در برزخ و قیامت می‌شود و خورنده مال را می‌سوزاند. با این حساب، آیا افراد عاقل و با ایمان، چنین عمل خطرناکی را انجام می‌دهند که با دست خود پاره‌های آتش سوزان را برداشته و در میان دهان بگذارند و

بیلند؟ ممکن نیست. حتی افراد کم شعوری هم حاضر به چنین عملی نیستند. اگر می بینیم مردان خدا و اولیاء الله، حتی فکر معصیت را به خود راه نمی دادند، دلیلش همین بوده است که آن ها بر اثر قدرت علم و ایمان و تقوا و پرورش های اخلاقی، چهره های واقعی اعمال را می دیدند و هرگز فکر انجام دادن آن ها را نمی کردند. احادیث در نکوهش تجاوز به اموال یتیمان بسیار تکان دهنده است. حتی کمترین تعدی به اموال ایشان مشمول این حکم معرفی شده است. در حدیثی از امام صادق علیه السلام نقل شده است: کسی سئوال کرد: مجازات آتش درباره چه مقدار از خوردن و غصب کردن مال یتیم است؟ فرمود: در برابر دو درهم. (۲۹۶)

عذاب برزخی ثروت اندوزان

ثروت اندوزان و کسانی که طلا و نقره را از هر راهی که شده به دست می آورند و آن ها را ذخیره می کنند، یا به عنوان گنج در دل کوه ها و داخل زمین مخفی می کنند و در راه خدا انفاق نمی نمایند و کارهای عام المنفعه با آن ها انجام نمی دهند و حتی حقوق واجبی را که خداوند در آن ها قرار داده است نمی پردازند و نه خود از آن بهره می بردند و نه دیگران، عذابی مخصوص هم در عالم برزخ و هم در قیامت برای آنان خواهد بود که عبرت برای دیگران باشد. قرآن در این باره می فرماید: ععع والذین یکتزون الذهب و الفضة و لا ینفقونها فی سبیل الله فبشرهم بعداب الیم یوم یحیمی علیها فی نار جهنم فتکوی بها جباههم و جنوبهم و ظهورهم هذا ما کتبتم لانیفسکم فذوقوا ما کتبتم لکتزون (۲۹۷) ((آنان که طلا و نقره را گنجینه (ذخیره و پنهان) می سازند، و در راه خدا انفاق نمی کنند، آن ها را به مجازات دردناکی بشارت بده.)) در آن روز (عالم برزخ و قیامت) آن ها را در آتش گرم و سوزان جهنم داخل کرده و با آن طلاها و نقره ها صورت ها و پهلوها و پشت هایشان را داغ می کنند (و به آنها می گویند): این همان چیزهایی است که برای خود گنجینه و ذخیره ساختید پس بچشید چیزی را که برای خود اندوخته اید!!)) ملاحظه فرمایید، در این آیه مبارکه با صراحت تمام می فرماید: طلاها و نقره های داغ شده که با آن ها بدن ها را داغ و علامت گذاری می کنند، همان طلا و نقره هایی است که در دنیا ذخیره کرده و حاضر نبودند مقداری از آن ها را در راه خدا مصرف کنند، حتی حاضر نبودند خود و فرزندانشان و دیگران از آن ها سود و منفعت برند، حتی حاضر نبودند که در برابر خدا تسلیم شوند و واجبات شرعی آن ها را بپردازند. بدانید ای مؤمنان! این میان چه بسیار احبار و رهبانیان از اموال مردم به باطل خوردند به هر چه حرام است دست آورند کتون بر کسانی که بس سیم و زر (۲۹۸) ذخیره نمودند، گنج و گهر نکردند انفاق از زر و سیم خبرها بده از عذابی الیم (۲۹۹) ز روزی که در دوزخ کردگار ذخایر گدازند از تاب نار به پیشانی و پشت و پهلو بدن گدازند بس داغ اندر میان چنین است فرجام آن سیم و زر که کردید آن را نهان سر به سر چشید آتشی بس برافروخته سزای همان گنج اندوخته در آیه فوق چرا از میان تمام اعضای بدن، تنها ((پیشانی و پشت و پهلو)) ذکر شده و نامی از بقیه اعضا و جوارح برده نشده است؟ شاید به این جهت باشد که با آن سه عضو در مقابل محرومان و مستضعفین عکس العمل نشان می دادند. گاهی صورت را در مقابل آنان در هم می کشیدند و زمانی به علامت بی اعتنایی و بی توجهی، از رو به رو شدن با آن ها خودداری می کردند و راه خود را منحرف می نمودند، گاهی به آنان پشت کرده و از روی تکبر و خودخواهی توجهی به آن ها نمی کردند. از این جهت، این سه نقطه از بدن آن ها را با سکه های پرزرق و برق و با سیم و زریشان که داخل آتش انداخته و سرخ و سوزان شده است داغ می کنند. آیه ذکر شده این حقیقت را می رساند که هیچ کدام از اعمال انسان ها از بین نمی رود و هم چنان باقی می ماند و باعث سرور و شادی نیکان و رنج و عذاب بدان می گردد.

عذاب برزخی فراموش کنندگان قرآن

جدا شدن و فراموش نمودن و عمل نکردن به قرآن، در عالم برزخ و هم چنین در قیامت مجازات دارد. روایاتی در این باره نقل شده: از جمله: روزی حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: شب گذشته دو نفر پیش من آمدند و گفتند: یا رسول الله! ما بیایم، من هم با ایشان به راه افتادم تا به سرزمین مقدسی رسیدیم. در آن جا مشاهده کردیم شخصی خوابیده و دیگری بالای سرش ایستاده و سر او را بر سنگ بزرگی می زند به طوری که سر او شکسته می شود. بعد از آن، سنگ را به طرف دیگر می غلطانند و صبر می کنند تا سر آن شخص سالم شود باز سر او را بر سنگ می زند تا شکسته شود و این کار دائما تکرار می شد. گفتم: ((سبحان الله!!)) این کیست و عمل او چه بوده است؟ گفتند: این مرد کسی است که قرآن را فرا گرفته و بعد توجهی به آن نکرده تا آن چه را فرا گرفته بود فراموش کرده است نه آن را قرائت می کند و نه به دستورانش عمل می نماید و آن را تنها گذاشته است. این کسی است که نماز را کوچک می شمارد و به آن اهمیت نمی دهد و دائما موقع نماز خواب بوده است. این مجازات برای او تا روز قیامت ادامه دارد. (۳۰۰)

عذاب برزخی ربا خواران

یکی از گناهان کبیره که آیات و روایات تکان دهنده ای درباره آن نازل شده است، رباخواری می باشد. قرآن در مذمت آنان می فرماید: ((کسانی که ربا می خوردند در قیامت مانند جن زدگان و دیوانگان که تعادل خود را از دست داده اند می باشند.)) (۳۰۱) و نیز می فرماید: ((اگر رباخواران آن را ترک نکنند باید بدانند که با خدا و رسول به جنگ برخاسته اند.)) (۳۰۲) و روایاتی که در این باره وارد شده است نیز تکان دهنده و خطرناک می باشد. از جمله آنها. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: ((خداوند رباخوار و ربا دهنده و فروشنده و خریدار و نویسنده و دو شاهد آن را لعنت است.)) (۳۰۳) و نیز آن حضرت فرمود: ((هر کس ربا بخورد، خداوند شکم او را به همان اندازه که ربا خورده است پر از آتش جهنم می کند.)) (۳۰۴) و فرمود: ((یا علی! ربا هفتاد جزء است، آسان ترینش مانند آن است که مردی در خانه کعبه با مادر خود زنا کند. یا علی! یک درهم ربا گناهش بزرگ تر است از هفتاد زنا که همه آن ها در خانه کعبه به محارم انجام گرفته باشد.)) (۳۰۵) عذاب برزخی رباخوار هم که در روایت آمده است از این قرار است. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: شبی دو نفر پیش من آمدند و گفتند: برخیز، برخاستم و با ایشان رفتم تا در سرزمین مقدسی به نهی رسیدیم که آب آن قرمز بود و رنگ خون داشت. دیدیم در کنار آن، دیدیم در کنار آن، مردی ایستاده و اطراف او سنگهای زیادی بود. این شخص در نهر خون شنا می کرد و بیرون می آمد و در کنار سنگ ها قرار می گرفت و یکی از آن ها را بر می داشت و داخل دهان خود می گذاشت و می بلعید. باز داخل نهر خون می شد و کار خود را از اول شروع می کرد. از آن دو نفر پرسیدم: این شخص کیست و چه کاره بوده است؟ عمل او در دنیا چه بوده است و چرا چنین می کند؟ گفتند: او مردی رباخوار بوده است که مال مردم را به وسله ربا و بدون زحمت، از دست آنان می گرفت و صاحب می شد. او به همین حال خواهد بود تا روز قیامت که به جزای اصلی خود برسد.

عذاب برزخی دنیا پرستان

روزی حضرت عیسی علیه السلام با حواریون و دوستان خود در بیابان عبور می کردند تا به یک آبادی ویران شده ای رسیدند که تمام مردم و پرنده ها و جانوران آن مرده بودند. حضرت عیسی علیه السلام به حواریون فرمود: همه اینها بر اثر عذاب عمومی و خشم الهی به هلاکت رسیده اند؛ زیرا اگر به مرگ طبیعی به تدریج مرده بودند، یک دیگر را به خاک می سپردند. حواریون عرض کردند: ای روح الله! از خدا بخواه این ها را زنده کند تا از آنها بپرسیم به سبب چه کاری گرفتار مجازات الهی شده اند تا ما از آن دوری کنیم؟ حضرت عیسی علیه السلام از خدا خواست که آن ها را زنده کند. به او وحی شد: آنان را صدا بزن تا جوابت را

بدهند و شما از کارهای خودشان خبردار کنید. عیسی علیه السلام شبانه بر بالای تپه ای رفت و فرمود: ((ای مردم این دیار))! یک نفر از میان آن ها جواب داد: ((بلی ای روح الله! و کلمه او.)) فرمود: وای بر تو، مگر کردار شما چه بوده است که این گونه گرفتار عذاب شده اید؟ عرض کرد: ما چند عمل زشت در دنیا انجام می دادیم. ۱- طاغوت را می پرستیدیم. ۲- دنیا را دوست داشتیم. ۳- آرزوهای طولانی و دراز داشتیم. ۴- در سرگرمی ها و بازی های دنیا فرو رفته و از خدا غافل بودیم. فرمود: دوستی شما به دنیا تا چه اندازه بود؟ گفت: مانند علاقه کودک به مادرش. هرگاه دنیا به ما رو می کرد شاد و خرسند بودیم و چون رو می گردانید، گریان و غمگین می شدیم. حضرت عیسی علیه السلام فرمود: پرستش شما از طاغوت چگونه بود؟ عرض کرد: از افراد گناه کار پیروی می کردیم و مطیع آنان بودیم. فرمود: سرانجام کار شما به کجا انجامید؟ عرض کرد: شب در حال عافیت خوابیدیم، و صبح خود را در ((هاویه)) دیدیم. فرمود: هاویه چیست؟ گفت: سجین است. فرمود: سجین چیست؟ عرض کرد: کوهی از آتش گداخته می باشد که تا روز قیامت بر ما شعله ور است. فرمود: به آنان چه گفتید و آنان به شما چه گفتند؟ عرض کرد: گفتیم، ما را به دنیا باز گردانید تا در آن زهد ورزیم. آنان به ما گفتند: دروغ می گوید. عیسی علیه السلام فرمود: وای بر شما! چرا از بین مردگان کسی غیر از تو با من حرف نزد. گفت: ای روح الله! همه آنان با دهنه های آتشین، مهار شده اند و به دست فرشتگان غضب الهی گرفتاراند. من در میان آنان بودم ولی در عمل با آنها نبودم. وقتی عذاب آمد، مرا نیز گرفت. اکنون به تار مویی بر لبه دوزخ آویزان هستم و نمی دانم در آن واژگون می شوم یا رهایی می یابم؟ عیسی علیه السلام به حواریون فرمود: ای دوستان خدا! خوردن نان خشک با نمک زبر و خوابیدن روی خاکها، بسیار بهتر است در صورتی که همراه او عافیت دنیا و آخرت باشد. (۳۰۶)

عذاب برزخی تندخویان

علمای شیعه معتقداند تمام اعمالی که انسان در دنیا انجام می دهد در قبر و عالم برزخ تجسم پیدا می کنند و هم نشین انسان می شوند. از جمله آنها تندخویی و بد اخلاقی است که اگر تجسم پیدا کند به صورت سگ خواهد بود. لازم است داستانی که یکی از علمای عامل نقل کرده و خود، در عالم رؤ یا آن را مشاهده نموده است را بیان کنیم. مرحوم آیه الله ((مطهری)) (ره) از استاد بزرگ خود، مرحوم آقای (میرزا علی آقا شیرازی) که یکی از زاهدان بزرگ و از اهل یقین زمان خود بوده نقل کرده است: می گوید: یک روز استادم در ضمن درس دادن در حالی که دانه های اشکشان بر روی محاسن سفیدشان می چکید، این خواب را نقل کرد و گفت: در عالم خواب دیدم مرگم فرا رسیده است. مردن را همان طور که برای ما توصیف کرده اند یافتیم. خویشتن را جدا از بدن دیدم و ملاحظه کردم که مردم بدن مرا برای دفن به سوی قبرستان حمل می کنند و به آن جا می برند. مرا بردند به گورستان و آن جا دفن کردند و رفتند. در این هنگام خود را تنها دیدم، نگران شدم که چه بر سرم خواهد آمد؟ و چه معامله با من انجام خواهد داد؟ ناگهان دیدم سگ سفیدی داخل قبرم شد. در فکر فرو رفتم که این حیوان کجا بوده است و چرا داخل قبر من شد؟ در همان حال حس کردم که این سگ، صفت تند خویی و بد اخلاقی من بوده که این جا تجسم یافته و به سراغ من آمده است. از این قضیه خیلی ناراحت و مضطرب شدم. در حال اضطراب و نگرانی بودم که ناگهان دیدم، حضرت سید الشهداء در قبرم تشریف آورد و به من فرمود: ناراحت مباش و غصه مخور، من آن را از تو جدا می کنم. (۳۰۷) حضرت امیر المؤمنین علیه السلام در رابطه با بد اخلاقی کردن فرمود: ((تند خویی و بد اخلاقی تجسم پیدا می کند (و در قبر و عالم برزخ رفیق انسان می شود) و بدترین رفیق همین است)). (۳۰۸) و نیز فرمود: ((وقتی انسان را داخل قبر می گذارند و سر گور را می پوشانند، وحشت سر تا پای انسان را فرا می گیرد.)) هیچ وحشتی خطرناک تر از تندخویی نیست.)) (۳۰۹) طبق روایاتی که از حضرت رسول اله علیه السلام وارد شده است: وقتی انسان بد اخلاق از دنیا می رود در آتش برزخی قرار می گیرد. (۳۱۰) و من قیامت هم در طبقه هم در طبقه پائین جهنم به سر خواهد برد. (۳۱۱)

عذاب برزخی رد کنندگان حاجات مسلمانان

یکی از برنامه های دینی و انسانی برای هر فرد مسلمان ، این است که حاجت برادر مسلمان خود را بر آورد و به فریاد او برسد. اگر کسی قدرت داشته باشد که حاجت مسلمانی را بر آورد و به گرفتاری او خاتمه دهد اما کوتاهی کند. خداوند او را، هم در قبر و برزخ و هم در قیامت عذاب می کند. در حالی که عذاب آخرتی برای او سخت تر و مشکل تر است. اسماعیل بن عمار صیفی از امام صادق علیه السلام نقل می کند که آن حضرت فرمود: ای اسماعیل! هرگاه مسلمانی بر مسلمان دیگری او را بر طرف کند و به مشکلات از او نماید و توجهی نکند و حاجت او را بر آورده ننماید، بعد از آن که از دنیا رفت و او را داخل قبر کردند. خداوند متعال ازدها و افعی هایی را بر او مسلط می کند که در قبر و عالم برزخ و تا قیامت و تا انگشت ابهام او را نیش زنند (۳۱۲). و بعد از آن که از قبر خارج گردید و داخل عرصات و قیامت شد. خداوند خودش حاکم است و اختیار به دست اوست. اگر بخواهد او را عفو می کند و می بخشید و اگر بخواهد عذابش می نماید. (۳۱۳) نیز از آن حضرت روایت شده است که فرمود: اگر فردی از شیعیان ما بتواند حاجت و مشکل برادر مسلمان خود را بر آورد و کوتاهی نماید. خداوند او را مبتلا می کند به این که حاجت دشمنی از دشمنان ما را برای همین جهت ((در عالم قبر)) و روز قیامت او را عذاب می کنند (۳۱۴). اما عذابی که در آخرت برای افرادی که قدرت داشته باشند مشکلی از مشکلات مسلمان را رفع نمایند و آن را حل نکنند آماده شده است از این قرار است. فرات بن احنف از امام صادق علیه السلام نقل می کند که آن حضرت فرمود: اگر مؤمنی قدرت و استطاعت داشته باشد که خدمتی به برادران با ایمان خود کند و چیزی را که آنان محتاجند به ایشان برساند ولی ممانعت نماید و آن چیز را به آنان برساند و خدمت خود را دریغ دارد. خداوند در قیامت او را بر می انگیزد در حالی که صورت او سیاه و چشم های او زشت و ارزق و دست های او با غل و زنجیر بر گردنش بسته شده است و منادی فریاد می زند و او را معرفی می نماید به طوری که اهل محشر همه او را می شناسند (۳۱۵). منادی می گوید: این شخص کسی است که به خدا و رسولش خیانت کرده (و حاجت مسلمانی را رد نموده و از چیزهایی که او محتاج بوده ممانعت به عمل آورده) است بعد از آن دستور می دهد که او را داخل آتش کنند.

فصل ششم: پاداش برزخی نیکوکاران

مقدمه حال که عذاب برزخی عده ای از جنایت کاران و ظالمان از قبیل پادشاهان، قاتلان، زنان، زناکاران، سخن چینان، دروغ گویان، مال یتیم خواران، ثروت اندوزان، دنیا پرستان و تند خویان را بیان کردم. لازم دانستم درباره ثواب و پاداش های اعمال و کردار نیکی که انسان در دنیا انجام می دهد و نتیجه آن ها را در برزخ و هم چنین در قیامت می بیند را نیز بیان کنم. افرادی بودند که در این جهان اعمال و کردارشان نیک بوده و در برزخ پاداش آن را گرفتند. به چند نمونه از آنان اشاره می کنم. پاداش برزخی سلمان از جمله کسانی که پاداش برزخی خود را دیدند سلمان فارسی است که او را سلمان محمدی هم می گویند و یکی از سابقین در اسلام و از کسانی بوده است که برای به دست آوردن حق و حقیقت رنج ها و سختی هایی را متحمل شد تا آخر الامر به مقصود خود رسید. ایشان در اثر ایمان کامل و رای درست و فداکاری که راجع به اسلام و پیامبر علیه السلام و احکام داشت، پاداش عظیمی در عالم برزخ به او دادند. ابن عباس می گوید: بعد از مرگ سلمان، او را به خواب دیدم. در حالی که تاجی از یاقوت بر سر و حله های بهشتی بر تن و زر و زیور بر اعضای بدن خود داشت و مانند پادشاهان بر تختی نشسته است. از روی تعجب گفتم: تو سلمانی؟! جواب داد: آری، گفتم: تو همان آزاد شده پیامبر اسلام علیه السلام هستی؟ گفت: بلی، گفتم: ای سلمان! آیا این پاداش و منزلت نیک را خداوند به تو عنایت فرموده است؟ گفت: بلی. گفتم: ای سلمان! در بهشت بعد از ایمان، چه چیزی فضیلتش از همه بیشتر است؟ گفت: ای ابن عباس! بعد از ایمان به خدا و رسولش، چیزی با فضیلت تر در بهشت از

دوستی امیر المؤمنین علیه السلام و اقتدا کردن به آن حضرت ندیدم. (۳۱۶) پاداش برزخی روزه خوانی یکی از علمای بزرگ که تازه از نجف اشرف به وطنش برگشته بود و بسیار دوست می داشت که به مجالس روزه خوانی و عزاداری حضرت سیدالشهداء علیه السلام حاضر شود. می گفت: روزی به مجلس روزه خوانها رفتم. آنها قبل از آن که روزه را شروع کنند مزاح زیادی کردند که من خوشم نیامد. در میان آنها ((سید)) روزه خوانی بود که بیشتر از همه مزاح می کرد و من از او بیشتر متنفر بودم. تصمیم گرفتم دیگر به مجلس آنان نروم. شب در عالم رؤیا دیدم قیامت برپا شده است و مردم دسته دسته از پل صراط می گذرند و به بهشت می روند. وقتی من خواستم از صراط بگذرم، دیدم آن را طوری ساخته اند که به هیچ وجه نمی توان از آن گذشت و به نظر می رسید غیر قابل عبور است. ولی همان ((سیدی)) که در مجلس روزه خوانی زیادتر مزاح می کرد از آن طرف صراط پرواز می کند و خود را به این طرف می رساند. بعضی از افراد را انتخاب می کند و آنان را در بغل می گیرد و پرواز می کند و از صراط عبورشان می دهد و به بهشت می رساند. من هم دست به دامن او شدم و گفتم: اگر مرا هم از صراط ببرید متشکر خواهم بود. او هم مرا بغل گرفت و با یک حرکت از صراط عبور داد و آن طرف صراط گذاشت و گفت: آن طرف را نگاه کن، آنها درهای بهشت است. به طرفی که او اشاره می کرد نگاه کردم، دیدم بهشت درهای زیادی دارد که در پشت بعضی از آنها ازدحام جمعیت زیاد بود ولی پشت یکی از آنها بسیار خلوت به نظر می رسید. آن ((سید)) گفت: چون تو عالم و مجتهدی باید از آن در وارد بهشت شوی. باز به آن دری که او اشاره کرد نگاه کردم دیدم پشت آن در، صف طولانی از علما بسته شده است و در هر چند ساعت فقط یک نفر را صدا می زنند. گفتم: آیا ممکن است از آن دری که خلوت تر می باشد وارد بهشت شوم؟ گفت: نه، آن در، متعلق به حضرت سیدالشهداء علیه السلام است و مخصوص روزه خوانها می باشد. اگر تو هم روزه خوانده باشی می توانم ترا از آن در ببرم. گفتم: نه، متأسفانه این توفیق را تا به حال نداشته ام. گفت: پس راهی برای شما وجود ندارد باید از همان در شلوغ وارد بهشت شوی. گفتم: خواهش می کنم، برای من کاری بکن. سید مقداری فکر کرد و گفت: بیا همین گوشه بنشینیم، من مستمع می شوم و تو هر طور که می توانی روزه ای بخوان تا ترا از آن در، ببرم و به حضرت امام حسین عرض کنم: تو هم روزه خوان هستی. گفتم: بسیار خوب. همان گوشه نشستم و روزه ای خواندم و او گریه می کرد. بعد گفت: حالا بیا با هم از این در، وارد بهشت شویم. او دست مرا گرفت وارد بهشت کرد. وقتی وارد شدم دیدم آن طرف، بهشت تختی گذاشته و حضرت امام حسین علیه السلام روی آن نشسته و دفتر بزرگی در مقابلشان گذاشته است و آن حضرت اسامی روزه خوانها را در آن دفتر ملاحظه می فرمایند. بالاخره ((سید)) جلو رفت و گفت: قربانت گردم این بار هم یک روزه خوان آورده ام. حضرت امام حسین علیه السلام رو به من کرد و فرمود: اسمت چیست؟ گفتم: شیخ ((رمضان علی))، حضرت دفتر را نگاه کرد سپس سرشان را بالا نمود و رو به آن سید کرد و فرمود: ما روزه خوانی به این اسم نداریم. آن ((سید)) گفت: یا جدا، به جان خودتان قسم می خورم خودم روزه اش را گوش داده ام و او برای من روزه خوانده است. حضرت امام حسین علیه السلام تبسمی فرمود و گفت: بسیار خوب به خاطر تو وارد بهشت شود، مانعی ندارد. آن عالم بعد از خواب، مقید بود که هر طور ممکن است در مجالس روزه خوانی برود و روزه بخواند و نام خود را در زمره روزه خوانها قرار دهد. (۳۱۷) پاداش برزخی همزه و جعفر ابن علقمه می گوید: روزی رسول خدا صلی الله علیه و آله نماز صبح را با ما به جا آورد. سپس متوجه ما شد و فرمود: ای جمعیت! دیشب عموم حضرت همزه و پسر عموم جعفر را در خواب دیدم که در جلوی ایشان طبقی از میوه سدر گذاشته بود و آن دو نفر مشغول خوردن از آن بودند. مدتی از آن خوردند ناگهان میوه سدر، خود به خود تبدیل به انگور شد. مدتی از آن خوردند ناگهان انگور تبدیل به رطب شد، مدتی مشغول خوردن از آن شدند. به آنان نزدیک شدم و گفتم: پدرم فدای شما باد. (به من خبر دهید) کدام عمل در عالم برزخ و آخرت از همه اعمال بافضیلت تر است؟ گفتند: یا رسول الله! پدر و مادرمان به فدای شما باد، بهترین عمل در این جا سه عمل است. اول، درود و صلوات فرستادن برای شما. دوم، آب دادن به مردم تشنه (یا حیوانات) و رفع تشنگی

از آنها کردن. سوم، دوستی علی بن ابی طالب را در دل داشتن. (۳۱۸) آری، جزای کسانی که جان عزیز خود را در راه اسلام و مکتب و رهبرشان بدهند باید در عالم برزخ دائما مشغول به خوردن میوه های گوناگون برزخی باشند و این تا روز قیامت ادامه دارد. پاداش برزخی دعبل خزایی دعبل خزایی یکی از بهترین شعرا و مداحان و یکی از شیعیان و محبین اهل بیت عصمت و طهارت بوده است. در سال وفات امام صادق علیه السلام سنه ۱۴۸ متولد شد و در سنه ۲۴۶ در سن ۹۸ سالگی در شهر ((شوش)) وفات کرد. وقتی اشعار؟ موسوم به مدارس آیات را سرود و در خراسان به خدمت امام هشتم علی بن موسی الرضا علیه السلام رسید و برای آن حضرت خواند. امام کیسه ای که صد دینار رضوی (یا سه هزار درهم) که به نام آن حضرت سکه زده بودند و لباس خزی را به وصله داد. دعبل همه کارهایش خوب و مورد پسند امام واقع شده بود فقط یک کار غلط و ناپسند داشت و آن، این بود که تا موقع مرگش عادت به شرب خمر داشت. از ابوالحسن داود بکری نقل شده است که گفت: از علی، پسر دعبل شنیدم گفت: موقع مرگ پدرم دیدم رنگش تغییر کرد و زبانش بند آمد و صورتش سیاه شد. (شکی در دل من پیدا شد) و نزدیک بود از مذهبش برگردم، وقتی او را دفن کردیم بعد از سه شب، پدرم را در خواب دیدم، در حالی که لباسها و کلاه سفیدی در تن و سر دارد. می گوید، به او گفتم: ای پدر! خداوند متعال با تو چه کرد؟ (آن تغییر قیافه و گرفتگی زبان و سیاهی صورت تو برای چه بود و این لباسهای فاخر و قیافه زیبا چیست)؟ گفت: ای فرزند! آن وضعیت که هنگام مرگ دیدی در اثر مشروبی بود که گاهی اوقات می خوردم، و این سیاهی صورت در عالم برزخ ادامه داشت تا وقتی حضرت رسول صلی الله علیه و آله را دیدم، در حالی که او لباسهای فاخری پوشیده و کلاه سفیدی سر او بود. فرمود: تو دعبلی، گفتم: بلی یا رسول الله! فرمود: از جمله اشعاری که برای فرزندم گفته ای برایم بخوان، دو فرد از اشعار خود را برای آن حضرت خواندم. او (خوشحال شد) و فرمود: ((احسنت)) و شفیع من شد. صورتم سفید و زبانم باز گردید و این لباسهای فاخر و سفید را به من عنایت فرمود. بعد اشاره به لباسهای خود کرد و گفت: اینها عطای آن حضرت است. (۳۱۹)

فصل هفتم: نپوسیدن بدنها

مقدمه در اثر ارتباط قوی که بین روح و بدن عالم برزخ می باشد، نپوسیدن و از بین نرفتن بدن بعضی از اولیاء اله قبر است. از جمله: تازه ماندن بدن پیامبران و ائمه طاهرین و اولیای خدا و بعضی از نیکان و مؤمنان است که در ذیل بیان می شود. بعضی از قبرها که به طور سرداب حفر شده است و جنازه ها را پهلوی یکدیگر قرار داده اند، دیده شده که جنازه بعضی از علما پس از گذشت نیم قرن تر و تازه مانده است. باید این را بدانیم که مقام روح و نفس غیر از بدن است. جنازه، داخل قبر چه بپوسد یا نپوسد کاری به روح ندارد. بدنی که داخل قبر شده است، مانند لباسی می باشد که انسان آن را کنده باشد. روح در مقام شامخ خود متنعم به نعمتهای الهی است و اگر فرض شود بدن قطعه قطعه شود یا بسوزد و خاکستر گردد، چیزی از ثواب روحی کم نمی شود. ولی بدنهایی که در میان قبر می باشد ممکن است بعضی از آنها نپوسد؛ چون درجه تقوا و طهارت روح تاءثیر زیادی در این لباس (بدن) داخل قبر کرده و او را تازه نگاه داشته است. در این جا لازم است در رابطه با بدن اسلام صلی الله علیه و آله و ائمه معصومین علیهم السلام و بعضی از بدنهای علما و بزرگان دین و نیکان از مؤمنین که در قبر نپوسیده و از بین نرفته است را بیان کنیم. بدن پیامبر و امام یکی از اعتقادات مهم شیعیان این است که حیات و مرگ پیغمبر و امام یکی است، مرگ آنها عین حیاتشان می باشد و حتی بدنهای شریفشان در قبر نمی پوسد و کهنه نمی شود. در این باره روایاتی نقل شده است: و آنها از این قرارند. امام صادق علیه السلام فرمود: خداوند استخوانهای ما را بر زمین و گوشتهایمان را بر کرمها و حیوانات زمین حرام کرده است و نباید طعمه آنها شویم. و رسول اکرم فرمود: حیات و مرگ من هر دو برای شما منفعت دارد. عرض کردند: یا رسول الله! چگونه چنین است و فرمود: اما این که حیات و زندگی من برای شما خیر است. خداوند در قرآن فرموده: و ما کان الله ليعذبهم و

انت فیهم (۳۲۰)) (تا زمانی تو در میان مردم باشی خداوند متعال آنان را عذاب نمی کند)). اما مفارقت من که آن هم برای شما خیر می باشد جهتش این است که اعمال شما هر روز بر من عرضه می شود. اگر نیک باشد از خداوند می خواهم که آنها را زیاده تر کند و اگر قبیح و زشت باشد از پیشگاه خداوند می خواهم که شما را بیامرزد و عفو نماید. عرض کردند: یا رسول الله! حتی وقتی که بدن شما در قبر پوسیده باشد باز هم برای ما خیر است. فرمود: بدن ما در قبر نمی پوسد؛ زیرا خداوند گوشت بدن ما را حرام کرده است که طعمه زمین شود. (۳۲۱) بعد از مرگ و شهادت ائمه معصوم علیهم السلام افرادی آن بزرگواران را با چشم خود دیده و شناخته اند و اقرار کرده اند که این شخص خود امام است. جابر از امام باقر علیه السلام نقل می کند: عده ای از مردم پیش امام حسن مجتبی علیه السلام آمدند و عرض کردند: یا بن رسول الله! بعضی از چیزهای عجیب پدرتان که در زمان حیاتشان بماند می داد شما هم نشان بده. فرمود: آیا قبول می کنید و به آن ایمان می آورید (و منکر آن نمی شوید) عرض کردند: به خدا قسم ایمان می آوریم و منکر آن نمی شویم. فرمود: آیا امیرالمؤمنین علیه السلام را می شناسید؟ عرض کردند: بلی، امام حسن علیه السلام پرده ای را که آویزان بود کنار زد و فرمود: آیا این شخص را می شناسید؟ همه آنها عرض کردند: بلی، به خدا قسم این امیرالمؤمنین علیه السلام است و ما شهادت می دهیم که شما فرزند او هستید و خود علی علیه السلام هم، در زمان حیاتشان مانند این قضیه را زیاد به ما نشان می داد (۳۲۲). امیرالمؤمنین علیه السلام در وصیت خود به امام حسن و امام حسین فرمود: وقتی از دنیا رفته و مرا دفن کردید، قبل از آنکه قبر را با خاک بپوشانید دو رکعت نماز بخوانید و بعد از آن داخل قبر را نگاه کنید که چه می بینید. ایشان هم وقتی جنازه آن حضرت را بعد از نماز داخل قبر نهادند، دیدند قبر با پارچه ای از سندس پوشیده شده است. امام حسن پارچه را از طرف صورت کنار زد. دید پیغمبر اسلام صلی الله علیه و آله و آدم و ابراهیم با امیرالمؤمنین علیه السلام صحبت میکنند. امام حسین علیه السلام پارچه را از طرف پای پدر کنار زد، دید مادرشان حضرت زهرا (س)، و حوا و مریم و آسیه آن جا اجتماع کرده اند و مشغول ندبه و گریه برای امیرالمؤمنین علیه السلام هستند (۳۲۳). تنها بدن پیامبر و امام نیست که کهنه و پوسیده نمی شود بلکه بدن بسیاری از علما و نیکان هم، در قبر نپوسیده و تازه مانده است از جمله: جنازه شیخ صدوق شیخ صدوق (محمد بن علی بابویه قمی) یکی از بزرگان علمای اسلام که در سنه ۳۸۱ هجری قمری حدود ۱۱۳۰ سال پیش رحلت کرده و در شهر ری مدفون شده است. (۳۲۴) این عالم جلیل القدر در جنوب تهران در راه حضرت عبدالعظیم حسنی مدفون است (و پس از آن بزرگوار امامزاده حمزه مورد توجه متدین تهران می باشد). سابقا بقعه مختصر و متروکی داشت. در زمان فتح علی شاه قاجار، باران زیادی بارید به طوری که در قبر ایشان شکافی پیدا شد. افرادی که برای تعمیر آن داخل سرداب می شوند، می بینند مرحوم ((صدوق)) مانند انسان زنده در میان قبر خوابیده است و بدنش به تمام معنی تر و تازه می باشد. خبر به گوش فتح علی شاه نیز می رسد. او هم با جماعتی از علما و اعیان، به سمت آن جا حرکت می کنند. شاه می خواهد خودش داخل سرداب شود و جنازه را ببیند. بزرگان مانع او می شوند و می گویند: صلاح نیست شما داخل سرداب شوید، دیگران می روند و خبر می آورند. علما یکی بعد از دیگری داخل قبر می شوند و خبر می آورند. اخبار همه این بود که آقایی در قبر خوابیده است ولی کفنش پوسیده و ریخته و بدنش عریان می باشد، عنکبوت فقط روی عورت او را به شکل ساتری تنیده است. این بدن بلند قامت و بسیار خوش هیكل و زیبا است. به محاسن و دستها و کف پاها و ناخنهایش زردی حنا موجود است. فتحعلی شاه دستور می دهد آن سوراخ را بگیرند و این قبه و بارگاه فعلی را بر مزار او بنا می کنند (۳۲۵)، (بدن ایشان حدود ۸۵۷ سال به این حال مانده است) جنازه حربن یزید یکی دیگر از بدنهایی که در قبر نپوسیده بود، بدن حربن یزید ریاحی است که بعد از صدها سال که از شهادتش گذشته بود بدنش نپوسیده و تر و تازه و سالم مانده است. حتی دستمالی را که به پیشانی او بسته اند از بین نرفته است. از این بالاتر، وقتی دستمال را باز می کنند خون تازه از جای زخمش بیرون می آید. سید نعمت اله جزایری می گوید: جماعتی از معتمدین و موثقین نقل کرده اند: وقتی شاه اسماعیل بغداد را فتح کرد و به تصرف خود درآورد برای زیارت قبر حضرت سید الشهداء علیه السلام به کربلا آمد.

شنیده بود که بعضی به حر بن یزید ریاحی طعن می‌زنند و می‌گویند او اول کسی است که سر راه بر امام حسین علیه السلام گرفت و (آن حضرت و یارانش را به کشتن داد). شاه به طرف قبر حر آمد و دستور داد قبر او را نبش کنند و جنازه اش را ظاهر سازند. چون قبر حر را شکافتند، دیدند، به همان کیفیتی که کشته شده بود خوابیده است، دستمالی را بر سر او دیدند که با آن، سر حر بسته شده بود. شاه اسماعیل چون در کتابهای تاریخ خوانده بود که در واقعه کربلا سر حر مورد اصابت شمشیر قرار گرفت و خون از آن جاری بود و حضرت سیدالشهداء علیه السلام دستمال خود را بر سر او بسته است. موقعی که شهدا را دفن کردند، حر را هم با همان دستمال که به سرش بسته شده بود دفن کردند. شاه تصمیم گرفت دستمال را به عنوان تبرک از سر او باز کند و آن افتخاری برای او باشد. وقتی به دستور شاه دستمال را باز کردند، خون از زخم سر حر جاری شد. هر چه دستمال آوردند و به سرش بستند خون قطع نشد و همچنان جاری بود. دستمالی را که حضرت امام حسین علیه السلام بسته بود باز به سرش بستند خون بایستاد. دوباره آن را باز کردند خون جاری شد. هر چه کردند که بتوانند از آمدن خون جلوگیری کنند امکان پذیر نشد. از بعضی علمای مصر، علت را سؤال کردند. فرمود: چون دستمال را حضرت سیدالشهداء بر سر حر بسته، افتخاری برای او می‌باشد و این قضیه موهبت الهی است که نصیب حر شده است. و سبب سعادت‌مندی اوست که چنین کرامتی برای او باقی مانده و باید تا قیامت هم باقی باشد. وقتی شاه اسماعیل چنین دید دستور داد که همان دستمال را بستند و قبر او را پوشانند و قبه ای بر مزار او بنا کردند و خادمی را برای او گماشتند تا آن صحن و قبه را خدمت کند. (۳۲۶) این مسائل و قضایا و داستانها، همگی دلالت بر ارتباط عالم برزخ با عالم دنیا دارد.

فصل هشتم: شنیدن اموات

مقدمه اموات در عالم برزخ با مردم دنیا به خصوص با اقوام و بازماندگانشان ارتباط دارند و حتی حرفهای آنان را می‌شنوند. در این جا روایاتی درباره شنیدن اموات در عالم برزخ وارد شده است را می‌آوریم تا معلوم شود اموات در برزخ، هم می‌شنوند، هم می‌بینند و هم می‌دانند و آن روایات از این قرارند. خطاب پیامبر با کشته‌های بدر جنگ بدر اولین جنگی بود که در کنار چاه بدر بین مسلمین و کفار قریش رخ داد. در پایان کار، مشرکان شکست خورده و مغلوب شدند. آنان با دادن هفتاد کشته و هفتاد اسیر پا به فرار نهادند. پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله دستور داد: کشته‌های مشرکان را در چاه بدر بریزند. وقتی اجساد آنان در میان چاه ریخته شد، آن حضرت بر دهانه چاه ایستاد و خطاب به کشتگان کرد و آنان را با نام، یک به یک صدا زد و فرمود: ای عتبه، شبیه امیه، ابوجهل...! شما بد همسایگان، بد همجواریان، بد بستگان و خویشانی برای رسول خدا بودید، مرا تکذیب کردید و دیگران تصدیق کردند، مرا از منزل و زادگاهم ((مکه)) بیرون و طرد کردید و عده ای دیگر مرا جای دادند و احترام نمودند، سپس همه با هم اجتماع کردید و با من به جنگ و محاربه برخاستید و دیگران مرا کمک و یاری نمودند. آگاه باشید آنچه را خدا، به من وعده داده بود به آن رسیدم که حقیقت داشت. آیا آنچه را که پروردگار، به شما وعده داده و بر حذر داشته بود حقیقت داشت و آیا آن را یافتید؟ در این موقع، گروهی از مسلمانان از جمله عمر، گفتند: یا رسول الله! آیا کسانی را که مرده اند و سرهای آنها از بدنهایشان جدا شده است صدا می‌زنید؟ آیا آنان خطاب شما را می‌فهمند؟ فرمود: ساکت باشید، سوگند به خدا، شما از آنان شنواتر نیستید، آنها فقط قدرت بر جواب ندارند. سپس فرمود: ای مردم! بدانید بین آنها و ملائکه ای که با گرزهای آهنین آنها را بگیرند فاصله ای نیست مگر آن که من صورت خود را بر این طور از آنها برگردانم. حسان بن ثابت این واقعه را به شعر در آورده که معنای آن چنین است. هنگامی که آنان را دسته جمعی در چاه ریختیم، پیامبر به آنان گفت: آیا کلام مرا حق نیافتید؟ فرمان خدا قلبها و دلها را می‌گیرد، ولی آنان سخن نگفتند و اگر می‌گفتند، چنین پاسخ می‌دادند: یا رسول الله! راست فرمودید و نظر شما درست بوده است. (۳۲۷) هیچ جمله ای نمی‌تواند صریح تر از این باشد که پیامبر فرمود: شما از آنان شنواتر نیستید، آنان

قدرت بر پاسخ ندارند، هیچ بیانی نمی تواند گویاتر از این باشد که پیامبر، آنان را یک یک با نامهای مخصوص خویش صدا بزند و با آنها مانند دوران حیاتشان سخن بگوید. خطاب امیرالمؤمنین به اهل قبرستان هنگام مراجعت امیرالمؤمنین از جنگ صفین، وقتی نزدیک کوفه کنار قبرستانی که بیرون دروازه قرار داشت رسید. رو به سوی قبرها کرد و چنین فرمود: ای ساکنان خانه های وحشتناک و مکانها خالی و بی آب و نان و قبرهای تاریک! ای خاک نشینان! ای غریبان! ای تنهاییان! ای وحشت زدگان! در این راه بر ما پیشی گرفتید و ما نیز به شما ملحق خواهیم شد. اگر از اخبار دنیا برسید. می گویم: خانه هایتان را دیگران ساکن شده اند، همسرانتان را به نکاح خود در آورده اند و اموالتان را تقسیم کرده اند. اینها خبرهایی بود نزد ما، آیا نزد شما چه خبر است؟! سپس رو به یارانش کرد و فرمود: اگر به آنها اجازه سخن گفتن داده می شد حتما به شما خبر می دادند که بهترین زاد و توشه برای این سفر، پرهیزگاری و دوری کردن از گناهان است. (۳۲۸) چون علی برگشت از صفین نزار بر مقابر پشت کوفه رهگذار رو به سوی اهل گورستان نمود با زبانش عقدی دل را گشود گفت: ای اهل دیار پر هراس! ای گرفتاران جان آس و پاس گورتان تاریک و بر سر خاکتان وحدت و وحشت شده، هم چاکتان پیش تازانی ز ما هستید و نک ما به دنبال شما بی ریب و شک خانه هاتان شد نشین گاه غیر با زنانان شوهران در گشت و سیر مالتان بر وارثان قسمت شده اعتبار و جاه بی قیمت شده این گزارش، نزد ما بهر شماست چه گزارش از شماها بهر ماست؟ رو به یاران کرد و می فرمود: اگر رخصتیشان بود در بخش خبر این گزارش بودشان اندر زمان بهترین توشه است تقوا، ای فلاں سخنان حضرت علی علیه السلام با اهل قبور یک واقعیت است؛ زیرا انسان بعد از مرگ دارای یک نوع حیات برزخی است. می فهمد و درک می کند. اگر اجازه سخن گفتن داشته باشد سخن هم می گوید: خطاب علی علیه السلام با پیامبر اصبح بن نباته نقل می کند: روزی حضرت علی علیه السلام از کوفه خارج شد و به نزدیک سرزمین ((نجف)) آمد و از آن گذشت. وقتی به او رسیدیم دیدیم روی زمین دراز کشیده است. قبر گفت: ای امیرمؤمنان! اجازه می دهی عبایم را زیر پای شما پهن کنم؟ فرمود: نه، این جا سرزمینی است که خاکهای مؤمنان در آن قرار دارد و با این کار مزاحمتی برای آنها است. اصبح عرض کرد: فهمیدم خاک مؤمن چیست؟ اما مزاحمت آنها چه معنی دارد؟ فرمود: ای فرزند نباته! اگر پرده از مقابل چشم شما برداشته شود، ارواح مؤمنان را می بینید که در این جا حلقه حلقه نشسته اند و یکدیگر را ملاقات می کنند و با هم سخن می گویند. این جا، جایگاه مؤمنان و وادی برهوت جای ارواح کافران است. (۳۲۹) از امام صادق علیه السلام در رابطه با ارواح مؤمنان سؤال کردند: فرمود: آنها در حجره های بهشت قرار دارند. از غذاهای آن می خورند و از نوشیدنی هایش می نوشند و می گویند: پروردگارا هر چه زودتر قیامت را بر پا کن و به وعده هایی که به ما داده ای وفا نما. (۳۳۰) خطاب علی با پیامبر موقع دفن زهرا علیهاالسلام بعد از درگذشت پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله، موضوع غسل آن حضرت پیش آمد و طبق وصیت او که نزدیکترین فرد او را غسل دهد، امیرمؤمنان علیه السلام غسل دادن آن جناب را به عهده گرفت. بعد از تمام شدن غسل، سه روز بدن پیامبر صلی الله علیه و آله روی زمین ماند. در این مدت گاهی اوقات حضرت علی علیه السلام خود را روی آن حضرت خم می کرد و درد دلهای خود را با او بیان می نمود. از جمله مطالب و درد دلهای علی این بود که می گفت: ای پیامبر خدا! پدر و مادرم به فدایت باد. با مرگ تو رشته نبوت قطع گردید، با مرگ تو چیزی قطع شد که با مرگ پیامبران دیگر قطع نشد و آن نبوت و وحی الهی و اخبار و آگاهی از آسمانها بود. یا رسول الله! اگر مرا، امر به صبر نکرده و از بی تابی منع ننموده بودی، آن قدر در فراق تو گریه می کردم و اشک می ریختم تا اشکم تمام و سرچشمه آن خشک شود. این درد جانکاه و حزن و اندوه، دائما باقی است و تازه این ها در مصیبت تو کم است، اما حیف که نمی توان مرگ را بازگرداند و آن را دفع کرد و جز این چاره ای نیست. یا رسول الله! پدر و مادرم به فدایت تو باد! ما را سرای دیگر و در پیشگاه پروردگارت یاد کن، به فکر باش و هرگز ما را فراموش نکن. (۳۳۱) امیرالمؤمنین علیه السلام مانند زمان حیات پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله با آن حضرت صحبت می کند و او را مورد خطاب قرار می دهد. چه جمله ای از این بالاتر و روشن تر که امام می گوید: یا رسول الله! ما را پیش پروردگار، در سرای دیگر

یاد کن و به خاطر بسپار. آیا یک انسان عاقل و خردمندی، به خود اجازه می دهد که بگوید: امام این جمله را به عنوان تسکین دل می گفت و پیامبر حرفهای او را نمی شنیده است. خطابات دیگر علی علیه السلام بعد از آن که حضرت فاطمه زهرا (س) دختر گرامی پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله، از رنج ها و اندوه هایی که مانند پاره های شب تاریک، آسمان زندگی او را فرا گرفته بود آزاد گردید و به پدر بزرگوار خود پیوست. امیرالمؤمنین، او را در دل شب غسل داد و کفن نمود و در موقع دفن و خاک سپاری، کنار قبر آن ((بی بی)) این طور با پیامبر گرامی اسلام صلی الله علیه و آله سخن می گفت و راز و نیاز می کرد: گویا شخص آن حضرت را مخاطب قرار داده است و با او صحبت می کرد و چنین می گفت: ای رسول خدا! از فراق دختر برگزیده و پاکت، پیمانه صبرم لب ریز شد، طاقتم از دست رفت و پوستم نازک شد. ولی با یاد آوردن عظمت جدایی و شدت مصیبت درگذشت تو، برای من تسلی خاطر پیدا می شود؛ زیرا مصیبت تو جانگدازتر است. یا رسول الله! با دست خود ترا در لحد گذاشتم و هنگامی که سر نازنینت در روی سینه ام بود روح پاکت پرواز کرد (چاره ای ندارم جز این که صبر کنم و بگویم: ((انا لله و انا الیه راجعون)) من مملوک و تسلیم خدا هستم و به سوی او باز می گردم. یا رسول الله! امانتی که به دستم سپرده بودی به تو باز گشت و پس گرفته شد و آن یادگاری که از طرف تو داشتم به خودتان برگردید. یا رسول الله! اندوه من جاودانی و بیداری من در شبها دائمی است! تا آن دم که خداوند متعال سر منزل ترا که در آن اقامت گزیده ای برای من هم انتخاب کند. ای پیامبر خدا! دخترت ((فاطمه)) ترا، از اجتماع امت، بر پایمال کردن حقوق او آگاه می کند و از فشارهای خورد کننده ای که به وی دادند برای تو سخن می گوید. با فشار و اصرار از او بپرس! از احوال او جويا شو (این ظلم و ستم ها موقعی انجام گرفت) که هنوز از رفتن تو چندان وقتی نگذشته و یاد تو فراموش نشده و از بین نرفته است. یا رسول الله! و یا فاطمه! سلام و درود من به هر دوی شما باد! سلام وداع کننده، نه سلام کسی که خشنود و یا خسته دل باشد. از خدمت تو باز می گردم و این بازگشت از روی ملامت نیست! اگر در کنار قبرت اقامت گزینم نه به خاطر سوءظنی است به آنچه که خدا به صابران وعده داده است. (۳۳۲) آیا می توان صراحت مذاکره علی علیه السلام با پیامبر صلی الله علیه و آله را نکار کرد؟ خطاب امیرالمؤمنین علیه السلام با رسول خدا صلی الله علیه و آله یکی دو تا نیست، امام نه تنها سخن می گوید، بلکه نکته ای را یادآور می شود و به آن حضرت می فرماید: یا رسول الله! زهراء به این زودی ترا از ستمی که بر او شده است آگاه نمی کند، بلکه باید اصرار کنی و از او مطالبه نمایی و جدا بخواهی تا برایت بگوید. خطاب حضرت علی علیه السلام به کعب هنگامی که آن حضرت از جنگ جمل که در بصره روی داد فارغ شد. سوار مرکب گردید و در میان صفهای لشکر حرکت کرد تا به ((کعب بن سوره)) رسید. (کعب از طرف عمر بن خطاب قاضی بصره بود او از زمان خلافت عمر و عثمان در بصره به قضاوت مشغول بود، هنگامی که در بصره فتنه اهل جمل، علیه امیر المومنین علیه السلام بر پا شد ((کعب)) قرآنی بر گردن خود حمایل کرد و با تمام زن و فرزند و اهل خود برای جنگ با آن حضرت خارج شد، (و همگی آنها کشته شدند). آن حضرت بر جنازه ((کعب)) عبور کرد در حالی که او در میان کشتگان افتاده بود. حضرت علی در آنجا درنگ کرد و فرمود: ((کعب)) را بنشانید، او را بین مردگان نشانند. فرمود: ای ((کعب)) بن سوره! آن چه پروردگار به من وعده داده بود یافتم که تمامش حق بود، آیا تو هم وعیدهای پروردگارت را که به تو داده بود حق یافتی؟ سپس فرمود: او را بخوابانید. خطاب علی علیه السلام به طلحه عد از خاتمه یافتن جنگ جمل و پیروزی حق بر باطل حضرت علی علیه السلام در میان کشته ها حرکت کرد تا رسید به ((طلحه بن عبدالله)) که آن هم در میان کشتگان افتاده بود. فرمود: او را بنشانید وقتی نشانند همان خطاب را به طلحه کرد و پس از آن گفت: ((طلحه)) را بخوابانید. یکی از اصحاب عرض کرد: ای امیرالمؤمنین! در گفتار شما با این دو مرد کشته شده (کعب و طلحه) که کلامی را نمی شنوند چه فایده داشت و نتیجه آن چه بود؟ فرمود: ای مرد! سوگند به خدا، آنها کلام مرا شنیدند همان طور که اهل (چاه بدر) کلام رسول خدا را شنیدند. (۳۳۳) اموات جواب علی علیه السلام را دادند نه این که مردگان فقط حرفهای زندگان را می شنوند بلکه گاهی بعضی از آنان، جواب هم می دهند. نقل شده است:

روزی امیرالمؤمنین علیه السلام داخل قبرستان شد و اهل را ندا کرد و فرمود: یا اهل قبور من المؤمنین و المومنات السلام علیکم و رحمة الله و برکاته ((ای صاحبان قبرها! (ای زن ها و مردهای) مومن ! سلام و درود و برکات خداوند بر شما باد.)) راوی می گوید: ناگهان صدایی شنیدیم که گفت : ((و علیکم السلام و رحمة الله و برکاته یا امیرالمؤمنین)) حضرت فرمود: آیا ما به شما خبر دهیم یا شما به ما خبر می دهید؟ اهل قبور گفتند: شما اخبار خود را برای ما بیان کنید و ما را آگاه گردانید. فرمود: بدانید که زنان شما را تزویج کردند، وارثین اموال شما را تقسیم نمودند، اولاد شما در زمره یتیمان دیگر قرار گرفتند، منازل و کاخهایی که پایه و بنیان آنها را محکم کرده بودید دشمنان شما تصرف کردند و در آنها مسکن گزیدند. بعد فرمود: اخباری که پیش شماست برای ما بیان کنید تا از وضعیت شما اطلاع پیدا کنیم؟ در این بین ندایی از جانب قبرستان بلند شد و گفت : یا علی ! کفنه‌ای ما پوسیده و موهای ما پراکنده و پوست بدن ما قطعه قطعه و پاره پاره شده است . چشمهای ما از حدقه بیرون آمده ، لبها و دهان و بینی ما پر از چرک و خون شده و خون از آنها جاری است . بعد گفت : اما چیزهایی که ما جلوتر از خود فرستاده بودیم ، این جا بدون کم و کاست یافتیم و آن چه را که در دنیا انفاق کرده بودیم سود بردیم و آن چه که بعد از خود برای زن و فرزندانمان گذاشتیم ضرر کردیم . ما الان در گروهی اعمال خود هستیم و از خداوند امید عفو و غفران و طلب آمرزش داریم . (۳۳۴) خطاب سلمان با اهل قبور نه تنها پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و علی بن ابی طالب علیه السلام با مردگان تکلم می کردند و جواب می شنیدند. بلکه عده ای از مؤمنان هم با مرده ها صحبت کردند و جواب شنیدند. از جمله آنها سلمان فارسی است که چندین مرتبه با مردگان صحبت کرد و از آنان جواب شنید. یک مرتبه در زمان سلامتی ، خود و صحبت او از این قرار است . نقل شده است : روزی سلمان به قبرستانی عبور کرد و گفت : عسع السلام علیکم یا اهل الدیار من المؤمنین و المسلمین یا اهل الدیار هل علمتم ان الیوم جمعة ((سلام بر شما ای اهل دیار از مؤمنین و مسلمین ! ای اهل دیار خاموشان ! آیا می دانید که امروز، روز جمعه است)). بعد از این صحبت به سوی منزل حرکت کرد و خوابید. وقتی چشمش به خواب رفت کسی به او گفت : عسع ((و علیکم السلام یا ابا عبدالله)) با ما صحبت کردی و ما هم شنیدیم ، بر ما سلام نمودی و ما جواب دادیم . بعد از آن گفتمی : ای اهل قبور، آیا می دانید که امروز، روز جمعه می باشد؟ بلی ، می دانیم که روز جمعه است و حتی می دانیم که پرندگان در این روز چه می گویند و ذکرشان چیست و منطقتشان چگونه است . سلمان پرسید: پرندگان در روز جمعه ذکرشان چیست؟ آن شخص گفت : ذکر آنها ((سبوح قدوس رب الملائکة و الروح یا قدوس ربنا الرحمن الملک است)). بعد از آن گفت : خدایا! رحمت تو بر غضبت سبقت گرفته است : نشناخته ترا کسی که به نام تو قسم دروغ بخورد. (۳۳۵)

فصل نهم : ناراحتی اموات

مقدمه اموات در عالم برزخ اعمال و کردار بازماندگان را می بینند و از آنها اطلاع پیدا می کنند. اگر آنان عمل نیکی انجام داده اند اموات مسرور می شوند و خوشحالی خود را اظهار می دارند و اگر کار زشت و زننده ای انجام داده باشند ناراحت می شوند و آن را بیان می کنند، حتی اگر صدقه برای آنان به نحو زننده ای داده شود از دست صدقه دهنده گلایه می کنند و برای آن پیام می دهند و با خبرش می سازند. به چند داستان در این باره توجه فرمایید. آلبالو پلو در طشت حمام از مرحوم آیه اله حاج آقا بزرگ تهرانی رحمه الله علیه (صاحب کتاب الذریعة) نقل شده است که ایشان فرمود: در ایامی که طفل بوم ، مادر بزرگ ((مادر پدر)) من از دنیا رفت . بعد از مجلس ترحیم و گذشتن چند روز از فوت آن مرحومه . یک روز مادر من ، آلبالو پلو پخته بود. هنگام ظهر فقیری در کوچه ها سؤال می کرد و از مردم چیزی می گرفت . مادر من هم که در مطبخ مشغول کار بود صدای آن را شنید و برای خیرات و صدقه به روح مادر شوهرش که تازه از دنیا رفته بود، می خواست مقداری از غذا به سائل بدهد ولی ظرف تمیز در دسترس نبوده ، برای آن که سائل از در منزل رد نشود، با عجله مقداری از آلبالو پلو را در طشت حمام که در دسترس بود ریخت و

به سائل می داد و از این موضوع کسی هم خبر نداشت. نیمه شب، پدر من از خواب بیدار شد و مادرم از خواب بیدار کرد و گفت: امروز چکار کرده ای؟ مادرم گفت: نمی دانم (مگر چه شده است)؟ پدرم گفت: الان مادرم را در خواب دیدم که گفت: از عروس خودم گلایه دارم. امروز آبروی مرا نزد مردگان برد، غذای مرا در طشت حمام فرستاد. مگر امروز چه عملی انجام دادی و چکار کرده ای؟ مادرم می گفت: هر چه فکر کردم چیزی به نظرم نیامد. ناگهان متوجه شدم که روز گذشته مقداری آلبالو پلو به سائل دادم و چون به قصد هدیه و صدقه برای روح تازه گذشته داده ام در عالم برزخ، همان غذای او بوده است و آن را به همان طریق در عالم ملکوت برای مادر شوهرم برده اند و او از این کارش گلایه مند است. او شکوه دارد، چرا غذای مرا که آلبالو پلو است و صورت ملکوتیش طبق نور می باشد که برای روح متوفی می برند در طشت حمام ریخته است و اهانت به سائل، اهانت به روح متوفی است. (۳۳۶) با عجله از کنار قبر پدر و مادر گذشته نقل شده است: بزرگی عادت داشت هر وقت به قبرستان می گذشت قبر والدین خود را زیارت می کرد. روزی با عجله از قبرستان گذشت و قبر پدر و مادر خود را زیارت نکرد. هنگامی که شب شد پدر را در خواب دید بر او سلام کرد ولی پدر جواب نداد و روی خود را از او گردانید. گفت: ای پدر! مگر چه کرده ام که جواب سلام مرا نمی دهی و روی خود را از من می گردانی. گفت: ای فرزند! مگر نمی دانی، اگر کسی بر قبر پدر و مادر گذر کند و آنها را زیارت نماید عاق والدین می شود. وقتی تو از خانه به سوی قبرستان می آیی خوشنود می شویم که ما را زیارت می کنی. آیا روا باشد که ما را ناامید گردانی و از محرومین قرار دهی. (۳۳۷) چند شب غذای من را نفرستادی در رابطه با ارتباط داشتن ارواح با بازماندگان و شکایت کردن از آنان و بیان نمودن ناراحتی خود را از ایشان، داستانی را بیان می کنیم: به آن توجه فرمایید. در سال ۱۳۶۴ هجری قمری مرحوم آیه اله آقا میرزا محمد نجم الدین تهرانی که از علمای بزرگ و با اخلاص و محل اقامتشان در سامرا بود با تمام خویشان خود به قصد زیارت حضرت ثامن الائمه علی بن موسی الرضا علیه السلام به سوی ایران حرکت می کنند و در تهران در منزل آیه اله محمد صادق تهرانی که آن هم از علمای برجسته تهران بود وارد می شوند. هر روز، جماعتی از علمای تهران و محترمین از تجار و اصناف بازار به دیدن ایشان می آمدند و منزل دائما پر از جمعیت بود و تا آخر شب در حال رفت و آمد بودند. چند نفر هم، مخصوص پذیرایی از واردین هر روز اول وقت می آمدند و تا آخر شب مشغول پذیرایی بودند و بعد از صرف شام به منزل خودشان مراجعت می کردند. چند روزی از این قضیه گذشت، یک روز آقا میرزا محمد که ایشان هم از علمای بزرگ بود متوجه آقای سید محمدرضا که جزو پذیرایی کنندگان بود شد و گفت: دیشب مادرتان را در خواب دیدم که به من گفت: به فرزندم سید محمد رضا بگو: چرا چند شب است غذای ما را نفرستاده ای؟ سید محمدرضا می گوید: تعبیر خواب میرزا محمد نجم الدین را پیدا کردم. بعد می گوید: سی سال است هر شب بعد از نماز مغرب و عشاء دو رکعت نماز برای والدین خود می خوانم و ثوابش را به روح آنان هدیه می کنم. در این مدت که مشغول پذیرایی از میهمانان بودم نتوانستم آن نماز را بخوانم و ثوابش را به روح آنان هدیه کنم. روی همین جهت است که مادرم به خواب میرزا محمد نجم الدین آمده و از من گلایه کرده است که چرا غذای ملکوتی او را نفرستادم. (۳۳۸) مرا چوب زدی قضیه ای را که در ذیل می خوانید، شخصا با گوش خود شنیده ام و گوینده آن را با چشم دیده ام. حدود ساعت یازده، روز سیزدهم ماه مبارک رمضان سال ۱۴۱۱ قمری که مطابق با ۱۰ فروردین سال ۱۳۷۰ بود بنده در دفتر محل کار خود نشسته بودم. شخصی که خود را ((یداله))، فرزند محمد اهل ((راور)) ساکن اسلام آباد از توابع کرمان معرفی می کرد وارد شد. با حالت ناراحتی گفت: چند لحظه خصوصی با شما کار دارم. دفتر را برای ایشان خلوت کردم و گفتم: جریانت را بیان کن. گفت: بنده برادری داشتم ((به نام یحیی)) از خودم کوچکتر بود روزی در اثر ناراحتی چند چوب به او زدم و او را آزردم. ایشان تا زنده بود می گفت: از تو راضی نیستم؛ زیرا بدون جهت مرا کتک زدی. بعد از مدتی او از دنیا رفت. شبی او را به خواب دیدم بسیار ناراحت بود و گفت: ای برادر! از دست تو راضی نیستم و قیامت دامت را می گیرم؛ زیرا من را چوب زدی و کشتی. ایشان گفت: الان وجدانم ناراحت است و دائما برای او

خیرات و صدقات می‌دهم، نماز و قرآن می‌خوانم، برای او استغفار و طلب آمرزش می‌کنم، باز وجدانم آرام نمی‌گیرد. ای آقا! فکری به حال من بکن و مرا از این ناراحتی و عذاب وجدان نجات بده. در جواب او گفتم: چون ایشان از دنیا رفته است و دست ما به او نمی‌رسد و نمی‌توانیم مستقیم با او صحبت کنیم و بهترین راه این است که به نیت او خیرات و صدقات، نماز و قرآن بخوانید شاید خداوند متعال به وسیله آن اعمال، رضایت او را برای شما به دست آورد. (۳۳۹) دیدیم در این قضیه روح کتک خورده همین طور که در حیات و زندگی، ناراحتی خود را بیان می‌کرد بعد از مرگ هم، در خواب با کتک زنده تماس می‌گیرد و ناراحتی و کتک خوردن خود را با صراحت بیان می‌کند و از او گلایه و شکایت می‌نماید.

فصل دهم: صحبت کردن اموات

مقدمه

در بحث‌های گذشته گفته شد: روح از بین نمی‌رود و بعد از خارج شدن از بدن خاکی، داخل بدن مثالی و سبک می‌شود و در جایگاه خود به سر می‌برد. گاهی در خواب، به دیدن بازماندگان خود می‌آید و با آنان صحبت می‌کند و حقایقی را که برای ایشان پوشیده است بیان می‌دارد. اموات نیز می‌توانند با افراد غیر خواب هم تماس برقرار کنند و صحبت نمایند: اما اجازه سخن گفتن را ندارند و مهر خاموشی بر دهان آنان زده شده است مگر کسانی که خداوند، اذن سخن گفتن را به آن‌ها داده باشد. عده ای از اولیاء الله و مقربان، با برزخیان سخن گفته و آنان هم جواب ایشان را داده‌اند. حتی جان‌کندن و اسرار خود را در عالم برزخ بیان کرده و نشان چیزهایی را که برای بازماندگان مخفی بوده داده یا پیام‌هایی را فرستاده و از آینده با خبرشان نموده‌اند. در این جا به چند نمونه از جاهایی که برزخیان بازماندگان یا آنان با برزخیان صحبت کرده و جواب شنیده‌اند را می‌آوریم. در رابطه با زنده کردن و سؤال نمودن حضرت عیسی علیه السلام از چند نفر مردگان و جواب دادن و ناراحتی خود را بیان کردن آنان توجه فرمایید.

صحبت کردن چند نفر با عیسی

یکی از معجزات بزرگ حضرت عیسی علیه السلام زنده کردن مردگان بود. از جمله چند نفر از مردگان را زنده کرد و از احوال آنان سؤال نمود و آن‌ها جواب آن حضرت را دادند و ناراحتی خود را بیان کردند. صحبت کردن سام بن نوح جماعتی خدمت حضرت عیسی علیه السلام عرض کردند: یا روح الله! برای ما زنده کن کسی را که از مرگ و قیامت سخن گوید. آن حضرت فرمود: هر کس را که می‌خواهید زنده کنم اختیار کنید.

آن جماعت ((سام بن نوح))

را اختیار کردند. عیسی ابن مریم علیه السلام دو رکعت نماز خواند و دست به دعا برداشت و خدا را خواند که ((سام بن نوح)) را زنده کند. خداوند دعای او را به اجابت رسانید و او را زنده کرد. عیسی دید موهای سر و محاسن او سفید شده است. فرمود: ای ((سام))! این سفیدی که در سر و صورت تو پیدا شده از چه جهت است در حالی که سفید شدن مو در زمان تو نبوده بلکه در زمان حضرت ابراهیم علیه السلام پیدا شده است. عرض کرد: یا روح الله! وقتی شنیدم مرا صدا می‌زنی گمان کردم قیامت بر پا شده است؛ از ترس آن روز، موهای سر و صورت سفید شد. فرمود: چند سال است از دنیا رفته‌ای؟ عرض کرد: یا روح الله! چهار هزار سال پیش از دنیا رفته‌ام و در طول این مدت هنوز سکرآت و سختی‌های مرگ از من برطرف نشده است. (۳۴۰) صحبت

کردن حضرت یحیی امام صادق علیه السلام فرمود: عیسی بن مریم علیه السلام بر سر قبر یحیی بن زکریا علیه السلام آمد و از خدا در خواست کرد که او رازنده کند. خداوند دعای او را به اجابت رسانید و یحیی علیه السلام را زنده کرد. او از قبر بیرون آمد و عرض کرد: از من چه می خواهی و چرا مرا بیدار کردی؟ عیسی علیه السلام فرمود: می خواستم همان طور که در دنیا با من مائونس بودی الان هم انس بگیری و از احوال خود برایم صحبت کنی. عرض کرد: ای عیسی! هنوز تلخی و سختی جان کندن از من برطرف نشده است، می خواهی باز به دنیا برگردم و تلخی و سختی جان کندن شامل حال من شود. دیگر با عیسی صحبت نکرد، او را تنها گذاشت و به داخل قبر خود برگشت.

صحبت کردن جوانی مجرم

روزی حضرت عیسی! با حواریون به قبرستانی عبور کردند. دیدند، عده ای مشغول دفن جوانی هستند که تازه از دنیا رفته است. بعد از دفنش، قدری آب روی قبرش ریختند و رفتند. هنوز آب خشک نشده بود که حضرت عیسی کنار قبر او آمد و فرمود: ((به اذن خدا بلند شو)). جوان زنده شد و از قبر بیرون آمد. حضرت دید این جوان بسیار شکسته و خسته به نظر می رسد در حالی که قدش خمیده و موی سرش سفید و صورتش سیاه بود. گویی مانند پیرمردی است که چند هزار سال پیش مرده است. عیسی علیه السلام پرسید: چه مدت است که جان سپرده ای؟ گفت: به گمانم چند هزار سال. پرسید: پس از مرگ بر تو چه گذشت؟ گفت: وقتی مرا به خاک سپردند نکیر و منکر آمدند و سئوالاتی کردند، چون نتوانستم جواب دهم، مرا تازیانه ای زدند که قبرم پر از آتش شد و تا الان که مرا زنده کردید در آتش می سوخت! فرمود: وقتی از دنیا رفتی صورت تو سیاه و مویت سفید و کمربت خمیده بود؟ عرض کرد: نه، قوتی مرا صدا زدی فکر کردم قیامت برپا شده است. لذا کمرم خمید و مویم سفید شد، سیاهی صورتم هم، در اثر آتش و عذاب است. فرمود: ای جوان به جای خود برگرد.

صحبت کردن جوانی نیکوکار

بعد از آن حضرت عیسی علیه السلام حرکت کرد و کنار قبری که شاید صاحبش چند صد سال پیش از دنیا رفته و قبرش با زمین مساوی شده و اثر آن از بین رفته بود آمد و فرمود: ای صاحب قبر! با اذن و اجازه خدا زنده شو. ناگهان قبر شکافته شد. پیرمردی بانشاط و جمال در حالی که نور از صورت و پیشانی او به سوی آسمان می رفت و خاک سر و صورت خود را برطرف می کرد. از قبر بیرون آمد و گفت: ((السلام علیک یا روح الله)) آیا قیامت برپا شده است؟ فرمود: نه، فقط می خواستم بدانم چند صد سال پیش از دنیا رفته ای؟ عرض کرد: به صدها سال نمی رسد. فرمود: چند سال است؟ گفت: به سال و ماه هم نمی رسد. فرمود: چند هفته و چند روز است؟ عرض کرد: به هفته و روز هم نمی رسد. فرمود: پس چه مدت است که مرده ای؟ گفت: ای ((عیسی)) چیزی از مردن من نمی گذرد. همین الان از دنیا بیرون رفتم و مرا داخل قبر کردند، نکیر و منکر آمدند و از من سئوالاتی نمودند، چون جواب درست و صحیح دادم، دری از باغهای بهشت به روی من باز شد، درختان میوه و کاخ های بهشت و گل و ریاحین بسیاری در نظرم جلوه کرد. در این هنگام دیدم یکی از حوریان بهشتی با عجله به سویم می آید، من هم با عجله به سوی او رفتم. وقتی به هم رسیدیم یک دیگر را در آغوش گرفتیم، دست من در گلوبند او فرو رفت و پاره شد. دانه های آن روی زمین ریخت، مشغول جمع آوری آنها بودم که مرا بیدار کردی. حضرت عیسی علیه السلام فرمود: برگرد به مکان خود و مشغول جمع آوری دانه های گردن بند باش و تا روز قیامت به همین صورت خواهی بود. (۳۴۱) از این داستان معلوم می شود که مدت برزخ و درنگ کردن در قبر برای مؤمنان آزار دهنده و طولانی نیست، بسیار کوتاه و خوشحال کننده است. ولی برای غیر مؤمنان، بسیار طولانی و همراه با عذاب و شکنجه و طاقت فرسا است و یک لحظه آن به اندازه چند هزار سال طول می کشد (که نمونه آن را اول بحث

شنیدید.)

صحبت کردن مرده

از امام صادق علیه السلام نقل شده است: عیسی ابن مریم علیه السلام به همراه حواریون در بیابان عبور می کردند تا به آبادی ویران شده ای رسیدند. دیدند تمام مردم و پرندگان و حیوانات آن مرده اند (و خبری از حیات و زندگی در آن نیست). فرمود: اهل این آبادی نمرده اند مگر به غضب و سخط خدا و اگر این ها به مرگ طبیعی و خدایی مرده بودند، هم دیگر را دفن می کردند. حواریون به عیسی علیه السلام گفتند: یا روح الله! خدا را بخوان و از او بخواه تا آن ها را زنده کند و به ما خبر دهند که اعمال آنان چه بوده است و در دنیا چه کارهایی را انجام می دادند تا ما عبرت بگیریم و اعمال زشت آنان را انجام ندهیم و از آنها اجتناب نماییم. حضرت عیسی علیه السلام با خدا مناجات کرد و گفت: خدایا! این ها را زنده کن تا از ایشان سؤال کنیم و علت هلاکت آنان را بدانیم. ندایی از جانب آسمان بلند شد: ای عیسی! آنان را بخوان تا جوابت را بدهند. آن حضرت موقع شب بلند شد و بر بالای بلندی رفت و فرمود: ای اهل قریه! یک نفر از مردگان جواب داد و گفت: ((لیک یا روح الله)) فرمود: آیا اعمال شما در دنیا چه بوده است؟ جواب داد: ۱- عبادت طاغوت. ۲- دوستی دنیا با ترس کم ۳- آرزوهای طولانی. ۴- در غفلت و سرگرمی به سر می بردیم. فرمود: دوستی شما به دنیا تا چه اندازه بوده است؟ گفت: مانند دوستی طفل به مادرش، زمانی که دنیا به ما روی می آورد خوشحال و فرح ناک و زمانی که پشت می کرد محزون و غمگین می شدیم و گریه می کردیم. حضرت عیسی علیه السلام فرمود: عبادت شما برای طاغوت تا چه اندازه بود؟ گفت: تا جایی که اهل معصیت را اطاعت می کردیم. فرمود: عاقبت شما چگونه شد و با شما چه رفتاری کردند؟ در جواب گفت: ای عیسی! شب را با صحت و سلامت و عافیت خوابیدیم و صبح خود را در هاویه دیدیم. گفت: هاویه چیست؟ جواب داد: سجین است. فرمود: سجین چیست؟ گفت: کوه هایی از آتش است که تا روز قیامت ما داخل آن ها هستیم. فرمود: شما چه گفتید و به شما چه گفتند؟ عرض کرد: گفتیم: ما را به دنیا برگردانید تا خدا را عبادت کنیم و زهد را پیشه خود قرار دهیم. در جواب گفتند: دروغ می گویند (اگر به دنیا برگردید باز همان اعمال سابق را انجام می دهید). فرمود: وای بر تو، چگونه از میان مردگان فقط تو با من صحبت کردی؟ گفت: ای روح الله! بقیه مردم را دهنه آتشین به دهان آنها زده اند و آنان به دست ملائکه غلاظ و شداد قرار دادند. من در میان آنان بودم ولی در عمل به آن ها نبودم. اما وقتی عذاب نازل شد مرا هم گرفت و الان در کنار جهنم به تار مویی آویزانم، نمی دانم آخر داخل جهنم می شوم یا نجات پیدا می کنم؟ عیسی علیه السلام رو به حواریون کرد و فرمود: ای دوستان خدا! خوردن نان خشک با نمک و خوابیدن بر روی مزبله و خاشاک، بهتر است در حالی که دین و دنیا انسان به سلامت باشد. (۳۴۲)

صحبت کردن شمعون با امیر المومنین علیه السلام

در زمان خلافت ظاهری امیر المومنین علیه السلام در ماجرای جنگ صفین که بین آن حضرت و معاویه به وجود آمد، یکی از یاران و شیعیان، به نام ((قیس)) می گوید: روزی در جبهه صفین، حضرت علی علیه السلام برای نماز مغرب کنار کوهی رفت در حالی که من در خدمتش بودم. بعد از آن که اذان مغرب را گفت: مردی که موهای سر و صورتش سفید و چهره اش نورانی بود به حضور آن حضرت آمد و عرض کرد: ((سلام و رحمت و برکات خدا بر تو باد ای امیر المومنین! آفرین بر وصی خاتم پیامبران و پیشوای پیشتازان سفید رویان)). امیر المومنین علیه السلام جواب سلام را داد و احوال او را پرسید. عرض کرد: ((حالم خوب است و در انتظار روح القدس می باشم و به خاطر ندارم امتحان هیچ کس در راه رضای خدا بزرگ تر و ثوابش نیکوتر و مقامش ارجمندتر از تو باشد)). آن گاه گفت: ((ای برادر! بر این مشکلات و رنج ها صبر کن تا دوست من ((حضرت محمد صلی الله علیه

و آله و سلم)) را ملاقات نمایی. من در گذشته اصحاب و یاران خود از بنی اسرائیل را دیدم که از ناحیه دشمن چه سختی‌ها به آن‌ها رسید. بدن آنان را با ((اره)) می‌بریدند و روی تخته‌هایی از چوب میخ کوب کرده و حمل می‌نمودند.)) پس با دست خود به اهل شام (سپاه معاویه) اشاره کرد و گفت: ((اگر این بیچاره‌های روسیاه می‌دانستند چه عذابی سخت در انتظار آنها است دست از جنگ می‌کشیدند.)) پس از آن، با دست اشاره به سپاه علی علیه السلام کرد و گفت: ((اگر این چهرهای نورانی و روشن می‌دانستند چه پاداش عظیمی برای آن‌ها فراهم است، دوست می‌داشتند که بدن آنها را با قیچی‌های آهنین پاره پاره کنند و در عین حال در راه یاری تو استقامت نمایند.)) سپس آن مرد نورانی و محاسن سفید به حضرت علی علیه السلام گفت: ((السلام علیک و رحمت الله و برکاته)) جمعی از یاران علی علیه السلام مانند عمار یاسر، ابویوب و... که ملاقات و ناپدید شدن آن مرد را دیده و گفتار او را شنیده بودند، از امام پرسیدند: این مرد چه کسی بود؟ فرمود: ((شمعون بن صفا)) وصی حضرت عیسی علیه السلام بود. خداوند او را فرستاد تا مرا در این جنگ تاءید و تقویت کند. (۳۴۳) باز در این جا مشاهده می‌کنیم ((شمعون بن صفا)) که حدود شش صد سال پیش در ظاهر از دنیا رفته است با امیر المومنین علیه السلام ملاقات می‌کند و مطالبی را به آن حضرت تذکر می‌دهد.

صحبت کردن پدر و مادر پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم

انس بن مالک از باذر روایت کرده که گفت: رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم را دیدم، که در شب از خانه اش بیرون آمده در حالی که دست علی بن ابیطالب علیه السلام را گرفته است و هر دو به جانب قبرستان روانه اند. من هم همواره دنبالش رفتم تا به قبرهای اهل مکه رسیدند. آن حضرت به طرف قبر پدرش عبدالله (که سابقا طرف راست مسجد و حرم حضرت رسول قرار داشت و الان آن جا را مصلا کرده اند و رو به روی خوچه ابوبکر قرار دارد) متوجه شد و نزد آن قبر دو رکعت نماز خواند، ناگاه قبر شکافته شد. دیدیم عبدالله در میان آن نشسته است و می‌گوید: ((شهد ان لا اله الا الله و انک نبی الله و رسوله)). حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: ((ای پدر))! ولی تو کیست؟ عبدالله گفت: ولی چیست؟ فرمود: ولی تو علی بن ابیطالب است. عبدالله گفت: ((شهد ان علیا ولی الله)) سپس آن حضرت فرمود: به بوستان و باغ‌های بهشت بازگرد. بعد از آن متوجه قبر مادرش ((آمنه)) بنت وهب شد و آن جا هم، دو رکعت نماز خواند. پس قبر شکافته شد و ((آمنه)) شهادتین را ادا کرد. باز حضرت فرمود: ای ((مادر))! ولی تو کیست ((آمنه)) گفت: ای فرزند! ولی چیست؟ فرمود: علی بن ابیطالب که ولی تو است، ((آمنه)) شهادت به ولایت علی دارد و گفت: علی ولی من است. آن گاه حضرت فرمود: ای ((مادر))! به باغ و بوستان ابدیت برگرد ((آمنه)) هم به قبر خود (۳۴۴) برگشت.

صحبت کردن فاطمه بنت اسد

((فاطمه)) بنت اسد یکی از زنان بزرگ اسلام که بسیار به رسول خدا علاقمند بود و اولین زنی است که بعد از هجرت پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم از مکه به مدینه هجرت کرد و با کمال سختی و مشقت وارد مدینه شد در حالی که هنوز رسول خدا در مسجد قبا بود. پاهای ((فاطمه)) تمام آبله زده و زخم شده و آماس کرده بود. رسول خدا دستور داد استراحت کند. زنان مدینه برای معالجه پاهای او آمدند. این زن بزرگ تا آخر عمر در مدینه بود و در همان شهر هم، از دنیا رفت و در بقیع قبرش در جلوی قبرهای چهار امام قرار دارد. از امام صادق علیه السلام نقل شده است: چون ((فاطمه)) بنت اسد، مادر گرامی امیر المؤمنین علیه السلام) وفات کرد، آن حضرت به نزد رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم آمد، در حالی که گریه می‌کرد. حضرت فرمود: یا ((علی)) چه شده است و چرا گریه می‌کنی؟ عرض کرد: یا رسول الله! مادرم از دنیا رفت و یتیم شدم. رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم

آله و سلم فرمود: یا ((علی))! او تنها مادر تو نبود بلکه مادر من هم بوده است و شروع به گریه کرد و می گفت: ((ای مادر)) سپس فرمود: یا ((علی))! پیراهن مرا بگیر و او را در آن کفن کن و ردای مرا بگیر و او را در آن بگذار و زمانی که از غسل دادن و کفن کردن او فارغ شدید مرا خبر دهید! چون ((فاطمه)) را کفن کردند، رسول اکرم صلی الله علیه و آله و سلم چنان نمازی بر او گذارد که مانند آن را بر هیچ کس، نه قبل و نه بعد از آن نگذارده بود. پس از آن، در قبر ((فاطمه)) رفت و بر پشت خوابید. چون او را در قبر گذارند، فرمود: یا ((فاطمه))! گفت: (لیبک یا رسول الله). فرمود: آیا آن چه را که پروردگارت به تو وعده داده بود دیدی که حقیقت داشت؟ گفت: آری، ای رسول خدا! خدایت تو را جزای خیر دهد. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم سر خود را در قبر فرو برده بود و با ((فاطمه)) گفت و گو می کرد. بعد چند لحظه سکوت کرد و مانند این که به حرف کسی گوش دهد گوش می داد. بعد فرمود: ((یا فاطمه اینک اینک علی، لا جعفر و لا عقیل)). وقتی رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم از قبر خارج شد. عرضه داشتند: یا رسول الله! امروز با ((فاطمه)) کاری کردید که با هیچ کس نکرده بودید. اولاً در لباس های خودتان او را کفن نمودید. ثانیاً در قبر او داخل شدید و خوابیدید. ثالثاً نماز مفصلی بر او گذاریدید و این گفت و گو و مناجات طولانی را که با او کردید، به خاطر نداریم که با شخص دیگری این اعمال را انجام داده باشید! فرمود: اما کفن کردن او را در لباس خود به جهت آن بود که روزی گفتم: بسیاری از مردم روز قیامت برای عرض اعمال از قبرهای خود عریان محشور می شوند. ((فاطمه)) ضجه ای زد و گفت: ای وای از رسوایی روز قیامت و عریان بودن بدن ها! پس من لباس خود را به او پوشاندم. در نمازی که بر ((فاطمه)) خواندم از خداوند خواستم که آن کفن را کهنه نگرداند تا زمانی که ((فاطمه)) در بهشت وارد شود خداوند دعای مرا مستجاب کرد. اما داخل شدن در قبر او به جهت آن بود که روزی گفتم: چون میت را دفن نمایند قبر، او را فشار می دهد. وقتی مردم از کنار قبر برگردند دو ملک به نام ((نکیر و منکر)) می آیند و از او سؤال می کنند ((فاطمه)) گفت: به خدا پناه می برم. از خدا خواستم که دری از بهشت به سوی قبر او بگشاید و قبر، او را فشار ندهد. امام این که گفتم: ((اینک اینک)) وقتی فرشتگان از خدا و پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم سؤال کردند، جواب داد. وقتی از امام او سؤال کردند، یا نتوانست جواب دهد و یا خجالت کشید. من به او تلقین کردم که امام تو ((پسرت)) علی است. او هم جواب داد و ملائکه رفتند. (۳۴۵) صحبت کردن جمجمه انوشیروان عمار یاسر می گوید: امیر المومنین علیه السلام وارد شهر مدائن شده و در ایوان کسری فرود آمد در حالی که ((دلف بن بحیر)) با آن حضرت بود. بعد از خواندن نماز، با جماعتی از اهل سباباط حرکت کرد و به ((دلف بن بحیر)) فرمود: تو هم با ما حرکت کن. همه با هم حرکت کردند و از تمام منزل ها و کاخ های کسری بازدید کردند و به ((دلف)) فرمود: کسری در این مکان فلان چیز را داشت و در آن مکان فلان چیز را گذاشته بود. ((دلف)) تمام اخبار غیبی آن حضرت را تصدیق کرد و گفت: یا امیر المومنین! چنان خبر می دهی گویا خود شما آن چیزها را در آن جاها گذاشته اید. در بین حرکت خود، به ((جمجمه)) پوسیده ای رسیدند. به یکی از اصحاب فرمود: این ((جمجمه)) را بردار و داخل ایوان بیاور. خود حضرت هم داخل ایوان شدند و نشستند. بعد فرمود: طشت آبی بیاورید و ((جمجمه)) را داخل آن بگذارید. سپس رو به آن ((جمجمه)) کرد و فرمود: ترا قسم می دهم خبر دهی من کیستم و تو چه کسی هستی؟ در این حال ((جمجمه)) با زبان فصیح با زبان فصیح گفت: اما تو امیر المومنین و سید وصیین و امام متقین هستی و من هم بنده تو کسری انوشیروان (پادشاه بزرگ دنیا) می باشم. حضرت احوال او را پرسید. در جواب گفت: یا علی! من پادشاهی عادل و مهربان برای رعیت بودم؟! ظالم نبودم و از ظلم دیگران هم ناراحت می شدم؟! اگر چه حضرت محمد صلی الله علیه و آله و سلم در زمان پادشاهی من متولد شده و کنگره های قصر من در کوشش زیادی کردم که به او ایمان آورم. ولی ریاست و حکومت و عشق به دنیا مرا مشغول کرد و آخر الامر به دین مجوس از دنیا رفتم. چقدر سخت است که نعمت بزرگ رسالت و رهبری را از دست دادم و به او ایمان نیاوردم و خود را از سعادت و بهشت محروم کردم. اما خداوند با این کیفر، مرا از عذاب و آتش نجات داد؛ زیرا در میان رعیت با عدل و انصاف رفتار می کردم؟! اگر

چه در دوزخ هستیم ولی آتش بر من حرام است و مرا نمی سوزاند. دائما حسرت می خورم که چرا ایمان نیاوردم؛ زیرا اگر ایمان آورده بودم الان در ردیف دوستان و طرف داران شما به حساب می آمدم. (۳۴۶)

صحبت کردن ضمیره

از جابر بن عبدالله انصاری نقل شده است: حضرت علی ابن الحسین امام سجاد علیه السلام فرمود: ما نمی دانیم با مردم چگونه رفتار کنیم. اگر آن چه را که از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم به ما رسیده است. برای آنها بگوییم می خندند و اگر ساکت بمانیم طاقت نمی آوریم. ضمیره بن سعید، وقتی سخن آن حضرت را شنید گفت: آن چه را که به تو رسیده است برای ما بگو. امام سجاد علیه السلام فرمود: آیا می دانید وقتی دشمن خدا را روی سریر گذاشته و به سمت قبرستان برای دفن می برند چه می گوید؟ ضمیره گفت: نه، نمی دانیم. حضرت فرمود: دشمن خدا به حمل کنندگان جنازه اش می گوید: آیا شکایتی را که اکنون من از ((شیطان)) به شما می کنم نمی شنوید. دشمن خدا مرا گول زد و در مهالک و مخاطر وارد کرد و دیگر دست مرا نگرفت و بیرون نیاور. از شما و از برادرانی که با آنها بر اساس برادری رفتار کردم، ولی آن ها مرا مخذول و بی یاور گذاردند شکایت دارم. از خانه ای که تمام اموال خود را دادم و آن را تهیه کردم، و اینک مسکن دیگران شده است شکایت دارم. پس قدری با من مدارا کنید و این طور با عجله مرا نبرید! ضمیره (از روی مسخره) گفت: ای امام سجاد! اگر مردی را که حمل می کنید (جان دارد) که این سخن را بگوید ممکن است بر گردن حاملین خود سوار شود و به آنان حمله کند. حضرت سجاد علیه السلام سر به سوی آسمان برداشت و عرضه داشت: پروردگارا! اگر ضمیره این سخن را از روی استهزاء و تمسخر به حدیث رسول الله گفت، او را به دست غضب خود بگیر. جابر گوید: ضمیره بعد از آن چهل روز بیشتر در دنیا درنگ نکرد و سپس مرد. یکی از غلامان که در تشییع جنازه او حضور داشت پس از انجام دفن، خدمت حضرت سجاد علیه السلام رسید و نشست. حضرت فرمود: ای فلانی! از کجا آمده ای؟ غلام گفت: از تشییع جنازه ضمیره. بعد گفت: همین که قبر را از خاک پر کردند صورت خود را بر روی آن گذاشتم، سوگند به خدا صدایش را شنیدم به همان لهجه و لحنی که در دنیا داشت می گفت: وای بر تو ای ضمیره! امروز تمام دوستان، ترا رها کردند و تنها گذاردند و عاقبت مسیر تو به سوی جهنم شد. آن جا مسکن و خوابگاه شب و استراحت گاه روز تو خواهد بود. جابر گوید: امام سجاد علیه السلام فرمود: ما از خداوند طلب عافیت می کنیم، این است پاداش کسی که حدیث رسول خدا را مسخره کند. (۳۴۷) صحبت کردن و دعوت نمودن مرده ای خداوند به افراد مؤمنی که از دنیا رفته و وارد عالم برزخ شده اند آن قدر نعمت و امکانات می دهد که اگر بخواهد همه اهل زمین را دعوت کند می تواند. نعمت ها، میوه ها، شیرینی ها، غذاها، لذت ها و شادی های آن جا، با عالم دنیا فرق می کند و قبل مقایسه نیست، لذتی که از خوردن و چشیدن میوه ها و غذاهای دنیا می بریم قطره ای از میوه ها و شیرینی ها و لذت های عالم برزخ است. بعضی افراد زنده در همین عالم از غذاها و میوه های برزخی استفاده کرده و لذت آن ها را برده اند. در این جا به چند مورد از آنان اشاره می کنیم. ۱- مرحوم نراقی در کتاب خزائن از یکی از موثقین اصحابش نقل فرموده که گفت: من در سن جوانی با پدرم و جمعی از دوستان هنگام عید نوروز در اصفهان دید و بازدید می کردیم. روز سه شنبه ای برای بازدید یکی از رفقا که منزلش نزدیک تخت فولاد (۳۴۸) اصفهان بود رفتیم. گفتند: ایشان منزل نیست. چون راه طولانی و درازی را آمده بودیم، برای رفع خستگی و زیارت اهل قبور به قبرستان رفتیم و آن جا نشستیم. یکی از رفقا به مزاح و شوخی رو به قبر نزدیکمان کرد و گفت: از صاحب قبر! ایام عید است. آیا از ما پذیرایی نمی کنی؟ ناگهان صدای از قبر بلند شد و گفت: هفته دیگر روز سه شنبه همین جا همه مهمان من هستید. می گوید: ما همه وحشت کردیم و گمان نمودیم تا روز سه شنبه بیشتر زنده نیستیم. مشغول اصلاح کارهای خودمان شدیم و وصیت های خود را کردیم و آماده مرگ شدیم، اما هر چه صبر کردیم از مرگ خبری نشد. روز سه شنبه مقداری که از روز گذشت با هم جمع شدیم و گفتیم: بر سر همان قبر برویم

شاید منظور مردن نبوده است. همگی حرکت کردیم. وقتی سر قبر حاضر شدیم یکی از ما گفت: ای صاحب قبر! به وعده خود وفا کن. صدایی از قبر بلند شد که بفرمایید: ناگهان جلو چشممان عوض شد و چشم ملکوتی ما باز گردید. باغی دیدیم در نهایت طراوت و صفای ظاهر و در آن، نهرهای آب صاف و جاری و درخت‌های مشتمل بر انواع میوه‌های چهار فصل پیدا بود و بر آن درختان انواع مرغان خوش الحان مشغول آواز و نغمه سرایی بودند. شروع به گردش کردیم تا رسیدیم به عمارتی دار نهایت زیبایی و تجملات که در میان آن باغ بود و اطراف آن عمارت به باغ گشوده می‌شد و ما داخل آن شدیم. دیدیم شخصی در نهایت کمال و صفا در بالای قصر نشسته است و جمعی از ماه رویان، کمر خدمت به میان بسته و آماده دستور و پذیرایی از ما هستند. چون آن شخص ما را دید از جا برخاست و عذر خواهی کرد. در این بین انواع و اقسام شیرینی‌ها و میوه‌ها و آن چه را که در دنیا ندیده بودیم و تصورش را هم نمی‌کردیم مشاهده نمودیم. وقتی شروع به خوردن کردیم، چنان لذت بردیم که هیچ وقت چنین لذتی نبرده بودیم و هر چه می‌خوردیم سیر نمی‌شدیم و باز بیشتر اشتها داشتیم، باز میوه‌ها و غذاهای گوناگون با طعم‌های مختلف آوردند، خوردیم و لذت بردیم. پس از ساعتی برخاستیم که ببینیم چه روی داده است. آن شخص بزرگوار، ما را تا بیرون باغ مشایعت کرد. پدرم از او سؤال نمود: شما کیستید که خدای متعال چنین دستگاه وسیع و با عظمتی به شما عنایت فرموده است که اگر تمام عالم را بخواهید مهمانی کنید می‌توانید و بگو بدانم این جا کجاست؟ فرمود: هم وطن شما هستم، همان قصاب فلان محل می‌باشم. گفت: علت این درجات و مقامات که به تو داده اند برای چیست؟ فرمود: دو صفت نیک در من بود که مستحق این مقامات و اکرام شدم. یکی این که هرگز در کسب کم فروشی نکردم. دیگر این که در عمرم نماز اول وقت را ترک ننمودم، به طوری که اگر گوشت را در تراز گذاشته بودم و صدای ((الله اکبر)) مؤذن بلند می‌شد، آن را وزن نمی‌کردم و برای نماز به مسجد می‌رفتم و نماز اول وقت را درک می‌نمودم. بعد از مردن، این باغ و قصر و این همه نعمت و میوه و امکانات را به من دادند. در هفته گذشته که شما تقاضای پذیرایی و مهمان شدن بر من را کردید اجازه نداشتم: ماءذون نبودم که شما را دعوت کنم. این هفته اذن گرفتم و از شما پذیرایی کردم. می‌گویند: هر یک از ما مدت عمر خود سؤال کردیم و او جواب می‌گفت: از جمله. شخص مکتب داری را گفت: تو بیش از نود سال عمر می‌کنی و او هنوز زنده است. به من گفت: تو فلان قدر عمر می‌نمایی و الان پانزده سال دیگر باقی است. بعد خدا حافظی کردیم، ما را مشایعت کرد. خواستیم برگردیم ناگهان دیدیم در همان جای اول، سر قبر نشسته ایم. (۳۴۹) صحبت کردن پدر نراقی از ملا- مهدی نراقی نقل شده است: در همان ایامی که ایشان در نجف اشرف مشغول تحصیل علم بوده اند قحطی عجیبی پیش آمد. در ماه مبارک رمضان، روزی از خانه بیرون می‌آید در حالی که هیچ غذایی برای افطار نداشتند و همه بچه‌ها در اثر گرسنگی، صدای ناله شان بلند بود و حتی یک ((فلس)) پول سیاه نداشتند که چیزی بخزند. برای رفع نگرانی به وسیله زیارت اموات، یک سره به وادی السلام نجف می‌رود. (۳۵۰) می‌گوید: دیدم عده‌ای جنازه‌ای را آوردند و گفتند: تو هم در تشییع کردن این جنازه شرکت کن. ما آمده ایم این میت را به ارواح این جا ملحق کنیم. سپس قبری برای او کردند و جنازه را در میان آن گذاشتند. رو به من کردند و گفتند: ما عجله داریم و به محل خود می‌رویم، شما بقیه تجهیزات این جنازه را انجام دهید! جنازه را گذاشتند و رفتند. در میان قبر رفتیم که کفن را باز کنم و صورت آن میت را به روی خاک گذارم و بعد روی او خاک بریزم. ناگهان دریچه‌ای را دیدم، از آن داخل شدم. باغ بزرگی با درخت‌های سرسبز و دارای میوه‌های مختلف و متنوعی را مشاهده کردم. از داخل باغ، راهی که از سنگ ریزه‌های قیمتی فرش شده و به سوی قصر مجللی که خشت‌های آن از جواهرات با ارزش و دارای تمام لوازم زندگی بود ادامه داشت. بی اختیار به سوی آن قصر باشکوه رفتم و داخل آن شدم و از پله‌های آن بالا رفتم و داخل اطاقی شدم. شخص جوانی را دیدم که به صورت پادشاهان، در صدر اطاق بالای تختی از طلا نشسته است و دور تا دور اطاق افرادی نشسته‌اند. به آن شخص سلام کردم. چون مرا دید جواب سلام را داد و مرا به اسم صدا زد و به سوی خود دعوت کرد و بالای تخت پهلوی خودش جای داد و اکرام زیادی نمود. افرادی که در

اطراف اطاق نشسته بودند از آن شخص احوال پرسی می کردند و از بستگان خود سؤال می نمودند و آن مرد با خوشحالی به یکایک آنها جواب می داد. سپس گفت: مرا نمی شناسی من صاحب همان جنازه هستم. اسم من فلان، از اهل فلان شهر هستم و آن جمعیت، ملائکه بودند که مرا از شهرم به سوی این باغ، که از باغ های بهشت برزخی است نقل دادند. وقتی این حرف را از آن جوان شنیدم غم من برطرف شد و مایل به سیر و تماشای آن باغ شدم و چند قصر دیگر را دیدم وقتی در آن ها نظر کردم، پدر و مادر و بعضی از ارحامم در آن ها بودند و از من پذیرایی کردند، بسیار از طعامشان لذت بردم. در حالی که در نهایت کیف و لذت بودم، یادم به زن و بچه هایم افتاد که چگونه گرسنه اند. یک دفعه متاءثر شدم. پدرم گفت: مهدی، ترا چه می شود؟ گفتم: زن و بچه هایم گرسنه اند. گفت: در این انبار، برنج خوبی است برای آن ها هر چه می توانی ببر. عبایم را پر از برنج کرده و خداحافظی نمودم. از باغ بیرون آمدم و از دریچه ای که داخل شده بودم خارج شدم. دیدم داخل همان قبر هستم و مرده هم به روی زمین افتاده و دریچه ای پیدا نیست، اما عبایم پر از رنج است. از قبر بیرون آمدم با خشت ها در لحد را پوشیدم و روی قبر را خاک ریختم و برنج ها را برداشتم و به سوی منزل روانه شدم، عیالم گفت: این ها را از کجا آوردی. گفتم: چکار داری؟ مدت ها گذشت که از آن برنج ها مصرف می کردیم و تمام نمی شد. بالاخره زن، اصرار زیادی کرد و مرحوم نراقی هم قضیه را گفت: بعد از آن دیگر اثری از برنج دیده نشد. (۳۵۱) صحبت کردن صاحب قبر ((وجدنا)) در طرف غربی بیت المقدس، قبرستانی است معروف به (ملامیلا) در آن جا قبری می باشد معروف به قبر ((وجدنا)). در جهت نامگذاری آن به این اسم چنین گفته اند: سواری از آن قبرستان عبور کرد و در حالی که مشغول تلاوت قرآن بود، چون مقابل آن قبر رسید. این آیه را تلاوت می کرد. فهل وجدتم ما وعد ربکم حقاً (۳۵۲) ((پس آیا آن چه را پروردگارتان به شما وعده داده بود یافتید و به آن رسیدید))؟ بلافاصله صدایی از آن قبر بلند شده: بلی وجدنا ما وعد ربنا حقاً ((بلی آن چه را که (پیامبران الهی) به ما وعده داده بودند (از مقامات بهشتی) به حق و حقیقت دریافتیم و به آن رسیدیم.)) پس آنکه بگویند اهل بهشت بر اصحاب دوزخ که کردند زشت که هر وعده بر ما بدادند پیش بینیم آن را فرا، روی خویش شما نیز آن وعده های عذاب ببینید آیا کنون در حساب؟ بگویند: آری، بدیدیم ما پس آن که منادی برآورد ندا که بر ظالمان لعن ((الله)) باد ((سبک هست اعمالشان هم چون باد)) از این جهت (که از داخل قبر صدایی بلند شد، وجدنا) آن معروف به قبر ((وجدنا)) گردید. (۳۵۳)

صحبت کردن روح (قربادار)

از جمال الدین که در زمان ارغون خان برادر شاه خدابنده زندگی می کرد نقل شده است که می گفت: در یکی از مسافرتها یمان به شهر ((نیک)) که از بلاد ترکستان است رسیدم. حکایتی عجیبی در آن واقع شده بود که همه آن را نقل می کردند: آن حکایت چنین بود که لشکر کفار به جنگ ترکها آمده بودند و ترکها هم لشگری جمع کرده به جنگ کفار رفتند. از شهر ((نیک)) هم، مردی به نام (قربادار) با لشکر ترکها به میدان رفته و شهید شده بود. بعد از چندی از یک گوشه خانه ((قربادار)) که اهل و عیالش در آن بودند، مانند کسی که سر او در خمره فرو رفته باشد صدایی شنیدند که می گفت: منم ((قربادار))، کفار مرا در فلان روز شهید کردند و الان راحتیم؛ پیرزنی در این شهر می خواهد از دنیا برود. من با هفتاد هزار روح استقبال روح او آمده ایم. به اهل این شهر بگویید: بلا نازل می شود، صدقه بدهید تا بلا رفع شود. پس کسان او آن گوشه خانه را کردند چیزی را ندیدند. دوباره، از گوشه دیگر آن خان، همان آواز را شنیدند. اهل و عیال ((قربادار)) گفتند: اگر این خبر را پخش کنیم اهل شهر ما را تصدیق نمی کنند، صدایی از گوشه خانه شنیدند که گفت: به اهل شهر بگویید، چوبی در میدان نصب کنند تا از میان آن با ایشان تکلم کنم. چوبی را در میان میدان نصب کردند، اهل شهر مکرر آنچه را که اهل و عیال او گفته بودند، شنیدند و هم چنین شنیدند که می گفت: صدقه دهید و زیاد بگویید. عع الهی کفی علمک عن المقال و کفی کرمک عن السؤال پس بعد از سه روز، پیره

زنی از اهل شهر فوت کرد و آن صدا هم قطع شد. (۳۵۴)

صحبت کردن با دختری با پیامبر اسلام

روزی شخصی خدمت حضرت رسول علیه السلام آمد تو عرض کرد: یا رسول الله! در یکی از سفرهایم وقتی به شهر و خانه مراجعه کردم. دیدم دختر کوچکی با وسائل بازی خود مشغول بازی کردن است. سؤال کردم: این دختر از کیست؟! آن حضرت فرمود: حرکت کن و آن وادی را به نشان بده، آن مرد هم، با حضرت به سوی آن وادی حرکت کرد. وقتی رسیدند، حضرت به پدر آن دختر فرمود: اسم دخترت چه بود؟ عرض کرد: فلانی. حضرت رسول علیه السلام فرمود: با فلانه! به اذن خدا زنده شود (و جواب مرا بده) دختر زنده شد و عرض کرد: ((لیک و سعیدیک یا رسول الله!)) فرمود: پدر و مادر تو (کار بسیار زشتی انجام دادند که ترا کشتند و در این وادی انداختند، ولی الان) مسلمان شده (واز کار خود پشیمان هستند و توبه کرده اند) اگر دوست داشته باشی به دنیا برگردی و با آنها زندگانی کنی امکان بازگشت برای تو می باشد. عرض کرد: یا رسول الله! مرا دیگر حاجب به آن ها نیست و کاری با ایشان ندارم و نمی خواهم دیگر به زندگی دنیا برگردم و با آنها محشور باشم؛ زیرا خداوند از پدر و مادر (ظالم و بی عاطفه) از برای من بهتر است. (۳۵۵)

صحبت کردن بازرگان با خانم نیکوکار

نقل شده است: در اصفهان یکی از بازرگانان ثروتمند وفات یافت، در مراسم کفن و دفن و تشییع جنازه او گروهی از مردم سر شناس حضور یافتند. بزرگ او هنگام دفنش از نزدیک شرکت جست و مطابق معمول، همه از گورستان به خانه بازگشتند. صبح روز بعد همان فرزند، موقعی که لباسش را پوشید دریافت که ساعت گرانبهای بغلی او گم شده است! چون ساعت از جنس طلا بود و آن را با دانه‌های الماس زینت کرده بودند فوراً جستجو آغاز شد. ولی آن را نیافتند و پس از مشاوره و گفت و گوی موشکافانه که میان اهل منزب به عمل آمد، کنیز سیاه پوستی را که خانه زاده آنها بود، دزد ساعت تشخیص دادند و او را محاکمه کردند. آن زن بینوا و بی گناه هر چه انکار کرد با خشونت و سخت گیری بیشتری مواجه گردید تا آن جا که به ((داغ و درقش)) کشیده شد و آن مسکین بی دفاع را با میله ای از آهن گداخته آن قدر شکنجه کردند تا به حال بی هوشی افتاد. چند خانه آن طرف تر، خانم نیکوکاری که سر شناس اهل محل بود در عالم خواب بازرگان را دید که با حالت نگران و مضطرب پیش روی او ظاهر شد و گفت: الان باید جای دیگری باشم اما به خاطر آن کنیز بی گناه پیش تو آمده ام (ولی خانم که از سخنان او مطلبی را به خاطر نمی آورد چون از واقعه گم شدن ساعت خبر نداشت از وی سؤال کرد: موضوع کنیز چیست؟ روح بازرگان گفت: ساعت پسر بزرگم موقع به خاک سپردن من گم شده است و حالا آنها خدمت گذارشان را شکنجه می کنند. فردا به خانه ما بروید و به فرزند من بگویید: وقتی جسد مرا توی قبر می گذاشتی هنگامی که خم شده بودی، ساعت از جیب جلیقه ات بیرون لغزید و چون قبلاً زنجیرش رها شده بود ساعت توی قبر افتاد و هیچ کس ملتفت این موضوع نشد، فوراً بروید از مجتهد اجازه نبش قبر بگیرید و ساعت را که روی کفن من افتاده است بردارید. آن خانم به خانه بازرگان رفت و خواب خود را برای اهل منزل بیان کرد: چون همه به درستی و ایمان او اعتقاد داشتند عازم نبش قبر شدند. چون آبرو و شاید زندگی آن کنیز سیاه پوست در میان بود مجتهد هم اجازه نبش قبر داد و ساعت را در همان محلی که روح بازرگان در عالم خواب گفته بود پیدا کردند. (۳۵۶)

صحبت کردن مردی با همسر خود

نقل شده است: در اول سلطنت رضا خان پهلوی، در قزوین یک نفر از دنیا رفت، یک زن و سه فرزند کوچک از او باقی ماند،

این زن پس از مرگ شوهر هر چه داشت فروخت و خرج فرزندانش کرد. حتی خانه مسکونی خود و بچه‌ها را به مبلغ یک صد تومان به یک مرد یهودی فروخت و بچه‌ها را به خانه استیجاری انتقال داد. زن، شوهر خود را در خواب دید که به او گفت: چرا خانه را فروختی و بچه‌های مرا بیچاره کردی؟ جواب داد: چاره‌ای نداشتم بچه‌ها از گرسنگی می‌مردند. شوهر به او گفت: در زیر پله چهارم که به طبقه بالا- می‌رود یک کوزه دفن که در آن یک صد تومان پول است. صبح برو و آن پول را بیرون آور و خانه را پس بگیر. زن از خواب بیدار شد و اول صبح رفت در خانه یهودی را زد و جریان را به او گفت: مرد یهودی قبول نکرد و گفت: خانه‌ام خراب می‌شود. زن شروع کرد به داد و فریاد کردن، در اثر فریاد او مردم جمع شدند، زن خواب خود را برای آنان هم نقل کرد: مردم به یهودی گفتند: بگذار پله چهارم کنده شود اگر خواب این زن دروغ بود ما آن را تعمیر می‌کنیم. وقتی پله را خراب کردند دیدند یک کوزه بیرون آمد و در آن یک شهربانی از این قضیه اطلاع پیدا کرد و گفت: این پول گنج به حساب می‌آید و تعلق به دولت دارد و پول را ضبط کرد. زن به مقامات قضایی شکایت کرد و پرونده از دادگاه قزوین به دادگستری تهران ارجاع شد. مأمورین قضایی تهران پس از بررسی لازم گفتند: این پول را شوهرش به او و بچه‌هایش داده است و صلاح در این می‌باشد که ما هم آن را به او رد کنیم و پول را برای خرجی فرزندانش به زن تحویل می‌دهند. (۳۵۷)

فصل یازدهم: به کمال رسیدن اموات

مقدمه چون عالم برزخ از تمه عالم دنیا به حساب می‌آید، بعضی از مستضعفین در دین و عقاید که از دنیا رحلت کرده‌اند و هنوز به مقام کمال که رسیدن به ذات مقدس حق و حقیقت، نبوت و مقام ولایت است نرسیده‌اند: اگر معاند نباشند به مرور ایام در عالم برزخ به تکامل می‌رسند و در قیامت با کمال واقعی محشور می‌شوند. داستانی از مرحوم علامه طباطبایی از باب نمونه داستانی را که مرحوم علامه بزرگ طباطبایی نقل فرموده و بسیار هم جالب است بیان می‌کنیم. ایشان فرمود: واعظی به نام ((سید جواد)) از اهل کربلا، در ایام محرم برای تبلیغ و ارشاد به اطراف و قصبات دور دست سفر می‌کرد و برای مردم نماز جماعت می‌خواند و مسئله می‌گفت و بعد از ایام محرم به کربلا بر می‌گشت. در این مسافرتها یک مرتبه گذارش به محلی افتاد که همه ساکنین آن، ((سنی)) مذهب بودند. در آن جا با ((پیر مرد)) محاسن سفید و نورانی بر خورد کرد، متوجه شد که او ((سنی)) است. از در صحبت و مذاکره وارد شد، دید الان نمی‌تواند مقام امامت را به او بفهماند و او را شیعه کند؛ این ((پیر مرد)) ساده لوح و پاک دل، قلبش از محبت افرادی که غصب خلافت کرده‌اند چنان سرشار است که آمادگی ندارد و شاید ارائه مطلب نتیجه بد داشته باشد. تا این که یک روز که با آن ((پیر مرد)) صحبت می‌کرد از او پرسید: شیخ شما کیست؟ ((سید جواد)) با این سؤال می‌خواست کم کم راه مذاکره با او را باز کند تا به تدریج ایمان در دل او پیدا کند و او را شیعه و معتقد به امامت نماید. ((پیر مرد)) در پاسخ گفت: شیخ ما یک مرد قدرت مندی است که چندین مهمان سرا و ضیافت خانه، چقدر گوسفند و شتر، چهار هزار نفر تیر انداز و چقدر عشیره و قبیله دارد. ((سید جواد)) گفت: ((به به)) از شیخ شما که چقدر مرد ثروت مند و قدرت مندی است. بعد از مذاکرات، ((پیر مرد)) رو کرد به ((سید)) ما کیست؟ گفت: شیخ ما یک آقای است که هر کس هر حاجتی داشته باشد بر آورده می‌کند، اگر در مشرق عالم باشی و او در مغرب اگر گرفتاری و ناراحتی برای تو پیش آید و اسم او را ببری و او را صدا زنی، فوراً به سراغت می‌آید و رفع مشکل از تو می‌کند و از گرفتاری نجات می‌دهد. ((پیر مرد)) گفت: ((به به)) عجب شیخی است، اصلاً باید شیخ این طور باشد، بعد گفت: اسمش چیست؟ ((سید جواد)) گفت: ((شیخ علی)). در این باره دیگر سخنی به میان نیامد و از هم دیگر جدا شدند. ((سید)) به کربلا برگشت. اما آن ((پیر مرد)) از ((شیخ علی)) خیلی خوشش آمد و بسیار در فکر و اندیشه او بود. بعد از مدتی که ((سید)) به آن محل آمد با عشق و علاقه فراوانی که مذاکره را به پایان برساند و ((پیر)) را شیعه کند. با خود گفت: در آن روز سنگ زیر بنا گذاشتیم و حالا بنا را تمام می‌کنیم، در آن روز نامی از ((شیخ علی)) بردیم و

امروز او را معرفی می کنیم و ((پیرمرد)) روشن دل را به مقام مقدس ولایت امیر المؤمنین رهبری می نمایم . لذا وارد محل شد و از آن ((پیر مرد)) پرسش کرد. گفتند: او از دنیا رفته است . خیلی متاثر شد و با خود گفت : عجب ((پیر مردی))! رد او دل بسته بودیم که او را به ولایت آشنا کنیم . حیف ، بدون ولایت از دنیا رفت ، می خواستیم کاری انجام دهیم و ((پیر)) را دست گیری کنیم ؛ معلوم بود که اهل عناد و دشمنی نیست ، تبلیغات سوء ((پیر مرد)) را از گرایش به ولایت محروم کرده است ، فوت او بسیار در من اثر کرد و به شدت متاثر شدم . به دیدن فرزندانش رفتم و به آن ها تسلیت گفتم و تقاضا کردم مرا بر سر قبر او برند . فرزندانش هم ، مرا بر سر قبر او بردند . گفتم : خدایا! ما در این ((پیر مرد)) امید داشتیم . چرا او را از دنیا بردی ؟ خیلی به آستانه تشیع نزدیک بود، افسوس که ناقص و محروم از دنیا رفت . از سر قبر او باز گشتیم و با فرزندانش به منزل ((پیر مرد)) آمدم . شب را در همان جا ماندم و خوابیدم . در عالم خواب دری را مشاهده کردم و داخل آن شدم ، دالان بزرگ و طولانی دیدم . در یک طرف آن نیمکتی بلند بود که روی آن ، دو نفر نشسته بودند و آن ((پیر مرد سنی)) نیز در مقابل آن ها نشسته است . پس از ورود، سلام و احوال پرسی کردم . در انتهای دالان شیشه ای دیدم که پشت آن ، باغی بزرگ دیده می شد . از ((پیر مرد)) پرسیدم : این جا، کجاست ؟ گفت : عالم قبر و برزخ است و این باغی که از پشت آن ، باغی بزرگ دیده می شد . گفتیم : چرا در آن باغ نرفتی ؟ گفت : هنوز موقعش نرسیده است ؛ زیرا اول باید این دالان را طی کنم و سپس داخل آن باغ شوم . گفتم : چرا آن دالان را طی نمی کنی و جلو نمی روی ؟ این دو نفر فرشته آسمانی و معلم من هستند، آمده اند مرا تعلیم ولایت دهند ، وقتی ولایت کامل شد داخل باغ می روم . آقای ((سید جواد))، گفتی و نگفتی (یعنی گفتی که ((شیخ علی)) ما اگر از مغرب یا مشرق عالم او را صدا زدند جواب می دهد و به فریاد می رسد، اما نگفتی این ((شیخ علی)) اسمش علی بن ابیطالب است .) به خدا قسم ! همین که صدا زد : ((شیخ علی)) به فریادم برس ، همین جا حاضر گردید . گفتم : داستان چیست ؟ گفت : وقتی از دنیا رفتم مرا در قبر گذاشتند . بعد از آن ، نکیر و منکر به سراغ من آمدند و پرسیدند : من ربک و من نیک و من امامک ؟ ((خدای تو کیست ، پیامبرت کیست ، امام تو کدام است)) در این حال دچار وحشت و اضطرابی سخت شدم و هر چه خواستم پاسخ دهم چیزی به زبانم جاری نشد و توانستم بگویم من اهل اسلام خدا و پیامبر را قبول دارم هر چه خواستم خدا و پیغمبر خود را معرفی کنم به زبانم جاری نمی شد . نکیر و منکر آمدند که اطراف مرا بگیرند و عذاب کنند . دیدم هیچ راه فراری نیست ، گرفتار شده ام . ناگهان به ذهنم آمد که گفتی : ما یک ((شیخی)) داریم که اگر کسی گرفتار باشد و او را صدا زند اگر او در مشرق یا در مغرب عالم باشد فوراً حاضر می شود و رفع گرفتاری از او می کند . لذا فوراً صدا زد ((علی)) به فریادم برس و مرا نجات ده . همان وقت علی بن ابی طالب ((امیر المؤمنین)) این جا حاضر شدند و به نکیر و منکر فرمودند: دست از این ((مرد)) بردارید او معاند و از دشمنان ما نیست ، این طور تربیت شده عقایدش کامل نیست ؛ چون اطلاع نداشته است . حضرت ((علی)) علیه السلام آن دو ملک را رد کرد و دستور داد و فرشته دیگر بیایند و عقاید مرا کامل کنند . این دو نفر که روی نیمکت نشسته اند دو فرشته ای هستند که به دستور آن حضرت آمده اند و مرا تعلیم عقاید می دهند . حال وقت عقاید من کامل شد از امامت و ولایت اطلاع کافی پیدا کردم ، اجازه دارم که این دالان را طی کنم و وارد آن باغ بزرگ شوم . (۳۵۹) اولاد مؤمنان به تکامل می رسند بر همین اساس افراد ناقص و اولاد مؤمنان که در سن کودکی از دنیا رفته اند حتی بچه ای سقط شده ، در عالم برزخ به وسیله ((ابراهیم خلیل الرحمان علیه السلام)) و زوجه اش ((ساره)) و یا به وسیله حضرت ((زهراء)) (س) تربیت می شوند و آن ها را از درختی که در بهشت است و پستان هایی مانند پستان گاو دارد شیر و غذا می دهند . وقتی روز قیامت فرا رسد اطفال را لباس پوشانده و به عطرها عالی معطر کرده اند و به عنوان هدیه ، آن ها را به پدرانشان می سپارند و این فرزندان با پدرانشان در بهشت ، حکم پادشاهان را دارند . حضرت رسول صلی الله علیه و آله وسلم فرمود: در شب معراج چون مرا به آسمان بردند عبورم به پیرمردی افتاد که در زیر درختی نشسته است و در اطراف او کودکانی گرد آمده بودند . از جبرئیل سؤال کردم : این ((پیرمرد)) کیست ؟ گفت : پدرت حضرت ابراهیم خلیل (ع) است .

پرسیدم: این اطفال که در اطراف او هستند چه کسانی می باشند؟ جبرئیل گفت: این ها اطفال مؤمنانی هستند که حضرت ((ابراهیم)) علیه السلام به آن ها غذا می دهد. (۳۶۰) در حدیث دیگری از امام صادق علیه السلام نقل شده است که فرمود: اطفال شیعیان ما را که در سن کودکی از دنیا رفته و به حد کمال نرسیده اند حضرت ((فاطمه)) علیها سلام تربیت می کند. (۳۶۱) در برزخ رذایل اخلاقی تزکیه می شود مرحوم محمد شوشتری، در عالم خواب به دوست عالم خود می گوید: وقتی من از دنیا رفتم، ملک الموت روح مرا با کمال مهربانی به سوی خاندان عصمت و طهارت برد. در همان لحظات اول متوجه شدم که در روحم از نظر کمالات ناقص است و هنوز بعضی از صفات رذیله و پست در من وجود دارد و نباید به خود اجازه دهم با داشتن آن صفات در میان نیکان باشم. می گوید: حال من مانند کسی بود که با لباس چرکین و دست و صورت کثیف و آلوده به مجلس بزرگان وارد شود و بخواهم با آن ها مجالست کند. روح آن مرحوم ادامه می دهد و می گوید: به مجرد آن که در خو احساس شرمندگی کردم، یکی از اولیاء خدا، نظافت و تزکیه روح مرا به عهده گرفت و از آن روز، مانند یک شاگردی که به مدرسه می رود، پیش او مشغول تحصیل کمالات روحی شدم. بنا شد اول خودم را از بعضی صفات رذیله با راهنمایی آن ولی خدا پاک کنم و سپس اعتقاداتم را تکمیل نمایم و خود را به کمالات روحی برسانم تا لیاقت معاشرت با ائمه اطهار را پیدا کنم. در این بین گفت: ای کاش! این کارها را در دنیا انجام داده بودم که دیگر این جا معطل نمی شدم؛ زیرا انسان تا لذت مجالست با خاندان عصمت را نچشد. نمی تواند بفهمد که چقدر معاشرت با آن ها ارزش دارد. وقتی لذت معاشرت با آن ها ارزش دارد. وقتی لذت معاشرت با ایشان را احساس کرد. به او می گویند: باید مدت ها از ما، دور باشی تا خودت را تمیز و اصلاح نمایی، آن وقت ناراحتی فراق از آنان عذابی بس دردناک است. آن دوست می گوید: این جا آقای محمد شوشتری شروع به گریه کرد و گفت: بنابراین به شما توصیه می کنم هر چه زودتر نفس خود را تزکیه کنید و خود را به کمالات روحی برسانید تا این جا راحت باشید. (۳۶۲) از این دو قضیه به خوبی معلوم می شود که در عالم برزخ ترقی امکان دارد و انسان می تواند صفات رذیله خود را از بین ببرد و به کمالات روحی و معنوی برسد. در برزخ قرآن را یاد می دهند در عالم برزخ نه تنها ولایت انسان را کامل می کنند و افراد ناقص و اولاد مؤمنانی که سقط شده یا در سن کودکی از دنیا رفته اند به تکامل می رسانند (که در قیامت نقصی و عیبی نداشته باشند). بلکه در روایات وارد شده است: در عالم قبر و برزخ پاره ای از کمبودهای تعلیم و تربیت افراد مؤمن جبران می شود. درست است که آن جا، جای انجام دادن عمل صالح نیست و انجام آن فقط در دنیاست، ولی چه مانع دارد که معرفت انسان در آن جا بیشتر و آگاهی افزون تر باشد؟ از امام موسی بن جعفر علیه السلام وارد شده است که به مردی می فرمود: آیا ماندن در دنیا را دوست داری؟ عرض کرد: بلی، فرمود: برای چه؟ عرض کرد: برای خواندن ((قل هو الله احد)) امام کاظم علیه السلام سکوت فرمود و پس از آن به حفص فرمود: ای حفص! هر که از دوستان و شیعیان ما بمیرد و قرآن را خوب یاد نگرفته باشد فرشتگان آن را در قبر به او یاد می دهند و او را در خواندن قرآن کامل می گردانند. خداوند می خواهد بدان وسیله درجات شیعیان را بالا؛ چون درجات بهشت برابر با آیات قرآن است. در قیامت به انسان گفته می شود: قرآن بخوان و بالا رو، پس او می خواند و از درجات بهشت بالا می رود. (۳۶۳)

فصل دوازدهم: اجتماع ارواح در وادی السلام

نقل چند حدیث مردم می خواهند بدانند که ارواح مؤمنان و کفار بعد از آن که از بدنشان خارج شدند کجا می روند و چه می کنند. آیا با هم هستند و یا هر کدام جای مخصوص دارند؟ در روایاتی وارد شده است: ارواح مؤمنان در ((وادی السلام)) نجف جمع می شوند، ((وادی السلام)) به معنی (وادی امن و امنیت، سلام و سلامت است). ظهور آن در این دنیا، در سرزمین نجف اشرف که وادی ولایت است می باشد و آن در پشت کوفه قرار دارد. قبل از دفن جسد مطهر حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام آن

جا شهری نبوده است ، بلکه یک فرسخ دورتر از کوفه ، و بیابانی بوده ، لذا نجف را پشت کوفه گویند. احمد بن عمر می گوید: خدمت امام صادق علیه السلام عرض کردم : برادر من در بغداد است ، می ترسم در آنجا بمیرد. حضرت فرمود: باک نداشته باش و ناراحت مباش ، هر جا که می خواهی بمیرد؛ چون هیچ مؤمنی در شرق و یا غرب عالم نمی میرد مگر آن که خداوند روح او را در ((وادی السلام)) با ارواح مؤمنان دیگر قرار می دهد. عرض کردم : ((وادی السلام)) چیست و در کجا واقع شده است ؟ فرمود: در پشت کوفه . آگاه باش ، مثل اینکه من منظره اجتماع ارواح مؤمنان را می بینم که حلقه حلقه دور هم نشسته اند و با یکدیگر گفت و گو می کنند.(۳۶۴) نیز از آن حضرت نقل شده است که فرمود: روح مؤمن را پس از مرگ به سوی (نهر کوثر) از نواحی ((وادی السلام)) می برند. مؤمن در باغهای اطراف آن ، گردش می کند و از شرابه‌های آن می آشامد.(۳۶۵) از روایات دیگری که در این باب وارد شده است : استفاده می شود که نیکان و مقربان تا روز قیامت ، در ((وادی السلام)) (که اطراف کوفه قرار دارد) جای دارند و از نعمتهای بهشتی آن سامان می خورند و بهره مند می شوند، از آبها و شرابه‌های نهرهای آن می آشامند و سیراب می گردند. حال که معلوم شد ارواح پیامبران و ائمه معصوم علیهم السلام و مقربان و مؤمنان نیک کردار در ((وادی السلام)) نجف قرار دارند، یک سؤال پیش می آید و آن این که : چرا به زیارت قبور مؤمنان رویم و کنار قبر آنان رفتن چه خصوصیتی دارد؟ (در صورتی که فقط جسم پوسیده شده آنان در آنها دفن شده است)؟ و چرا این قدر سفارش شده که به زیارت اموات خود روید تا جایی که پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و ائمه معصوم علیهم السلام ، خودشان به زیارت قبرهایی که در قبرستان بقیع یا سایر قبرستانهای دیگر بود می رفتند و در آن جا دعا و زیارت می خواندند و برای آنان استغفار و طلب آمرزش می کردند؟ قبلاً گفته شد: ارواح با اجساد خود ارتباط خاصی دارند. وقتی انسانی به زیارت اهل قبور می رود و بر سر قبر مؤمن حاضر می شود، روح آن مؤمن از ((وادی السلام)) فوراً به سوی قبرش پرواز می کند و از دیدار کننده خشنود می گردد و با او انس می گیرد و تا وقتی که بر سر قبر او است شاد و خوشحال می شود و موقعی از کنار قبرش بر می گردد ناراحت می شود و باز به ((وادی السلام)) بر می گردد. تکلم علی با ارواح در وادی السلام حبه عرنی می گوید: با امیرالمؤمنین علیه السلام به پشت کوفه خارج شدم . حضرت در ((وادی السلام)) توقف کرد و گویا مانند اینکه با جمعیتی صحبت می کند و گفت و گویی دارد. به متابعت از ایشان ایستادم تا خسته شدم ، سپس به قدری نشستم تا خسته شدم ، چندین بار از خستگی ایستادم و نشستم . پس ایستادم و ردای خود را جمع کرده و عرض کردم : ای امیرالمؤمنین ! از طول این قیام بر شما ناراحتم ؛ شما ساعتی استراحت نمایید. سپس ردای خود را روی زمین پهن کردم تا آن حضرت به روی آن بنشیند و استراحت نماید. حضرت فرمود: ای ((حبه))! ایستادن من نبود مگر برای تکلم کردن یا انس گرفتن با مؤمن . عرض کردم : یا امیرالمؤمنین ! آیا مردگان هم تکلم می کنند و با هم انس می گیرند؟ فرمود: بلی ، اگر پرده از جلوی دیدگان تو برداشته شود آن ها را می بینی که حلقه حلقه نشسته و با عمامه خود یا چیز دیگری پشت و ساقه های پاهای خود را به هم بسته و بدین طریق نشسته اند و گفت و گو می کنند. عرض کردم : آیا آنها جسمانی هستند یا روحانی ؟ فرمود: آنان ارواح هستند و هیچ مؤمنی در زمینی از زمین های دنیا نمی میرد مگر آنکه به روح او گفته می شود: به ((وادی السلام)) ملحق شود و آن بقعه ای از بهشت عدن است . (۳۶۶) نیز از اصبع بن نباته نقل شده است : امیرالمؤمنین از کوفه خارج شد تا رسید به غریب (۳۶۷) و از آنجا نیز گذشت . من نیز به دنبالش رفتم تا به او رسیدم ، دیدم به پشت دراز کشیده است و جسد مبارکش به روی زمین بود و هیچ زیراندازی نداشت . قبر عرض کرد: یا امیرالمؤمنین ! اجازه می دهی لباسم را برای شما روی زمین پهن کنم ؟ فرمود: نه ، این جا خاک مؤمن ، یا مزاحمت برای مؤمن در نشستن است ؟ اصبع گفت : یا امیرالمؤمنین ! خاک مؤمن را می دانیم و می شناسیم که در این جا بوده است . و یا بعداً به این جا می آید، لیکن معنای مزاحمت با مؤمن در نشستن این جا را نفهمیدم . فرمود: ای پسر نباته ! اگر پرده از برابر چشمهای شما کنار رود، ارواح مؤمنان را در این جا (پشت کوفه که همان وادی السلام است) می بینید که حلقه حلقه گرد هم نشسته و با هم به گفت و شنید مشغول اند و روح هر مؤمنی در این

سرزمین وارد می شود (۳۶۸) ارواح مؤمنان در بیت المقدس در روایتی وارد شده است: ارواح مؤمنانی که در ((وادی السلام)) نجف به سر می برند شبهای جمعه در صخره بیت المقدس اجتماع می کنند. در جنگ صفین که حضرت علی علیه السلام با معاویه حدود ۱۸ ماه جنگید، پادشاه روم از این قضیه با اطلاع شد. نامه ای به حضرت امیرالمؤمنین علیه السلام و عین آن را به معاویه نوشت، در آن دو نامه متذکر شده بود: هر کدام از شما، عالمترین اهل بیت خود را به روم فرستید تا از آن ها سؤالاتی کنم و بعد از آن، در کتاب انجیل نظر افکنم و بینم کدام جواب مرا درست و طبق واقع و کدام به خلاف واقع و بدون علم داده اند و خبر دهم کدامیک از شما به امر خلافت و رهبری جامعه سزاوارترید. معاویه فرزند خود یزید و امیرالمؤمنین علیه السلام امام حسن مجتبی را فرستادند. پادشاه روم سؤالاتی از یزید و سؤالاتی هم از امام حسن مجتبی علیه السلام کرد. اما سؤالاتی که از یزید نمود هیچکدام را نتوانست جواب دهد، حیران و سرگردان ماند. اما سؤالاتی که از امام حسن کرد همه را به خوبی و بدون فکر جواب فرمود. از جمله سؤالاتی که از امام حسن کرد این بود که: آیا ارواح مؤمنان و افراد شایسته بعد از مرگشان کجا جمع می شوند؟ امام حسن علیه السلام فرمود: ارواح مؤمنان پس از مرگشان در شبهای جمعه، نزد صخره بیت المقدس اجتماع می کنند و با هم گفت و گو می نمایند. بیت المقدس عرش نزدیک خداوند است. از آن جا زمین را پهن کرد و بگسترانید و در قیامت هم زمین را در بیت المقدس در هم می پیچد و محشر از آن جا به پا می گردد و پروردگار از آن جا بر فرشتگان و آسمان تسلط پیدا نموده است. (۳۶۹) این روایت با روایاتی که می گوید: ارواح مؤمنان در ((وادی السلام)) نجف قرار دارند منافات ندارد؛ زیرا روایات سابق می گفت: ارواح در ((وادی السلام)) اجتماع می کنند و این روایت می گوید: ارواح فقط در شبهای جمعه نزد صخره بیت المقدس اجتماع می کنند نه در مواقع دیگر.

فصل سیزدهم: ارواح کفار در برهوت

ارواح کفار و مشرکان در کجا اجتماع می کنند؟ حال که دانستیم ارواح مؤمنان در وادی السلام نجف اجتماع می کنند. لازم می دانم این مطلب را هم تذکر دهم که آیا ارواح کفار و مشرکان در کجا اجتماع می کنند؟ ارواح کفار و مشرکان، معاندان و منافقان و گناهکارانی که قابل عفو و بخشش نباشند در ((وادی برهوت)) یمن خواهند بود. (۳۷۰) در آن جا چاهی وجود دارد و در آن چاه، مارهای سیاه، عقربها، افعی ها، جغدها و حیوانات وحشی آن قدر فراوان است که کسی قدرت عبور از آن جا را ندارد. آن چاه به قدری عمیق است که کسی قدرت پائین رفتن از آن را ندارد و گرمای سوزان و طاقت فرسایی دارد که دقیقه ای از آن قابل تحمل نیست. در این باب هم روایاتی وارد شده است. از جمله: امیرالمؤمنین علیه السلام فرمود: بدترین آبهای روی زمین، آب ((وادی برهوت)) می باشد و آن سرزمینی است در ((حضر موت)) که در اطراف یمن واقع شده است، تمامی ارواح کفار پس از مرگشان در آن سرزمین گرد هم جمع می شوند. نیز فرمود: بدترین چاهی که در آتش واقع شده است، چاه ((برهوت)) است که در آن، ارواح کفار و معاندین می باشند. (۳۷۱) حضرت امام جعفر صادق علیه السلام فرمود: در پشت یمن یک ((وادی)) است که به آن ((برهوت)) گفته می شود. در آن جا هیچ کسی همسایه انسان نیست و هیچ فردی سکونت ندارد مگر مارهای سیاه و جغد. در آن ((وادی)) چاهی است به نام ((بلهوت)) که هر صبح و شام ارواح مشرکان را به آنجا می برند تا از آبی که چون فلز گداخته، گرم و سوزان و با چرک مخلوط با خون است بیاشامند. (۳۷۲) نیز فرمود: وقتی دشمنان ما اهل بیت از دنیا می روند، روحشان را به سوی ((وادی برهوت)) می برند و آنها را در آن جا تا روز قیامت شکنجه و عذاب می کنند و از زقوم آن می خورند و از آب کثیف و جوشان آن می آشامند. (پناه بر خدا از عذاب سخت این وادی!) (۳۷۳) محمد بن مسلم گفت: مرد عربی به محضر مبارک امام محمد باقر علیه السلام آمد. حضرت فرمود: ای اعرابی! از کجا آمده ای؟ عرض کرد: از احقاف عاد. بعد از آن گفت: ((وادی)) سیاه و تاریکی را دیدم که پر از جغدها و بوم ها بود و به اندازه ای آن ((وادی)) بزرگ بود که انتهای آن دیده

نمی شد. حضرت فرمود: آیا می دانی آن کدام ((وادی)) است؟ عرض کرد: سوگند به خدا نمی دانم. فرمود: آن، ((وادی برهوت)) است که در آن، روح هر کافری می باشد. (۳۷۴) در نامه ای که پادشاه روم برای حضرت علی علیه السلام فرستاد که عالم اهل بیت خود را بفرست تا سئوالاتی از او بکنم، حضرت علی علیه السلام هم امام حسن را فرستاد. پادشاه روم از ایشان پرسشهایی نمود. از جمله: پرسید ارواح کفار و محل اجتماع آنان در کجا است. امام حسن علیه السلام فرمود: در وادی ((حضر موت)) در پشت شهر یمن. سپس فرمود: خداوند آتشی را از طرف مشرق و آتشی را از طرف مغرب بر می انگیزد و به دنبال آن دو باد را بر می انگیزد، پس از آن مردم محشور می شوند. (۳۷۵) آری، کفار و مشرکان، بی دینان و از خدا بی خیران، دو رویان و منافقان، ملحدان و معاندان، ظالمان و ستم پیشگان و کسانی که بویی از انسانیت نبرده اند و دستشان از علم و معرفت کوتاه و جان و قلبشان از جام سرشار آب زلال نبوت و ولایت معصومین علیهم السلام سیراب نگشته است، در میان مارهای سیاه و جغدها و حیوانات و حتی گرمای سوزان ((وادی برهوت)) یمن اجتماع می کنند. ذره ذره کاندترین ارض و سماست جنس خود را همچو کاه و کهریاست نوریان مر نوریان را جاذبند ناریان مر ناریان را طالبند چقدر گذشت زمان، برای اهل ((وادی برهوت)) دلگیر کننده و سخت، پرماجرا و دراز و طولانی و کوبنده است گویی هر لحظه ای از گذشت آن، سالها بلکه قرنها طول می کشد و آنها را در غل و زنجیر کشیده و در زندانهای تنگ و تاریک، مخوف و پروحشت زندانی کرده اند و هر صبح و شام نمونه ای از عذاب و شکنجه روز قیامت را به آنان می چشانند. چقدر، همنشینی با افرادی ناباب و همه رنگ برای اهل آن وادی ناخوشایند و دلگیر کننده و غم انگیز و حسرت آور است. چقدر، شنیدن صدای دل خراش آنان و فریاد و ناله جانسوز اهل آن وادی و تازیانه و گرزهای آتشی که بر پیکر آنان فرود می آید و غرش آتش و غل و زنجیرهایی که به دست و پای آنان بسته شده و در اثر این طرف و آن طرف کشیدن مجرمان صدای آنها بلند است، و کسی را تحمل شنیدن آن صداها نیست. (پناه می بریم بر خدا از چنین وادی). پس انسان باید در این دنیای فانی و زود گذار به هوش باشد که فریب آن را نخورد و زرق و برق آن، چشم او را خیره نکند، کاری انجام ندهد که وقتی عمرش به پایان رسید و از دنیا رفت در عالم برزخ و قبر گرفتار عذاب و شکنجه باشد و در ((وادی)) پر خطر برهوت گرفتار نیش مارها و عقربها شود، غذاهای تلخ و میوه های زقومی و حنظلی و آبهایی همچون فلز گداخته شده پر جوش و پر حرارت و آبهایی همچون چرک و خون مخلوط به هم، بد بو و بد طعم گرفتار شود و در قیامت شفاعت پیامبر صلی الله علیه و آله و آل او شامل حالش نشود. شفاعت کنندگان شامل حال مجرمان نمی شود، حتی اگر مؤمنانی نیز کردارشان بد و ناپسند باشد از آنان شفاعت نمی کنند و ایشان را گوشمال می دهند. امام صادق علیه السلام فرمود: اما در قیامت همه شما به واسطه شفاعت پیامبر مطاع، یا وصی او، در بهشت هستید ولیکن من از برزخ شما نگران و در هراس می باشم. (۳۷۶) به واسطه سه گناه در برهوت ممکن است مؤمنین هم، برای بعضی از گناهایی که توجه به آن ندارند داخل ((وادی)) برهوت شوند و در آن جا عذاب گردند. نقل شده است: یکی از نیکان به نام ((شیخ عبدالطاهر)) خراسانی در آخر عمرش به سمت مکه معظه حرکت کرد و تصمیم گرفت در آن جا بماند تا بمیرد. در آخر عمرش یک نفر، کیسه جواهر و پول نقدی داشته و می خواسته آنرا پیش شخص امینی به عنوان امانت بگذارد ((شیخ عبدالطاهر)) را به او معرفی می کنند و می گویند: ایشان در مکه معظمه مورد اعتماد مردم است. آن مرد هم پیش او می رود و امانت خود را به دست او می دهد تا موقعی که لازم دارد از او پس بگیرد. بعد از مدتی ((شیخ)) از دنیا می رود، بعد از مرگش صاحب امانت برای مطالبه امانتش به درب خانه او می رود و امانت خود را طلب می کند. به او می گویند: ((شیخ)) از دنیا رفته است. پیش وارثان او می رود و مطالبه امانت خود را می کند. وارثین می گویند: اطلاع نداریم و نمی دانیم امانت شما را کجا گذاشته است. آن مرد حیران می شود و نمی داند چه کند. ولی شنیده بود که ارواح مؤمنان در ((وادی السلام)) آزاد هستند و با هم مأنوس اند. متوسل می شود و می گوید: خدایا! وسیله ای فراهم کن که من این میت را ببینم و سراغ امانتم را از او بگیرم، ولی به نتیجه نمی رسد. پس از مدتی به بعضی از اهل اطلاع داستان خود را نقل می کند و می گوید: چگونه

است که هر چه توسل پیدا می‌کنم او را نمی‌بینم؟ به او گفتند: شاید روح او در ((وادی برهوت)) که برای اشقیاء آماده شد است، جای داشته باشد و آن وادی در یمن است (وادی مهیبی که دارای چاه‌های وحشتناکی است و نقل شده: صداهای ترسناکی از آن به گوش می‌رسد و همه از شنیدن آن صداهای وحشت می‌کنند). او هم به سوی یمن و ((وادی برهوت)) حرکت می‌کند و در آنجا مشغول دعاء و توسل و نماز و روزه می‌شود تا این که روزی روح ((شیخ عبدالطاهر)) را مشاهده می‌کند. سؤال می‌نماید: آیا شما جناب ((شیخ)) هستید؟ می‌گوید: آری، گفت: مگر شما همان کسی نیستید که مجاور مکه بودید؟ گفت: چرا؟ سؤال می‌کند: امانت من چه شد؟ چرا در این جا هستی؟ تو باید در ((وادی السلام)) باشی. در جواب می‌گوید: اما امانت تو را در فلاخن کوزه در فلاخن قسمت از خانه خود زیر زمین پنهان کرده‌ام. تو به سراغ آن نیامدی تا این که من از دنیا رفتم. الان برو به وارثین من، آن جا را نشان بده و امانت خود را بگیر. اما سؤال کردی چرا من اینجا هستم؟ باید بگویم: سه گناه باعث شد که من را در این ((وادی)) بیاورند و مورد عذاب قرارم می‌دهند. ۱- به من گفتند: تو در خراسان اقوام خود را ترک کردی و در مکه ماندی. ۲- گفتند: یک دینار به غیر مستحق پرداخته‌ای. ۳- گفتند: عالمی در کنار منزل تو منزل داشت به او امانت می‌کردی و از او احترام نمی‌نمودی. خداوند به واسطه این سه عمل مرا به اینجا آورد و عذاب کرد. (۳۷۷) ارتباط مستقیم با اهل دنیا گاهی ارواح در عالم خواب با اهل دنیا تماس برقرار می‌کنند و مطالبی در میانشان رد و بدل می‌شود و حتی خبرهای غیبی را به اهل دنیا می‌دهند. گاهی در بیداری مستقیماً با اهل خود تماس برقرار می‌کنند و با یکدیگر ملاقات می‌نمایند. به چند نمونه از آنها توجه کنید. ۱- عیبه بن عبدالله از موسی بن جعفر علیه السلام نقل کرده است: امام موسی علیه السلام فرمود: با پدرم (امام صادق) برای سرکشی به بعضی از اموالش از مدینه خارج شدیم و به سوی عریض (۳۷۸) حرکت کردیم، چون به بیابان رسیدیم، پیرمردی که موهای سر و صورتش سفید شده بود بر پدرم وارد شد و سلام کرد. پدرم پیاده شد و به نزد او رفت و مشغول صحبت شدند. می‌شنیدم که به آن پیرمرد می‌گفت: فدایت شوم و مدت طولانی با هم نشستند و از یکدیگر پرسشهایی کردند. پس از مدتی، آن پیرمرد بلند شد و با پدرم وداع و خداحافظی کرد و رفت. پدرم ایستاد و پیوسته به پشت سرش نظر می‌کرد تا او از نظرها پنهان شد. عرض کردم: ای پدر جان! این پیرمرد چه کسی بود که با او سخن گفتمی و با گرمی و مهربانی برخورد نمودی. تا حال ندیده بودم با هیچکس دیگر چنین سخن گفته باشی؟ فرمود: ای فرزند! آن پدرم امام محمد باقر علیه السلام بود. (۳۷۹) اعمالی که انسان در دنیا انجام می‌دهد (خوب باشد باید در قبر تجسم پیدا می‌کنند و) تا روز قیامت هم‌نشین او خواهند بود. بعد از آن که او را محاکمه کردند (و حساب خوب و بدش را رسیدند) او چه داخل بهشت شود یا داخل جهنم، باز از او جدا نمی‌شوند. ۲- قیس بن عاصم می‌گوید: با جماعتی از بنی تمیم خدمت حضرت رسول صلی الله علیه و آله رسیدیم، در حالی که ((صلصال بن لهس)) در پیش آن حضرت بود. عرض کردم: یا رسول الله! ما را موعظه کن، موعظه‌ای که به واسطه آن نفع ببریم؛ زیرا ما مردمی هستیم در بیابان‌ها و صحراها زندگی می‌کنیم و ممکن نیست که هر روز به خدمت شما برسیم و از شما موعظه و پند بگیریم. فرمود: ای قیس! با هر عزت ذلتی و بعد از زندگی، مرگ و با دنیا آخرت و برای هر چیز حسابی و بر هر چیز رقیب و نگهبانی و برای هر حسنه و کار نیک ثوابی، و برای هر کار زشت و گناه عقابی است. بعد فرمود: ای قیس! حتماً با تو ((قرین و هم‌نشینی)) دفن می‌شود و تو نیز با او دفن خواهی شد، در حالی که او زنده است و تو مرده‌ای. اگر او دارای کرامت و بزرگواری و نیک نفسی باشد ترا گرمی می‌دارد، و اگر فرومایه و پست باشد به تو بدی می‌کند و ناراحتی به وجود می‌آورد و تو را تسلیم حوادث می‌نماید و سرانجام فقط او با تو محشور می‌شود و تو هم با او محشور می‌شوی. سئوالاتی که از تو می‌شود فقط درباره اوست نه کس دیگر. سعی کن آنرا به صورت نیک و شایسته‌ای اختیار کنی و هم‌نشینی صالح برگزینی. اگر او ((صالح)) باشد با او انس می‌گیری و شاد می‌شوی و اگر فاسد و بدبو باشد به جز وحشت و نگرانی برای تو چیز دیگری نیست و آن فقط ((عمل)) تو است که مجسم شده و در قبر و قیامت با تو همراه خواهد بود. بعد از آن که موعظه‌های حضرت پایان یافت: ((صلصال بن دلہس)) آنها را به شعر

در آورد و برای حضرت رسول و قیس بن عاصم خواند. معنی فارسی اشعار چنین است. ((از اعمال و کردار خویشتن ، دوستی برای خود برگزین ؛ زیرا رفیق آدمی ، در قبر و عالم برزخ همان اعمال او می باشند که تجسم یافته اند.)) ((ای انسان ! بناچار باید همنشین خود را برای بعد از مرگ (عالم برزخ) و روز قیامت انتخاب کنی و آماده سازی.)) ((پس اگر به چیزی سرگرم می شوی مراقب باش که جز به آنچه خدا می پسندد مشغول چیز دیگری نباشی.)) ((آدمی پس از مرگ و در عالم برزخ جز با کردار و اعمال خویش قرین و رفیق نمی گردد.)) ((همانا آدمی در خانواده خود میهمانی بیش نیست که اندکی در میان ایشان درنگ می کند و پس از آن کوچ می کند و می رود(۳۸۰)).

فصل چهاردهم : صورت انسان در عالم برزخ

مقدمه

وقتی انسان از دنیا می رود عالم او عوض می شود، دنیا عالمی است که در آن سعادت و شقاوت ، حق و باطل ، دروغ و راست ، خلوص و آلودگی ، نظافت و خبثات ، کفر و ایمان ، صالح در هم آمیخته است . اما عالم قبر و برزخ عالم صدق و حقیقت و واقعیت محض است . اخلاق و افعال و اعمالی که انسان در دنیا انجام می دهد، در عالم برزخ به صورت واقعی خود جلوه می کنند. ظاهر و باطن در آنجا اختلافی ندارند و هر دو، یک حقیقت واحداند. اخلاق و افعال و اعمالی که انسان در دنیا انجام می دهد، در عالم برزخ به صورت واقعی خود جلوه می کنند. ظاهر و باطن در آنجا اختلافی ندارند و هر دو، یک حقیقت واحدند. راه سعادت و شقاوت برای هر کس در این دنیا تا هنگام مرگ مشخص نیست ولی به مجرد مردن ، راه انسان یک سره به سوی بهشت و یا جهنم می شود. اعمالی و افعالی که انسان در دنیا انجام داده است به صورتهای واقعی برزخی برای انسان جلوه گر و مجسم می شوند. اعمال انسان نیک باشد یا بد، در عالم برزخ مجسم می شوند و صورتی مخصوص به خود دارند. اعمال نیک در آن جا به صورت شخصی زیبا و قدرنا و خوش اخلاق جلوه می کند. انسان به او می گوید: چه کسی هستی ، تا به حال صورتی زیباتر با لباس عالی تر و بوی خوشتر از تو ندیده ام ؟ در پاسخ می گوید: همان عمل نیک تو هستم . عمل صالحی که در دنیا انجام دادی و تا روز قیامت با تو هستم و جدا نمی شوم . اعمال قبیح و زشتی که انسان در دنیا انجام می دهد به صورت زشت و بدقیافه و بد خلق با لباس کثیف و بوی گند، مجسم می شود. انسان به او می گوید: کیستی ؟ تا به حال صورتی مانند تو زشت و بدقیافه و بویی چون بوی تو زنده ندیده ام ؟ در جواب می گوید: عمل بد و ناپسند تو هستم ، همان عمل زشت و قبیحی که در دنیا انجام می دادی . تا روز قیامت هم با تو هستم و جدا نمی شوم . اعمالی که انسان در دنیا انجام می دهد دو صورت دارد. اول ، صورت ظاهر که همان پیکره و جسد عمل است . دوم ، صورت باطن که همان روح و جان عمل است . انسان از آن خبر ندارد تا اینکه در عالم برزخ آشکار شود. مثلاً، موقعی که انسان نماز می خواند ممکن است برای خدا و به فرمان او آن را انجام داده باشد و ممکن است برای ریا و خودنمایی باشد. پس روح نماز دو تا شد در حالی که پیکره آن ، که همان عمل ظاهری است یکی می باشد. اگر برای خدا باشد با صورتی زیبا و خوش لباس ، خوش خو و خوش بو به طوری مجسم می شود که انسان از دیدن آن لذت می برد و اگر برای خودنمایی و ریا باشد به صورت زشت و کریه ، بدقیافه ، بدخو و بدجلوه می کند به طوری که انسان از دیدن آن ناراحت و شرمند می شود. در این جا مناسب است صورتهای برزخی بعضی از افراد و بعضی از چیزها را بیان کنیم و آنها از این قرارند.

صورت برزخی مردم را نشان داد

افرادی که در دنیا زندگی می کنند، در ظاهر همه آنها به صورت انسانند. بیننده ، آنها را انسان حساب می کند. ولی اخلاق آنان

متفاوت است. اختلاف اخلاقی و تفاوت ملکات و غریزه‌ها، موجب اختلاف شکلها و صورتها می‌گردند و آنها در برزخ و قیامت با صورتهای گوناگون و متفاوت وارد می‌شوند. از ابی بصیر روایت شده است که گفت: در خدمت امام جعفر صادق علیه السلام به حج مشرف شدیم، هنگامیکه در حال طواف بودیم. عرض کردم: فدایت شوم، ای فرزند رسول خدا! آیا تمام این خلق را می‌آمرزد و از گناهان آنان صرفنظر می‌کند؟ فرمود: ای ابوبصیر! اکثر این افرادی که می‌بینی از میمون‌ها و خوکها هستند. ابوبصیر می‌گوید: عرض کردم: آنان را به من نیز نشان بده. آن حضرت تکلم به کلماتی کرد و پس از آن دست خود را روی چشمان من کشید. ناگهان آنها را که نه صورت خوک و میمون بودند دیدم و این امر موجب وحشت من شد. آن حضرت دوباره دست خود را بر چشمم کشید، آنها را به همان صورتهای اولیه مشاهده کردم. سپس فرمود: یا ابا محمد (کنیه ابابصیر است) شما در میان بهشت خوشحال و مسرورید و در طبقات آتش شما را می‌جویند و یافت نمی‌شوید. سوگند به خدا که سه نفر از شما در آتش با هم نخواهید بود. سوگند به خدا دو نفر از شما با هم نخواهید بود. سوگند به خدا یک نفر هم نخواهد بود. (کنایه از اینکه شمایی که ظاهر و باطنتان یکی است و مؤمن حقیقی هستید به شکل حیوانات نمی‌شوید و در جهنم نمی‌روید او در صحرای قیامت و برزخ به شکل انسان وارد می‌شوید). (۳۸۱)

صورت برزخی مردم در حج

نقل شده است که: در سالی که تعداد زیادی از مردم به حج و زیارت خانه خدا رفته بودند، سروصدا و رفت و آمد اجتماعات بسیار به چشم می‌خورد. ابوبصیر به حضرت امام محمد باقر علیه السلام عرض کرد: یا بن رسول الله! (امسال) چقدر حاجی زیاد و ناله و فریاد بسیار است. حضرت فرمود: بلکه چقدر ناله و فریاد بسیار و حاجی کم است؟ سپس فرمود: ای ابا بصیر؟ آیا دوست داری که راستی گفتار مرا دریابی و آن چه را که گفتم با دیدگان خود ببینی؟ پس حضرت دست به چشمان او مالید و دعایی خواند، چشمان ابوبصیر که سابقاً نابینا بود بینا شد. حضرت فرمود: ای ابوبصیر! نگاه کن به سوی حاجی‌ها! ابوبصیر می‌گوید: نگاه کردم دیدم اکثر مردم از میمون‌ها و خوکها هستند و مؤمن در میان آنها، همچون ستاره تابان در شب تاریک می‌درخشد. عرض کرد: راست گفتمی ای مولای من! چقدر حاجی کم و ناله و فریاد بسیار است. پس دوباره آن حضرت دعایی خواند و دست به چشمان ابوبصیر کشید به حالت اول درآمد و نابینا شد. از علت نابینایی خود سؤال کرد. حضرت فرمود: خدا به تو ستم نکرده و اینطور درباره تو پسندیده است. (۳۸۲)

صورت برزخی خود و دیگران را دید

نقل شده است: شخصی از اهل فکر، در گوشه‌ای از صحن حضرت امام رضا علیه السلام نشسته و در دریای از تفکر فرو رفته بود. یک مرتبه حالتی به او دست داد، صورت ملکوتی افرادی را که در صحن مطهر بودند مشاهده کرد. دید خیلی عجیب است! صورتهای مختلف زنده و ناراحت کننده از اقسام حیوانات، بعضی از آنها، صورتهایی بود که از شکل و قیافه چند حیوان حکایت می‌کرد. درست مردم را تماشا کرد، دید در بین جمعیت کسی نیست که صورتش سیمای انسان باشد مگر یک نفر سلمانی که در گوشه صحن، کیف خود را باز کرده و مشغول اصلاح و تراشیدن سر کسی است و فقط او به شکل و صورت انسان می‌باشد. آن شخص با عجله خود را از بین جمعیت به او که نزدیک در صحن بود رسانید، سلام کرد و گفت: ای آقای سلمانی! می‌دانی چه خبر است؟ او خندید و گفت: آقا تعجب مکن، آئینه را بگیر و خودت را نگاه کن؟ وقتی آئینه را گرفت و در آن نگاه کرد، دید صورت خود او هم به شکل حیوانی است. عصبانی شده و آئینه را بر زمین زد. سلمانی گفت: ای آقا! برو خودت را اصلاح کن آئینه گناهی ندارد. (۳۸۳)

صورت ملکوتی ده طایفه

از براء بن عازب نقل شده است که گفت: معاذ بن جبل در خانه ابو ایوب انصاری نزدیک رسول خدا صلی الله علیه و آله نشسته بود. معاذ از رسول خدا صلی الله علیه و آله درباره آیه: یوم ینفخ فی الصور فتاء تون افوجا (۳۸۴) سؤال کرد. حضرت در پاسخ فرمود: ای معاذ! از امر عظیمی پرسش کردی! آنگاه رسول خدا صلی الله علیه و آله بگریست و فرمود: ده طایفه از امت من متفرق محشور می شوند به طوری که خداوند آنها را از مسلمانان دیگر جدا کرده و صورتهای آنها را به چهره های گوناگونی تبدیل نموده است. گروهی از آنان به صورت بوزینه محشور می شوند، آنان سخن چینانند. گروهی به صورت خوک اند و آنان حرام خوراندند. گروهی صورتهایشان به طرف پایین و پاهایشان به طرف بالا قرار دارد و بدین کیفیت روی زمین محشر کشیده می شوند، آنان ربا خواراند. گروهی نابینا هستند و در حال کوری به این طرف و آن طرف متحیرانه می روند. آنان کسانی هستند که در وقت حکم کردن، مراعات عدالت را ننموده و در بین مردم، جور و ستم روا داشته اند. گروهی کر و لالند و تعقل و ادراک ندارند. آنان کسانی هستند که به کردار و اعمالی که انجام می دهند خودپسندانه می نگرند. برخی زبانهایشان در حالی که روی سینه هایشان افتاده آن را می جوند و از دهان آنها چرک و خون جاری است. به طوری که اهل محشر از این منظره نفرت کنند، آنان علما و خطبایی هستند که گفتار با کردارشان مطابقت ندارد. بعضی دستها و پاهایشان بریده است، آنان کسانی هستند که همسایگان خود را اذیت و آزار می دهند. بعضی دیگر به شاخه هایی از آتش به دار آویخته شده اند، آنان جاسوسان و نامامنی هستند که در نزد سلطان، به ضرر مردم سخن چینی و سعایت می کنند. عده ای هستند که بوی گندشان از بوی جیفه و مردار بیشتر است. آنان افرادی هستند که از لذتها و شهوتها پیروی کرده و از اموال خود حق خدا را نمی دهند. گروهی دیگر کسانی هستند که لباسهایی از ((قطران)) و تیر پوشیده اند و آنها به بدنشان چسبیده است. آنان اهل کبر و خودپسندی و تفاخر هستند. (۳۸۵) در این روایت شریفه خصوصیات صورتهای ملکوتی اهل گناهان کبیره، بیان شده است بالاخص آنان که به صورتهای میمون و خوک در محشر حضور پیدا می کنند. در آن روز کاندرا دمندی به صور بشر دسته دسته بیابد حضور گشوده شود ز آسمان چند باب جبالند (۳۸۶) آن روز هم چون سراب

صورت برزخی ذکر خدا

هر کار و عملی که انسان در دنیا انجام دهد در عالم برزخ با صورت ملکوتی و جلوه مخصوص به خود بروز و ظهور می کند. اگر او کاری ناپسند انجام داده باشد جلوه برزخی آن، موقع دیدن آن کار برای ایشان ناخوش آیند است و اگر کار پسندیده و خوبی انجام داده باشد جلوه ملکوتی آن موقع مشاهده اعمال، برای او زیبا و خوش قیافه است و انسان از دیدن آن شاد می شود و لذت می برد. یکی از کارهای خوب و پسندیده، ذکر خدا گفتن است که جلوه برزخی آن، برای صاحبش مسرت بخش و فرح انگیز می باشد. حضرت صادق علیه السلام از جدش رسول خدا، روایت کرده که آن حضرت فرمود: هنگامی که مرا به آسمان بردند، داخل بهشت شدم، دیدم آن حضرت فرمود: هنگامی که مرا به آسمان بردند، داخل بهشت شدم. دیدم آن جا زمین های بسیاری بدون زراعت و کشت مانده است و فرشتگانی را دیدم که در آن جا، گاهی مشغول کار می شوند، خشتی از طلا و خشتی از نقره روی هم می گذارند و ساختمان بنا می کنند و گاهی دست از کار می کشند و استراحت می نمایند. به فرشتگان گفتم: به چه علت شما گاهی مشغول ساختن می شوید و گاهی دست از آن برمی دارید و بیکار می مانید؟ فرشتگان گفتند: وقتی نفقه و بودجه و مصالح برای ما برسد مشغول کار ساختمان می شویم و هنگامی که مصالحی برای ما نرسد دست از کار بر می داریم و صبر می کنیم تا موقعی که نفقه و امکانات برای ما برسد. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم به آنان فرمود: نفقه و بودجه شما چیست

گفتند: نفقه ما ذکر گفتن مؤمن در دنیا است. وقتی مؤمن بگوید: ((سبحان الله، لا اله الا الله، الله اکبر)) ما هم برای او ساختمان بنا می‌کنیم و زمانی که از گفتن ذکر لب فرو بندد و مشغول کاری دیگری شود ما نیز از کار کردن دست بر می‌داریم. (۳۸۷) نیز آن حضرت فرمود: زمانی که به باغ‌های بهشت مرور کردید در آن‌ها بگردید و از میوه‌های آن‌ها استفاده کنید. عرض کردند: یا رسول الله! مراد از باغ‌های بهشت چیست؟ فرمود: مجالسی که در آن‌جا ذکر خداوند عزوجل کرده شود. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم روزی عبورشان به مردی افتاد که در باغ خود مشغول کاشتن درخت بود. ایستاد و فرمود: ای مرد! آیا می‌خواهی ترا راهنمایی کنم بر کاشتن درختانی که ریشه آن‌ها ثابت تر و رشدشان سریع تر و میوه‌شان خوش بو تر و بادوام تر است؟ عرض کرد: بلی، یا رسول الله! فرمود: وقتی که صبح یا شام کردی بگو! ((سبحان الله و الحمد لله و لا اله الا الله و الله اکبر)) در این صورت خداوند متعال برای هر تسیحی ده درخت از انواع میوه‌ها در بهشت برای تو کشت می‌کند. (۳۸۸) و فرمود: کسی که دوست دارد، در باغ‌های بهشت بچرد و از میوه‌های آن بخورد زیاد فکر خداوند متعال را گوید و کسی که زیاد ذکر خدا را گوید: خداوند او را در سایه‌های درختان بهشت قرار دهد. (۳۸۹) از این چند روایت به دست می‌آید که جلوه ملکوتی و برزخی ذکر خدا، درخت و میوه و سایه و نسیم فرح‌انگیز بهشت است.

صورت برزخی اعمال مؤمن

هر عملی که انسان در دنیا انجام می‌دهد دو صورت پیدا می‌کند. صورت ظاهری و باطنی. صورت ظاهری آن، همان اعمالی است که در دنیا انجام می‌دهد و چیزهایی است که مشاهده می‌شود. مانند ظاهر نماز و قرآن خواندن، احسان و نیکی کردن، جهاد و مبارزه نمودن، ظلم و ستم روا داشتن، قتل و غارت و فساد و جنایت کردن، غیبت و تهمت زدن و هتک آبروی مردم نمودن است. صورت واقعی اعمال، غیر از این‌ها است که ذکر شد. هر عملی که در دنیا انجام می‌گیرد. بعد از مرگ، در عالم برزخ و قیامت تجسم پیدا می‌کند و به صورت‌های گوناگونی در می‌آید مثلاً نماز شب، صورت واقعی آن چراغ و روشنی در قبر است، قرآن خواندن، به صورت واقعیش جوان زیبا در قیامت است، نماز جمعه و نماز جماعت، صورت اصلیش عروس زیبا و خوش قیافه است، غیبت کردن و تهمت زدن به شکل مار و عقرب بروز کردن است، ظلم و تعدی کردن به حقوق دیگران، باطن آن تاریکی و ظلمت در قبر و روز قیامت است. اعمال و کردار مؤمنان در عالم برزخ، به زیباترین شکل و قیافه مجسم می‌شوند و انسان را از ترس و وحشت آن عالم نجات می‌دهند. ابوبصیر از امام باقر علیه السلام نقل می‌کند: چون بنده مؤمن از دنیا برود، شش صورت با او داخل قبر می‌شوند که یکی از دیگری زیباتر است. در میان آن‌ها یکی از همه سیمایش نیکوتر و قیافه و جمالش و جمیل تر و بویش پاکیزه تر و صورتش نظیف تر است. یکی از آن شش صورت در طرف راست و دیگری در طرف چپ و سومی در مقابل او، چهارمی در پشت سر و پنجمی در نزد پای مؤمن قرار می‌گیرند و آن صورتی که از همه نیکوتر است در بالای سر او می‌ایستد و بر همه آن‌ها نظارت می‌کند. در این حال اگر مانعی از جانب راست میت پیش آید صورتی که در طرف راست است او قرار دارد مانع را از آن دفع می‌کند، اگر آن مانع از طرف چپ پیش آید صورت چپی او را دفع می‌کند و همین طور در هر یک از جهات ششگانه اگر مانعی برسد صورتی که در همان جهت است آن را دفع می‌نماید. صورتی که از همه نیکوتر و در بالای سر قرار گرفته است، رو می‌کند به صورت‌های دیگر و می‌گوید: شما کیستید؟ خداوند جزای خیر به شما دهد. صورتی که در طرف راست است در پاسخ می‌گوید: نماز هستم. آن که در طرف چپ است می‌گوید: زکوه هستم. صورتی که در مقابل رو قرار دارد می‌گوید: روزه ام و صورتی که در پشت سر او واقع شده است می‌گوید: حج و عمره او می‌باشم و صورتی که در نزد پای اوست می‌گوید: بر و احسان و نیکی هستم که از طرف او به برادرانش رسیده است. بعد صورت‌ها به آن صورت نیکوتر می‌گویند: تو کیستی که قیافه ات از همه زیباتر، و بوی پاکیزه تر است؟ در جواب می‌گوید: من ولایت آل

محمد هستیم. آمده‌ام که اگر مشکلی برای این شخص پیش آید و شما نتوانید آن را حل کنید برای او حل کنم و از گرفتاری نجاتش دهم). (۳۹۰)

صورت برزخی نیت ها

نه این که تنها اعمال و کردار تجسم پیدا می کنند، بلکه در عالم برزخ نیت های خوب و بد هم، قیافه به خود می گیرند و به صورت های متناسب با خود در می آیند و اعمال روحی مانند اعمال بدنی تجسم پیدا می کند. هر خیالی کو کند در دل وطن روز محشر صورتی خواهد شدن امام صادق علیه السلام فرموده است: وقتی شخص با ایمان را در قبر می گذارند، دری از بهشت به رویش گشوده می شود و جایگاه خود را در آن می بیند. از آن دری که به عالم غیب گشوده شده است، مردی با چهره زیبا و اخلاق نیک داخل قبر می شود. مؤمن به او می گوید: کیستی که از تو خوب روتر و خوش سیماتر ندیده‌ام؟ پاسخ می دهد: نیت خوب تو هستم که در دنیا بر آن بودی و عمل نیک تو هستم که در دنیا انجام داده‌ای. و موقعی که کافر را در قبر می گذارند دری از جهنم به رویش گشوده می شود و جایگاه خود را در آتش می بیند. سپس از آن دری که به آتش گشوده شده است، مردی زشت صورت و بد اخلاق داخل قبر می شود. شخص کافر به او می گوید: کیستی که من صورتی از تو قبیح تر و زشت تر ندیده‌ام. پاسخ می دهد: نیت ناپاک و خبیث تو هستم که در دل داشتی!

صورت اعمال بعد از عالم برزخ

تجسم اعمال و نیت ها، تنها مربوط به عالم برزخ نیست. بلکه هنگامی که قیامت فرا می رسد اعمال نیک یا بد هر انسانی که در برزخ تجسم یافته بود با او از قبر خارج می شوند. حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: موقعی که مردم از قبرها بیرون کشیده می شوند با هر انسانی، اعمالی را که در دنیا انجام داده است همراه او از قبر خارج می گردد؛ زیرا عمل هر فرد، در قبر با او هم نشین بوده است از آیات و اخبار به دست می آید: همه اعمال خوب افراد با ایمان، به صورت موجودی زیبا و جمیل، متمثل می شوند و در کنار صاحب عمل قرار می گیرند. نیز استفاده می شود که: پاره‌ای از اعمال نیک آدمی تمثل مستقل دارند. از جمله حضرت رسول صلی الله علیه و آله و سلم فرموده است: بهشت، زمینی ساده و هموار است. ذکر ((سبحان الله و بحمده)) نهالی می باشد که در آن نشانده می شود. روایت دیگری از امام صادق علیه السلام فرمود: وقتی مؤمن از قبر خارج می شود. مثالی با او نیز خارج می گردد و به وی می گوید: کرامت الهی و سرور و شادمانی بر تو بشارت باد. مؤمن در پاسخ می گوید: خداوند ترا بشارت خیر دهد. آن مثال، در منزل های قیامت پیوسته با اوست و مؤمن را از آنچه می ترسد ایمنی و رامش داده و به آنچه که دوست دارد مژده و بشارت می دهد. این برنامه ادامه می یابد تا مرد مؤمن در پیشگاه الهی آگاهم ساختی؟ مثال در جواب می گوید: خشنودی و سروری هستم که در دل برادرانت ایجاد می کردی و آنان را شاد و خرسند می ساختی. من از آن سرور آفریده شده‌ام تا بشارت و مژده ات دهم و در موقع وحشت، با تو مائونس باشم. (۳۹۱)

فصل پانزدهم: بهشت و جهنم برزخی

مقدمه

وقتی انسان از دنیا می رود، در بهشت یا جهنمی برزخی داخل می شود که آن ها از بهشت و جهنم دائمی خیلی ضعیف تر است. در بعضی از روایات آمده است: هنگامی که انسان داخل قبر می شود، دری از بهشت یا دری از جهنم را به سوی او می گشایند و

به وسیله باز شدن آن در و تماشای منظره های جالب و زیبا و حیرت انگیز لذت می برد و از دیدن آتش و دود و حیوانات گوناگون در وحشت و اضطراب م...افتد و آن ها همان بهشت و جهنم برزخی هستند که در برزخ وجود دارد.

بهشت برزخی

در این جا لازم می دانم آیات و روایاتی که درباره برزخی وارد شده است را تذکر دهم ، و آن ها از این قراراند. قرآن می فرماید: ((بهشت های جاویدانی وجود دارد و خداوند رحمان آن ها را برای بندگان خالص خود وعده داده است (و ایشان هم ندیده به آن ها ایمان و اعتقاد دارند). و وعده خدا حتما تحقق خواهد یافت و مؤمنان در آن بهشت ها سخن لغو و بیهوده ، دروغ و دشنام ، تهمت و غیبت ، سخریه و زخم زبانی را نمی شنوند. در آن جا تنها چیزی که مرتب به گوش می رسد سلام است (سلامی که آن محیط را بهشتی کرده و هر گونه اذیت از آن برچیده شده است) و هر صبح و شام روزی آنها در انتظارشان می باشد و به آنان می رسد. (۳۹۲) بیایند در آن بهشت عدن که کرده است وعده ، خدا در سخن بر آن صالحان که به غیبت اندرند بیایند و گویی نکویی برند همانا که این وعده از کردگار بود حق و خواهد شدن آشکار کسانی که در باغ جنت روند سخن های باطل کجا بشنوند در آن جا بود احترام و سلام بیایند و روزی ، همه ، صبح و شام در روایتی آمده است : قرآن که می فرماید: روزی نیکان در هر صبح و شام به ایشان می رسد مقصود بهشت برزخی است که قبل از قیامت می باشد. به دلیل این که بهشت دائمی قیامت ، صبح و شام ندارد؛ زیرا خورشید و ماه در آن جا وجود ندارد. (۳۹۳) ارواح مؤمنان را بعد از مرگ به داخل بهشت های برزخی منتقل می کنند. (۳۹۴) در آیه دیگر درباره مؤمن آل یاسین ((جیب نجار)) می فرماید: بعد از آن ه قوم خود را نصیحت کرد ولی آن ها او را به شهادت رساندند. ((به او گفته شد: داخل بهشت شو)). وقتی داخل شد و خود را در ناز و نعمت الهی دید. گفت : ((ای کاش ! قوم من می دانستند که پروردگار، مرا مشمول آمرزش و عفو خویش قرار داد و در صف اکرام شده گان جایم داد.)) (۳۹۵) بر این مرد مؤمن به برزخ جزای بگویند اینک به جنت در آری بگویند که ای کاشکی قوم من بگشند آگاه از این سخن منظور از بهشتی که به ((جیب نجار)) گفته شد: داخل آن شو. همان بهشت برزخی است ؛ زیرا هیچ کس قبل از قیامت داخل بهشت جاوید نمی شود. و در رابطه با شهدا می فرماید: ((آنها در پیشگاه خداوند روزی می خورند و از آن چه را که به آن ه عنایت کرده است مسرور و فرح ناک هستند و به کسانی که هنوز به آن ها ملحق نشده اند بشارت می دهند و می گویند: خوف و وحشت نداشته باشید و آنان ره به نعمت های الهی وعده می دهند.)) (۳۹۶) مبدا نماید در دل گمان همان ها که در راه رب جهان بگشتند کشته همی مرده اند که آنان همه تا ابد زنده اند همیشه به درگاه پروردگار بر آن ها است رزق نکو برقرار نیز معلوم است که شهدا در بهشت برزخی روزی می خورند و بشارت دادن به بازماندگان خود در رابطه با نعمت های بهشت دنیا است .

بهشت و جهنم را نشان داد

امیرالمؤمنین علیه السلام در همین دنیا بهشت و جهنم برزخی را به بعضی از مردم زمان خود نشان داد، به طوری با چشم خود دیدند و یقین کردند که همان بهشت و جهنم است . از امان صادق علیه السلام نقل شده است : اصحاب امیرالمؤمنین علیه السلام عرض کردند: یا علی ! کاش ! بعضی از چیزهایی که از پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله به شما رسیده است برای اطمینان بیشتر به ما نشان می دادی . فرمود: اگر یکی از کارهای عجیب مرا مشاهده کنید کافر می شوید و بهترین قضاوت شما درباره من ، این است که می گویند: علی کافر و کاهن و دروغگو می باشد. عرض کردند: همه می دانیم که شما وارث پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله می باشید و علم آن حضرت به شما رسیده است . فرمود: قبول علم و ولایت ما برای کسانی که قلبشان به نور ایمان منور نشده باشد سخت است و تحمل و درک آن را ندارند به جز ملک مقرب یا نبی مرسل یا مؤمنی که خداوند قلب او را به نور ایمان محکم و

آزمایش کرده باشد. (۳۹۷) سپس فرمود: اگر بعضی از عجایب و آنچه را که خدا به من عنایت فرموده است به شما نشان دهم باز از من راضی نمی شوید. اما پس از نماز عشا همراهم بیایید تا چیزهایی را به شما نشان دهم. بعد از نماز حرکت کرد و هفتاد نفر از کسانی که فکر می کردند از بهترین شیعیان او هستند به دنبالش حرکت کردند تا به بیابانی رسیدند. حضرت به آنان فرمود: چیزی را نشان ندهم تا از شما عهد و پیمان خدا را بگیرم که بعد از مشاهده آن، کافر نشوید و امر نادرستی را به من نسبت ندهید؛ زیرا آن چه که پیامبر صلی الله علیه و آله به من تعلیم کرده است به شما نشان می دهم و خداوند هم، آنچه را به پیامبران خود نشان داده از آنان عهد و پیمان گرفته است. بعد از عهد و پیمان گرفتن، فرمود: صورت خود را برگردانید. سپس حضرت دعایی خواندند که تا آن ساعت کسی مانندش را نشنیده بود. هنگامی که دعایش به پایان رسید. فرمود: صورت خود را به طرف من برگردانید. وقتی متوجه آن حضرت شدند، نهرها و باغها و درختان پرمیوه، گوناگونی را مشاهده کردند، به طوری که انسان از منظره های زیبای آنها لذت می برد. آن باغها، چنان سرسبز و خرم و دلربا بود که تا آن وقت در هیچ نقطه دنیا کسی آنها را ندیده بود. از طرف دیگر، آتشیهای زیاد و فروزانی را مشاهده کردند که شعله های آنها از هر طرف صفر و زبانه می کشید، به طوری که انسان از دیدن آنها به وحشت می افتاد و هیچ شک و شبهه ای در رابطه با بهشت و جهنم برای آنان باقی نماند. بعد از مشاهده کردن آن همه عجایب، یکی از آنها که با جرات تر بود گفت: علی عجب سحر بزرگی کرده است و به غیر از دو نفر، همه آنان کافر شدند و حقیقت را قبول نکردند. آن چه را که حضرت به آنان نشان داد بهشت و جهنم برزخی بود؛ زیرا بهشت و جهنم دائمی مربوط به عالم قیامت است و در دنیا قابل دیدن نیست. (۳۹۸)

کوثر، نهر بهشت برزخی

حال که بهشت برزخی و خصوصیات آن را دانستیم لازم دیدم درباره نهرهای آن بهشت مطالبی از زبان امام صادق علیه السلام که به ((عبدالله سنان)) بیان فرموده است را بنویسم. ((عبدالله بن سنان)) یکی از یاران امام صادق علیه السلام، در رابطه با نهر کوثر برزخی، چیزی را که از آن حضرت شنیده است چنین بازگو می کند. از امام صادق علیه السلام پرسیدم: نهر کوثر چیست؟ فرمود: طول و اندازه اش بین بصری تا صنعای یمن است. ((عبدالله)) تعجب کرد! حضرت فرمود: آیا دوست داری آن را به تو نشان دهم؟ عرض کردم: آری، فدایت شوم فرمود: دست مرا بگیر تا از شهر بیرون رویم. دست او را گرفتم تا بیرون شهر مدینه رفتیم. امام پای مبارکش را به زمین زد و فرمود: نگاه کن. (ناگهان به امر امام پرده ملکوتی از پیش چشم کنار رفت و عالم برزخ نمایان شد.) وقتی چشم گشودم نهری بسیار بزرگ را دیدم که اول و آخرش پیدا نبود مگر موضعی که من و حضرت در آن جا ایستاده بودیم که مانند جزیره بود. نهری به نظرم آمد که از یک طرف آن آب و از طرف دیگرش شیر می رفت که از برف سفیدتر بود. از میان آن، شرابی جاری بود که به نظر می رسید مانند یاقوت سرخ است و چیزی نیکوتر و خوش نما تر از آن در میان شیر و آب ندیده بودم. گفتم: فدایت شوم. این نهر از کجا بیرون می آید (و به کجا می ریزد)؟ فرمود: این از چشمه هایی است که خداوند در قرآن، وعده آن را داده و فرموده است: ((در بهشت چشمه ای از شیر و چشمه از آب و چشمه ای از شراب در این نهر جاری می شود.)) (۳۹۹) در کنار آن نهر، درخت هایی دیدم که حوریان با گیسوان زیبا و شانه کرده در زیر سایه آن ها آرمیده و هرگز، مویی بدین زیبایی و خوبی ندیده بودم. در دست هر یک از آنها ظرفی که هرگز به خوبی آن در عمرم ندیده بودم وجود داشت. پس حضرت نزدیک یکی از آن ها رفت و اشاره فرمود که آب بده. آن حوریه ماه رو، جامی از شراب پر آب کرد و به دست آن حضرت داد، ایشان از آن آشامید. باز اشاره فرمود که آن را پر کند. آن حوریه جام را پر آب کرد و به آن حضرت داد. ایشان هم آن را به من دادند. من هم از آن ظرف آشامیدم. هرگز، ظرفی به زیبایی و شربتی به گوارایی آن ندیده و نچشیده بودم و از جهت لطافت و لذت بی مانند بود، بوی مشک و عنبر می داد. عرض کردم: فدایت شود، هرگز مانند آن چه را که امروز دیدم

ندیده بودم و تا حال گمان نکرده و تصور هم نمی کردم که چنین چیزی وجود دارد. فرمود: این کمترین چیزهایی است که خداوند برای پیروان و شیعیان ما مهیا کرده است. مؤمن هرگاه از دنیا برود. او را به سوی این محل و این نهر آورند، او در باغستان های آن گردش می کند و از خوردنی ها و آشامیدنی های آن می خورد و می آشامد. دشمن ما چون از دنیا برود روحش را به وادی ((برهوت)) می برند و در آن جا عذاب می کنند و در عذاب آن، همیشه می ماند و از زقوم و حمیم آن به او می خوراندند و به حلق او می ریزند. پس فرمود: پناه به خدا از آن وادی. (۴۰۰)

بهشت برزخی وادی السلام است

انسان مایل است بداند بهشت برزخی که از آن تعبیر به بهشت دنیا شده کجا و در چه نقطه از زمین واقع شده است و انسان چه موقع داخل آن می شود؟ بعد از آن که روح از عذاب و ثواب قبر فارغ شد و از عهده سئوال نکیر و منکر بیرون آمد، در قالبی داخل می شود که مانند همین بدن است. ولی لطیف تر و سبک تر، به طوری که می توان با آن پرواز کرد و مسافت هیا دور را با کمترین زمان طی نمود و از همه جا اطلاع پیدا کرد. وقتی روح در قالب مثالی قرار گرفت، به عالم ارواح ملحق می گردد. اگر از مؤمنان باشد به ((وادی السلام)) که همان بهشت دنیایی است پرواز می کند. ارواح مؤمنان کلا در آن جا جمع و در ناز و نعمت اند. هر چیزی که در بهشت آخرتی موجود است نمونه ای از آن در بهشت برزخی موجود می باشد. در آن جا، انواع میوه ها و نهرها، آبها و شرابها، غلامان و خادمان، زنان زیبا و حورالعین، انواع زینت و زیورها، باغ ها و بوستان ها، کاخ ها و منزل ها تخت ها و فرش ها و پرده های استبرق و ابریشمی و هر چیزی که تصور شود در آن جا موجود است. وقتی ارواح مؤمنان به آن جا داخل می شوند، از میوه های رنگارنگ می خورند، از آبها و چشمه های عسل، از شیر و شراب و کوثر و سلسبیل می آشامند، با زنان زیبای بهشتی و حورالعین ازدواج می کنند و در کاخ ها و منزل های بهشت قرار می گیرند، غلامان و خادمان آنان را خدمت می کنند، از حله ها و زیورهای بهشتی می پوشند، تاج های بهشتی بر سر می گذارند، حلقه حلقه دور هم می نشینند و حکایت نفس می کنند و به دیدن یک دیگر می روند مانند وقتی که در دنیا بودند، عیش می کنند و لذت می برند. فرقی که بهشت برزخی با عالم دنیا دارد، این است که در آن جا تکلیف عبادت و بندگی از انسان برداشته می شود، سختی و مشکلات وجود ندارد، کسالت و خستگی انسان از بین می رود، پیری و ناتوانی جای خود را به جوانی و قدرت تبدیل می کند، دردسر و درد اعضاء و جوارح نمی باشد، کمبود و جیره بندی مواد غذایی به چشم نمی خورد، شکایت از کسی نمی شود، ظلم و ستم، حق کشی و ضایع کردن حق دیگران معنی ندارد، از خوردن و آشامیدن خسته نمی شوند، از کیف کردن و لذت بردن بی حال نمی گردند، از زیاد خوردن و زیاد آشامیدن شکمشان پر نمی شود، از زیادی رفت و آمد خسته نمی گردند، از کمبود وسایل زندگی و پذیرایی ناله و فریاد نمی کنند. به خلاف عالم دنیا که تمام دردها و رنج ها، ناراحتی ها و ظلم و ستم و کمبودها به حد اعلائی خود رسیده و همه را از پای در آورده و زندگی مردم دنیا را به جهنمی تبدیل کرده است.

جهنم برزخی

اما آیاتی که دلالت بر جهنم و عذاب قبر و برزخ دارد از این قراراند. خداوند درباره به قوم نوح و عذاب دنیایی و آخرتی آن ها می فرماید: قوم نوح به واسطه گناهانشان ((غرق شدند و آنها را بدون فاصله داخل آتش کردند، و یارانی جز خدا نیافتند که در برابر خشم او از آنها دفاع کند. (۴۰۱))) آیه می فرماید: قوم نوح بعد از غرق شدن، بلافاصله داخل آتش شدند و این آتش همان جهنم برزخی است؛ چرا که طبق گواهی آیات، گروهی بعد از مرگ در عالم برزخ مجازات می شوند. پس آن قوم را غرق کرده ((الله)) ز فرط گناه و خطا و تباہ به برزخ فتادند در بطن نار (۴۰۲) نیابند یاری به جز کردگار در پایان آیاتی که درباره نجات مومن آل

فرعون و عذاب فرعونیان نازل شده است . می فرماید: ((عذاب های شدیدی بر آل فرعون نازل گردید.)) مجازات دردناک آن ها همان آتش است که هر صبح و شام بر آن ها عرضه می شود و روزی که قیامت بر پا گردد دستور می دهد آل فرعون را در شدیدترین عذاب وارد کنند.(۴۰۳) آیه می فرماید: آن ها صبح و شام بر آتش عرضه می شوند. اما در قیامت آن ها را وارد شدیدترین عذاب می کنند این به خوبی دلالت دارد که عذاب اول ، عذاب برزخی است که بعد از این عالم و قبل از قیامت است ؛ به دنبال آن می فرماید: روز قیامت آل فرعون را در شدیدترین عذاب قرار می دهند. نمودند خود قصد آزار او خدایش نگه داشت از آن عدو(۴۰۴) به فرعونیا آن گه آمد عذاب چسان سخت بود آن عتاب و عقاب کنون نار برزخ همه صبح و شام بر آنان همی عرض گردد مدام چون وقت قیامت بیاید فرا(۴۰۵) خطاب آید انسان ز یکتا خدا که فرعونیان را به روز حساب چشانیدشان خود اشد عذاب امام صادق علیه السلام در این باره فرموده : عذاب صبح و شام قبل از روز قیامت است ؛ زیرا آتش قیامت صبح و شام ندارد. سپس فرمود: اگر آنها در قیامت ، تنها صبح و شام در آتش دوزخ عذاب شوند در میان این دو ثقت باید سعادت مند باشند در حالی که چنین نیست . این عذاب مربوط به برزخ است که پیش از قیامت بر آنان عرضه می شود، آیا سخن خدا را (بعد از این جمله) نشنیده ای که می فرماید: ((هنگامی که قیامت بر پا شود فرمان داده می شود، آل فرعون را در اشد عذاب وارد کنید.)) (۴۰۶) در این حدیث امام می فرماید: آتش دوزخ جاودانه است و صبح و شام ندارد، آن چه که مجازاتش صبح و شام دارد عالم برزخ است . در حدیثی از پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله و سلم وارد شده است که : هنگامی که یکی از شما از دنیا می رود جایگاه او را هر صبح و شام به او نشان می دهند، اگر بهشتی باشد جایگاهش را در بهشت و اگر دوزخی باشد جایگاهی را در آتش ، به او نشان می دهند و می گویند: این جایگاه تو در روز قیامت است . از آیات و روایات گذشته معلوم شد: برای انسان بهشت و جهنم برزخی موجود است و این ها غیر از بهشت و جهنم قیامتی است و پس از آن که برزخ سپری گردید و در صور دیده شد، آن وقت انسان به بهشت یا جهنم قیامتی داخل می شوند و جاودانه در آن جا می ماند.

جهنم برزخی شخصی را سوزاند

جهنم برزخی نه تنها کسانی را که از دنیا رفته اند می سوزاند بلکه آتش آن در همین دنیا کسانی را هم سوزانده است که مردم بعضی از آنها را با چشم خود دیده و مشاهده کرده اند. از جمله یکی از بزرگان نقل می کند: در قریه و محل ما مسجدی وجود دارد و متولی آن ، شخصی به نام ((محمد بن اذینه)) است . این آقا، هم متولی مسجد و هم استاد و مدرس است . هر روز در وقت معینی به مسجد می آمد و به شاگردان خود درس می داد. روزی شاگردان هر چه منتظر شدند استاد نیامد. کسی را به دنبالش فرستادند و از احوالش سؤال کردند؟ در جواب گفتند: شیخ در اثر مریض و ناراحتی بستری شده است . می گوید: همه برخاستیم و به عبادتش رفتیم ، دیدیم که در رختخواب افتاده و قطیفه ای سرتاپایش را پوشانده است و ناله می کند. دائما فریاد می زند و می گوید: سوختم ، وقتی احوالش را پرسیدیم . گفت : سرتاپایم می سوزد مگر ران های پاهایم . پرسیدم چطور شده است که بدنت می سوزد؟ گفت : شب گذشته خوابیده بودم ، در عالم خواب دیدم قیامت برپا شده است ، جهنم را آوردند و پل صراط را روی آن گذاشتند تا مردم از روی آن عبور کنند و به سور بهشت روند. من هم از جمله کسانی بودم که باید از روی پل رد شوم . حرکت کردم ، اما هر چه به جلو رفتم سخت تر و زیر پایم باریک تر می شد و باریکی آن به اندازه مویی رسیده بود. در این بین دیدم زیر پایم آتش بسیار شعله ور است و مانند تکه های کوه موج می زند. نزدیک بود در آتش جهنم سقوط کنم اما با پای خود، خود را نگاه داشتم . بالاخره کار به جایی رسید که در جهنم افتادم . شراره آتش چنان مرا به پایین می کشانید که دیگر چیزی را نمی دیدم ، وحشت و حیرت سر تا پای مرا گرفته بود، هر چه دست به این طرف و آن طرف می زدم به جایی نمی رسید و فریاد رسی هم در آن جا نبود. ناگاه به من الهام شد. مگر نه این است که علی بن ابی طالب علیه السلام فریاد رس همه می باشد. بی

اختیار فریاد زدم و گفتم: یا علی! تا این جمله را بر دل و زبانم گذراندم، نور علی علیه السلام را بالا سر خود احساس کردم. وقتی سر خود را بالا نمودم، دیدم آن حضرت روی پل صراط ایستاده است. فرمود: دست خود را به من بده. دستم را دراز کردم. وقتی حضرت علی علیه السلام دست خود را دراز کرد آتش کنار رفت. من را از وسط آتش گرفت و بالا آورد و دست خود را روی رانهایم کشید از ترس و وحشت از خواب بیدار شدم. متوجه گردیدم که تمام بدنم می سوزد جز همان جایی که علی دست کشیده بود. وقتی آن عالم قطیفه را عقب زد دیدم فقط قسمتهایی از رانش سالم است و بقیه بدنش مجروح و تاول زده بود. مدت سه ماه معالجه می کرد تا سالم شد. هر وقت در مجلسی از او سؤال می کردند و ایشان ماجرا را شرح می داد از هول و وحشت، ناراحت می شد و تب می کرد. (۴۰۷)

فصل شانزدهم: انتقال جنازه ها

مقدمه در پایان لازم دانستم برای آگاهی بیشتر، در رابطه با ملائکه نقاله و انتقال جنازه ها مطالبی را به عرض خوانندگان برسانم؛ زیرا ممکن است بعضی فکر کنند همه انسان ها، وقتی از دنیا می روند تا روز قیامت در قبرهای خود می باشند و از همان قبرها هم محشور می شوند. در حالی که چنین نیست. بلکه ملائکه نقاله بعضی جنازه ها را ((وادی السلام)) نجف یا ((وادی برهوت)) یمن یا جاهای دیگر که مناسب با آنها را داشته باشد انتقال می دهند. روایاتی در این رابطه آمده است: از جمله رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم فرمود: خداوند فرشتگانی را به نام ((ملائکه نقاله)) خلق کرده است که جنازه ها را به مکان هایی که مناسب آنها باشد انتقال می دهند. (۴۰۸) از میثم تمار نقل شده است که به حضرت علی علیه السلام عرض کرد: فدایت شوم، آیا اذن می دهی جنازه برادرم را به سوی مدینه انتقال دهم؟ فرمود: لازم نیست، اگر برادر تو از صالحان باشد بدون این که بدانی و زحمتی درباره انتقال آن بکشی، او را به آن مکان منتقل می کنند. (۴۰۹) از کمیل بن زیاد نقل شده است که گفت: از امیر المومنین علیه السلام شنیدم که فرمود: هر کجا مایل باشید اموات خود را دفن کنید؛ زیرا اگر آن ها از مؤمنان و صالحان باشند ملائکه نقاله آنان را در جوار بیت الله الحرام و مدینه منوره منتقل می کنند و اگر از فاسقان و مجرمان باشند آن ها را نقل می کنند و به سوی مکان هایی که اهل گناه و فاسقان دفن شده اند. (۴۱۰) ابی بصیر گفت: با امام صادق علیه السلام سالی به حج رفتیم، وقتی وارد مدینه شدیم رسول خدا را زیارت کردیم. در این بین مردی از بنی یقظان عرض کرد: یابن رسول الله! این ها (برادران اهل سنت) گمان می کنند که آن دو (عمر و ابابکر) را زیارت می نمایند و آن ها در این بقعه هستند. فرمود: ساکت باش، آن ها دروغ می گویند، به خدا قسم اگر قبر آنها را بشکافی، می بینی که داخل آن ها سلمان و باذراند. قسم به خدا که سلمان و باذر از آن دو، سزاوارتراند که در این مکان و بقعه باشند ابابصیر عرض کرد: یابن رسول الله! چگونه میتی را از قبرش منتقل می کنند و دیگری را در آن می گذارند؟ فرمود: ای ابابصیر! خداوند متعال هفتاد هزار فرشته، خلق کرده و آن ها را ((ملائکه نقاله)) می گویند و آنان در تمام روی زمین پراکنده اند و جنازه های اموات را می گیرند و در جایی که مناسب آن ها باشد دفن می کنند. حتی آن ها جنازه را از داخل تابوت و کفن بر می دارند و دیگری را به جان آن می گذارند به طوری شما نیم توانید ببینید و نه درک کنید و از قدرت پروردگار هم، بعید نیست. (۴۱۱) بعضی از بزرگان دین، اعتقاد به ملائکه نقاله را جزء عقاید دینی می دانند و می گویند: این هم یکی از برنامه های معاد است، مانند اعتقاد داشتن به عذاب قبر و سؤال نکیر و کنمر و غیر این ها. بعد از ذکر احادیثی که در این باره بیان کردیم به بعضی از داستانها و وقایعی که در این باب وارد شده است می پردازیم تا بهتر معلوم شود که فرشتگانی هستند جنازه های اموات را از مکانی به مکان دیگر که شایستگی آن ها را داشته باشد انتقال می دهند. از جمله: انتقال جنازه لواط کننده روایت شده است: روزی عده ای غلامی را نزد عمر آوردند و مدعی بودند که این غلام ارباب و آقای خود را کشته است. عمر هم دستور داد: که غلام را به عوض آقايش به قتل رسانند. حضرت امیر المومنین علیه السلام در آن جا حاضر بود. از غلام سؤال کرد:

که آیا مولایت را به قتل رسانده ای؟ عرض کرد: بلی، فرمود: به چه علت؟ گفت: به جهت آن که می خواست با من عمل لواط انجام دهد، راضی نشدم. پس دست ها و پاهای مرا محکم بست و با زور با من عمل شنیع لواط را انجام داد (من هم ناراحت شدم و او را به قتل رساندم). حضرت علی علیه السلام از خویشان مقتول سئوال کرد: آیا جنازه را دفن کردید؟ عرض کردند: بلی، یا امیر المؤمنین! الان از دفن او فارغ شدیم و پیش شما آمدیم. حضرت رو کرد به سوی عمر و فرمود: دستور بده غلام را تا سه روز زندانی کنند و روز چهارم، اولیاء مقتول حاضر شوند تا میان آن ها حکم کنم و قضیه را مشخص نمایم. روز چهارم، اولیاء مقتول حاضر شدند. حضرت علی علیه السلام دست عمر را گرفت و با مردم به سوی قبرستان رفتند و کنار قبر مقتول قرار گرفتند. فرمود: آیا قبر مقتول همین است؟ عرض کردند: بلی، فرمود: قبر را بشکافید و جنازه را بیرون آورید. وقتی خویشان مقتول خبر را شکافتند و داخل آن شدند جنازه را در قبر ندیدند. عرض کردند: یا امیر المؤمنین! چیزی در قبر نیست و جنازه نابود شده است. حضرت فرمود: به خدا قسم دروغ نگفته ام و هرگز دروغ بر پیامبر اسلام صلی الله علیه و آله و سلم نبسته ام! از رسول خدا صلی الله علیه و آله و سلم شنیدم که فرمود: هر کس عمل قوم لوط را انجام دهد و بدون توبه از دنیا رود همین قدر مهلت دارد که او را دفن نمایند و چون دفن کردند سه روز در قبر خود بیشتر نمی ماند که زمین او را به طرف قوم لوط می اندازد و در قیامت هم با آن قوم محشور می شود. پس از آن فرمود: غلام را آزاد کنید؛ زیرا آقای خود را به حق به قتل رسانیده است و جرم و گناهی ندارد. در این هنگام عمر فریاد زد و گفت: یا علی! همه قضاوت های تو عجیب است و این از همه آن ها عجیب تر است، خدا مرا بعد از تو باقی نگذارد. (۴۱۲) در این حدیث آمده است: زمین او را به سوی قوم لوط انداخت البته زمین کنایه از ملائکه نقاله است؛ زیرا ملائکه موکل زمین هم می باشند. جنازه ای را به نجف انتقال دادند سید مرتضی خراسانی حکایتی از بعضی نیکان نجف اشرف نقل کرده است: عالمی از ساکنان نجف به مکه مشرف شده بود. هنگام مراجعت، از حج در بیابانی دور از آبادی، مریض می شود و از دنیا می رود. چون امیر حاج مرد ناصبی است نمی گذارد حجاج جنازه این عالم را به نجف اشرف منتقل کنند و می گوید: باید جنازه در همین بیابان دور از آبادی دفن شود. حجاج هم، جنازه را در همان بیابان دفن کردند، ولی از این کار بسیار ناراحت بودند، اما چاره ای جز این نداشتند پس از دفن او، خیمه ای بالای قبرش زدند و یکی از حاجیان به نام ((شیخ محمد)) که از صالحان و مؤمنان بود بر سر قبر گذاشتند که شب را تلاوت قرآن کند و بقیه حجاج در خیمه دیگری جمع شدند و برای او مجلس عزای تشکیل دادند و آن شب را بیدار ماندند. موقع سحر دیدند که ((شیخ محمد)) از خیمه ای که بالای قبر آن عالم زده بودند مضطربانه بیرون آمده و با حالت تعجب می گوید: ععع ((لا حول و لا قوة الا بالله و سبحان الله)) ععع و داخل خیمه دوستان خود شد. از تحیر و تعجب او سئوال کردند و گفتند: چرا ((شیخ)) را تنها گذاشتی و از کنار قبر او بیرون آمدی؟ گفت: آن عالم به نجف اشرف منتقل شد. حاضرین از گفتار او خندیدند و گمان کردند مزاح می کند. از او پرسیدند: آیا شوخی می کنی؟ گفت: به خدا قسم شوهی نمی کنم! او را در حالت بیداری و با همین دو چشم خود دیدم که به نجف رفت و با زبان خودم با او تکلم کردم و او جواب داد. حاضرین از کیفیت واقعه سئوال کردند: گفت: شب را مشغول تلاوت قرآن بودم. هنگام سحر تجدید وضو کردم و مشغول نماز شب شدم. بعد از نماز شب باز مشغول تلاوت قرآن شدم. ناگاه صدای پای اسبی به گوشم رسید و صدای صیحه او را شنیدم. چون نظر کردم دو نفر را در عقب خیمه دیدم که با سه اسب ایستاده اند و گویا منتظر کسی هستند. ناگهان متوجه شدم که آن مرحوم، با لباس های فاخر و زیبا و با هیئتی نیکو مهبای بیرون آمدم از خیمه است. چون نظرش بر من افتاد با عجله از خیمه بیرون آمد و به سوی آن دو نفر رفت. آن ها هم رکاب اسب او را گرفتند و سوارش کردند و خودشان هم، سوار شدند و مانند ملازمان و نوکران، از عقب او به راه افتادند و می خواستند به سرعت به سوی نجف روند. چون این حالت را دیدم. به سرعت رکاب او را گرفتم و گفتم: کجا می روی؟ گفت: به نجف، گفتم: من هم، همراه شما می آیم. در جواب گفت: الان ممکن نیست. گفتم: رکاب شما را رها نمی کنم و با شما خواهم آمد. فرمود: بعد از سه روز دیگر خواهی آمد و از نظر من غایب شدند.

حجاج از گفته او تعجب کردند، بعضی هم او را تکذیب نمودند. ((شیخ محمد)) گفت: علامت صدق گفتارم آن است که بعد از سه روز دیگر فوت نمایم. اگر چنین شد، بدانید راست گفتم: ((شیخ محمد)) تا دو روز سالم بود چون روز سوم شد تب کرده و در همان روز از دنیا رفت. (۴۱۳) می خواستند جنازه ای را منتقل کنند یکی از خادمان حرم امام حسین علیه السلام نقل می کند: شبی نوبت من بود که در حرم بمانم و پاسداری کنم. وقتی که مردم بیرون رفتند، تمام درها را بستم و بقیه خدام هم خوابیدند. حدود نیمه شب بود که هنوز بیدار بودم، ناگهان دیدم دو نفر از دری که معروف به ((زینییه)) است داخل شدند و آمدند بالای قبر که تازه صاحب آن را دفن کرده بودند، قبر را شکافتند و میت را بیرون آوردند. ناگهان دیدم، آن کسی را که از قبر بیرون آورده اند به آن دو نفر استغاثه و التماس می کند. ولی آنها به حرفش گوش نمی دهند و به او رحم نمی کنند. او را گرفتند و می خواستند از همان در، بیرون برند در حالی که صاحب قبر از آنها مایوس بود از اینکه به او رحم کنند. پس آن میت روی خود را به طرف حرم مطهر کرد و عرض نمود: یا ابا عبدالله! آیا با همسایه تو باید چنین رفتار نمایند؟ آن خادم می گوید: در این هنگام صدایی از حرم مطهر شنیدم، به طوری که دیوارها و قندیل ها از مصیبت آن صدا به لرزه در آمدند که می فرمود: او را برگردانید. ناگهان دیدم آن دو نفر جنازه را برگردانیدند و با عجله، آن را به جای خود دفن کردند و رفتند. چون صبح شد، بر سر قبر آمدم دیدم قبر تغییر کرده و اثر شکافتن در آن پیدا است. (۴۱۴) معلوم می شود این دو نفر ملائکه نقاله بوده اند و می خواستند جنازه را از آنجا به جای دیگر که مناسب حال او بوده است ببرند و آن جا دفن نمایند. ولی چون او مهمان امام حسین علیه السلام بود و متوسل به آن حضرت شد، او را شفاعت کرد و نگذاشت جزو بدکاران و گناه کاران ببرند. جنازه اش را به کربلا منتقل کردند مولی محمد کاظم هزار جریبی، نقل می کند: روزی در محضر استاد خود مرحوم آیت الله العظمی بهبهانی بودم. مردی وارد شد و کیسه ای تقدیم ایشان کرد و گفت: این کیسه پر از زیور آلات زنانه است، در هر راهی که صلاح می دانید مصرف کنید. استاد فرمود: داستان چیست؟ قضیه خود را برایم بیان کن! گفت: داستانی عجیب دارم: من مردی شیروانی هستم و برای تجارت به روسیه رفتم. در شهری از شهرهای آن به بازرگانی پرداختم. روزی به دختری نصرانی برخورد کردم و شیفته او شدم. نزد پدرش رفتم و از دختر او خواستگاری نمودم. گفت: از هیچ جهت مانعی برای ازدواج شما نیست. تنها مانعی که وجود دارد موضوع مذهب تو است. اگر به دین ما، در آیی این مانع هم برطرف می شود. چون تحت تأثیر جنون شهوت قرار گرفته بودم، پیشنهادش را پذیرفتم و با خود گفتم: برای رسیدن به مقصود خود، ظاهراً نصرانی می شوم و با این فکر غلط نصرانی شدم و با محبوبه خود ازدواج کردم. مدتی گذشت و آتش شهوتم فرو نشست. از کردار زشت خود پشیمان شدم و خود را (از ضعف نفسی که به خرج داده و از دینم دست برداشته بودم بسیار سرزنش کردم). بر اثر پشیمانی بسی ناراحت بودم، نه راه برگشت به وطن را داشتم و نه می توانستم خود را راضی به نصرانیت کنم. سینه ام تنگ شده و از دستورات اسلام چیزی به یادمانده بود، فکر بسیاری کردم، راهی برای نجات خود از این بدبختی نیافتم. اما به لطف خدای بزرگ برقی در دلم زد و به یاد بزرگ وسیله خدایی، سالار شهیدان، امام حسین افتادم. تنها را نجات و تأمین آینده سعادت بخش خود را در گریستن برای امام حسین علیه السلام دیدم. درصدد بر آمدم که از اشک چشمم در راه امام حسین علیه السلام (برای شست و شوی گذشته تاریکم) استفاده کنم. این فکر در من قوت گرفت و آن را عملی کردم. روزها زانوهای غم در بغل می گرفتم و به کنجی می نشستم و یک یک مصیبتهای سید شهیدان را به زبان می آوردم و گریه می کردم. هر بار که زوجه ام علت گریه را می پرسید، عذری می آوردم، و از جواب دادن خودداری می کردم. روزی به شدت می گریستم و اشک از دیدگانم جاری بود. همسر بسیار ناراحت و برای کشف حقیقت اصرار می کرد، هر قدر خواستم از افشای سوز درون، خودداری کنم نتوانستم. ناگریز گفتم: ای همسر عزیزم! بدان من مسلمان بودم و هستم. برای رسیدن به وصال تو ظاهراً به دین نصارا در آمدم. اینک از فرط ناراحتی و رنج درونی خود به وسیله گریستن بر سالار شهیدان امام حسین علیه السلام از شکنجه روحی و ناراحتی خود می کاهم و آرامشی در خویش پدید می آورم، بنابراین من هنوز مسلمانم و بر

مصیبت‌های پیشوای سومم گریان هستم. وقتی همسرم به حقیقت حال من آگاهی پیدا کرد زنگ کفر از قلبش زدوده شد و اسلام اختیار کرد. هر دو نفر تصمیم گرفتیم مخفیانه مال خود را جمع آوری کنیم و به کربلا مشرف شویم و برای همه عمر مجاورت قبر مقدس امام را برگزیده و افتخار دفن در کنار مرقد امام حسین علیه السلام را به خود اختصاص دهیم. متأسفانه پس از چند روزی همسرم بیمار گردید و به زندگی او پایان داده شد. اقوامش او را با طلاها و زیور آلات زنانه اش به رسم مسیحیان، به خاک سپردند. تصمیم گرفتم از تاریکی شب استفاده کنم و جنازه بانوی تازه مسلمانم را از قبر بیرون آورم و به کربلا- حمل نمایم. هنگامی که شب فرا رسید از خانه به سوی قبرستان رفتم و قبر همسرم را شکافتم تا جنازه او را بیرون آورم. ولی به جای اینکه نعش عیالم را بینم جنازه مردی بی ریش و سیل نتراشیده ای مانند مجوس در قبر او دیدم. گفتم: عجب! این چه منظره ایست، آیا اشتباه کرده ام و قبر دیگری را شکافته ام؟ دیدم خیر، این همان قبر همسرم می باشد و با خاطر پریشان به خانه رفتم و با همین حال خوابیدم. در عالم خواب، گوینده ای گفت: خوشحال باش ملائکه نقاله، جنازه عیالت را به کربلا بردند و زحمت حمل و نقل را از تو برداشتند. زن تازه مسلمانم اینک در صحن شریف امام حسین علیه السلام دفن است و جنازه ای که در قبر دیدی از فلان راهزن بود که به جای او دفن شده ولی فرشتگان نگذاشتند که او در آنجا بماند. بعد از آن به کربلا آمدم و از خدام حرم جریان را پرسیدم؟ جواب مثبت دادند و قبر را شکافتند، دیدم درست است. زیور آلات طلا را برداشتم و حضورتان آوردم تا به مصرفی که صلاح می دانید برسانید. این بود داستان من و نجات یافتم به برکت توجهات امام حسین علیه السلام. (۴۱۵) تا این جا شمه ای از اوضاع و احوال عالم برزخ و سؤال و فشار قبر و چیزهایی که باعث عذاب بدکاران و پاداش نیکان می شود و شنیدن و صحبت کردن اموات در آن عالم و همچنین در رابطه با عالم ارواح و اجتماع آنها در ((وادی السلام)) نجف یا ((وادی برهوت)) یمن و انتقال جنازه ها را به آن دو وادی و چهره برزخی و ملکوتی نیکان و بدان، بهشت و جهنم برزخی و ده ها داستان آموزنده دیگر به هر مناسبتی را بیان کردم. در ایام شهادت یگانه بانوی اسلام ملکه و سرور و بزرگ زنان اهل بهشت فاطمه زهرا علیها السلام در سوم ماه جمادی الثانی ۱۴۲۰ مطابق با ۲۳ شهریور ۱۳۷۸ این جلد به پایان رسید. امید است به برکت و شفاعت آن شفیعه روز جزا و پدر و شوهر و فرزندان، مؤمنان حقیقی و پیروان راستین آنان به آسانی و سلامتی از این سفر طولانی و پرخطر و پرفراز و نشیب نجات یافته و با امنیت کامل وارد عالم قیامت شوند. نعمت اله صالحی حاجی آبادی ۲۳ / ۶ / ۱۳۷۸ ه ش

پی نوشتها

۱۴۲۵۱

۱- عنكبوت آیه ۵۷. ۲- الرحمن آیه ۲۶. ۳- آل عمران، آیه ۱۸۵. ۴- تفسیر کبیر، ج ۹ ص ۱۲۵. ۵- سوره قصص، آیه ۸۸. ۶- آب طلا. ۷- وقتی عمر انسان به سر آمد. ۸- محجۀ البیضا، جلد ۸، ص ۲۴۲. ۹- محجۀ البیضا، جلد ۸، ص ۲۴۲. ۱۰- محجۀ البیضا، جلد ۸، ص ۲۴۲. ۱۱- سوره اعراف، آیه ۱۵۷. ۱۲- سوره اعراف، آیه ۱۵۷. ۱۳- سوره ملک، آیه ۲. ۱۴- سوره زمر، آیه ۴۲. ۱۵- سوره سجده، آیه ۱۰. ۱۶- سوره نحل، آیه ۳۲. ۱۷- سوره نحل، آیه ۲۸. ۱۸- من لایحضره الفقیه، شش جلدها، جلد ۱، ص ۱۹۰. ۱۹- کشف الاسرار، ج ۷، ص ۵۲۱. ۲۰- کشف الاسرار، ج ۷، ص ۵۲۲. ۲۱- کشف الاسرار، ج ۷، ص ۵۲۲. ۲۲- بحار، ج ۶۱، ص ۷۸. ۲۳- بسوی جهان ابدی، ص ۱۹۷. ۲۴- معانی الاخبار، ص ۲۸۷. ۲۵- معانی الاخبار، ص ۲۸۷. ۲۶- معانی الاخبار، ص ۲۸۷. ۲۷- معانی الاخبار، ص ۲۸۷. ۲۸- معانی الاخبار، ص ۲۹۱. ۲۹- لئالی ج ۴، ص ۲۳۵. ۳۰- لئالی ج ۴، ص ۲۳۵. ۳۱- نهج البلاغه، خطبه ۵، فیض ص ۵۷. ۳۲- نهج البلاغه، خطبه همام ص ۱۹۳، ص ۶۱۲. ۳۳- بحار جلد ۶، ص ۱۲۷. ۳۴- بحار، جلد ۶، ص ۱۲۹. ۳۵- بحار ج ۶، ص ۱۳۷. ۳۶- سوره جمعه آیه ۶- ۷. ۳۷- بحار، جلد ۶، ص ۱۳۸. ۳۸- بحار، جلد ۶، ص ۱۲۶. ۳۹- سوره نحل، آیه ۳۲. ۴۰- سوره

واقعه ، آیه ۸۸ الی ۹۱ . ۴۱- مثنوی مولوی . ۴۲- سوره نحل ، آیه ۲۸ . ۴۳- سوره نحل آیه ۲۹ . ۴۴- سوره محمد آیه ۲۷ . ۴۵- ق ، آیه ۱۹ . ۴۶- روح البیان ، جلد ۹ ، ص ۱۱۸ . ۴۷- بحار جلد ۶ ، ص ۱۵۸ . ۴۸- نهج البلاغه ، فیض ، خ ۱۰۸ ، ص ۳۳۱ . ۴۹- بحار ، جلد ۶ ، ص ۱۵۰ . ۵۰- محجبه البیضا ، ج ۸ ، ص و بحار ، ج ۶ . ۵۱- جامع الاخبار ، ص ۱۰۵ و بحار الانوار ، ج ۷۶ ، ص ۱۵ . ۵۲- لئالی ، ج ۵ ، ص ۶ . من لایحضره الفقیه ، ج ۱ ، ص ۱۸۳ . از چهار جلدی ها ، روضه المتقین ، ج ۱ ، ص ۳۴۲ . ۵۳- لئالی ، ج ۵ ، ص ۷ . ۵۴- لئالی ، ج ۵ ، ص ۷ . ۵۵- من لایحضره الفقیه ، چهار جلدی ها ، ج ۴ ، ص ۱۹۱ . ۵۶- روضه المتقین ، ج ۱ ، ص ۳۴۲ . ۵۷- من لایحضره الفقیه ، چهار جلدی ها ، ج ۱ ، ص ۲۰۰ ، روضه المتقین ، ج ۱ ، ص ۳۷۰ . ۵۸- درباره کارهای شیطان در کتاب ((شیطان در کمین گاه)) مطالب گوناگون و جالبی را نوشته ام به آنجا مراجعه شود . ۵۹- سوره سجده ، آیه ۱۱ . ۶۰- مجمع البیان ، ج ۸ ، ص ۳۲۹ ، نور الثقلین ، ج ۴ ، ص ۲۲۵ ، تفسیر برهان ، ج ۳ ، ص ۲۸۲ . ۶۱- مجمع البیان ، ج ۸ ، ص ۳۲۸ ، تفسیر برهان ، ج ۳ ، ص ۲۸۲ ، حدیث ۵ . ۶۲- من لایحضره الفقیه ، چهار جلدی ، ج ۱ ، ص ۱۸۵ ، تفسیر برهان ، ج ۳ ، ص ۲۸۲ ، حدیث ۲ . ۶۳- سفینه البحار ، ج ۸ ، ص ۱۰۷ ، بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۶۹ ، تفسیر برهان ، ج ۳ ، ص ۲۸۲ ، حدیث ۷ . ۶۴- تفسیر امام حسن عسگری ، بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۷۳ ، تفسیر برهان ، ج ۳ ، ص ۲۸۲ ، حدیث ۷ . ۶۵- سوره یونس ، آیه ۶۳ و ۶۴ . ۶۶- سوره فصلت ، آیه ۳۹ . ۶۷- سوره واقعه ، آیه ۸۷ و ۸۸ . ۶۸- بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۷۲ ، باب ۶ ، حدیث ۵۲ و جامع الاخبار و دعوات راوندی . ۶۹- بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۷۲ ، باب ۶ ، حدیث ۵۲ نقل از دعوات راوندی . ۷۰- سوره انعام ، آیه ۹۵ . ۷۱- این مطالب در باب ((عذاب برزخی)) مفصل بیان شده است . ۷۲- من لایحضره الفقیه ، چهار جلدی ، ج ۱ ، ص ۱۸۹ . ۷۳- تفسیر عیاشی ، بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۷۸ ، حدیث ۶ . ۷۴- تفسیر قمی ، بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۸۰ . ۷۵- من لایحضره الفقیه ، چهار جلدی ها ، ج ۱ ، ص ۱۹۱ . روضه المتقین ، ج ۱ ، ص ۳۵۶ . ۷۶- بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۱۸۱ . ۷۷- بحار الانوار ، ج ۶ ، ص ۲۰۰ نقل از مشارق الانوار . ۷۸- لئالی ، ج ۵ ، ص ۱۵ . ۷۹- لئالی ، ج ۵ ، ص ۱۶ . ۸۰- لئالی ، ج ۴ ، ص ۲۴۰ الی ۲۴۱ . ۸۱- بحار ، ج ۴ ، ص ۲۴۹ . ۸۲- بحار ، ج ۴ ، ص ۲۰۷ . ۸۳- در آینده در این باره بحث خواهد شد . ۸۴- بحار ، ج ۶ ، ص ۲۲۶ . ۸۵- بحار ، ج ۶ ، ص ۲۶۹ . ۸۶- در کتاب (انسان و شاهدان صادق) در رابطه با تجسم اعمال به صورت های مختلف بحث شده است و در آینده هم درباره جهنم برزخی بحث خواهد شد . ۸۷- بحار ، ج ۶ ، ص ۲۵۶ . ۸۸- آینده در رابطه با این موضوع مفصل بحث خواهد شد . ۸۹- بحار ، جلد ۶ ، ص ۲۵۶ . ۹۰- بحار ، جلد ۶ ، ص ۲۵۷ . ۹۱- ۹۲- لئالی جلد ۴ ص ۲۵۳ . ۹۳- بحار ، ج ۶ ، ص ۲۵۶ . ۹۴- معادشناسی ، ج ۳ ، ص ۲۲۸ . ۹۵- مفردات راغب ، قاموس قرآن ، مجمع البحرین ذیل کلمه برزخ . ۹۶- الرحمان ، آیه ۱۹ - ۲۰ . ۹۷- فرقان ، آیه ۵۳ . ۹۸- مؤ منون ، آیه ۱۰۰ . ۹۹- نهج البلاغه فیض خطبه ۲۱۲ ، ص ۶۹۵ ، خویی ، خ ۲۱۹ ، ابن ابی الحدید ، خ ۲۱۶ ، المعجم ، خ ۲۲۱ . ۱۰۰- نهج البلاغه فیض ، خطبه ۳۱۳ ، خویی ، خطبه ۲۱۹ ، ابن ابی الحدید ، خطبه ۲۱۷ ، المعجم ، خطبه ۲۲۲ . ۱۰۱- سوره بقره ، آیه ۶۴ . ۱۰۲- سوره آل عمران ، آیه ۱۶۹ - ۱۷۱ . ۱۰۳- سوره یاسین ، آیه ۲۷ . ۱۰۴- سوره غافر ، آیه ۴۶ . ۱۰۵- المیزان ، ذیل آیه . ۱۰۶- سوره واقعه ، آیه ۸۲ تا ۹۴ . ۱۰۷- سوره نوح ، ذ آیه ۲۵ . ۱۰۸- ابو الفتوح رازی ، ج ۱۱ ، ص ۲۸۰ . ۱۰۹- سوره فجر ، آیات ۲۷ تا ۳۰ . ۱۱۰- سوره مومن ، آیه ۱۰ . ۱۱۱- فخر رازی ، ذیل آیه . ۱۱۲- تیبیان ، ج ۹ ، ص ۶ ، مجمع البیان ، ج ۴ ، ص ۵۱۶ . المیزان ، ج ۱۷ ص ۳۳۱ . ۱۱۳- سوره بقره ، آیه ۲۷ . ۱۱۴- تیبیان ، ج ۱ ، ص ۱۲۳ . ۱۱۵- سابقا این مطلب مفصل بیان شد . ۱۱۶- سوره زمر آیه ۴۲ . ۱۱۷- انسان در مراحل شش گانه ، ص ۱۰۷ . ۱۱۸- انسان در مراحل شش گانه ، ص ۱۰۷ . ۱۱۹- معانی الاخبار ، ص ۲۸۹ . ۱۲۰- تفسیر صافی ، جلد ۲ ، ص ۴۶۸ . ۱۲۱- مجموعه و رام ، ج ۱ ، ص ۱۵۰ ، الحکم الزهره ، ص ۲۲۹ . ۱۲۲- سوره سجده ، آیه ۷ . ۱۲۳- تفسیر نمونه ، ص ۱۴۹ . ۱۲۴- احتجاج ، ج ۲ ، ص ۹۶ . ۱۲۵- روم ، آیه ۵۵ . ۱۲۶- مؤ من ، آیه ۴۶ . ۱۲۷- مؤ منون ، آیه ۱۰۰ . ۱۲۸- مؤ منون ، آیه ۱۰۰ . ۱۲۹- معادشناسی ، ج ۳ ، ص ۳۴ . ۱۳۰- انعام ، آیه ۲۸ . ۱۳۱- مؤ منون آیه ۱ . ۱۳۲- بهجة الامال ج ۴ ص ۱۴۳ . ۱۳۳- معادشناسی ، جلد ۲ ، ص ۲۱۴ . ۱۳۴- خزینة الجواهر ، ص ۵۶۲ . ۱۳۵- خزینة الجواهر ، ص ۵۴۱ با تغییراتی در عبارت . ۱۳۶- نهج البلاغه خویی ، ج ۶ ، ص ۴۱ . ۱۳۷- لئالی ، جلد ۵ ، ص ۲۱ . ۱۳۸- سوره اسراء ، آیه ۱۳ . ۱۳۹- لئالی ،

جلد ۴، ص ۲۴۹. ۱۴۰- نهج البلاغه خوبی، جلد ۶، ص ۴۴. ۱۴۱- بحار الانوار، جلد ۶، ص ۲۳۵، و سفینه البحار، ج ۲، ص ۳۹۵. ۱۴۲- زحرف / آیه ۳۶.

۲۷۶۶۱۴۳

۱۴۳- منظور از افندی، سنی‌های عثمانی بودند که از طرف دولت عثمانی در آن هنگام که عراق در تحت تصرف آن‌ها بود به شغل‌های حکومتی و دولتی اشتغال داشتند و بعد از جنگ بین الملل اول، که دولت کفر بر اسلام غلبه کرد و کشور عثمانی را تجزیه نمود عراق از تحت قیمومت عثمانی خارج شد. ۱۴۴- معاد شناس، ۳، ص ۱۰۸، این داستان به مناسبت سختی قیامت در کتاب ((انسان از حشر تا دادگاه)) ذکر شده است. ۱۴۵- خزینه الجواهر، ص ۱۳۶، این داستان به مناسبت سختی قیامت در کتاب ((انسان از حشر تا دادگاه)) ذکر شده است. ۱۴۶- در قرن یازدهم، در شیراز، گروه ملحدی پیدا شدند که عالم و دانش مند آنان سؤال و عذاب قبر را منکر شد. و امر را بر مردم مشتبه کردند، به این که دهان میت را پر از ارزن می‌کنیم و روز دیگر قبر را باز می‌نماییم، می‌بینیم ارزن‌ها به حال خود باقی هستند. پس اگر در قبر سؤال و جوابی بود باید حال مرده تغییر کرده و ارزن‌ها ریخته باشد. دیگر این که با همه سختی و ناراحتی عذاب قبر، چرا آن را نمی‌شنویم؟ انوار الغماینه، ص ۴۵۸، چاپ سنگی. ۱۴۷- نهج البلاغه خوبی، ج ۶، الی ۴۲ و بحار الانوار، جلد ۶، ص ۲۴۳ و اصول کافی. ۱۴۸- بحار الانوار، ج ۶، ص ۲۲۱. ۱۴۹- بحار الانوار، ج ۶، ص ۲۱۷. ۱۵۰- داستان سعد در بحث چیزهایی که باعث فشار قبر می‌شود مفصل بیان شده رجوع شود. ۱۵۱- هیچ پیامبر از طرف خدا مبعوث نشده است مگر این که گوسفند چران بوده است. ۱۵۲- سفینه، ج ۲، ص ۳۹۶، انوار نعمانیه، ص ۴۰۶. ۱۵۳- بحار الانوار، ج ۶، ص ۲۱۸. ۱۵۴- بحار الانوار، ج ۶، ص ۲۲۶. ۱۵۵- خزینه الجواهر، ص ۳۸۴. ۱۵۶- معادشناسی، ج ۱، ص ۱۳۷. ۱۵۷- قبرستان بزرگ اصفهان را تخت فولاد گویند. ۱۵۸- معادشناسی، جلد ۱، ص ۱۴۰. ۱۵۹- معادشناسی، ج ۱، ص ۱۴۳. ۱۶۰- بحار، ج ۶، ص ۲۶۶. ۱۶۱- بحار، ج ۶، ص ۲۲۶. ۱۶۲- میزان الحکمه، ج ۳، ص ۴۷۳. ۱۶۳- خزینه الجواهر، ص ۴۶۲. ۱۶۴- بحار، جلد ۶، ص ۱۲۱. ۱۶۵- بحار، ج ۵، ص ۲۶۵. ۱۶۶- بحار، ج ۶، ص ۲۴۵. ۱۶۷- بحار، ج ۷۷، ص ۶۷. ۱۶۸- بحار، ج ۷۵، ص ۲۴۶. ۱۶۹- عقاب الاعمال، ص ۶۵۵. ۱۷۰- بحار، ج ۶، ص ۲۴۵. ۱۷۱- میزان الحکمه، ج ۷، ص ۳۳۳. ۱۷۲- بحار، ج ۶، ص ۲۲۲. ۱۷۳- محجۀ البيضاء، ج ۵، ص ۲۳۵. ۱۷۴- بحار، ج ۶، ص ۲۲۲. ۱۷۵- معاد در قرآن، ص ۱۴۱. ۱۷۶- معاد دستغیب، ص ۱۱۵. ۱۷۷- قران واحد پول خردی است. ۱۷۸- نقل از دارالاسلام، نوری، ج ۱، ص ۲۴۷. ۱۷۹- معادشناسی، ج ۲، ص ۲۴۹ تا ۲۵۱. ۱۸۰- معاد فلسفی، ج ۱، ص ۳۲۴. ۱۸۱- دارالسلام نوری. ۱۸۲- سوره زلزال، آیه ۷ و ۸. ۱۸۳- لثالی، ج ۵، ص ۸۷. ۱۸۴- حیات القلوب، ج ۲، ص ۵۷۴. ۱۸۵- حیات القلوب، ج ۲، ص ۵۷۷. ۱۸۶- طبقات، ج ۳، ص ۳. ۱۸۷- طبق بعضی از روایات، آمدن هفتاد هزار فرشته برای تشیع او از این جهت بوده است که ((سعد)) به خواندن سوره توحید مداومت می‌کرد. ۱۸۸- قاموس الرجال، ج ۴، ص ۳۴۳. ۱۸۹- بحار، ج ۶، ص ۲۶۲. ۱۹۰- لثالی، ج ۵، ص ۸۸. ۱۹۱- بحار، ج ۶، ص ۲۴۰. ۱۹۲- بحار، ج ۱۸، ص ۳۲۴. ۱۹۳- بحار، ج ۷۲، ص ۲۲۳. ۱۹۴- سفینه البحار، باب سنن، ص ۶۶۵. ۱۹۵- بحار، ج ۶، ص ۲۱۶. ۱۹۶- بحار، ج ۶، ص ۲۱۶. ۱۹۷- بحار، ج ۶، ص ۲۳۰. ۱۹۸- بحار، ج ۶، ص ۲۲۰. محاسن برقی، ص ۶۰. ۱۹۹- لثالی، ج ۵، ص ۲۵ - ۲۶. ۲۰۰- عروۀ الوثقی، ص ۱۶۴. ۲۰۱- فروع کافی، ج ۳، ص ۲۰۰. ۲۰۲- سفینه البحار، ج ۲، ص ۳۹۷. ۲۰۳- ثواب الاعمال، ترجمه شده، ص ۲۳۵. ۲۰۴- ثواب الاعمال، ص ۲۵۰. ۲۰۵- سفینه البحار، ج ۲، ص ۳۹۷. ۲۰۶- سفینه البحار، ج ۲، ص ۳۹۷. ۲۰۷- سفینه البحار، ج ۲، ص ۲۹۷. ۲۰۸- اقبال الاعمال، ص ۶۵۱. ۲۰۹- الانسان، ص ۱۶۴. ۲۱۰- سفینه البحار، ماده صلوة. ۲۱۱- بحار، ج ۸۷، ص ۱۶۱. ۲۱۲- سفینه البحار، ماده صلوة. ۲۱۳- مجموعه ورام، ص ۴۵۳. ۲۱۴- محجۀ البيضاء، ج ۸، ص ۲۹۲. ۲۱۵- بحار، ج ۶، ص ۲۴۴. ۲۱۶- بحار، ج ۶، ص ۲۸۸. ۲۱۷- مواعظ العددیه، ص ۷۵. ۲۱۸- خصال صدوق، ج ۱، ص ۴۶. ۲۱۹- لثالی الاخبار، ج ۵، ص ۲۶۲ - ۲۶۰. ۲۲۰- خزینه الجواهر، ص ۴۷۹. ۲۲۱- خزینه الجواهر، ص

۴۷۹-۲۲۲-لثالی، ج ۴، ص ۱۷۰-۲۲۳-الدین فی قصص، ج ۲، ص ۶۳-۲۲۴-لثالی، جلد ۴، ص ۲۶۴-۲۲۵-لثالی، ج ۴، ص ۲۶۴.
 ۲۲۶-لثالی، ج ۴، ص ۲۶۴-۲۲۷-بحار، ج ۶، ص ۱۲۰-۲۲۸-لثالی الاخبار، ج ۴، ص ۲۶۹-۲۲۹-لثالی الاخبار، ج ۴، ص ۲۶۹.
 ۲۳۰-ده یک بگیر، مالیات بگیر. ۲۳۱-آهنگر. ۲۳۲-مفاتیح بعد از زیارت عاشورا و دعای آن. ۲۳۳-بحار، ج ۷، ص ۲۴۸-۲۳۴-
 برزخ دستغیب، ص ۱۳۳-۲۳۵-برزخ دستغیب، ص ۱۳۳-۲۳۶-الانسان، ص ۱۵۶، نقل از انوار نعمانیه، ص ۴۵۶-۲۳۷-الانسان،
 ص ۱۵۶-۲۳۸-نام محلی است بین کوفه و نجف. ۲۳۹-انوار نعمانیه، ص ۱۵۵-۲۴۰-فرقان آیه ۷۰-۲۴۱-رعد، آیه ۳۸-۲۴۲-
 ابراهیم، آیه ۴۷-۲۴۳-انبیاء، آیه ۱۰۳-۲۴۴-جامع، ص ۲۳۷-۲۴۵-لثالی الاخبار، ج ۴، ص ۶-۲۴۶-لثالی، ج ۵، ص ۱۰۷، و دار
 السلام، ج ۱، ص ۵۳-۲۴۷-نهج البلاغه سه جلدی، ناصر مکارم، ج ۲، ص ۲۷۶-۲۴۸-تحف العقول، ص ۲۴۳-۲۴۹-خصال، ص
 ۱۵۱-۲۵۰-سوره مائده، آیه ۳۰-۲۵۱-فروع کافی، جلد، ص ۴۱۰-۲۵۲-لثالی الاخبار، ج ۵، ص ۱۷۸-۲۵۳-عقاب الاعمال، ص
 ۴۸۶-۲۵۴-بحار الانوار، ج ۴۲، ص ۵۳-۲۵۵-لثالی الاخبار، ج ۵، ص ۴۹-۲۵۶-بحار جلد ۴۲ ص ۳۰۷-۲۵۷-خزینة الجواهر، ص ۵۴۳-۲۵۸-
 پیشگویهای پیشوایان، ص ۲۱۰ و ۲۱۱-۲۵۹-بحار الانوار، ج ۶، ص ۲۳۵-۲۶۰-بحار، ج ۴۸، ص ۸۴-۲۶۱-معادشناسی، ج ۲، ص
 ۳۳۸-۲۶۲-دارالسلام، ج ۲، ص ۳۳۸-۲۶۳-تحفة الرضویه و کرامات الرضویه، در معجزات امام هشتم علیه السلام، ص ۲۳۸-۲۶۴-
 بحار الانوار، ج ۴۵، ص ۳۳۶-۲۶۵-منتهی الامال، ج ۱، ص ۲۹۹-۲۶۶-بحار الانوار، ج ۶، ص ۲۳۵-۲۶۷-بحار الانوار، ج ۴۶، ص
 ۲۴۵-۲۶۸-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۱۴۷-۲۶۹-بهجة الامال، ج ۴، ص ۳۵۵-۲۷۰-کشف الغمه، ج ۳، ص ۸-۲۷۱-روضات
 زاهرات، در معجزات بعد از وقت، سید نصراله موسوی آیتی. ۲۷۲-فرقان، آیه ۲۷-۲۷۳-نهج البلاغه فیض، حکمت ۱۷۷-۲۷۴-
 در رابطه با این مطلب رجوع شود به کتاب ((انسان و شاهدان صادق)). ۲۷۵-میزان الحکمة ج ۵، ص ۵۹۹-۲۷۶-میزان الحکمة، ج
 ۵، ص ۵۹۹.

۲۷۷ تا ۴۱۵

۲۷۷-میزان الحکمة، ج ۵، ص ۵۹۹-۲۷۸-اقتباس از کتاب عالم عجیب ارواح، ص ۲۲۳-۲۷۹-عالم عجیب ارواح، اقتباس از
 سرگذشت عجیب عالم برزخ، ص ۲۱۵-۲۸۰-بحار، ج ۱۸، ص ۳۵۱-۲۸۱-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۵۱ الی ۵۲-۲۸۲-بحار
 الانوار، ج ۷۹، ص ۲۹-۲۸۳-بحار الانوار، ج ۷۹، ص ۱۹-۲۸۴-بحار الانوار، ج ۷۶، ص ۳۶۶-۲۸۵-سوره فرقان، آیه ۶۸-۲۸۶-
 بحار الانوار، ج ۷۹، ص ۲۱-۲۸۷-بحار الانوار، ج ۷۹، ص ۲۸-۲۸۸-خزینة الجواهر، ص ۲۳۴-۲۸۹-لثالی الاخبار، ج ۵، ص ۵.
 ۲۹۰-بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۲۴۶-۲۹۱-لثالی، جلد ۵-۲۹۲-بحار الانوار، ج ۷۵-۲۹۳-محجبه البیضا، ج ۵، ص ۲۴۱-۲۹۴-محجبه
 البیضا، ج ۵، ص ۲۴۳-۲۹۵-نساء، آیه ۱۰-۲۹۶-تفسیر برهان، ذیل آیه شریفه. ۲۹۷-توبه، آیه ۳۴ و ۳۵-۲۹۸-نقره و طلا-۲۹۹-
 دردناک. ۳۰۰-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۵۱ و ۵۲-۳۰۱-سوره بقره، آیه ۲۷۴-۳۰۲-سوره بقره، آیه ۲۷۸-۳۰۳-روضه المتقین،
 ج ۷، ص ۲۷۳ و حکم الزاهر، ص ۶۷۵-۳۰۴-بحار الانوار، ج ۷۶، ص ۳۶۴-۳۰۵-روضه المتقین، ج ۱۲، ص ۲۳۸ و خصال صدوق
 ، ج ۲، ص ۵۸۳-حکم الزاهر، ص ۶۷۶-۳۰۶-اصول کافی، ج ۲، ص ۳۱۸-۳۰۷-عدل الهی، ص ۲۵۱، با کمی تغییر. ۳۰۸-غرر
 الحکم. ۳۰۹-غرر الحکم. ۳۱۰-بحار الانوار، ج ۷۱، ص ۳۹۴-۳۱۱-بحار الانوار، ج ۵، ص ۹۳-۳۱۲-بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۱۷۴
 و ثواب الاعمال، ص ۲۲۲-۳۱۳-بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۱۷۴-۳۱۴-ثواب الاعمال، ص ۲۲۳ و بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۱۷۵.
 ۳۱۵-محاسن برقی، ص ۱۰۰، و بحار الانوار، ج ۷۵، ص ۱۷۴-۳۱۶-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۱۳۷-۳۱۷-دارالسلام نوری، ج ۱،
 ص ۶۳-۳۱۸-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۶۳-۳۱۹-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۳۰۶-۳۲۰-انفال، (۸)، آیه ۳۳-۳۲۱-لثالی الاخبار،
 ج ۴، ص ۲۹۴-۳۲۲-لثالی الاخبار، ج ۴، ص ۲۹۵-۳۲۳-لثالی الاخبار، ج ۴، ص ۲۹۵-۳۲۴-((شیخ صدوق)) مقداری از عمر خود
 را در زمان غیبت صغری گذرانیده بود و به دعای امام زمان ع به دنیا آمده است؛ چون پدرش (علی بن حسین بن بابویه) فرزند

نداشت از امام زمان علیه السلام تقاضای فرزند کرد. امام زمان علیه السلام هم، به او وعده دو پسر داد. یکی به نام محمد معروف به شیخ ((صدوق)) و دیگری به نام حسین که هر دوی آنها از علمای بزرگ اسلام شدند. ۳۲۵-معادشناسی، ج ۳، ص ۱۹۴. ۳۲۶-انوار نعمانیه، با کمی تغییر در عبارات. ۳۲۷-بحارالانوار، ج ۶، ص ۲۵۴ و اصالت روح، ص ۱۵۷. ۳۲۸-نهج البلاغه، کلمات قصار، شماره ۱۲۰. ۳۲۹-بحارالانوار، ج ۶، ص ۲۴۳. ۳۳۰-بحارالانوار، ج ۶، ص ۲۶۹. ۳۳۱-نهج البلاغه فیض، خطبه ۲۲۶. ۳۳۲-نهج البلاغه فیض، خطبه ۱۹۳. ۳۳۳-بحارالانوار، ج ۶، ص ۲۴۵ و ۲۵۵. ۳۳۴-لئالی الاخبار، ج ۱، ص ۶۲. ۳۳۵-دارالسلام نوری، ج ۱، ص ۱۳۷. ۳۳۶-معادشناسی، ص ۱۸۸. ۳۳۷-خزینة الجواهر، ص ۴۷۹. ۳۳۸-معادشناسی، ج ۳، ص ۱۹۹ نقل بمعنی شده. ۳۳۹-این قضیه برای نویسنده کتاب بازگو شد. ۳۴۰-لئالی، ج ۵، ص ۱۶۳. ۳۴۱-معاد در قرآن، ص ۱۳۷، با تغییراتی در آن. ۳۴۲-بحار الانوار، ج ۷۳، ص ۱۰، اصول کافی، ج ۲، ص ۳۱۸. ۳۴۳-مجالس شیخ مفید، چاپ نجف، ص ۶۰ تا ۶۲. ۳۴۴-پیشگویی های پیشوایان، ص ۶۴. ۳۴۵-بحار الانوار، ج ۶. ۳۴۶-لئالی، ج ۴، ص ۳۲۷. ۳۴۷-معادشناسی، ج ۲، ص ۲۹۳. ۳۴۸-قبرستان عمومی مردم اصفهان است. ۳۴۹-معادشناسی، ج ۲، ص ۲۴۸، و معاد دستغیب، ص ۳۶. ۳۵۰-نقل شده است: وقتی انسان خیلی ناراحت یا خوش حال باشد به قبرستان برود تا ناراحتی او کم تر شود و خوش حالی زیاد او کم گردد. ۳۵۱-معادشناسی، ج ۲، ص ۲۴۸ و معاد دستغیب، ص ۳۶. ۳۵۲-سوره اعراف، آیه ۴۳. ۳۵۳-خزینة الجواهر، ص ۵۴۲. ۳۵۴-خزینة الجواهر، ص ۵۴۲. ۳۵۵-بحار الانوار، ج ۱۸، ص ۸. ۳۵۶-عالم عجیب ارواح، به نقل از کتاب ماوراء قبر. ۳۵۷-اصول وافی، ج ۱، ص ۲۹۰، نقل از سخنرانی فلسفی. ۳۵۸-شیخ در نزد مردم عادی عرب، رئیس بزرگ قبیله را گویند. ۳۵۹-معادشناسی، ج ۳، ص ۱۱۳. ۳۶۰-معادشناسی، ج ۳، ص ۱۱۹ و ۱۲۰. ۳۶۱-معادشناسی، ج ۳، ص ۱۱۹ و ۱۲۰. ۳۶۲-اقتباس از: سرگذشت عجیب عالم برزخ کتاب عالم عجیب ارواح، ص ۲۱۳. ۳۶۳-اصول کافی، ج ۴، باب حامل القرآن، ص ۴۰۸، حدیث ۱۰. ۳۶۴-بحار، ج ۶، ص ۳۶۸. ۳۶۵-بحار ۶ ص ۲۸۷. ۳۶۶-بحارالانوار، ج ۶، ص ۲۶۸. ۳۶۷-غریب، دو ستون سفید رنگی است در یک فرسخی کوفه و علامت راه است برای مردمی که از خارج می خواهند داخل آن شهر شوند. بدین جهت نجف را ارض الغری می گویند: یعنی دشتی که پهلوئی این دو ستون واقع شده است. ۳۶۸-بحار، ج ۶، ص ۲۴۲. ۳۶۹-معادشناسی، ج ۳، ص ۲۷۷ نقل از تفسیر علی بن ابراهیم ص ۵۹۵. ۳۷۰-برهوت نام چاهی در سرزمین حضرت موت که در جنوب یمن است می باشد. ۳۷۱-بحار، ج ۶، ص ۲۸۹. ۳۷۲-بحار، ج ۶، ص ۲۹۱. ۳۷۳-بحار، ج ۶، ص ۲۸۷. ۳۷۴-معادشناسی، ج ۳، ص ۲۷۶، نقل از بصائر. ۳۷۵-معادشناسی، ج ۳، ص ۲۷۸ نقل از علی بن ابراهیم ص ۵۹۵. ۳۷۶-بحارالانوار، ج ۶، ص ۲۶۷، ۱۱۶. ۳۷۷-برزخ دستغیب، ص ۱۳، نقل از مصباح الحرمین. ۳۷۸-عریض یکی از ناحیه ها و محله های اطراف مدینه است. ۳۷۹-معادشناسی، ج ۳، ص ۲۷۷ الی ۲۳۹، نقل از بصائر، ص ۷۷ الی ۸۰. ۳۸۰-بحار، ج ۷۱، ص ۱۷۰، (این بحث در کتاب انسان و شاهدان صادق نیز به مناسبت آمده است). ۳۸۱-بحار، ج ۴۷، ص ۷۹. ۳۸۲-بحار، ج ۴۶، ص ۲۶۱. ۳۸۳-معادشناسی، ج ۲، ص ۳۱۸. ۳۸۴-سوره نباء آیه ۱۷. ((روزی که در صور دمیده شود مردم فوج فوج وارد می شوند. ۳۸۵-مجمع البیان، ج ۵، ص ۴۲۳ ذیل آیه فوق. ۳۸۶-کوه ها. ۳۸۷-تفسیر علی بن ابراهیم، ص ۲۰. ۳۸۸-محججه البیضا، ج ۲، ص ۲۷۱. ۳۸۹-محججه البیضا، ج ۲، ص ۲۶۸. ۳۹۰-محاسن برقی، ج ۱، ص ۲۸۸. ۳۹۱-معاد فلسفی، ج ۲، ص ۱۲۳. ۳۹۲-مریم، آیه ۶۰ و ۶۱. ۳۹۳-انسان، آیه ۱۲. ۳۹۴-تفسیر صافی، ج ۲، ص ۵۰. ۳۹۵-یاسین، آیه ۲۵، ۲۶. ۳۹۶-آل عمران، آیه ۱۶۸ تا ۱۷۰. ۳۹۷-پیشگویی های پیشوایان، ص ۸. ۳۹۸-پیشگویی های پیشوایان، ص ۲۰۶. ۳۹۹-سوره محمد، آیه ۱۴. ۴۰۰-بحار الانوار، ج ۲، ص ۲۷۸. ۴۰۱-نوح، آیه ۲۵. ۴۰۲-دل آتش، وسط آتش. ۴۰۳-مؤمن، آیه ۴۵-۴۶. ۴۰۴-دشمن. ۴۰۵-فرا رسید، قیامت بر پا شد. ۴۰۶-بحار، ج ۶، ۲۸۴. ۴۰۷-برزخ دستغیب، نقل از مسند رک الوسائل، حاجی نوری. ۴۰۸-امالی شیخ صدوق، لئالی، ج ۴، ص ۲۷۷. ۴۰۹-لئالی الاخبار، ج ۴، ص ۲۲۷. ۴۱۰-لئالی الاخبار، ج ۴، ص ۲۷۸. ۴۱۱-کتاب کشف الحق، از شیخ طوسی. ۴۱۲-لئالی، ج ۴، ص ۲۰۵ و خزینة الجواهر ص ۱۳۳. معالم الزلفی، مناقب، بحار الانوار، ج ۶، ص ۴۷۲. ۴۱۳-لئالی، ج ۴ / ص

۲۸۰. ۴۱۴- خزینة الجواهر، ص ۵۶۲. ۴۱۵- الوقایع، ج ۳، ص ۳۲۱ نقل از دارالسلام نوری.

درباره مرکز تحقیقات رایانه‌ای قائمیه اصفهان

بسم الله الرحمن الرحيم جاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ ذَلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (سوره توبه آیه ۴۱) با اموال و جانهای خود، در راه خدا جهاد نمایید؛ این برای شما بهتر است اگر بدانید حضرت رضا (علیه السلام): خدا رحم نماید بنده‌ای که امر ما را زنده (و برپا) دارد ... علوم و دانشهای ما را یاد گیرد و به مردم یاد دهد، زیرا مردم اگر سخنان نیکوی ما را (بی آنکه چیزی از آن کاسته و یا بر آن بیافزایند) بدانند هر آینه از ما پیروی (و طبق آن عمل) می کنند بنادر البحار-ترجمه و شرح خلاصه دو جلد بحار الانوار ص ۱۵۹ بنیانگذار مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان شهید آیت الله شمس آبادی (ره) یکی از علمای برجسته شهر اصفهان بودند که در دلدادگی به اهل بیت (علیهم السلام) بخصوص حضرت علی بن موسی الرضا (علیه السلام) و امام عصر (عجل الله تعالی فرجه الشریف) شهره بوده و لذا با نظر و درایت خود در سال ۱۳۴۰ هجری شمسی بنیانگذار مرکز و راهی شد که هیچ وقت چراغ آن خاموش نشد و هر روز قوی تر و بهتر راهش را ادامه می دهند. مرکز تحقیقات قائمیه اصفهان از سال ۱۳۸۵ هجری شمسی تحت اشراف حضرت آیت الله حاج سید حسن امامی (قدس سره الشریف) و با فعالیت خالصانه و شبانه روزی تیمی مرکب از فرهیختگان حوزه و دانشگاه، فعالیت خود را در زمینه های مختلف مذهبی، فرهنگی و علمی آغاز نموده است. اهداف: دفاع از حریم شیعه و بسط فرهنگ و معارف ناب ثقلین (کتاب الله و اهل البیت علیهم السلام) تقویت انگیزه جوانان و عامه مردم نسبت به بررسی دقیق تر مسائل دینی، جایگزین کردن مطالب سودمند به جای بلوتوث های بی محتوا در تلفن های همراه و رایانه ها ایجاد بستر جامع مطالعاتی بر اساس معارف قرآن کریم و اهل بیت علیهم السلام با انگیزه نشر معارف، سرویس دهی به محققین و طلاب، گسترش فرهنگ مطالعه و غنی کردن اوقات فراغت علاقمندان به نرم افزار های علوم اسلامی، در دسترس بودن منابع لازم جهت سهولت رفع ابهام و شبهات منتشره در جامعه عدالت اجتماعی: با استفاده از ابزار نو می توان بصورت تصاعدی در نشر و پخش آن همت گمارد و از طرفی عدالت اجتماعی در تزریق امکانات را در سطح کشور و باز از جهتی نشر فرهنگ اسلامی ایرانی را در سطح جهان سرعت بخشید. از جمله فعالیت های گسترده مرکز: الف) چاپ و نشر ده ها عنوان کتاب، جزوه و ماهنامه همراه با برگزاری مسابقه کتابخوانی ب) تولید صدها نرم افزار تحقیقاتی و کتابخانه ای قابل اجرا در رایانه و گوشی تلفن همراه ج) تولید نمایشگاه های سه بعدی، پانوراما، انیمیشن، بازیهای رایانه ای و ... اماکن مذهبی، گردشگری و ... د) ایجاد سایت اینترنتی قائمیه www.ghaemiyeh.com جهت دانلود رایگان نرم افزار های تلفن همراه و چندین سایت مذهبی دیگر ه) تولید محصولات نمایشی، سخنرانی و ... جهت نمایش در شبکه های ماهواره ای و راه اندازی و پشتیبانی علمی سامانه پاسخ گویی به سوالات شرعی، اخلاقی و اعتقادی (خط ۰۲۴۰۵۲۳۵) ز) طراحی سیستم های حسابداری، رسانه ساز، موبایل ساز، سامانه خودکار و دستی بلوتوث، وب کیوسک، SMS و ... ح) همکاری افتخاری با دهها مرکز حقیقی و حقوقی از جمله بیوت آیات عظام، حوزه های علمیه، دانشگاهها، اماکن مذهبی مانند مسجد جمکران و ... ط) برگزاری همایش ها، و اجرای طرح مهد، ویژه کودکان و نوجوانان شرکت کننده در جلسه ی) برگزاری دوره های آموزشی ویژه عموم و دوره های تربیت مربی (حضور و مجازی) در طول سال دفتر مرکزی: اصفهان/خ مسجد سید/ حد فاصل خیابان پنج رمضان و چهارراه وفائی / مجتمع فرهنگی مذهبی قائمیه اصفهان تاریخ تأسیس: ۱۳۸۵ شماره ثبت: ۲۳۷۳ شناسه ملی: ۱۰۸۶۰۱۵۲۰۲۶ وب سایت: www.ghaemiyeh.com ایمیل: Info@ghaemiyeh.com فروشگاه اینترنتی: www.eslamshop.com تلفن ۰۲۵-۲۳۵۷۰۲۳-۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) فکس ۲۳۵۷۰۲۲ (۰۳۱۱) دفتر تهران ۸۸۳۱۸۷۲۲ (۰۲۱) بازرگانی و فروش ۰۹۱۳۲۰۰۱۰۹ امور کاربران ۰۳۱۱-۲۳۳۳۰۴۵ (۰۳۱۱) نکته قابل توجه اینکه بودجه این مرکز؛ مردمی، غیر دولتی و غیر انتفاعی با همت عده ای خیر اندیش اداره و تامین گردیده و لی جوابگوی حجم رو به



مرکز تحقیقات و ترجمه

اصفهان

گام‌ها

WWW



برای داشتن کتابخانه های تخصصی
دیگر به سایت این مرکز به نشانی

www.Ghaemiyeh.com

www.Ghaemiyeh.net

www.Ghaemiyeh.org

www.Ghaemiyeh.ir

مراجعه و برای سفارش با ما تماس بگیرید.

۰۹۱۳ ۲۰۰۰ ۱۰۹

